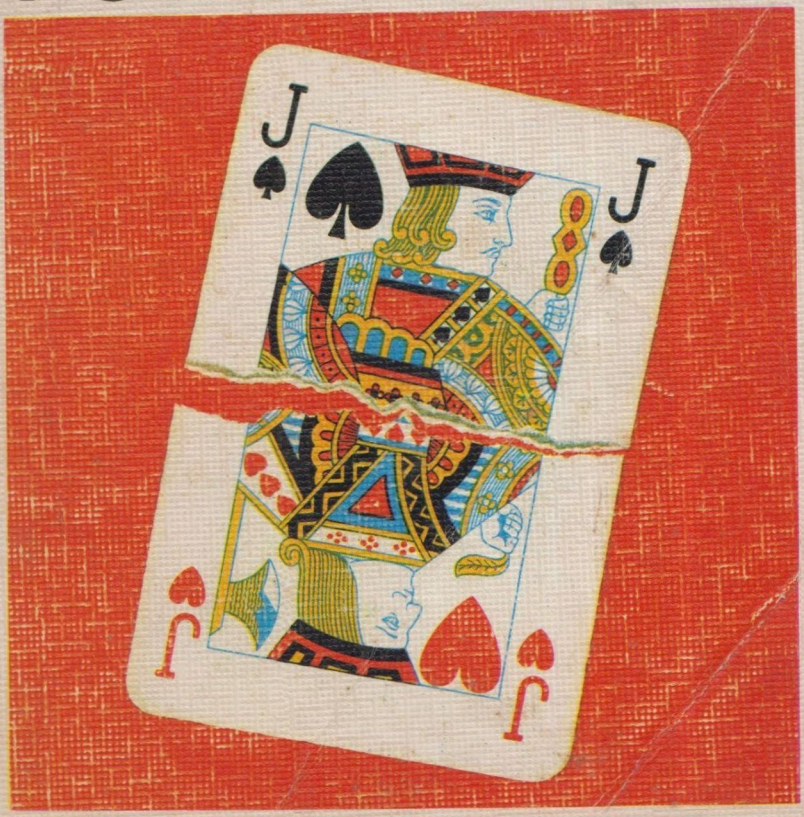
TAKAS

ROBERT LUDLUM

YAZARIN YAYINEVİMİZDE ÇIKAN DİĞER KİTAPLARI

Ürperti (Tükendi)
İhanet (Tükendi)
Son Çember
Kuşkunun Parmakları
Lanetli Mozaik
Nemrut

Altın Kitaplar
Yayınevi

Bu kitap yayınevimizce daha önce
MOTEL adıyla yayınlanmıştır.

2. Baskı

Dizgi — Baskı : Serbest Matbaası — Nisan / 1983
Kapak Düzeni : **Yüksel ÇETİN**

ROBERT LUDLUM

TAKAS

(The Rhinemann Exchange)

Türkçesi :

Aziz ÜSTEL

(C) Copyright:
Robert Ludlum / Kesim Ajansı / **Altın Kitaplar** / 1983

BAŞLANGIÇTAN ÖNCE

20 MART 1944
WASHİNGTON

«David?»

Kız odaya girdi; sesini çıkarmaksızın öylece durdu. Gözlerini, pencereden dışarı bakan, uzun boylu subaya dikmişti. Hava bayağı soğuktu. Yağmur çiseliyordu. Gri bulutlar kovalamaca oynuyor, rüzgârın tokadıyla hızlanıp yavaşlıyorlardı.

Spaulding döndü.

«Bir şey mi söylemiştin? Özür dilerim... duymadım.»

Kızın elindeki yağmurluğa takıldı gözleri. İçini çekti. Kız yutkundu. Gözlerinden yalnızca korku okunuyordu. Yavaşça mırıldandı.

«Bitti mi?»

«Bitti.» İçini çekti adam. «Bir saate kadar bitmiş olacak, daha doğrusu.»

Yağmurluğu göğsüne bastırarak yürüdü. Önüne gelince durdu.

«Herkes orda olacak mı?»

«Evet. Elleri mahkûm... benim gibi.»

Spaulding'in sol kolu alçıdaydı. Gömleğini üzerine iliklemişti.

«Şunu giymeme yardım eder misin? Yağmurun duracağı yok.»

Jean Cameron başını evet gibilerden salladı. Tuttu, erkeği ra-

hatça giyebilsin diye. Gözleri üniformanın ceketine takıldı bir an. Rütbesini, sınıfını belirtir işaretler, kurdeleler, madalyalar yoktu. Haki bir ceket, o kadar.

Buyruğunda çalıştığı ülkenin başharflerini belirten altın simge de yakadan sökülmüştü.

Eskiden buyruğunda çalıştığı ülke...

Şimdi değil.

Göz göze geldiler. Spaulding acı acı güldü.

«İşte böyle başlamıştım. Rütbem, adım, geçmişim yoktu. Bir sayıydım yalnızca. Bir sayı ve bir harf. Bunu unutsunlar istemiyorum.»

Kız yağmurluğu bir kalkanmışçasına önünde tutuyordu.

«Seni öldürecekler David,» diye fısıldadı.

Başını salladı adam.

«Hayır. Bunu yapamazlar işte. Öldürüp kaza süsü veremezler. Sırtıma bir bıçak sokamazlar. Göğsüme kurşun sıkamazlar. Gece yarısı evden alıp Burma ya da Dar es Salam'a yollayamazlar. Geçmiş ola artık... çünkü ne yaptığımı kestiremiyorlar. Bilmiyorlar.»

Gülümsedi. Uzanıp kızın yanağını okşadı. Güzel yüzünde gezindi ince uzun parmakları. Kız derin bir soluk aldı. Titrememek, binlerce parçaya dağılıp odanın dört bir yanına saçılmamak için olağanüstü bir çaba harcıyordu. Yağmurluğu giymesine yardım etti. Birden kollarını beline doladı. Yüzünü sırtına dayadı.

«Korkmayacağım. Sana söz verdim...»

Motelin kapısından çıkıp yürümeye başladı. Taksiye binmek istemiyordu. Yürümek, içinde korlaşan öfke alevlerinin küllenmesini sağlamak, rahata ermekti tek dileği.

Bu üniformayı bir daha giymeyecekti.

Simgeleri, apoletleri sökülmüş üniforma.

Ulusal Savunma Bakanlığının ikinci kapısından içeri girecek, nöbetçi amirine adını verecekti.

David Spaulding.

Hepsi bu kadar. Yetecekti. Başka bir şey sormayacaktı nöbet-

çi amiri. Sesini çıkarmayacak, yana çekilecek, «Buyrun,» diyecekti.

Adları ancak fısıltıyla söylenen, büyük komutanlarca verilen buyruklar nöbetçi amirine ulaşmış olacaktı. Kimse onu durdurmaya kalkışmayacaktı. Duvarları gri koridordan geçecek, kapının önünde duracaktı.

Komutanları o buyruğu vereceklerdi, çünkü bir başka BUYRUK daha önceden haykırılmıştı. Kimin verdiği belirsiz bir buyruk. Kimsenin anlayamadığı bir buyruk...

Daha doğrusu öyle diyorlardı: Kimse bilmiyor, nedir bu, anlamıyor...

Öfkeliydi.

Patlamaya hazır bir yanardağ.

Bilinmeyen komutanlar da bu öfkenin bilincine varmışlardı.

Birkaç ay önce Spaulding için hiçbir anlam taşımayan adlar bu odanın içinde olacaktı. Yalan dolu bir dünyanın simgeleri olan bu adlar, öylesine tiksindirmişti ki onu, bir an aklını yitirdiğini, çıldırmak üzere olduğunu bile düşünmüştü.

Howard Oliver.

Jonathan Craft.

Walter Kendall.

Sıradan, kişinin her yerde duyabileceği adlardı bunlar. Yüzbinlerce kişinin adı. Tam... tam Amerikalılara özgü adlar ...

Ama bu adamlar onu deliliğin sınırına dek itmişlerdi.

Şimdi odanın içindeydiler. Onu bekliyorlardı. Bu adamları görünce, diğerlerini de anımsayacaktı.

Erich Rhinemann, Buenos Aires.

Alan Swanson, Washington.

Franz Altmüller, Berlin.

Başka simgeler. Başka ipuçları...

Yalan dünyasına onu... düşmanları itmişti.

Nasıl olmuştu? Tanrım nasıl olabilmişti?

Ama olmuştu işte. Ve her şeyi yazmıştı. Bütün gerçekleri.

Şimdi sayfalar dolusu yazılar Colorado'da, bir bankanın kasasında saklı duruyordu.

Kimse bulamazdı kasayı. Sonsuza dek o kasanın içinde mışıl mışıl uyuyacaktı yazılar... Böylesi daha iyiydi çünkü.

Odanın içindeki adamlar zorlamazlarsa tabii.

Eğer zorlarlarsa... milyonlarca kişinin delirmesi, çıldırması sözkonusuydu. Gerçeği öğrenenlerin tepkisi yeryüzünü sarsacak, dünyayı allak bullak edecekti.

Tapılan önderler, namussuz, hain olacaktı.

David Spaulding gibi. O da «hain»di şimdi.

Bir sayı, ardından bir harf.

Ulusal Savunma Bakanlığının önüne geldi. Durdu. Kocaman, gri sütunlar güçlülüğü simgelemiyordu artık. Titrekliği, kararsızlığı, namussuzluğu, iğrençliği...

Güvenlik masasına yürüdü yavaş yavaş. Masanın başında orta yaşlı bir yarbay oturuyordu. Yanında, ayakta iki çavuş duruyordu.

Yumuşak bir sesle konuştu.

«Spaulding, David...»

«Kimliğiniz.» Yarbay başını kaldırıp baktı. Gözleri rütbe arıyordu. Bulamadı. «Kimliğiniz... Spaulding.»

«Adım David Spaulding. Kaynağım 'Fairfax.' Önündeki kâğıtları gözden geçir asker!»

Öfkesinden kıpkırmızı kesildi yarbay. Gözleri kızgınlıktan alev saçıyordu. Ne var ki, birden duruldu. Spaulding'in öfkeyle, ukalaca konuşmadığını anlamıştı çünkü. Spaulding basit bir gerçeği dile getirmişti, o kadar.

Yarbayın solundaki çavuş, dosyanın içinden bir kâğıt çıkarıp masanın üstüne koydu. Yarbay kâğıdı okudu.

Başını kaldırıp David'e baktı. Yutkundu.

«Buyrun.»

David Spaulding yürümeye başladı. Yanından geçenler duruyor, dönüyor, şaşkın gözlerle ardından bakıyorlardı. Birkaç kişi hazırola geçip selam vermeyi denedi.

Kimsenin selamını almadı Spaulding.

Kapılar aralandı. Kafalar uzandı. Gözler merakla baktı.

Bu... bu 'o' işte, diye düşünüyordu herkes. Söylentileri duymuşlardı. Fısıltıları. Bu, o adamdı.

Bir buyruk verilmişti...

Bu **adam** için.

BAŞLANGIÇ

1

8 EYLÜL 1939
NEW YORK

İki subay ellerinde şapkaları, cam bölmenin öte yanında oturmuş, mikrofonların önünde duran erkekli kadınlı kümeyi izliyorlardı. Subayların oturdukları oda karanlıktı.

Kırmızı bir ışık yandı; org sesi kükreyerek hoparlörlerden fışkırmaya başladı. Ardından köpekler uludu, havladı. Korkunç, dev köpekler. Parçalamaya, tüketmeye hazır canavarlar. Birden kalın bir ses, orgun kükreyişiyle köpeklerin havlamasını bastırdı.

«Deliliğin egemen olduğu yerde, zayıfın imdat çağrısına koşan tek kişi Jonathan Tyne'dir... Cehennemin güçlerine karşı koymak için gölgelere sığınmış, gözünü budaktan esirgemeyen, iyilerin, zayıfların dostu...»

Birden kulak tırmalayan bir çığlık duyuldu. «Aaaaah!» Işıklı, mikrofonlu odada şişman bir kadın, zayıf, uzun boylu, gözlüklü, elindeki metinden gür sesiyle okuyan adama göz kırpıp ağzındaki cikleti şakur şukur çiğneyerek yerine döndü. Gözlüklü adam oralı olmadı. Konuşmasını sürdürdü.

«Üç hafta önce, İskoçya dağlarında esrarengiz bir biçimde ortadan kaybolan Lord Ashcroft'ın güzel eşi, Jonathan Tyne'i yardıma çağıracak. Her gece saat on ikiyi vurunca, sislere bürünmüş İskoçya dağlarında, köpekler ulumaya başlıyor, hortlakların tüyler ürpertici kahkahaları mor kayalardan yansıyor. Bu

kahkahalar, korkusuz kahramanımız Jonathan Tyne'i göreve çağıran uyarılar sanki! Jonathan Tyne. Şeytanın baş düşmanı... Karanlıklar Prensinin pençesinde kıvranan zavallıların tek kurtarıcısı...»

Org sinir törpülemeyi sürdürürken, köpeklerin uluması doruğa çıkmıştı.

Subaylardan daha yaşlısı albaydı. Yanındaki üstteğmene döndü. Genç üstteğmen büyülenmişçesine mikrofonun başında duran oyuncuları izliyordu.

Albay yüzünü buruşturdu.

«İlginç değil mi?»

«Ne? Ya öyle. Evet, efendim ilginç. Bizimki hangisi?»

«Köşede duran uzun boylusu. Gazete okuyan.»

«Tyne'i o mu oynuyor?»

«Kimi? Ha, Tyne'i. Yo, hayır. Küçük bir rolü var galiba. İspanyol vurgusuyla konuşuyor.»

«Küçük bir rol... İspanyol vurgusuyla konuşuyor...» Üsteğmen şaşkın şaşkın albayın sözlerini yinelemişti. «Özür dilerim, efendim, ama burada ne aradığımızı, dahası bu adamın burada neden bulunduğunu bir türlü anlayamıyorum. Hani inşaat mühendisiydi o?»

«Evet, öyle.»

Org müziği yavaşladı, köpek sesleri duyulmaz oldu. Bu kez daha ince, daha yumuşak bir ses duyuldu.

«Mayıs çiçekleri kadar güzel kokan Bahar sabunları, cildinizi besler... Şimdi Bahar Sabunları... 'Jonathan Tyne'in Serüvenleri'ni sunar...»

Kapı açıldı. Baston yutmuş gibi yürüyen, saçları dökük, iyi giyimli bir adam içeri girdi. Sol elinde büyük, sarı bir zarf tutuyordu. Sağ elini albaya uzattı. Tokalaştılar. Yeni gelen, yumuşak, uyumlu bir sesle konuşuyordu.

«Nasılsın, Ed? Seni gördüğüme sevindim. Telefonda sesini duyunca çok şaşırmıştım doğrusu.»

«İyiyim, Jack. Üsteğmenim, Bay John Ryan'la tanış. Eskiden

Deniz piyadelerinde binbaşıydı.»

Üsteğmen hemen ayağa fırladı. Ryan genç adamın elini sıktı.

«Oturun, üsteğmenim.»

«Tanıştığımıza çok sevindim, efendim. Sağolun.»

Ryan deri koltukların önünden geçerek albayın yanına, camlı bölmenin önüne oturdu. Org müziği, köpek ulumalarına karışmış, kulak tırmalayan bir ses bulamacı oluşmuştu. İki mikrofonun önünde kadınlı erkekli oyuncu kümeleri toplanmış, yönetmenin işaretini bekliyorlardı. Ryan albaya doğru eğildi.

«Jane nasıl? Çocuklar?»

«Washington'dan nefret ediyor. Oğlan da öyle. Oahu'ya dönmek istiyorlar. Kız bayılıyor büyük kente. On sekizine girdi biliyorsun. Bir sürü arkadaşı var. Gezip eğleniyor.»

Yönetmen elini indirdi. Oyuncular konuşmaya başladılar sırayla.

Ryan konuşmasını sürdürdü.

«Sen nasılsın? Washington'da görev yapmak sicilin için çok iyi tabii.»

«Evet, sicilime başkentte görev yaptığımı işlemeleri generallik için iyi bir adım. Ama orada olduğumdan kimsenin haberi yok.»

«Ya?»

«G - 2»

«Evet. Bunu anlamıştım.»

«Sen iyisin?»

Ryan gülümsedi.

«Fena sayılmam. Benim yaptığım işi, bizim örgütte benden daha iyi yapacak en az on kişi var. Ama benim gibi Kurmay Akademisi mezunu olmadıklarından yerlerinde sayıyorlar. Ben örgütün simgesiyim. Güçlü, namuslu, temiz. İlişki kurduğumuz kişiler bana bayılıyorlar, güveniyorlar.»

Albay güldü.

«Atma! Sen her zaman adam tavlamasını iyi bilirsin. Binbaşıyken de, tümeni denetlemeye gelen senatörlerin karşısına general seni çıkarırdı.»

«Aaaaaah!» Şişko karı yine bas bas bağırmaya başlamıştı. Bir yandan da cikletini çiğniyordu. Mikrofonun önünden çekilirken, ince, uzun, kadınsı tavırlarıyle dikkati çeken oyuncunun poposuna bir çimdik attı.

Albay içini çekti.

«Amma da bağırıyorlar ha!»

«Çığlıklar, uluyan köpekler, soluk alıp vermeler, hırıltılar... ne ararsan var, birader! Ama radyoda en çok tutulan program bu.»

«Birkaç kez dinledim. Bizimkiler bayılıyor. 'Jonathan Tyne' başladı mı, radyonun önünden çekilmiyorlar.»

«Senaryoları kimin yazdığını söylesem bana inanmazsın.»

«Kiz yazıyor?»

«Pulitzer Edebiyat Ödülünü kazanmış bir ozan.»

«Çok garip.»

«Aslında hiç de değil. Adamın yaşaması gerek. Biz para ödüyoruz. Şiirlerine metelik veren yok.»

«O da mı para için çalışıyor?» Albay elindeki gazeteyi bırakmış, sırtını duvara vermiş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, oyuncuları izliyordu.

«Doğrusu bilmiyorum. Sen arayıncaya kadar varlığından haberim bile yoktu. Yani kim olduğunu biliyordum ama nerden geldiğini, geçmişini bilmiyordum.» Sarı zarfı uzattı. «Al.»

«Ne var bunun içinde?»

«Bugüne kadar çalıştığı yerlerin listesi. Sağo sola telefon ettim, başrol konuşturmak istediğimi söyledim. Bütün reklam şirketleri yardım etti. En çok Hammerst'te çalışmış.»

«Hammerts de neyin nesi?»

«Paket program hazırlıyorlar. On beş kadar programları var her gün oynayan. Güvenilir olduğunu, içki içmediğini söylediler. Yabancı dille konuşması gereken biri oldu mu onu çağırıyorlarmış. Ya da değişik vurgular gerekti mi.»

«İspanyolca ve Almanca biliyor değil mi?»

«Evet.»

«Tam İspanyolca değil de Portekizce galiba.»

«Kim farkedecek, birader? Annesiyle babasını biliyorsun.»

«Richard ve Margo Spaulding. Avrupa ve İngiltere'de çok ünlü konser piyanistleri. Costa Del Santiago, Portekiz'de dinleniyorlar şu sıra.»

«Amerikan uyruğundalar değil mi?»

«Öyle. Oğullarının burada doğmasını sağladılar. Amerikan okullarında okuttular. Üniversiteyi bitirmesi için de Amerika'ya yolladılar. Anlayacağın, yurtsever insanlar.»

«Şimdi neden Portekiz'de oturuyorlar?»

«Kim bilir? Başarıya Avrupa'da ulaştılar. Onun için de Amerika'ya gelmiyorlar. Portekiz'de oturmaları bizim için çok iyi. Amerika'ya sadece turne için geliyorlar. O da yılda bir iki kez. İnşaat mühendisi olduğunu biliyor muydun?»

«Bilmiyordum. İlginç.»

«Sadece 'ilginç' mi?»

Ryan acı acı güldü. Gözlerinden hüzün okunuyordu.

«Son yıllarda kimsenin inşaatla ilgilendiği yok. Federal hükümetin dışında tabii.» Eliyle mikrofonun başında kümeleşen oyuncuları gösterdi. «Bunların asıl meslekleri ne biliyor musun? Avukat. Müvekkilleri para veremiyor. O da bu işten ekmek yiyor. Rolls - Royce Şirketinin genel müdür yardımcısı. İşsizlikten ötürü görevine son verildi. Bir eyalet senatörü. Geçen seçimlerde 'toplumsal adalet' diye birşeyden sözedince hem işinden oldu, hem de komünist damgasını yedi. Senin durumun, bunlara oranla çok iyi, Ed. İktisadi bunalım daha bitmedi. Bunlar talihli. Oyunculuk yetenekleri var, sesleri mikrofona iyi gidiyor. Yoksa açlıktan nefesleri kokardı.»

«Senin inşaat mühendisi meslek değiştirecek.»

«Anlamıştım bunu. Savaş rüzgârları esmeye başladı, değil mi? Yakında biz de gireceğiz bu işe. Ben de üniformayı sırtıma geçirmek zorunda kalacağım. Nerde kullanacaksın bizim mühendisi?»

«Lisbon'da.»

David Spaulding elinde senaryo, yavaş yavaş mikrofona yürüdü. Pace cam bölmenin ötesinden onu izliyor, sesinin nasıl çıkacağını merak ediyordu. Spaulding mikrofona yaklaşınca, diğer oyuncular birer adım geriye, sağa ve sola açıldılar. Sanki yabancıydı Spaulding. Ona yol açmak, önünden çekilmek gereğini duymuşlardı. Albay diğer oyuncuların ona bakıp gülümsemediklerini, sırtını sıvazlamadıklarını, göz kırpmadıklarını gördü. Mikrofon başında çığlık atmaktan başka bir görevi olmadığı anlaşılan, şişko kadın bile yana çekilmişti. Cikletini çiğnemiyordu.

Derken garip bir şey oldu.

Herkes Spaulding'e bakıp gülümsedi. Kadın kılıklı, uzun boylu, zayıf oyuncu bile. Şişko kadın göz kırptı.

Çok garip, diye düşündü Albay Pace.

Spaulding'in sesi duyuldu birden. Kalın, Alman vurgulu, kararlı bir sesti bu. Deli doktor rolünü büyük bir başarıyla konuşuyordu. İnandırıcı bir sesle, sözcükleri bir bir, tam değerleri vererek söylüyordu.

Çok iyi, diye düşündü albay. Lisbon'da da inandırıcı olması gerekecek.

Birkaç dakika sonra Spaulding'in rolü sona ermişti. Yavaş yavaş geri çekildi mikrofonun önünden. Kâğıtları hışırdatmamaya dikkat ederek kıvırdı, ceketinin yan cebine soktu. Masanın üzerinde duran gazetesini aldı. İç cebinden bir kalem çıkardı. Bilmece çözmeye başladı.

Pace gözlerini Spaulding'den ayıramıyordu. İlişki kurmak zorunda kaldığı kişileri böylesine büyük bir dikkatle, ayrıntılara çok önem vererek incelemek huyuydu. Özellikle ayrıntıların üzerinde durmak gerekiyordu. Nasıl yürüdüğü; başını nasıl sağa sola çevirdiği; uyanık olup olmadığı; bakışlarının keskinliği, deliciliği. Giysiler, saat, kol düğmeleri. Ayakkabıları boyalı mı, boyasız mı? Topukları yenmiş mi? Dik mi duruyor? Tırnakları, elleri bakımlı mı?

Washington'daki dosyayla, duvara dayanmış bilmece çözen

adamı karşılaştırmaya koyuldu Albay Pace.

Adına ilk kez Kara Kuvvetleri İstihkâm Dairesi kayıtlarında rastlamıştı. David Spaulding subay olarak orduya katılırsa, ne tür olanaklardan yararlanabileceğini sormuştu Kara Kuvvetlerinden. Başvurmamıştı. Gönüllü de yazılmamıştı. Sadece öğrenmek istemişti. Bir yüksek inşaat mühendisini ilgilendirebilecek ne gibi şeyler vardı? Asma köprü yapımı? Demir yolu? Baraka yapımı? Orduya girerse zorunlu görev süresi ne kadardı? Bir sürü meslek sahibi adam askerlik şubelerine başvurarak bu tür soruların yanıtlarını arıyorlardı. Herkes bir iki hafta içinde zorunlu askerliğin yasalaşacağını biliyordu. Eğer gönüllü yazılarak daha kısa süre kalabilirse ya da mesleğini sürdürebilirse, hemen imzayı basmak isteyen çoktu.

Spaulding gerekli bütün kâğıtları doldurmuş, yakında Kara Kuvvetlerinden bir haber alacağını umuyordu. Aradan bir buçuk ay geçmiş, askerlik şubesinden ses seda çıkmamıştı. İstihkâm Dairesi, özellikle Spaulding'in bir an önce alınmasını istiyordu. Roosevelt'in danışmanları, zorunlu askerliğin çok yakında yasalaşacağını bildirmişlerdi. Kongrenin onayından çıkar çıkmaz ilk iş, bir sürü eğitim merkezinin yapımıydı. Binlerce eğitim merkezi bir gecede topraktan fışkıracaktı. Bunun için de mühendislere, mimarlara büyük gereksinme vardı.

Ancak İstihkâm Daire Başkanı, Genelkurmay Haberalma Başkanlığının, kısa adıyla G-2'nin özel isteğini biliyordu. David Spaulding'in doldurduğu kâğıtlar G-2'ye yollandı. Ertesi gün, İstihkâmın, Spaulding'den uzak durması buyuruldu.

Haberalma Daire Başkanlığının aradığı adamda üç önemli nitelik olması gerekiyordu. Bu niteliklerden biri saptandı mı, diğer iki niteliği bulmak için ayrıntılı bir çalışmaya, dipten doruğa bir araştırmaya gerek vardı. Önce bu kişinin çok iyi Portekizce bilmesi gerekiyordu. Sonra Almancayı da anadili gibi konuşacaktı. Son olarak, projelerden, planlardan, çizimlerden anlayacaktı. Ya mimar ya da inşaat mühendisi. Köprü, fabrika, demiryolu yapımını gözü kapalı bilecek, bu işlerden anlamayan birinin tanım-

lamalarından bile işin niteliğini kavrayabilecekti.

Lisbon'daki adamın bu üç niteliği de olmalıydı. Savaş sırasında bu üç nitelikten de ayrı ayrı yararlanacaktı. Savaş? Amerika Birleşik Devletleri'nin eninde sonunda gireceği büyük savaş!

Lisbon'daki adam, düşman hatları gerisine sızacak, köprüleri, barajları, fabrikaları, demiryollarını havaya uçuracak bir örgüt kurmakla görevlendirilecekti.

Gölevlerini tarafsız ülkeler kimliğiyle yürüten, düşman topraklarına ellerini kollarını sallaya sallaya girebilen iş adamları, kadınlar vardı. İşte Lisbon'daki adam, bu kişileri kullanarak örgütünü oluşturacaktı. Ama çabuk olmak gerekiyordu. Bu kişileri Almanlar'dan önce tavlamak çok önemliydi.

Düşman hatlarına sızma ve sabotaj dersleri görecek, sonra bunları bir iki dil bilen adamlarına öğretecekti. Adamlar Fransa'dan geçerek Almanya'ya girecekler, işlerini bitirince de aynı yolu izleyerek geri döneceklerdi.

İngilizler bu işi bir Amerikalının Lisbon'dan yönetmesini istediler. İngiliz Haberalma Örgütü Lisbon'da çok zayıftı. Üstelik bütün adamları tanınıyordu. Ayrıca Londra'daki MI-5, yani İngiliz Haberalma Başkanlığına sızma olmuştu. Almanlar her şeyi günü gününe haber alıyorlardı.

Lisbon'u Amerikalılar yönetecekti.

Tabii bu üç niteliği kendinde toplayan biri bulunursa.

David Spaulding'de bu üç nitelikte görülüyordu. Üç dili, anadiliymişçesine konuşuyordu. Anne ve babası, ünlü Richard ve Margo Spaulding'in üç evi vardı. Londra'da nefis bir çatı katı; Almanya'da, Baden - Baden yakınlarında güzel bir köşk ve Portekiz'de Costa del Santiago'da yazlık bir yalı. Spaulding Avrupa'da büyümüştü. On altı yaşına basınca, annesinin tüm karşı koymalarına rağmen, babası oğlunun Amerika'ya gidip liseyi ve üniversiteyi orada okumasını istemişti.

Massachussets'de Andover Lisesi, New Hampshire'de Darthmouth Üniversitesi ve ihtisas için Pennsylvania'da Carnegie Enstitüsü.

Haberalma Örgütü bütün bu bilgileri David'in doldurduğu kâğıtlardan öğrenmemişti tabii. New York'ta oturan, Aaron Mandel adında bir adam, David Spaulding'le ilgili tüm soruları yanıtlamıştı.

Pace gözlerini bir an olsun uzun boylu, siyah saçlı, genç adamdan ayırmaksızın, Mandel'le konuşmasını düşünüyordu. Mandel'in anlattıklarıyla, bilmece çözen adamı karşılaştırmaya çalışıyordu.

Mandel, Richard ve Margo Spaulding'in avukatı, konser düzenleyicisiydi. Chrysler İş Hanında üç odadan oluşan büyükçe bir yazıhanesi vardı. Mandel birçok ünlü oyuncuyu, şarkıcıyı, orkestrayı temsil eden, Rus asıllı bir Yahudiydi.

«David, bir bakıma oğlum sayılır. Bunu herhalde biliyorsunuz.»

«Bileceğimi nerden çıkardınız? Doldurduğu kâğıtlarda verilen bilgilerin dışında, pek bir şey bilmiyorum.»

«Sizi bekliyordum. Ya da sizin gibi birini.»

«Anlamadım?»

«Benimle oyun oynamayın, albayım. David uzun yıllar Almanya'da kaldı. Orada büyüdü diyebilirim.»

«Pasaportunda, Londra ve Costa del Sol diye bir yerde de kaldığı yazılı.»

«Evet. Ama Almanya'da uzun yıllar oturdu. Almancayı çok iyi konuşur.»

«Portekizceyi de öyle galiba.»

«Evet. Portekizcenin kızkardeşi İspanyolcayı da çok iyi konuşur. Bir İspanyol gibi. İstihkâm birliğine katılmak isteyen biriyle, sizin gibi koskoca bir albayın ilgilenmesini yadırgamadım desem, yalan olur.» Mandel tatlı tatlı gülümsedi.

«Sizin gibi birini beklemiyordum.» Gülümseme sırası şimdi albaydaydı. «Bu işleri böylesine iyi bileceğinizi hiç sanmamıştım. Çok kişi bunları sıradan sorular kabul edip umursamaz, üzerinde durmaz.»

«Çok kişi benim gibi Çarların boyunduruğunda, Kiev'de acı

çekmedi. Benden istediğiniz nedir?»

«Spaulding bizim gelebileceğimizi söyledi mi size?»

«Hayır. Size biraz önce de söyledim. David oğlum gibidir. Onu gereksiz yere korkutmak, ürkütmek, huzurunu kaçırmak istemem.»

«Bakın buna sevindim. David bizim işimize yaramayabilir...»

«Ama yarayacağını umuyorsunuz.»

«Evet. Ama önce cevabını istediğimiz bazı sorular var. Geçmişi çok ilginç. Her şeyden önce, insan ünlü müzisyenlerin çocuklarının mühendis olmalarını yadırgıyor. Nedense, sanatçıların çocukları da sanatçı olmalı, diye bir düşünce yerleşmiş toplumda. Bir mühendisin diplomayı cebine koyduktan sonra, ekmek parasını radyo programlarında oynayarak kazanması çok garip. Yani dengesiz bir genç. Ya da bize öyle geliyor.»

«Sizde, bütün Amerikalılara özgü bir süreklilik isteği var. Baba amele, oğul da ille amele olacak! Beni yanlış anlamayın, sizi kınamıyorum. Babam beyin cerrahıydı, ben elime neşter alsam midem bulanır. Sorunuza cevap vermek çok kolay. Bir konser piyanistinin yaşantısını biliyor musunuz? Delilik! Karman çorman, köksüz bir yaşantı. David tam yirmi yıl bu deliliğin kucağında yaşadı. Dengeli bir çocuk olduğu için o yaşamı seçmedi. David çok yeteneklidir. Kişinin müzisyen olabilmesi için olumlu bilim dallarına merak sarması, bu dallarda üstün yetenek göstermesi gerekir. Sözgelişi, Bach çok büyük bir matematikçiydi.»

Aaron Mandel'e göre, David Spaulding mesleğini, üniversiteye girdiği ikinci yıl saptamıştı. Sanatçının deli dolu yaşantısından, inşaat mühendisliğinin düzenli, çizimlere bağlı, durmuş oturmuş günlerine geçmek, buraya demir atmak onun için kolay olacaktı. Ancak soyaçekimi de işe ağırlığını koymuştu. Özgürlüğünü seven, güçlü bir benliğe sahipti Spaulding. Ünlü olmak, tanınmak, alkış sesi duymak istiyordu. Bin dokuz yüz otuzların sonunda, küçük bir şirkette çalışan bir mühendis için bunlar kolay değildi tabii.

«New York'taki şirketten ayrıldı. Taşeronluğu denedi bir sü-

re. Bol para kazanacağını umuyordu. Sonra özgür olacaktı. Bağları olmadığından istenen yere gidebilirdi. Güney Amerika'ya, Kanada'ya gitti. On sekiz ay sonra da New York'a döndü. Para öyle umduğu gibi ağaçlardan toplanmıyordu. Sonra taşeron olarak çalıştığından, müteahhitin elindeydi.»

«Derken radyoya geçti...»

Mandel ardına yaslandı.

«Bildiğiniz gibi, Albay Pace, benimle çalışan sanatçılar birçok dalda görev yaparlar. Sinema, tiyatro, konser, gece kulübü, radyo. Son yıllarda radyo çok iyi para vermeye başladı. David bu işi kıvırabileceğini kestirince bana başvurdu. Ben de onun bu isteğini hemen yerine getirdim, ona radyoda işler buldum.»

«Bu konuda eğitilmiş bir profesyonel değil.»

«Evet, ama oğlanda başka nitelikler var. Ünlü sanatçıların, siyasilerin ya da çok zenginlerin çocuklarında büyük bir özgüven vardır. Daha doğrusu, toplumun önündeyken bu özgüven perdesinin ardına sığınarak kendilerini kabul ettirebilirler. Aşağılık duygularının pençesinde kıvransalar bile. David'de bu özgüveni görebilirsiniz. Üstelik sahnede değil mikrofon önünde oynuyor. Dil bildiği için de değişik vurgularda konuşabiliyor.»

David Spaulding'in radyoya geçmesinin bir nedeni paraydı. İyi yaşamaya alışıktı. Müteahhitlerin bile haftada yüz dolara iş yaptıkları günlerde, David üç, dört yüz dolara para demiyordu.

«Tahmin etmiş olabileceğiniz gibi, David'in amacı, kendi inşaat şirketini kurabilmek için yeterli sermaye bulmak. Bir an önce bu şirketi kurmak istiyor. Tabii dünyanın siyasal gelişimi elverirse. Kör değil. Dünyanın her geçen gün savaşa biraz daha yaklaştığını görüyor, gazetelerde okuyor.»

«Sizce bu savaşa biz de katılmalı mıyız?»

«Ben Yahudiyim, albayım. Geç bile kaldık.»

«Anlattığınıza göre, Spaulding çok yetenekli, hemen hemen her biçime, her kalıba girebilecek bir genç.»

«Size gerçekleri söyledim. Ben olmasaydım, başkalarından da bu bilgileri toplayabilirdiniz. Ama size anlattıklarım David'i

tüm ayrıntılarıyla görmenizi sağlamaz. Daha derine inmedik. Yüzeydeyiz.» Mandel ayağa kalktı. Ellerini ceplerine sokarak odanın içinde dolaşmaya başladı. Pace'le göz göze gelmekten çekiniyordu sanki. 'Oğlunu' kötülemeliydi. Böylece hükümetin, askerin pençesinden onu kurtarabileceğine inanıyordu. Ve Pace bunun bilincine varmıştı.

«Size anlattıklarımdan, David'in kendini beğenmiş, rahatına düşkün, kendi çıkarlarını korumak için her çareye başvuracak biri olduğunu anlamışsınızdır, albayım. Bir iş adamı için bunlar alkışlanacak nitelikler. Başına buyruk çalışmayı sever. Yetkiye hiç gelemez. Bencildir. Disipline giremez... Bunları söylemek istemezdim. Benim için çok güç. Oğlum gibi severim onu...»

Mandel konuştukça Pace rahatlıyordu. Aradığı adamı bulmuştu. Mandel'in her şeyi abartarak anlattığına inanıyordu. Ama sözlerinde yüzde yirmi gerçek payı varsa bu, Spaulding'in işe alınması için yeter de artardı.

Portekiz'deki istihbarat subayı, başına buyruk çalışmak zorundaydı. Emir beklemeden, kararları anında vererek uygulayacak, herhangi bir komutanın onayını almak zorunda kalmayacaktı.

David Spaulding. Lisbon'daki adam.

8 EKİM 1939
FAIRFAX, VIRGINIA

Kimsenin adı yoktu.
Yalnızca sayılar ve harfler.
Sayılar, ardından da harfler,
İki - altı - B. Üç - Beş - Y. Beş - Bir - C.
Geçmiş, tarih, zaman, eş, çocuk, baba, ana, ülke, kent, do-

ğum yeri, okul, üniversite yoktu. Sadece beden, akıl, etkiye gösterilen tepki vardı.

Virginia eyaletinin dağlık kesiminde, 220 dönüm, dağ, bayır, ova, ırmaktan oluşan bir yerdi. Ovaların bitiminde karanlık ormanlar başlıyordu. Kişiyi bir anda yalayıp yutan, kemiklerini bile öğüten bataklıklar; yılanlar, soktu mu iki seksen uzatan böcekler cirit atıyordu.

Burası, uzun çalışmalar sonucu seçilmişti. Tel örgüyle çevresi sarılmıştı. Bu tele elektrik akımı veriliyordu. Öldürücü değil, sersemletici. Her üç metrede bir buranın yasak bölge olduğu, yakalananın federal mahkemelerce yargılanacağı belirtilmişti. Tel örgünün üstünde de voltaj bayağı abartılarak yazılmıştı.

Arazi, burada eğitim görenlerin bir süre sonra yollanacakları bölgelere çok benziyordu. Washington'a bu kadar yakın başka bir yer bulunamazdı zaten.

Sayılar, ardından harfler.

Ad yok.

Kuzeyde tozlu, toprak bir yola açılan dev bir kapı vardı. Kapının iki yanına, nöbetçi kulübeleri yapılmıştı. Üstüneyse büyük, siyah harflerle şu yazılmıştı :

TÜMEN KARARGÂHI — FAIRFAX.

Hangi tümen? Piyade mi, topçu mu, tank mı? Belli değil.

Kulübelerin bir metre uzağında, yere çakılı levhaların üstündeyse buranın yasak bölge olduğu, girmeye kalkışanların tutuklanıp yargılanacakları, tel örgüde elektrik akımı bulunduğu belirtilmişti.

Yanılgıya düşmek fırsatı bile verilmiyordu.

David Spaulding'e, Fairfax'e özgü bir kimlik verilmişti. İki - Beş - L.

Adı yoktu. Bir sayı, ardından da bir harf.

Anlamı : Eğitimi ikinci ayın, beşinci günü bitecek. Gideceği yer : Lisbon!

Dört ay gibi çok kısa bir süre içinde, yepyeni, depdeğişik

bir yaşama alışması, dahası bu yeni kalıbı hiç yadırgamıyormuşcasına davranması gerekiyordu.

Albay Edmund Pace başını sallamıştı.

«Başaracağını sanmıyorum.»

Spaulding omuzlarını silkti.

«Başarmak istediğimden emin misin? Ya başarmak istemiyorsam?»

Amerika Birleşik Devletleri hükümeti, bayraklar sallayarak, bando mızıkayla, yurtsever söylevlerle göreve çağırmadı İki - Beş - L'yi. Bu tür yöntemler bu adama sökmezdi. Gelişme yıllarını Amerika'nın dışında, kültürlü bir ortamda, insanın makine değil insan olduğu bir dünyada geçirmişti. Sonra düşmanın dilini kusursuz konuşuyordu. Düşmanı, Amerikan propaganda makinesinin palavralarından değil, gözüyle, kulağıyla, yüreğiyle tanıyordu. Taksi şoförü, bankacı, manav, bakkal, kiracı, polis, sokaktaki adamdı onun için Alman. Ama aptaldılar ya da büyülenmiş. Bir alay manyağın, caninin izinden gözleri kapalı gidiyorlardı. Cinayet, işkence, ırkçılık gibi insanlık tarihinin en bağışlanmaz suçlarını işleyen bu önderler, şeytanın yer yüzündeki temsilcileriydi.

Hiç kuşkusuz.

Suçlu.

Manyak.

Adolf Hitler.

Adolf Hitler, Yahudileri kesiyordu. Binlercesini öldürmüştü. **Kavgam**'da yazdıkları gerçekse, amacına erişebilmek için milyonlarca Yahudiyi daha öldürecekti.

Aaron Mandel Yahudiydi. İkinci «babası». Öz babasından daha çok sevdiği adam. Aptal Alman halkı, «Yahudi!» sözcüğünün ardına bir ünlem işaretinin konulmasına izin vermişti.

Bu koşullar altında David Spaulding özünü biraz zorlarsa, bakkallardan, taksi şoförlerinden, avukatlardan, kısacası Alman halkından nefret edebilirdi.

Fairfax bunun dışında ikinci bir ruhsal dürtüden yararlanıyordu.

Seçtikleri adamların ortak yanları, birbirleriyle yarışmak, «arkadaşları»ndan daha başarılı olmak için dayanılmaz bir istek duymalarıydı.

Fairfax kendini beğenmişlerin, kibirlilerin yuvasıydı.

David Spaulding'in dosyasını uzun uzun, tüm ayrıntılarıyla inceleyen uzmanlar, adamın kişilik yapısında bir güçsüzlük buldular.

Spaulding özgüveni yerinde, çevresine kısa sürede uyabilen bir adamdı. Bunların hepsi olumlu belirtilerdi. Ancak anında hem diliyle, hem silahıyla karşısındakini tüketemiyordu. Yavaştı. Duraksıyordu. Düşünüyordu gereksiz yere. Ortamı yeterince değerlendiremiyordu kendi çıkarları açısından.

Albay Edmund Pace bunun bilincine, eğitimin üçüncü haftasında vardı. Lisbon'daki adamın bu zayıf yanını düzeltmek gerekti. Karşısındakini ezmek pahasına, kendi çıkarlarını savunmayı öğrenmesi gerekiyordu. Ve Albay Pace bunu nasıl sağlayacağını biliyordu.

Dersin adı, «Yakalama, Tutma ve Bırakma»ydı. Silahsız dövüş yani. Bıçak, zincir, tel, iğne, ip, parmaklar, dizler, dirsekler geçerliydi... tabanca hayır!

Tepki, tepki, tepki.

Tabii kişi ilk saldırıya geçmediği zaman.

İki - Beş - L çok iyi bir biçimde gelişiyordu. İriyarıydı, ancak ufak tefek adamlara özgü bir çevikliği vardı. Onun için, ufak tefek adamlardan dayak yemesi, onların elinde oyuncak olması gerekiyordu. O zaman ortamı kendi çıkarları açısından değerlendirmeyi öğrenebilirdi.

Albay Pace, İngiliz Komando birliklerinin en seçme askerlerini getirtti. Bir ağır bombardıman uçağına bindirilen üç uzman, Fairfax'e getirildi. Albay bu üç dayak atma uzmanına şu buyruğu verdi :

«İki - Beş - L'yi eşşek sudan gelinceye kadar dövün!»

Ve dövdüler. Haftalar boyunca.

Derken iş değişti. Dayağı Spaulding atmaya başladı.

David Spaulding yarı boyunda adamların önünde rezil olmaktan, ufacık tefecik askerlerin yumruklarından bıkmıştı. Silkindi. En az bu «uzmanlar» kadar iyi bir dövüşçü olmayı öğrendi.

Lisbon'a gidecek adam gelişiyordu.

Albay Pace'e günlük raporları Savunma Bakanlığındaki yaveri getiriyordu.

Haftalar, aylara dönüştü. Bütün savunma ve saldırı yöntemleri, ateşli ateşsiz silahlar, enine boyuna, tüm ayrıntılarıyla Fairfax'deki öğrencilerin belleklerine işlerdi. Sabotaj nasıl yapılır? Ne tür patlayıcı maddeler kullanılır? Şifre nedir? Kaç tür şifre vardır? Nasıl yalan söylenir? Sınıfın en iyi öğrencisi İki - Beş - L'ydi. Arada bir yoruluyor, derslere dikkati dağılıyordu. O zaman uzmanların saldırısına uğruyor, dayağı yiyor, aklı başına geliyordu.

Albay sırıttı.

«Başardın sayılır.»

Çiçek Barda karşılıklı oturmuş, içkilerini yudumluyorlardı. David'in sırtında üsteğmen üniforması vardı.

«Başardım demek? Hayret.» Birden güldü. «Eğer ülkenin en iyi eğitilmiş katili olmak başarmaksa, başardım herhalde!»

İki - Beş - L'nin eğitimi on gün sonra bitecekti. Yirmi dört saat izin verilmişti. Pace bu izini alabilmek için çok uğraşmış, korgenerale bile çıkmıştı. Spaulding'le konuşmak zorundaydı.

«Bu seni rahatsız mı ediyor?»

Spaulding gözlerini karşısında oturan albaya dikti.

«Düşünecek zamanı bulsam, rahatsız eder tabii. Seni etmiyor mu sanki?»

«Hayır... çünkü nedenleri biliyorum. Anlıyorum. Kabul ediyorum.»

«Sen inanıyorsan, ben de inanıyorum!»

«İşe başlayınca daha iyi anlayacaksın.»

«Herhalde.»

Pace, Spaulding'e baktı uzun uzun. Genç adam çok değişmişti; olağan kabul etmek gerekti bunu. O soylu, rahat yaşama-

ya alışık adam havasından sıyrılmıştı. Ne yaptığını, ne söylediğini bilen, davranışlarını her an gemleyebilen, dikkatli, uyanık bir adamdı Spaulding artık. Bu «geçiş» tamamlanmamıştı ama birkaç günlük işi daha vardı; hepsi o kadar.

Profesyonel olmuştu.

«Fairfax seni üsteğmen yaptı. Hiç teğmen olmadan. Bunu nasıl karşılıyorsun? Etkiliyor mu seni? Ben on sekiz ay beklemek zorunda kalmıştım.»

«Yine zaman. Bunu düşünecek zamanım olmadı. Bugüne kadar hiç üniforma giymemiştim. Rahatsız oldum içinde.»

«İyi. Üniformana alışmanı istemem de...»

«Çok garip bir söz bu.»

«Nasılsın?»

David bir an düşündü. Acı acı güldü birden. Sonra ciddileşti. Bu soruyu kafasında evirip çevirdiği, doğru dürüst bir yanıt aradığı belliydi.

«Emin değilim... Çok hızlı çalışan bir fabrikada parçalara ayrıldım, yeniden biraraya getirildim sanki. Bilmem anlatabiliyor muyum?»

«Çok iyi. Çok iyi işlenebilir bir hammaddeydin. Bunu unutma. Yoksa bu kadar çabuk değişemezdin.»

Spaulding bardağını kaldırıp lambaya tuttu. İçindeki amber rengi içkiye baktı. Sonra gözlerini Pace'e çevirdi.

«Bu söylediklerinin iyi mi, kötü mü olduğunu bilemiyorum. Birlikte eğitim gördüğüm kişileri yakından izledim. Çok... ilginç adamlar!»

«Senin deyiminle 'ilginç' olmaları için belirli ve çok geçerli nedenleri var.»

«Avrupalılar deli. Fransızlar, İngilizler, İtalyanlar, Hollandalılar... en az öldürmek istedikleri Almanlar kadar manyak. Hele İtalyanlar! Anavatanlarına karşı eyleme geçmek için burda eğitim görüyorlar. Ama dediğin gibi, nedenleri var. Onları kınamak bana düşmez...»

«Şimdilik pek Amerikalı yok aramızda...»

«Birkaç tane var. Hapishane kaçkını herifler.»

«Asker değil onlar. Sağdan soldan toplama...»

«Bunu bilmiyordum.»

Pace'in canı sıkılmıştı. Böyle bir şeyi Spaulding'e söylemesi gerekirdi.

«Önemi yok. On gün sonra Virginia'daki işin bitecek. Üniformayı çıkaracaksın. Doğrusunu istersen, sana bu üniformayı giydirmek hata oldu. Daha bu işe yeni başladık. Hata yapa yapa öğreneceğiz.»

Pace içkisinden bir yudum aldı. Spaulding'in bakışlarından gözlerini kaçırdı.

«Büyükelçiliğe askeri ataşe olarak atanacağımı sanmıştım. Üç beş askeri ataşeden biri olacaktım.»

«Kayıtlarda böyle gözükecek. Senin için ayrıntılı bir dosya hazırladık. Bu dosya, senin kimliğini öğrenmek için çalışacakları yanıltmak için kullanılacak. Hem üniformayı sevmedin. Biz senin bir daha bunu sırtına geçirmeni istemiyoruz zaten.» Pace bardağını masanın üzerine bıraktı. «Dil bilgin, Avrupa'da uzun yıllar bulunman ve aile ilişkilerin nedeniyle çok iyi bir iş buldun kendine. Orduya alınman tehlikesiyle karşılaşınca da bu işten sıyırmanın yollarını aradın.»

Spaulding düşündü.

«Mantıklı. Dosyada bunların bulunması iyi. Ama sen neden öfkeleniyorsun?»

«Büyükelçilikte senin gerçek kimliğini yalnız bir kişi bilecek. O da sana kendini tanıtacak. Zamanla gerçek kimliğinden kuşkulananlar ortaya çıkabilir. Büyükelçi, müsteşar senin kim olduğunu, oraya niçin geldiğini bilmeyecekler. Demek istediğim, büyükelçilikte en sevilmeyen, güvenilmeyen adam sen olacaksın. Senden çekinecekler, yanında konuşmamaya dikkat edecekler.»

David gülümsedi.

«Linç edilmeden görev yerimi değiştirirsiniz umarım.»

Pace başını salladı.

«Diğerlerinin görev yerleri değiştirilebilir. Ama seninki hiçbir zaman!»

Spaulding bir süre cevap vermedi. Albayın bu son sözünü tartıyor, adamın ne demek istediğini kavramaya çalışıyordu. Sonunda başını salladı.

«Anlamadım.»

«Sana her şeyi açıklayabileceğimi sanmıyorum. İstemediğimden değil. Ayrıntıları ben de bilmiyorum.» Pace içkisini küçük, demir masanın üstüne bıraktı. «Çok dikkatli olman gerek. İşe yavaş yavaş başlayacaksın. Kimseyi ürkütmeden. İngiliz Haberalma Örgütü bize bazı adlar verdi. Birkaç kişi. Ama örgütünü kendin kuracaksın. Adamların yalnız seninle ilişki kuracaklar. Aracı kullanmayacaksın. Bunun için de sık sık yolculuk yapman gerekecek. Genellikle ülkenin kuzey bölgelerinde bulunacaksın. Sınırı geçip İspanya'ya gireceksin. Bask Bölgesine. Falanjlardan nefret edenlerin yanına. Pirenelerin güneyindeki bu bölge, sınırı geçmek için en iyi yer. Kaçış yolları olarak burayı kullanacaksın. Kendimizi aldatmanın bir gereği yok. Majino Hattı dayanamaz. Fransa birkaç günde Hitler'in eline geçer.»

«Her şeyi ayrıntılarıyla düşünmedim diyorsun bir de! Gelecek üzerinde tasarı kurmaktan öte bir iş yapmamışın doğrusu.»

«Şimdilik başka ne yapabilirim? Fairfax'i geleceğe hazırlanmak için kurduk.»

Spaulding arkasına yaslandı. Bardağını kaldırıp, yine ışığa tuttu.

«Örgüt kurmam gerektiğini zaten kestirmiştim. Ama Bask Bölgesinden, İspanya'dan ilk kez sözediyorsun. O yöreyi çok iyi tanırım.»

«Yanılmış olabiliriz. Benimkisi sadece kuram. Akdeniz, Malaga ya da Biskay, hatta Portekiz kıyısı daha çok işine yarayabilir. Buna sen karar vereceksin. Kaçış yollarını sen geliştireceksin.»

«Evet. Anlıyorum... Bütün bunların yer değiştirmeyle ne ilgisi var?»

Pace güldü.

«Göreve başlamadan yer mi değiştirmek istiyorsun yani?»

«Yo. Konuya sen girdin. Hem de durup dururken.»

«Evet, haklısın.» Albay iskemlesinde şöyle bir kıpırdandı. Spaulding çok akıllı bir adamdı. Sözcükleri kapıyor, belleğine yerleştiriyor, zamanı geldi mi de, karşısındakini vuruyordu. Bu niteliği çok işe yarayacaktı. Özellikle tutsakları sorguya çekerken.

«Savaşın sonuna kadar Portekiz'de kalmana karar verdik. Alacağın bütün 'olağan' ve 'olağanüstü' izinleri ülkenin güneyinde geçireceksin. Kıyıda. Küçük kentlerde...»

«Sözgelişi, Costa del Santiago'da.» İçini çekti Spaulding. «Çok zenginlerin dinlenme yerleri.»

«Evet. Sık sık ailenle birlikte gezmeye, eğlencelere, balolara katılmaya bak. Herkes seni tanısın, sana alışsın.» Pace gülümsedi. «Daha kötü bir göreve de yollanabilirdin.»

«Sen oraları bilmezsin... Yani çok uzun yıllar Amerika'ya dönemeyeceğimi, New York'u, Washington'u aklımdan çıkarmam gerektiğini söylüyorsun bana.»

«Örgütünü kurduktan sonra seni buraya getirmek çok tehlikeli olur. Eğer Lisbon'dan uçağa binip müttefik ülkelerden birine gidersen, düşman casusları hemen izine düşer, her gittiğin yeri, konuştuğun kişiyi öğrenirler. Hem kendini, hem bizi, hem de örgütünü tehlikeye atarsın. Eğer Lisbon'dan ayrılmazsan herkes için daha hayırlı olur. Bunu bize İngilizler öğretti. Sözgelişi, Lisbon'da yirmi yıldır oturan adamları var.»

«Bu hiç hoş bir şey olmasa gerek.»

«Sen İngiliz değilsin. Savaşın sonuna kadar orada kalmak zorundasın. Savaş sonsuza dek sürecek değil ya.»

Spaulding gülümsedi. İçine düştüğü tuzaktan nasıl kurtulabileceğini kestiremeyen bir adamın sırıtışıydı bu.

«Çok garip bir söz... 'Savaş sonsuza dek sürecek değil ya...'»

«Neden garip?»

«Daha savaşa girmedik bile.»

«Sen girdin.»

2

8 EYLÜL 1943
PEENEMÜNDE, ALMANYA

Alte Sokağının ünlü terzilerince dikilmiş siyah elbisesinin içinde yakışıklı, yüzünden güven okunan adam, karşısındaki üç kişiye şaşkınlıkla baktı. Eğer bu üç kişinin yakasında kırmızı, küçük birer kart olmasaydı, yakışıklı adam onların sözlerine kulak asmaz, yanıldıklarını söylerdi. Üç doktorun yakasındaki kırmızı kartlar, Peenemünde koridorlarında özgürce dolaşabileceklerini gösteriyordu. Bu özgürlük en ünlü, en güvenilir bilim adamlarına tanınırdı ancak. Berlin'li adamın yakasında da bu kartlardan bir tane vardı. Ama o geçici görevle buraya gelmişti. Şimdiyse geldiğine geleceğine pişman olmuştu.

«Bu değerlendirmenizi kabul edemem.» Başını salladı. «Akıl almaz bir şey bu.»

Ortadaki bilim adamı sağ yanında duran arkadaşına dönüp baktı.

«Bizimle gelsin, gösterelim.»

Üçüncü bilim adamı arkadaşının sözlerini onayladı.

«Evet buyursun. Kendi gözleriyle görsün.»

Dört adam koltuklarından kalkıp kapıya yürüdüler. Yakalarından kırmızı kartları çıkarıp kapının yanındaki gri, metal plakaya yapıştırdılar. Kapı hışırtıyla açıldı. Kartları alıp tekrar yakalarına taktılar. Kapının açılmasıyla birlikte sağ ve sol yanda iki ampul yanmış, iki saniye yanık kalmıştı. Bu iki saniye içinde, dört adamın resmi çekilmişti. Eğer dışarı dört yerine üç ya da beş kişi çıkarsa, bütün güvenlikçiler alarma geçirilir, yapının içinde ziller çalmaya başlardı.

Sessiz koridorda, hiç konuşmaksızın yürümeye başladılar.

Berlinli önde, üç bilim adamının sözcülüğünü yapan, içerdeyken ortada oturan adamla birlikte yürüyordu. Diğer iki bilim adamıysa arkalarından geliyordu.

Asansörlerin önüne gelince durdular. Yine kartlar çıktı, gri, metal plakaya bastırıldı, ışıklar yandı, asansörlerden birinin kapısı açıldı. İçeri doluştular. Sözcü bilim adamı altıncı katın düğmesine bastı.

Ancak altı kat yukarı değil altı kat yerin dibine indiler! Çıktılar. Bir başka asansörün önüne geldiler. Girdiler. Bu kez iki kat daha indiler. Yani, sekiz kat yerin dibindeydiler şimdi. Peenemünde'nin bodrum katındaydılar. Yürümeye başladılar. Bu kez yollarını, dev yapılı bir subay kesti. Belinde kırk beşlik bir tabanca vardı. Elindeyse hafif makineli bir tüfek tutuyordu. Adamın şapkasından Gestapo subayı olduğu anlaşılıyordu.

Subay üç bilim adamını tanımıştı. Onlara bakıp gülümsedi. Sonra gözlerini Berlin'liye çevirdi. Elini uzattı. Kırmızı yaka kartını istedi.

Berlin'li hiç sesini çıkarmadan kartı aldı, subaya verdi. Gestapo subayı elinde kart, bir iki adım ötede duran telefonun yanına yürüdü. Düğmelere bastı. Berlin'linin adını söyledi önündeki küçük mikrofona. On saniye kadar bekledi. Sonra telefonu açtı. Dinledi. Başını salladı. Çabuk adımlarla siyah elbiseli adamın yanına döndü. Bu kez hazırola geçmişti.

«Sizi beklettiğim için özür dilerim, Sayın Strasser. Sizi tanımam gerekirdi.» Kırmızı kartı uzattı.

«Özür dilemeniz gerekmez, üsteğmen. Eğer görevinizi yerine getirmemiş olsaydınız, o zaman özür dilerdiniz.»

«Sağolun, efendim.»

Gestapo subayı yana çekilerek dört adamın geçmelerine izin verdi.

Çelik kapıların önüne gelince durdular. Kapılar açılırken lambalar yanıyor, resimler çekiliyordu birbiri ardına.

Bu kez bir başka koridora girmişlerdi. Duvarlar koyu kahverengiydi. Tavanda küçük lambalar yanıyor, koridora ürkütücü bir hava veriyordu.

Sözcü bilim adamı Berlin'liye döndü.

«İlk kez buraya iniyorsunuz sanırım. Bu ışıkları göz uzmanlarımız hazırladı. İçeri girince, mikroskopun güçlü ışınlarına hazırlık oluyor, bir bakıma. Ama bir işe yaradığını sanmıyorum.»

Uzun, karanlık tünelin bitiminde çelik bir kapı daha vardı. Strasser yakasındaki kırmızı kartı çıkardı. Bilim adamı hayır gibilerden başını salladı.

«Resim çekmek için yeterli ışık yok burada. İçerdeki nöbetçi uyarıldı.»

Kapı açıldı. Dört adam büyük bir laboratuvara girdi. Sağ duvara bitişik bir tezgâh, üzerinde mikroskoplar vardı. Tezgâhın önündeyse tabureler duruyordu. Her mikroskobun ardında çok güçlü bir ışık vardı. Sol duvarın önünde bir tezgâh uzanıyordu. Ancak sağa oranla mikroskop sayısı daha azdı ve önlerinde tabureler yoktu.

Odanın bitiminde, duvara gömülü bir kasa duruyordu. İki metre boyunda, bir metre genişliğinde, çelik bir kasa. Simsiyahtı. Açmak için çevirilmesi gereken tekerlek, gümüş rengiydi yalnız.

Sözcü bilim adamı kasaya yürüdü.

«Şifre her yirmi dört saatte bir, otomatik olarak değişir.»

Kasanın üzerinde küçük düğmeler vardı. Bir yazı makinesinin tuşlarını andırıyorlardı. Bilim adamı bunlardan birkaçına bastı. Bekledi. İkisine daha bastı. Bekledi. Alt sıradan bir taneye bastı. Kapı açıldı.

Strasser'e döndü.

«Peenemünde'nin aletleri burda. Bakın.»

Strasser kasaya yaklaştı. Kasanın içinde beş sıra cam tepsi vardı. Her sırada yüz tepsi bulunduğuna göre, tam beş yüz tepsi duruyordu kasada.

İçi boş tepsilerin önlerine beyaz boyayla bir çarpı işareti konmuştu.

Doluların önlerine de siyah bir çarpı çekilmişti.

Dört yüz elli tepsi... boştu!

Strasser tepsilerden birkaçını çıkardı. Baktı. Yerlerine itti. Gözlerini bilim adamlarına çevirdi.

«Hepsi bu mu?»

«Evet. Altı bin tane daha yaptık. Ama bitiremiyoruz. Bu durumda daha ne kadar işimizi sürdürebiliriz, bilmem.»

Strasser içini çekti. Terlemeye başlamıştı.

«Sözlerinin ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Evet. Bizden istenilenin sadece küçük bir bölümünü yapabileceğiz. Peenemünde umut değil, felaket kaynağı oldu ülkemiz için!»

9 EYLÜL 1943
KUZEY DENİZİ

Ağır bombardıman filosu kapalı hava yüzünden Essen'i yerle bir etmek görevinden vazgeçmişti. Filo komutanı yardımcılarının karşı koymalarına kulak asmaksızın, ikinci hedef olan Bremerhaven'in kuzeyindeki tersaneleri bombalama buyruğunu vermişti. Bremerhaven'e gitmek istemiyordu kimse. Messerschmitt ve Stuka avcı uçaklarının ateş yağmurundan kurtulmak çok güç işti. Bu avcı uçaklarına «Luftwaffe İntihar Takımları» adı verilmişti. Manyak genç Nazilerin yönetimindeydiler. Ateş etmektense, uçan kalelerden birine bindirmeyi yeğ tutuyorlardı! Bunu yapmalarının nedeni aşırı cesaretleri değil yeteneksizlikleri, gerekli eğitimi görmeksizin gökyüzüne salınıvermeleriydi.

Bremerhaven, bombardıman uçaklarının mezarıydı kısacası! Hele ikinci hedef olunca iş daha da kötüleşiyordu. Sekizinci Hava Kuvvetlerine bağlı uçaklar, birinci hedef olarak burası seçilince, yanlarına avcı uçaklarını da alıyor, bunları deli bozuk Nazilerin üzerlerine salıyorlardı.

Filo komutanı kalın kafalı askerlerdendi. Dahası kurmaydı. Her şeyi kitaba göre yapmak eğilimindeydi. İkinci hedefi bombalamak için çok alçaktan uçulmasını buyurmuştu. Yardımcıları direnmiş, avcı uçaklarının desteği olmaksızın böyle bir girişimde bulunmanın intihar demek olduğunu söylemişlerdi. Hem yerden açılan uçaksavar ateşi, hem de Stuka'larla Messerschmitt'lerin saldırısı, koca filoyu un ufak edebilirdi kısa sürede. Filo komutanı bu uyarılara kulak asmamış, telsizini kapatmıştı!

Bremerhaven koridoruna girince uçaksavar ateşi açıldı. Ardından da «sivrisinek» diye adlandırılan avcı uçakları başlarına çöktü. Filo komutanı azami güvenlik düzeyinin altına inerek bombalarını bırakmayı tasarlıyordu. Uçağı inişe geçirdi. Ve uçaksavarların ateşiyle paramparça oldu!

Komutan yardımcısı hem insan hayatına, hem de uçaklara, komutanından daha çok değer veriyordu. Telsizle adamlarına bombaları boşaltmalarını, hemen azami yüksekliğe çıkarak uçaksavar ateşinden kurtulmalarını haykırdı.

Bu arada üç uçak vurulmuştu. Birinden ancak iki kişi atlayabildi. Diğer ikisindense hiçbir paraşüt açılmadı.

Ama dört dakika sonra Alman ateşinden kurtulabilen uçaklar, bulutsuz gece yarısı göklerinde, pırıl pırıl yıldızların altında uçuyordu. Herkes oksijen maskesini takmış, avcı uçaklarının elinden kurtulduğu için Tanrısına dualar mırıldanıyordu. Ay, gökyüzünde tabak gibi, pırıl pırıl aydınlığa boğuyordu her yanı. Tam pilotların sevdikleri dolunay vardı.

Kurtulmuşlardı.

Yorgunluktan, kaygıdan perişan yeni komutan titrek bir sesle mırıldandı.

«Nelson, yönümüzü sapta. Lakenheath'e dönelim.»

Sessizlik.

Derken makineli tüfek başındakilerden birinin sesi :

«Komutanım... albayım... Nelson ölmüş!»

Haritalara bakarak yönü saptayabilecek kimse yoktu demek. Komutan hemen telsizin düğmesini çevirdi.

«Üç numara yön saptamak görevi senin. Sana göre uçacağız.»

Üç numaralı uçağın pilotu emri aldıktan sonra yön saptamakla görevli adamına iletti. Koordinatlar verildi. Uçaklar toplandı. Kuzey Denizine doğru uçmaya başladılar.

Beş, yedi, on iki, yirmi dakika geçti. Altlarında pek bulut yoktu. İngiltere kıyılarını en azından iki dakika önce görmüş olmaları gerekirdi.

Komutan telsize bağırdı.

«Üç numaralı uçak, yönümüzü doğru saptadınız mı?»

«Evet, albayım.»

«Haritacılar, bu koordinatlara bir itirazı olan var mı?»

Telsizden «hayır» sesleri duyuldu.

Beş numaralı uçağın pilotu hepsinin sesini bastırdı.

«Koordinatlar doğru ama yanlış uyguluyorsunuz.»

«Neler saçmalıyorsun be!»

«Benim göstergemde iki - üç - dokuz okunuyor. Göstergemin bozuk olduğunu düşünerek sesimi çıkarmadım.»

Her kafadan bir ses çıkmaya başladı ansızın.

«Benimki bir - yedi diyor...»

«Ulan işe bak be! Benimkinde iki - dokuz - iki okunuyor! Gösterge bozuldu sandım...»

«Nasıl olur! Benimki altı - dört diyor...»

Ve sessizlik. Herkes olanı anlamıştı.

Daha doğrusu, anlamışlardı da kabul edemiyorlardı.

Komutan bezgin bir sesle konuştu.

«Bütün telsizleri kapayın. Frekanslar açık tutulsun. Alanı arayacağım.»

Üç numaralı uçağın pilotundan bir uyarı geldi aynı anda.

«Albayım, bana sorarsanız kuzeybatı yönünde gidiyoruz.»

Sessizlik.

Birkaç dakika sonra komutan konuştu.

«Birini bulmaya çalışacağım. Yakıt durumunuz benimki gibi mi? On beş dakika sonra bitecek...»

Yedi numara cevap verdi.

«Benimki o kadar da dayanmaz.»

Sekiz numara söze karıştı.

«Beş dakika önce üssün üzerinde olmamız gerekirdi.»

Dört numara acı acı güldü.

«Değiliz ama!»

İki numaralı uçağın pilotu ve filonun yeni komutanı albay, acil frekanstan Lakenheath Üssünü aradı. Kısa süre sonra gelen cevap çok şaşırtıcıydı.

«Albayım, anladığım kadarıyla Dunbar Bölgesindesiniz. Yani İskoçya sınırına doğru gidiyorsunuz. Ne arıyorsunuz orda?»

«Bilmiyorum be adam! Bilsem nerde olduğumu sana sorar mıyım? Yakınlarda bir alan var mı?»

«Sizin uçaklarınızın inebileceği büyüklükte yok. Sizinkilerden bir ya da ikisi inebilir, hepsi bu...»

«Olmaz! Bana ne yapacağımızı söyle!»

«Bilemiyorum. Böyle bir duruma hazırlıklı değiliz...»

«Ulan hayvanoğlu hayvan! Dalga geçip durma! Hazırlığına da başlatma. Bütün uçaklar yaralı. En çok on dakikalık yakıtımız var. Nereye ineceğimizi, ne yapacağımızı söyle!»

Sessizlik tam dört saniye sürdü. Lakenheath Üssündeki telsizci, komutanıyla konuştuktan sonra alınan kararı bildiriyordu.

«Biraz sonra İskoçya kıyısını göreceksiniz. Denize inin. Sizi kurtarmak için elimizden geleni yaparız!»

«Burda on bir ağır bombardıman uçağı var! Martı mı sandın bizi!?»

«Zamanımız kısıtlı, albayım. Lojistik destekten de yoksunuz. Hem bu işde bizim ne suçumuz var? Denize inin. Elimizden geleni yapacağız... Tanrı sizi korusun.»

BİRİNCİ BÖLÜM

1

10 EYLÜL 1943
BERLİN, ALMANYA

Silah ve Silahlanma Bakanı Albert Speer, Tiergarten'deki Hava Bakanlığının merdivenlerini üçer beşer çıkmaya başladı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmuru umursadığı yoktu. Paltosunun önü açıktı. Gömleği, ceketi sırılsıklam olmuştu. Öfkesi her şeyi unutturacak kadar büyüktü.

Delilik! Bağışlanmaz, akıl almaz manyaklık!

Almanya'nın sanayi kaynakları tükendi tükenecekti. Ama bu soruna bir çözüm yolu bulabilirdi Speer. İşgal altında bulunan ülkelerin doğal kaynaklarını sömürerek, oralardan işçi getirmeyi durdurarak bu yükün altından kalkabilirdi. İşçi? Tutsak!

Üretim rezalet. Sabotajlar sürüyor.

Ne bekliyorlardı ki?

Özveri sırasıydı. Hitler her yerde, bir anda olamazdı artık. Baba, ana, kardeş, yönetici, her şey Hitler değildi. Et, ekmek, yağ, yemek veremezdi halkına. Tank, cephane, gemi, uçak yiyecekten çok daha önemliydi.

Ama Hitler 1918 devrimini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

Ne saçma! Bin yıllık Nazi İmparatorluğu düşüne yaklaşan, milyonların geleceğini elinde tutan adam, yıllar öncesinin anılarından ürküyor, ayaklanacağını sandığı halktan korkuyordu.

Acaba tarihciler bu gerçekten sözedecekler mi, diye düşün-

dü Speer. Kendi yurttaşlarına sıra gelince, Hitler'in ne denli korkak olduğunu anlayabilecekler mi? Tüketim mallarının üretimi tahmin edilenin altına düşünce, nasıl tir tir titrediğini bilen kaç kişi vardı?

Delilik!

Ama Speer, Silah ve Silahlanma Bakanı kaldığı sürece, Hitler'in tüketim mallarına olan düşkünlüğünü dizginleyebilir, ona haber vermeksizin her şeyi bildiğince yürütebilirdi... yeter ki, umudunu yitirmesin! Her şeyin zamana bağlı olduğuna inansın. Birkaç ay... bilemedin altı.

Çünkü Peenemünde çalışıyor.

Roketler!

Her şey dönüp dolaşıp Peenemünde'de noktalanıyordu.

Peenemünde eşittir umut. Peenemünde Londra'yı, Washington'u yerle bir edebilecek tek güçtü. Bu kentlerin haritadan silindiklerini gören İngiliz ve Amerikan hükümetleri, savaşı sürdürmenin deliliğini anlayacak, teslim bayrağını çekeceklerdi.

Ondan sonra masa başına oturup insanlığın geleceğine el birliğiyle bir biçim verilebilirdi. Hitler'i ortadan kaldırdıktan sonra tabii.

Speer bu düşüncelerini paylaşan başka kişilerin olduğunu biliyordu. Hitler, gece gündüz çalışmasının sonucu yorulmaya başlamıştı. Saçma sapan kararlar veriyordu. Çevresini bir sürü beş para etmez adamı almıştı. Asalaklar. Almanya'yı umursamayan, kendi çıkarları için çalışan adamlar. Aşağılık duygusundan yapıyordu bunu Hitler. Bu adamlar onun her sözünü onaylıyor, karşısında el pençe divan duruyor, ona alkış tutuyorlardı. Dışişleri Bakanı, eski bir şarap satıcısıydı! Doğu Sorunları Bakanıysa, üçüncü sınıf bir halkla ilişkiler uzmanı. Ülkenin tüm ekonomisini elinde tutan adamsa, eski bir pilot!

Ya ben neyim, diye düşündü Speer. Silahlanma Bakanı. Aslında mimar.

Peenemünde bütün bunları değiştirecekti.

Speer bile işinden olacaktı. Tanrıya şükür!

Ama önce Peenemünde'nin başarıya ulaşması gerekti. Eğer ulaşamazsa, savaş yitirilmiş demekti.

Peenemünde'nin başarıya ulaşamayacağını söylüyorlardı! Almanya'nın yokolması, kayıtsız şartsız teslimi demekti bu.

Dev bir onbaşı kapıyı açtı. Speer odadan içeri girdi. Toplantı masasının çevresindeki koltukların dörtte üçü doluydu.

Masanın başına yürüdü. Sağında koca ülkede güvendiği tek kişi oturuyordu. Franz Altmüller.

Altmüller kırk iki yaşında, dünyaya karanlık gözlüklerin ardından bakan, uzun boylu, sarışın, soylu bir Almandı. Nazi İmparatorluğunun «kusursuz insan» yutturmacasını simgeliyordu sanki. Ama bu ırkçı görüşe, zırvalığa hiç mi hiç katılmazdı Altmüller. Ancak kendi çıkarlarını gözetmekte üstüne yoktu. Bu çıkarları ona sağlayabilecek her kişiye eyvallah derdi.

Ama dostlarına, çok güvendiği birkaç kişiye gerçeği söylemekten de çekinmezdi.

Speer, Altmüller'in en yakın arkadaşıydı. Babaları ortaktı. Annleriyse ilk okuldan bu yana hep dost kalmışlardı.

Altmüller babasına çekmişti; çok yetenekli bir iş adamıydı.

Speer'i görünce ayağa kalktı.

«Günaydın.»

Sırtında parti üniforması vardı. Onaylamadığı, zorunlu olduğu için kabul ettiği kararlara imza koyarken bu üniformayı giyer, şeytanın yandaşı kılığında yanılgıya düşmenin, ülkesi zararına girişimlerde bulunmanın vicdanını akladığını söylerdi.

«Aydın bir gün olacağını hiç sanmıyorum!»

Speer yerine oturdu. Masanın çevresindekiler fısıltılı konuşmalarını sürdürdüler. Arada bir, Speer'den yana kaçamak bakıyor, göz göze gelmemek için çaba harcıyorlardı. Herkes sesini kesip onu dinlemeye hazırdı aslında. Ancak sessizlikle suçluluğu bir tuttuğundan, kimse ilk susan olmaya yanaşmıyordu!

Altmüller ya da Speer ayağa kalkıp konuşmaya başlayınca, herkes bir anda susacaktı.

Altmüller kahverengi bir dosya çıkardı çantasından. Açtı.

Speer'in önüne koydu. Speer en üstte duran kâğıda baktı. Toplantıya çağrılanların adları yazılıydı. Tamam, çağrılan herkes gelmişti.

Masanın öbür başında, Ordu Donatım Daire Başkanı, Korgeneral Ernst Leeb pırıl pırıl üniformasının içinde, dimdik oturuyordu. Göğsü, otuz yıllık mesleği süresince aldığı madalyalarla doluydu. Altmışını çoktan geçmiş olmasına karşın dinç, yaşam dolu bir adamdı. Fildişi ağızlığa yerleştirdiği sigarasını büyük bir keyifle içiyordu. Adamlarıyla konuşurken, bu fildişi ağızlığı orkestra şefinin bastonu gibi kullanır, havada daireler çizer, dilediğinin sözünü keser, istediğine söz verirdi. Hitler bu generalini çok severdi. Hem yeteneklerine, hem de yağcılığına bayılıyordu anlaşılan.

Devlet Sanayinin Genel Yöneticisi Albert Vögler solda, masanın ortasında oturmuştu. Vögler orta boylu, tıknaz bir adamdı. Bir sanayiciden çok birahane sahibini andırıyordu. Çok sık gülerdi. Ama attığı kahkahalar mutluluğunu göstermez, düşünmesi için zaman kazandırmaya yarardı. Vögler görevine tutkundu. Birbirlerine rakip sanayicilerle bir masaya oturmak, onların aralarındaki anlaşmazlıkları çözümlemek, kavga dövüş dediklerini yaptırmak en sevdiği işti. Kusursuz bir arabulucuydu; çünkü birlikte anlaşma masasına oturduğu herkes ondan delicesine korkardı!

Vögler'in karşısında, Speer'le Altmüller'e yakın, Wilhelm Zangen oturuyordu. Zangen, Sanayi Odası Başkanıydı. İnce dudaklı, sıskası çıkmış, gülmek nedir bilmeyen, mutluluğu yalnızca işinde arayan bir adamdı. Sinirlendiği zamanlar alnı, üst dudağı ve çenesi boncuk boncuk terle kaplanırdı. Şimdi de siniri bozulmuştu. Sık sık cebinden mendilini çıkarıyor, terini siliyordu. Bu iskelet görünüşüne karşın, Zangen çok yetenekli bir tartışmacı, bilgili, kafalı bir sanayiciydi.

Yetenekli kişiler, etkileyici, mesleklerini bilen insanlar, diye düşündü Speer. Öfkeye kapılmamak için kendini güç tutuyordu. Bu adamları öfkesiyle susturmak, sindirmek istemiyordu. Rahatça düşünmek, bir çözüm yolu bulmak zorundaydılar.

Bir reçete gerekti Almanya'yı kurtarmak için.

Peenemünde'yi kurtarmak için, daha doğrusu.

Speer, Altmüller'in kulağına eğildi.

«Nasıl başlayalım?»

«Nasıl istersen. Bence hiç fark etmez. Herhangi geçerli bir çözüme varmadan, bir saat kadar can sıkıcı söylevler dinlememiz nasılsa gerekecek.»

«Söylev dinleyemem şimdi.»

«O zaman mazeret dinleriz.»

«Mazeret de dinleyemem. Bir an önce çözüm yolları bulmamız gerek.»

«Eğer çözüm yolları bu masa başında bulunacaksa, bir sürü laf salatasını da dinlemek zorundayız. Aslında ben bu toplantının hiçbir işe yarayacağını sanmıyorum.»

«Biraz açıklar mısın lütfen?»

Altmüller gözlerini Speer'inkilere dikti.

«Ben bir çözüm yolu olmadığı kanısındayım. Olsa bile, bunu, bu masada bulacağımızı sanmıyorum. Belki yanılıyorum. Bu adamları dinlemeye başlasak iyi olur.»

«Pekala. Hazırladığın özeti okuyuver. Ben okursam, üçüncü satırdan sonra bas bas bağırmaya başlayacağım...»

Altmüller gülümsedi.

«Bu toplantı süresince öfkelenip bağırmayacağını sanıyorsan, aldanıyorsun. Kendini ne kadar tutarsan tut, eninde sonunda kafanın tası atacak!»

Altmüller koltuğunu geri iterek ayağa kalktı. Sesler, bir anda kesildi. Başlar Altmüller'den yana döndü.

«Beyler. Bu toplantının nedenlerini sanırım hepiniz biliyorsunuz. Daha doğrusu bilmeniz gerekir. Bu nedenlerden haberi olmayan tek kişi Silah ve Silahlandırma Bakanımızdır. Bunun ne kadar akıl almaz, korkunç bir gerçek olduğu üzerinde durmak istemiyorum... Kısacası, Peenemünde büyük bir bunalıma doğru dörtnala gitmektedir. Sizlerin karşı yöndeki sözlerinize rağmen gerçek, birkaç hafta içinde Peenemünde'de üretimin duracağı

yolundadır. İlk roketin atış rampasına yerleştirilmesinden birkaç ay önce yani! Alman orduları bu tarihe göre saldırılarını düzenleyecek, sanayi yatırımları ve üretimi buna göre ayarlanacaktı. Alman ulusunun zaferi Peenemünde'nin başarısına bağlıdır... Ama şimdi Peenemünde durmak üzere! Almanya da onunla birlikte duracak, teslim bayrağını çekecek... Eğer Silah ve Silahlandırma Bakanlığı uzmanlarının, uzun araştırmalar ve soruşturmalar sonucu elde ettikleri veriler gerçekse, doksan gün içinde Peenemünde'nni elinde bulunan sanayi elmasları tükenmiş olacak! Bu sanayi elmasları olmaksızın da, roket yapımı ilerleyemez!»

Altmüller sözlerini noktalayıp yerine oturur oturmaz, her kafadan bir ses çıkmaya, karşı koymalar yükselmeye başladı. General Leeb elindeki ağızlığı bir kılıçmışçasına kullanıyor, havayı yarıyor, sağa sola hamleler yapıyordu. Albert Vögler birer kürek iriliğindeki ellerini masanın üzerine koydu; tekdüze bir sesle konuşmaya başladı. Dinleyeni yoktu. Wilhelm Zangen hababam yüzünü siliyor, tiz sesiyle çevresindeki gürültüyü bastırmaya çabalıyor, başaramıyordu.

Franz Altmüller, Speer'in kulağına eğildi.

«Sinirlenmenin zamanı geldi galiba. Şunlara bir bağırsan iyi edersin.»

«Sanmam.»

«Korktuğunu sanabilirler ama.»

«Korkmuş değilim.»

Speer ayağa kalktı.

«Beyler.» Sesler bir anda kesiliverdi. «Bay Altmüller size gerçekleri anlattı. Biraz sert konuştu belki. Bu sabah ben de onunla böylesine sert konuşmuştum. Ama şimdi anlıyorum ki, sertlikle, gereksiz yere suçlamalarla yitirilecek zamanımız kalmamıştır. Öfke hiçbir soruna çözüm getirmez. Şimdi bu sorunu tüm ayrıntılarıyla incelememiz ve öfkeye kapılmaksızın çözüm yolları aramamız gerekmekte. Önce, durumu öğrenmeliyiz. Sayın

Vögler, sanayimizin genel yöneticisi olarak, bize durumla ilgili bildikleriniz söyler misiniz?»

Vögler yutkundu. İlk konuşmak istemediği belliydi.

«Sizi aydınlatabileceğimi pek sanmıyorum, Sayın Bakanım. Ben de, bana verilen raporlardan öğreniyorum her şeyi. Geçen haftaya kadar herhangi bir güçlükten söz edilmemişti. Raporlar çok iyimserdi.»

«Nasıl 'iyimserdi'?»

«Elde yeterince elmas kırıntıları ve kara elmas olduğu söyleniyordu. Bunun dışında, litikum, karbon ve parafinle ilgili deneyler sürdürülüyordu. Haberalma Örgütümüz, İngiliz Müzesinde görev yapan Storey adındaki bilim adamının, Hannay - Moissan kuramını kanıtladığını bildirdi. Elmaslar bu biçimde üretiliyormuş.»

«Peki İngilizi kim kanıtlamış?» Franz Altmüller acı acı güldü. «Bu bilginin İngilizlerce düzenlenmiş bir oyun, sizi yanlış yola itmek için hazırlanan bir tuzak olduğunu hiç düşündünüz mü?»

«Bunu düşünmek benim değil Haberalma Örgütünün görevidir, Sayın Altmüller.»

Speer hemen söze karıştı.

«Evet, devam edin.»

«İngilizlerle Amerikalıların ortaklaşa sürdürdükleri bir deney var. İki buçuk santimetrekare grafite üç milyon kilo basınç veriyorlarmış. Başarıya ulaştıklarını haber almadık.»

Altmüller'in kalın kaşları havaya kalktı.

«Başarısızlıklarını haber aldınız mı?»

«Bu konular, biraz önce de söylediğim gibi, benim değil Haberalma Örgütünün yetki alanına girer.»

«Düşünmenizde yarar var...»

Vögler'in cevap vermesine zaman bırakmadan atıldı Speer.

«Her neyse, elinizdeki kara elmasla elmas kırıntılarının yeterli olduğu kanısındaydınız.»

«Yeterliydi. Yani gerektiğinde ele geçirebilirdik.»

«Nasıl geçirebilirdiniz?»

«Bu konuda Sayın General Leeb, size aydınlatıcı bilgi verebilirler sanırım.»

Leeb elindeki fildişi ağızlığını az kaldı masanın üzerine düşürecekti. Generalin şaşkınlığını anlayan Altmüller, hemen araya girdi.

«Ordu Donatım Dairesi Başkanı bunu nerden bilsin, Sayın Vögler? Bunu merak ettiğim için soruyorum.»

«Anladığım kadarıyla, Ordu Donatım Daire Başkanlığı işgal altındaki ülkelerin sanayi, tarım ve maden kaynaklarını değerlendirmekle görevlidir.»

Ernst Leeb pek hazırlıksız sayılmazdı. Vögler'in suçu ona atmaya çalışmasına şaşırmıştı, o kadar. Yaverine dönüp çantasından dosyaları çıkarmasını istedi. Bu arada Speer söze karışmak gereğini duymuştu.

«Son günlerde Ordu Donatım Dairesinin işi başından aşkın. Sizin de öyle tabii, Sayın Vögler. Acaba general, bu konuya eğilmek fırsatını bulabildi mi?»

«Biz fırsat yaratmakla görevliyiz, Sayın Bakanım!» Leeb'in sert, disiplinli, asker sesi ve heybetli görünüşü, Vögler'in birahane sahibini andıran görünüşüne baskın çıkmıştı. «Sayın Vögler'in yardımcılarından bir bunalıma doğru sürüklendiğimizi haber alır almaz, araştırmalarımıza başladık.»

Franz Altmüller gülmemek için kendini güç tutuyordu. Hemen eliyle ağzını örttü; yavaşça öksürdü. Speer generalin gülünçlüğünü görmeyecek kadar öfkeliydi.

«Ordu Donatım Dairesinin bu konuya bir çözüm bulması beni gerçekten sevindirdi, Sayın Generalim.»

«Bir çözüm bulmuş değiliz. Ama bazı olanakları araştırmakta yarar görmekteyiz.»

«Bu olanakları söyler misiniz?»

«Aslında tarihsel önceliği olan bir çözüm var.» Leeb sigarasını tablaya bastırdı. Bütün gözler üstündeydi şimdi. «Genelkurmay Harekât Dairesinden, ön çalışmaları yapması için ricada bulundum. Dört taburluk bir öncü gücü Afrika'ya göndermeyi ta-

sarlıyorum. Tanganika'nın doğusundaki elmas madenlerine.»

Altmüller kulaklarına inanamıyordu.

«Ne? Şaka yapıyorsunuz herhalde!»

«Lütfen!» Speer arkadaşının sözünü kesti. Leeb böylesine bir deli saçmasına gönül vermişse, dinlemekte yarar vardı. Doğu Cephesinde, müttefiklerin saldırıları önünde gün geçtikçe biraz daha eriyen Alman ordularının perişanlığını bilen bir generalin, enine boyuna düşünmeksizin böyle bir karara varabileceğini kestiremiyordu. Gerçek bir umut vardı belki. «Evet, generalim, ne diyordunuz?»

«Mwadai'deki Williamson madenleri. Tanganika ve Zenzibar Bölgelerinin ortasında. Bu madenlerden yılda bir milyon kıratın üstünde kara elmas çıkarılır. Haberalma Örgütünün raporlarına göre, ellerinde depolanmış iki milyon kırat elmas bulunmaktaymış. Dar es Salam'daki casuslarımız böyle bir harekâtın başarıyla sonuçlanacağını söylediler.»

Franz Altmüller bir kâğıdın üzerine «Bu herif delirmiş!» diye yazarak Speer'in önüne sürdü.

Speer yazıyı eliyle örttü; gözlerini generale dikti.

«Sözünü ettiğiniz tarihsel öncelik nedir acaba?»

«Dar es Salam'ın doğusundaki bütün bölgeler, Nazi devletinin malıdır. Alman Batı Afrikası. Bu topraklar Birinci Dünya Savaşının sonunda bizden alınmıştı. Büyük önderimiz Hitler, bu gerçeği daha dört ay önce söyledi.»

Kimseden çıt çıkmıyordu. Generalin yaverleri gözlerini ayakkabılarına çevirmiş, komutanlarına bakamıyorlardı. Utanmıştı herkes. Speer içini çekti, yumuşak bir sesle konuştu.

«Dünya bizim 'tarihsel önceliklerimizi' ne yazık ki umursamıyor, general. Her ne kadar lojistik açısından bu öneriniz beni düşündürüyorsa da, sözlerinizde gerçek payı var. Sözünü etiğiniz elmas madenlerinden daha yakın bir yerde kara elmas ya da elmas kırıntıları bulabilir miyiz?»

Leeb yardımcılarına baktı. Wilhelm Zangen mendiliyle alnın-

da biriken terleri sildi, başıyla generali selamladı, sonra Speer'e döndü.

«Bu sorunuza izin verirseniz ben cevap vermek isterim, Sayın Bakanım. Sanırım o zaman bu tartışmanın ne kadar anlamsız olduğunu anlayacaksınız. Dünyadaki toplam elmas kırıntılarının yüzde altmışı Belçika Kongosunda bulunmaktadır. Kasai ve Bakwanga madenlerinde yani. Kanshi ve Bushimaie ırmaklarının arasındaki kumlu topraklarda. Bölge Valisi Pierre Ryckmans, Londra'da sürgünde bulunan Belçika hükümetine bağlıdır. Kongo'nun Belçika'ya duyduğu bağlılık çok güçlüdür. Dar es Salaam'ın bize duyduğunun en azından yüz katı yanı.»

Leeb öfkeyle bir sigara yaktı. Speer arkasına yaslanarak Zangen'e baktı.

«Pekala. Elmas kırıntılarının yüzde altmışı. Geri kalan yüzde kırkı ve kara elmaslar nerede?»

«Fransız Ekvatoru'nda var. Burası, de Gaulle'ün Özgür Fransız Hükümetine bağlı. Sonra Ghana ve Sierra Leone. Bunlar da İngiltere'nin. Angola, Portekiz sömürgesi. Tarafsızlıklarını sonuna kadar korumaya kararlılar. Bunu biliyoruz. Tüm girişimlerimizi geri çevirdiler. Fransız Batı Afrikası. Yalnızca Özgür Fransızların denetiminde değil, müttefik askerlerin de karargâhı... Fildişi Kıyısından kara elmas alabilirdik. Ancak bir yıl önce Vichy Hükümeti oradaki denetimini yitirdi. Dizginler Özgür Fransızların eline geçti. Kısacası, Sayın Bakanım, Afrika'ya giriş yok. Askeri açıdan yani.»

«Anlıyorum.» Speer, Altmüller'in önüne sürdüğü kâğıdın üzerine bir şeyler karaladı. «Askeri olmayan bir çözüm yolu öneriyorsunuz demek?»

«Evet. Başka çaremiz yok.»

«Peki bu çözüm yolu nedir?»

«Bilmiyorum»

Speer, Franz Altmüller'e baktı. Uzun boylu, sarışın yardımcısı omuzlarını silkti, nereden bileyim gibilerden. Speer bu kez gözlerini masanın çevresinde oturanların üzerinde dolaştırdı. Her-

kesin yüzünden aynı çaresizlik okunuyordu. Kimse Almanya'nın nasıl kurtulacağını bilemiyordu!

2

11 EYLÜL 1943
WASHİNGTON

Tuğgeneral Alan Swanson taksiden indi. Başını kaldırıp koca köşkün dev, meşe kapısına baktı.

Parke taş döşeli yolda gelirken taksi sürekli sarsılmış, generale davul gümbürtüsünü anımsatmıştı.

Kurşuna dizilen bir askeri selamlamak için çalınan davullar!

Beş katlı dev yapının içinde büyük bir salon vardı. Salonun ortasında da kocaman bir masa. Bu masanın çevresinde oturanlar binlerce, yüz binlerce kişinin idamına karar vereceklerdi.

Eğer her şey zamanında yapılabilirse. Önceden kararlaştırılan tarihlerin, saatlerin değiştirilmeleri çok güçtü.

Cinayet.

İmha.

Çevresine bakındı. Böyle buyurmuşlardı. «Çevreni sık sık denetle. İzlenip izlenmediğini ancak böyle öğrenebilirsin!» İzleniyordu. Amerikan Askeri Haberalma Örgütünün adamlarınca! Hayvanlar! Böylesine büyük bir bunalımı gizli tutabileceklerini mi sanıyorlardı? Bu kocaman köşkte toplantı yapmakla her şey saklı mı kalacaktı?

Aptallar!

Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur, ahmak ıslatana dönüşmüştü. General farkında bile değildi. Yağmurluğunun önü

açık, üniformasının ceketi ıslanmış, buruşuktu. Böyle şeyleri umursamazdı.

Şu anda düşündüğü tek şey, metal bir kutunun içinde, on yedi santim eninde, on iki santim boyunda ve otuz santim uzunluğundaki aygıttı. Gelişmiş bir teknolojinin yapımı olduğu belliydi. Fizik yasalarından süredurum ve dakiklik ilkelerine dayanarak çalışacak biçimde yapılmıştı.

İşe yaramıyordu; görevini yapamıyordu!

Yüzlerce deneyden sonra varılan sonuç buydu!

O güne kadar hiçbir uçağın tırmanamadığı yüksekliğe çıkacak on bin B-17 ağır bombardıman uçağı, ülkenin dört bir yanındaki fabrikalarda savaşa hazırlanıyordu. Ne var ki, yüksek irtifada doğrultulmuş ışın demetiyle çalışan Jiroskoplar olmaksızın bu uçaklar hiçbir işe yaramazdı. Onları hedefe götürebilmek için bu aygıtlara gerek vardı.

Ve bu uçaklar olmaksızın da Avrupa çıkarması on yıl sürebilirdi! Sonunda milyonlarca insan ölecek, katrilyonlarca dolar harcanacak, geride yıkılmış, yakılmış, kül olmuş bir dünya kalacaktı.

Yüksek irtifaya çıkmaksızın, Almanya'nın üstüne yollanacak «uçan kalelerin» Alman Hava Kuvvetlerince avlanmaları çok kolaydı. Her giden on uçağın sekizi düşürülüyordu. Bremerhaven Üssüne dönmeye çalışan on bir ağır bombardıman uçağı, oksijen düzeyinin üstüne çıkmış, yönetim aygıtları sapıtmış, bütün uçaklar İskoçya kıyısında denize düşmüş, sadece üç pilot kurtulabilmişti. On bir uçak ve seksen dört kişi yokolmuştu kısacası!

Almanya eninde sonunda savaşı yitirecekti. Bu, iki kere iki dört gibi kaçınılmaz bir gerçekti. Ancak Nazilerin can çekişmeleri çok uzun sürebilirdi. Rus cephesindeki savaşlardan büyük ders almıştı Alman generalleri. Kayıtsız şartsız teslim olmamanın tek çıkar yolu, müttefiklere, zaferi çok pahalıya malolacakmış gibi göstermekti. Zafere ulaşsalar bile, ülkelerinin ekonomik düzenlerini yokedecek bir uğraşa girmek müttefiklerin işine gelmeyebilirdi. Eğer zafer böylesine pahalıya patlayacaksa, müttefikler,

Nazilerle masa başına oturup anlaşmaya yanaşabilirlerdi.

Ama müttefikler bunu istemiyorlardı! Amerika, Rusya, İngiltere ve Fransa kayıtsız şartsız teslimden başka bir söz duymaya yanaşmıyordu. Önderler halklarına bu sözü vermişler, kamuoyları böyle oluşturulmuştu. Zaferin nelere mal olacağını duyan önderler, gözlerini yumuyor, bir iki yutkunuyor, sonra omuzlarını dikleştirip, «Özgürlük için her şey göze alınır!» diyorlardı.

Swanson köşkün merdivenlerini tırmandı. Kapı açıldı. Bir binbaşı hazırola geçip generali selamladı. Uzun bir koridorun sonunda duran asansöre bindiler. İki kat yerin altına inildi. Asansörün kapısını bir albay açtı. Swanson bu albayı bir yerden tanıyordu ya, nerden? Galiba Çok Gizli Soruşturmalar Bölümünde çalışıyordu. Albay generali selamladı.

«Hoşgeldiniz, General Swanson. Ben Albay Pace.»

Swanson albayın elini sıktı.

«Evet, şimdi hatırladım. Ed Pace, değil mi?»

«Evet, efendim.»

«Bu işe senin de karıştığını bilmiyordum.»

«Aslında değil, efendim. Ama burada konuşacağınız kişilerin güvenlik soruşturmalarını ben yapmıştım. Hepsini çok yakından tanıyorum.»

Swanson gülümsedi.

«Seni görünce bu işin ne kadar ciddi olduğunu anlamışlardır sanırım.»

«Herhalde. Tabii ben h a n g i işin ciddi olduğunu bilmiyorum. Yani neden buradayız? Hangi konu sizi böylesine kaygılandırıyor? Bilmiyorum.»

«İyi ki, bilmiyorsun. Talihin varmış. Kimler çağrıldı?»

«Meridian'dan Howard Oliver. Packard Şirketinden Jonathan Craft. Bir de bilim adamı var. ATCO'dan Spinelli.»

«Tam seçme herifler. Toplantıyı kim yönetiyor? Bari bizden yana biri olsa.»

«Vandamm.»

Swanson elinde olmaksızın bir ıslık çaldı. Albay gülümsedi.

Frederic Vandamm, Dışişleri Bakan Yardımcısıydı. Dışişleri Bakanı Cordell Hull, Başkan Roosevelt'in en yakın adamıydı. Baş danışmanıydı, hemen hemen her konuda. Böyle olunca, Vandamm aşama sırasında Roosevelt ve Hull'dan sonra üçüncü sıradaydı, Başkana çıkmak isteyen önce Hull'a başvuruyor, ondan iş çıkaramayınca Vandamm'ın karşısında eğilip bükülüyordu.

«Vandamm'i görünce ne yaptı bizim ünlü iş adamları?»

«Korkularından donlarına kaçırdılar! Craft'le Oliver tir tir titriyorlardı. Spinelli kaçacak delik aradı. Vandamm bu köşkün sahibiyse Eisenhower de kapıcısıdır, diye düşünüyordu hiç kuşkusuz.»

«Spinelli'yi tanımam. Duyduğuma göre, jiroskop konusunda ülkenin bir numaralı uzmanıymış. Oliver'la Craft'i iyi tanıyorum ama. Onlardan daha namussuzunu mumla arasan bulamazsın.»

«Haklısınız, efendim. Ama şirket sahibi, milyarder adamlar.»

Swanson yağmurluğunu çıkardı.

«Albayım, içerden silah sesi gelirse, bil ki, herifleri nalladım. Duymazlıktan gel.»

«Hiç merak etmeyin, generalim. Gerekti mi çok iyi sağır, dilsiz rolü oynarım.»

Swanson kapıyı açıp içeri girdi. Büyük bir salondu burası. Duvarlar kadife perdelerle örtülüydü. Yerlerdeyse boydan boya halılar vardı. Odanın ortasında dev bir toplantı masası duruyordu. Masanın başında, ak saçlı, soylu Frederic Vandamm oturuyordu. Solundaki koltukta dazlak kafası pırıl pırıl parlayan, göbekli Howard Oliver, önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Hemen karşısında Craft ve kısa boylu, esmer, gözlüklü Gian Spinelli vardı.

Masanın öbür ucunda boş duran koltuk generali bekliyordu.

«Geç kaldığım için özür dilerim, efendim. Resmi arabayla gelmek istemedim. Taksi bulmak da çok güç oldu. Beyler.»

Üç iş adamı, generali başıyla selamladı. Spinelli kalın gözlük camlarının ardından gözlerini kırpıştırarak Swanson'a bakarken,

Craft'le Oliver başlarını önlerine eğip, «General,» diye mırıldandılar.

Vandamm zengin, köklü, soylu bir aileden geldiğini belirten İngiliz vurgusuyla konuşmaya başladı.

«Generalim, siz yorduğum için özür dilerim. Devlet dairelerinden herhangi birinde bu toplantıyı yapmak istememenin nedenini anlamışınızdır sanırım. Kimsenin dikkatini üzerimize çekmek istemiyorum. Bu beyleri gören herhangi bir gazeteci, beş dakika sonra başımıza çökerdi. Washington sokaklarında hızla ilerleyen resmi arabalar basınımızın dikkatini nedense her şeyden çok çekiyor.»

Generalle Dışişleri Bakan Yardımcısı göz göze geldiler. Vandamm'ın dudaklarında belli belirsiz bir gülücük oynaştı. Generalle Vandamm bir yanda, üç iş adamıysa diğer yandaydı. Düşman yani!

«Merak etmeyin, efendim. Kimsenin dikkatini çekmeksizin buraya gelmeyi başardım.»

«Bundan hiç kuşkum yok. İsterseniz hemen konumuza geçelim. Bay Oliver, Meridian Uçak Şirketinin durumunu açıklamak istiyor. İlk sözü ona veriyorum.»

Swanson domuz suratlı, hababam terleyen, şişman Oliver'a çevirdi gözlerini. Adam önündeki kâğıtları karıştırıyordu. Oliver'ı hiç mi hiç sevmiyordu. Savaşı bir kâr aracı olarak kullanıyordu. Başkentte bu adam gibi sürüyle leş kargası vardı. Savaştan milyonlar kazanıyorlardı. Onu alıyor, bunu satıyor, diğerine para yatırıyor, berikiyle ortaklığa girişiyor, gün geçtikçe biraz daha zengin oluyorlardı. İnsanlar ölmüş, aç kalmış, sürünmüş, umurlarında değildi.

Oliver'ın hırıltılı sesi, kalın, etli dudaklarının arasından patladı.

«Teşekkür ederim. Efendim, biz Meridian Şirketi olarak, bu alanda elde ettiğimiz başarıların, gösterdiğimiz ilerlemelerin, durumun nezaketi, bunalımın her geçen gün biraz daha büyümesi nedeniyle gözönüne alınmadığı kanısındayız. Sözkonusu uçak

yeteneğini her bakımdan kanıtlamıştır. Yeni geliştirilmiş 'Uçan Kale' savaşa katılmaya hazırdır. Şu anda tek engel, istenilen yüksekliğe çıkamamasıdır.»

Oliver tombul ellerini önündeki kâğıtların üzerine koyup sustu. Konuşmasını bitirmişti. Craft arkadaşının sözlerine katıldığını, başını sallayarak belirtti. İki iş adamı da gözlerini Vandamm'e çevirmişlerdi. Gian Spinelli'yse, bakışlarını Oliver'e dikmiş, kalın gözlük camları, kahverengi gözbebeklerini iyice büyütmüştü.

Alan Swanson şaşırmıştı. Oliver ne kadar da kolay yalan söyleyebiliyordu!

«Eğer bu, şirketinizin görüşünü yansıtıyorsa, kesinlikle kabul edemem. Uçak istenilen yükseklikte çalışabildiğini kanıtlamadıkça, yeteneğinden sözetmek bile saçmadır! Hükümetle imzaladığınız anlaşmada sözüedilen yüksekliklerde bu uçak çalışmıyor, görevini yapamıyor!»

Oliver başını salladı.

«Uçuyor.»

«Uçabilir. Ama işimize yaramıyor. Bay Oliver, 'A' Noktasından 'B' noktasına kadar, şartnamede belirtilen yüksekliklerde gidemedikçe beş para etmez.»

Oliver gülümsedi.

«Şartnamede, uçağın belirli yüksekliklerde uçabilmesinden sözediliyor. Bir yerden bir yere, o yüksekliklerde yönetilebilmesinden değil.»

«Ne demek bu be?»

Vandamm cevap vermek gereğini duyarak söze karıştı.

«Bay Oliver, şirketinin hükümetle imzaladığı sözleşmenin bazı maddelerini yorumluyor.»

«Beni sözleşmenin yorumlanması ilgilendirmez!»

Oliver hemen atıldı.

«Beni ilgilendiriyor ama, General Swanson. Savunma Bakanlığı, Meridian Uçak Şirketinin istihkaklarını ödemeye yanaşmıyor.»

«O sözleşmeden bana ne be! Git başkasına anlat derdini...»

Vandamm sert bir sesle generalin sözünü kesti.

«Öfke bize ancak zarar verebilir, generalim.»

«Özür dilerim, efendim. Ama ben buraya sözleşmenin yorumlanmasını dinlemeye gelmedim.»

Vandamm içini çekti.

«Ne yazık ki, dinlemek zorundasınız. Siz imzalamadığınız için Meridian Uçak Şirketine ödeme yapılmamış.»

«İmzalamam! Uçak bizim istediğimiz görevleri yerine getiremiyor.»

«Sözleşmede belirtilen görevleri yerine getiriyor ama!» Oliver başını çevirip Vandamm'e baktı. Sonra tekrar generala döndü. «Sizin ş i m d i istediğiniz yönetim düzenini sağlayabilecek aygıtı yapmak için bütün olanaklarımızı seferber ettik. Eninde sonunda başarıya ulaşacağız. Ama bu isteğinizi yerine getirinceye kadar, daha önceden imzalanmış sözleşmelerle doğan haklarımızın bize verilmesini istiyoruz. Bundan daha doğal bir istek olamaz sanırım.»

«Uçağı bu biçimde kabul edelim mi yani?»

Jonathan Craft yumuşak, tiz sesiyle arkadaşının yerine cevap verdi.

«Şu anda bunun dünyanın en iyi ağır bombardıman uşağı olduğundan kimsenin kuşkusu yok.»

Swanson, Craft'ın sözlerine kulak asmadı bile. Gözlerini ATCO'nun ünlü bilim adamı Gian Spinelli'ye çevirmişti.

«Jiroskoplardan ne haber? Bir gelişme var mı?»

Howard Oliver bilim adamının ağzını açmasına fırsat vermeden atıldı.

«Şimdiki yönetim düzenini kullanın.»

«Olmaz!» Swanson bu «olmaz» sözcüğüyle birlikte adama duyduğu tüm nefreti de kusmuştu. Vandamm ne düşünürse düşünsün, umurumda bile değildi, diye geçirdi aklından. «Tasarımız, saat başı Almanya'nın içlerine ağır bombardıman uçaklarımızı yollamak, taş taş üstüne bırakmamacasına bütün ülkeyi bom-

balamak! Avrupa'nın, Asya'nın dört bir yanındaki üstlerden kalkacak bu uçaklar. İngiltere, İtalya, Yunanistan... Türkiye, Yugoslavya... Akdeniz'deki uçak gemileri, Karadeniz'deki üsler! Binlerce uçak, hava koridorlarına tıkış tıkış girecek! Bunun için çok yükseklerde uçabilecek, bu irtifada yönetilebilecek uçaklar gerek. Bundan daha değişik bir öneriyi kabul edemeyiz... Özür dilerim, Bay Vandamm. Ama sinirlenmekte haklı olduğumu sanıyorum.»

Ak saçlı Bakan Yardımcısı gülümsedi.

«Sizi çok iyi anlıyorum. Bu işe bir çözüm yolu bulabilmek için toplandık.» Craft'e baktı yaşlı beyefendi. «Siz ne diyorsunuz?»

Craft masanın üzerinde kenetlediği ince, uzun, bakımlı ellerini havaya kaldırdı. Burnundan derin bir soluk aldı. Sonra tane tane konuşmaya başladı.

«Efendim, bildiğiniz gibi, biz Meridian'ın taşaronuyuz. Yönetim düzenlerinin istenilen biçimde geliştirilememiş olmaları bizi çok düşündürüyor ve üzüyor. Elimizden gelen her şeyi yaptık. Sanırım Bay Spinelli'nin burada bulunması, özverimizin bir kanıtıdır. ATCO'yu bu işe biz soktuk.» Gülümsedi. «ATCO'nun ne kadar büyük paralar karşılığı bu işi kabul ettiğini bir bilseniz? Dediğim gibi, elimizdeki tüm olanakları kullandık.»

Swanson acı acı güldü.

«ATCO'yu bu işe sokmanızın nedeni laboratuvarlarınızın yetersizliğinden. Bu işin altından kalkamıyor. ATCO'nun giderlerini Meridian'a ödetiyorsunuz. Meridian da her kuruşunu bizden alıyor. Onun için hangi 'özveriden' sözettiğinizi anlayamadım doğrusu!»

«Generalim! ATCO'yu kolay mı bulduk sanıyorsunuz? Yitirilen zaman? Anlaşmaların hazırlanması, avukat giderleri?»

«General bana bir soru sordu. Onu cevaplandırmak isterim.»

Herkes başını çevirip ufak tefek bilim adamına baktı. Adam Craft'in zırvalarından sıkılmıştı besbelli.

«Cevap verirseniz çok iyi olur Bay Spinelli.»

«Sürekli gelişme içindeyiz, generalim. Ama hızlı değil. Doğrultulmuş ışın demetlerinin kırılmaları ya da d i s t o r s i y o n a uğramalarında en büyük etken, değişik yüksekliklerde karşılaşılan hava sıcaklıklarıdır. Deneylerimiz bizi bu noktaya kadar getirdi. Bu ısı ayırımlarını düzeltmeye çalışıyoruz. Belirli bir ısı düzeyini sağlayabilirsek, başarıya ulaşacağımızı sanıyorum... Ancak işimize sürekli olarak karışıldığından rahat çalışamıyoruz.»

Gian Spinelli gözlerini Howard Oliver'e çevirdi. Oliver birden kıpkırmızı kesildi. Öfkesinden elleri titriyordu.

«Sizin işinize bir gün olsun karışmadık!»

Craft de hemen atıldı.

«Biz de. Her gün sizi arıyoruz, evet. Ama gelişmeleri öğrenmek hakkımız.»

Spinelli başını salladı.

«Sizi ilgilendiren tek şey bütçe! Nereye, kime, neden, nasıl, kaç para verildiği!»

«Saçmalıyorsun! İşverenin... yani hükümetin hesap uzmanları bizi sıkıştırıyor, her faturayı, bordroyu görmek istiyorlar. Biz de bu bilgileri sizlerden edinmek zorundayız.»

Oliver dana gibi böğürdü.

«Siz... siz bilim adamları, ne anlarsınız ticaretten, işten?»

Bir dakika süreyle üç öfkeli adam ağız kavgasına tutuştu. Swanson, Vandamm'e baktı. İkisi de aynı anda gülümsedi.

Oliver tuzağın bilincine varmıştı ama. Hemen elini kaldırdı.

«Sayın Bakan Yardımcısı...» Yutkundu. «Bu tartışmamızın yanlış anlaşılmamasını özellikle rica edeceğim. Bizden istenilen uçağı yaptık.»

Swanson başını salladı.

«Hayır, yapmadınız. Verdiğiniz tekliflerde, istediğimiz uçağı yapacağınıza söz vermiştiniz. Ama yapmadınız.»

Oliver omuzlarını silkti:

«Teknik adamlarımızın değerlendirmelerine güvenmiştik. Sizin deyiminizle 'kurmaylarımızın.' Yanıldık. Askerlikte de olmuyor mu bu? Kurmay subaylar yanılgıya düşmüyorlar mı?»

«Büyük savaşların tasarılarını kurmay subaylar değil, orgeneraller hazırlar!»

Vandamm söze girdi.

«Bay Oliver, diyelim ki, General Swanson dilediğiniz parayı size vermeyi kabul etti. İstenilen yönetim düzenini ne kadarda sağlayabilirsiniz?»

Oliver, Spinelli'ye baktı.

«Sen söyle.»

Spinelli başını kaldırıp gözlerini tavana dikti:

«Bilmem. Bir hafta ya da bir yıl.»

Swanson elini ceketinin iç cebine atıp bir kâğıt çıkardı. Kâğıdı açtı. Okudu.

«Geçen hafta ATCO'dan yollanan yazıya göre, yönetim düzenini bulduktan sonra altı hafta, Montana Eğitim Merkezinde denemeniz gerekecek, değil mi?»

«Evet, generalim. O yazıyı ben yazmıştım.»

«Deneyler başarıyla sonuçlanırsa, bütün filoya sözkonusu aygıtların takılması bir ay sürecek.» Swanson başını kaldırıp Vandamm'e baktı. «Bu durumda, tasarılarımızı değiştirmemiz gerekecek, efendim. Lojistik desteği sağlayamayız.»

«Kabul edemem General Swanson. Sağlamak zorundayız.»

Swanson sesini çıkarmadı. İkisi de aynı şeyi düşünüyorlardı.

Avrupa'nın işgali! Normandiya çıkarması.

«Ertelemek zorundayız, efendim.»

«Olmaz, general. Emir büyük yerden.»

Swanson masanın çevresinde oturan üç adama baktı.

Düşman.

«Sizi arayacağım, beyler.»

3

12 EYLÜL 1943
BASQUE DAĞLARI, İSPANYA

David Spaulding kalın gövdeli çınar ağacının gölgesine sığınmış, bekliyordu. Basque yöresiydi burası. Hava soğuk ve rutubetliydi. Öğleden sonra güneşi yamaçları, dorukları, ağaçları, otları, kayaları yalıyor, ısıtacağım diye aldatıyor, ama kişinin iliklerine işleyen rutubeti, soğuğu söküp atamıyordu. Spaulding güneşe sırtını vermişti. Yıllar önce küçük, çelik namlulu el silahlarından yansıyan güneş ışınlarının düşmanını nasıl uyarabileceğini öğrenmişti. Tüfeğinin namlusunu mantar isiyle onun için kapkara boyamıştı.

Dört.

Garip, ama nedense aklına dört sayısı takılmıştı.

Dört.

Tam dört yıl dört gün oluyordu. Ve bugün öğleden sonraki buluşma da saat dörtteydi.

Dört yıl dört gün önce, New York Radyo Stüdyosundaki camlı bölmenin ardında duran iki buruşuk, kahverengi üniformayı görmüştü. Ve tam dört yıl dört gün önce, camlı bölmenin ardından dolanıp askıdan yağmurluğunu almaya giderken, iki subaydan yaşlısının gözlerini üzerinde duymuş, rahatsız olmuş, dönüp bakmıştı. Buz gibiydi adamın bakışları. Yanındaki üstteğmen gözlerini yere çevirmişti. Utanmıştı sanki. Ama albay avını izleyen bir avcıymışcasına gözlerini kısmış, bakıyordu.

Her şey öyle başlamıştı.

Acaba ne zaman bitecek, diye düşündü. Savaşın son gününü görebilecek miydi?

Elinden geleni yapacaktı görebilmek için.

«Fabrika,» demişti bir zamanlar. Washington'da albayla içki içerlerken. Evet, Fairfax gerçekten de bir fabrikaydı. Kişiyi alıp parçalara bölen, yeniden biraraya getirdikten sonra insan içine salan bir fabrika. Koşmasını; durup dinlenmeksizin yüz metreyi yeniden, yeniden, yeniden koşmasını buyuran bir ortama itilmişti. Her zaman aynı hızda koşamıyordu tabii. Yoruluyordu. Bitiyordu. Ruhsal ve bedensel baskıların altında eziliyordu. Dikkati dağılmaya başlıyordu... Ya da gereksiz bir güvenceye kaptırıyordu kendini. Ya da insan yaşamına verdiği değer yitiyordu.

O zamanlar uzaklaşıyor, Portekizin güneyine, kıyılara iniyordu. Zenginlerin savaştan kaçmak için sığındıkları villâlara, eğlenceden başka bir şeyin kişiyi öldürmediği ortamlara giriyordu. Ya da ne olup bittiğini hâlâ kestiremeyen anasıyla babasının yanına, Costa del Santiago'ya uzanıyordu. Bazen de Lisbon'daki büyükelçilik binasının odalarından birine kapanıyor, kitap okuyordu. Üniforma giymeyen, küçük rütbeli bir askeri ateşe. Kimse sevmiyordu onu. Büyükelçilikte çalışanlarla ilişki kurmuyor, onların eğlencelerine katılmıyordu.

Dört yıl dört gün önce...

Saatine baktı. San Sebastian'dan gelecek kişiler çok geç kalmıştı. Neden? Altı saat önce Fransız yeraltı örgütü telsizle her şeyin yolunda gittiğini haber vermiş, adamların yola çıktığını söylemişti.

San Sebastian'dan gelenler, Marsan Dağının eteklerine yeni kurulan Alman hava üssünün resimlerini getiriyorlardı. Londra'daki kurmaylar aylardır bu resimler için haber üstüne haber yolluyorlardı. Resimler... dört kişi ölmüştü, bunları ele geçirebilmek için.

Boktan sayı. Dört. Dört yeraltı örgüt üyesi.

Erken gelmiş olmaları gerekirdi aslında. Lisbon'daki adamdan önce burada olmalıydılar.

Birden gördü. Aşağı yukarı beş yüz metre ileride. Küçük tepelerin yanında. Bir parıltı.

Yitti. Yine göründü. Bir daha. Evet. Biri işaret veriyordu.

Uyarıyordu biri. Lisbon'daki adamın çalışma yöntemini bilen biriydi bu. Onun eğittiği bir adam. Kim?

Spaulding tüfeği omzuna astı. Askıyı iyice gerdi. Tüfek bedenine yapışmıştı. Belindeki tabancasına el attı. Yerindeydi. Parmaklar kabzanın çevresinde gezindi. Birden yere çömeldi. İki üç adım attı. Doğruldu. İkibüklümdü hâlâ. Koşmaya, yamacı tırmanmaya başladı. Düzlüğe gelince durdu. Sola yöneldi. Can çekişen armut bahçesine doğru gitti. Bel yüksekliğinde otlar vardı. Aralarına dalmadan durdu yine. Hafif bir ıslık çaldı. Otlar aralandı. Üstleri başları çamura bulanmış, ellerinde tüfekleri, iki adam geldi. Spaulding eliyle oturmalarını belirtti. Çöktüler. Spaulding yanlarına gitti. Tek dizinin üstüne çöktü. İspanyolca konuştu fısıltıyla.

«Gelenlerin arasında kimlerin olduğunu hanginiz biliyor?»

Sağda oturan adam cevap verdi.

«Bergeron olacak. Bir de Chivier. İhtiyar bu dağları avucunun içi gibi bilir. Kırk yıldır kaçakçılık yapıyor. Bir kez olsun jandarmaya enselenmedi.»

«Öyleyse Bergeron'dur.»

İkinci adam sordu.

«Nedir Bergeron olan?»

«Birisi bize işaret veriyor. Geç kaldılar.»

«Yolda olduklarını bildiriyorlardır belki.» Birinci adam bıçağını kılıfına yerleştirdi.

«Olabilir ama sanmam. Bizim en azından iki üç saat bir yere gitmeden burada bekleyeceğimizi bilirler.» Spaulding kalktı. Gözlerini doğuya çevirdi. «Gidelim! Armut bahçesinin öte yanına geçelim. Daha iyi görebiliriz.»

Üç adam, tek sıra koşmaya başladılar. İkibüklümdüler. İki yüz metre böyle gittiler. Spaulding bahçenin öte yanına varınca, büyükçe bir taşın ardına siper alıp öbür iki adamın gelmesini bekledi. Biraz ötede uçurum başlıyordu. Yüz metre iniyor, ırmağa varınca bitiyordu. San Sebastian'dan gelenler karşıdan karşıya geçmek için yüz metre ilerideki köprüden yararlanacaklardı. Bi-

raz sonra iki adam gelmiş, Spaulding'in yanına diz çökmüştü. Birinci adam Spaulding'in kulağına fısıldadı.

«O çınar ağacı buluşma yerimizdi değil mi?»

«Evet.»

Spaulding dürbünü kutusundan çıkardı. Çok güçlü bir dürbündü bu. Zeiss İkon camları vardı. Almanya'da yapılan en iyi dürbün. Spaulding bunu, öldürdüğü bir Alman subayından almıştı. Tejo Irmağının kıyısında, bıçakla gırtlağını keserek öldürdüğü Alman subayından!

«Öyleyse neden buraya geldik? Eğer gerçekten bir şey olmuşsa, gelenleri çınar ağacının yanından daha iyi görebilirdik.»

«Eğer bir şey olmuşsa ve de gelenler düşmansa, bunu bilirler. Onun için de sola yani doğuya yönelip bizi arkadan vurmaya çalışacaklardır. Neyse, şimdi her şeyi öğreniriz.»

Köprünün batısında çalılar aralandı, iki adam göründü. Amerikalının solunda yere sağ dizini vermiş duran İspanyol fısıldadı.

«Bergeron'la Chivier.»

Spaulding adama susmasını söyledi. Dürbünle çevreyi gözden geçirdi. Birden durdu. Adamlarına soldaki çalıları gösterdi.

Elli metre ötede, iki Fransızın on beş yirmi metre ardından dört Alman askeri geliyordu. Spaulding Alman askerlerinin çalıların arasında düşe kalka ilerlemelerini izledikten sonra, dürbünü biraz daha geriye götürdü. Tamam! Aradığını bulmuştu.

Bir Alman subayı elinde tüfeği, askerlerinin ardından geliyordu. Tüfeğin namlusunu köprüye doğru yürüyen iki Fransıza çevirmişti.

Bergeron, Chivier, dört Alman askeri ve subay köprüyü geçince yokuş aşağı inecek, ırmağın dirsek çizdiği noktada suyu, bu kez yürüyerek geçmek zorunda kalacaklardı. Onlardan önce suyun kıyısına varmak gerekti.

Spaulding elindeki dürbünü sağındaki adama uzattı.

«Chivier'in ardındalar.»

Adam baktı. Dürbünü hemşerisine verdi.

Ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. Sürünerek geri geri

gittiler. Otların arasından olanca hızlarıyla koşup küçük patikadan aşağı indiler. Yine büyük bir taşın ardına sığındılar soluk alıncaya dek. Kalktılar. Irmağın sağ yanındaki çalıların arasına daldılar. Spaulding bıçağını çekmişti. Adamları da ona uydu. Ayrıldılar. Beş dakika sonra dört Alman askerinin yanına yaklaşmışlardı. Suyun şırıltısı ayak seslerini yeterince örtüyordu. David yarı beline kadar suyun içine giren Alman askerlerini görünce acı acı güldü. Birden bütün yüzü değişti. Korkunç bir maske takmıştı sanki. Gözleri pırıl pırıl parlıyordu. Ok gibi fırlayıp suyun yanına vardı. Irmağa girdi. Askerlerden en arkadaki, bir türlü denge sağlayamıyor, düşüyor, doğruluyor, güçlükle yürümeye çabalıyordu. Önündeki üç arkadaşıyla arasında beş metre vardı. Hiçbiri başını çevirip ardına bakmıyor, gözlerini önde giden iki Fransızdan ayırmıyordu.

Nazi, Spaulding'i gördü. Arkadaki. Denge sağlayamayan. Şaşkınlık, dalga dalga geldi, gözlerini perdeledi. Adam bir saniye öyle kalakaldı. Kıpırdayamadı. Bu da David'e yeterdi. Bıçak kalktı... Alman'ın gırtlağına saplandı. Suyun sesi her şeyi örtmüştü. Alman gık bile diyemeden sulara gömüldü.

Yitirecek bir salise bile yoktu. David bıçağı çekip çıkardı adamın gırtlağından. Başını kaldırıp baktı. İki İspanyol arkadaşı yanına gelmişlerdi. Solundaki adam parmağıyla en önde giden Almanı gösterdi. Sağındakiyse ortadaki Almanı seçmişti. En arkada yürüyen David'indi.

Bergeron'la Chivier sudan çıkmış çalıların içine dalmışlardı. Otuz saniye sonraysa, üç Alman askeri kendilerinden bir dakika önce ölen arkadaşlarıyla birlikte suyun akıntısına kapılmış gidiyorlardı. Su kızıla boyanmıştı!

Spaulding iki İspanyolla birlikte geldiği kıyıya döndü. İspanyollardan biri sol elini tutuyordu. Avucu boydan boya yırtılmış, kan fışkırıyordu.

«Ne oldu?»

«Bıçak elimden kaydı. Sulara gömüldü.»

«Çabuk Valdero Çiftliğine git. Yaranı sardır. Ortalıkta da gözükme.»

«Şimdi sararım elimi. Bir şeyim yok.»

İkinci İspanyol arkadaşının elini görünce irkildi. Yutkundu. Başını çevirdi. Ne garip, diye düşünmekten kendini alamadı David. Bu adam, daha bir dakika önce bir Alman askerinin gırtlağını kesmişti. Şimdiyse bir iki damla kan görüyor, eli ayağı titriyordu!

«Tartışacak zamanımız yok. Dediğimi yap. Doğru çiftliğe git.»

«Lütfen...»

«Lütfen mütfen dinlemem! Valdero'ya git. Bir iki hafta sonra görüşürüz. Hadi. Durma.»

«Pekâla.»

İspanyolun canı sıkılmıştı ya, Amerikalının buyruklarına karşı gelemeyeceğini biliyordu. David ardından seslendi.

«Teşekkür ederim. İyi iş yaptın.»

Adam döndü. Sırıttı. Çalıların arasına daldı.

David ikinci İspanyolun koluna dokundu; ırmağın kıyısından yukarı doğru koşmaya başladılar. Dalları suya uzanan bir ağaç kütüğünün yanına gelince David durdu. Ağacın üstünden atladı. Ardına çömeldi. İspanyol da yanına geldi. Fısıltılı bir sesle konuştu.

«Sağ istiyorum subayı. Onu sorguya çekmem gerek.»

«Ben onu sana getiririm şimdi.»

«Hayır. Ben hallederim. Sakın ateş etme. Arkadan gelen başka askerler de olabilir.»

Spaulding, İspanyolun dayanamayıp gülümsediğini gördü. Adamın neden sırıttığını biliyordu. Güney İspanya'ya özgü, Kastilien vurgusuyla konuşuyordu. Basque Dağlarında, Amerikan asıllı bir casusun bu vurguyla konuşmasını gülünç bulmuştu. Adam kıkırdamayı kesti. Başını salladı.

«İstediğin gibi olsun, dostum. Ben istersen gidip Bergeron'a haber vereyim.»

«Şimdi olmaz. Sonra. Önce burayı halledelim. Bırak ihtiyarla

birlikte biraz daha yürüsün.» David başını kaldırıp ağacın gövdesinin üstünden baktı. Alman subayı görünürde yoktu. Otuz metre kadar ilerde çalıların içindeydi hâlâ. «Ben ormana giriyorum. Ardına dolaşacağım. Eğer bir öncü kolu falan varsa, hemen dönerim, gideriz. Eğer yalnızsa işini bitiririm. Elimden kurtulursa, buraya doğru gelecektir. Yaşatma!»

İspanyol başını salladı.

Spaulding eliyle tüfeğin kayışını yokladı, iyice gerdi. Yardımcısına gülümsedi her şey yolunda gidecek gibilerden. Gözleri adamın iri pençelerine takıldı birden. Yengeci andırıyorlardı. Nazi bu ellerden gırtlağını kurtaramazdı, David'ten sıyrılmayı başarsa bile...

Hiç ses çıkarmaksızın çalıların arasına daldı. İlkel bir avcıymışçasına dalları, çalıları elleriyle itiyor, kayaların üzerinden atlıyor, çıt çıkarmıyordu.

Üç dakika sonra Nazinin on metre kadar ardına dolanmıştı. Hiç kıpırdamaksızın öylece durdu. Dürbününü çıkardı. Patikayı izledi bir süre. Kimseler yoktu. Döndü.

Alman biraz ötede yere diz çökmüş bekliyordu. David tabancasını kılıfından çıkardı. Sert bir sesle konuştu. Buyruk vermiyor, bir gerçeği belirtiyordu.

«Kıpırdarsan beynini dağıtırım!»

Nazi döndü, elini silahına attı. Spaulding anında adamın eline tekmeyi yapıştırdı. Adam doğrulmaya çalıştı David'in postalını şakağına yiyince yığıldı... kaldı. Şakağından sızan kan yanağından aşağı iniyor, toprağa pıt pıt pıt damlıyordu. Bayılmıştı.

Spaulding Nazinin gömleğini yırttı. Gögsüne kayışlanmış bir çanta vardı. Su geçirmez çadır bezinden yapılmış çantanın fermuarını açtı ve içindeki kâğıtları aldı.

Marsan Dağının kuzeyindeki Alman Hava Kuvvetlerinin gizli üssünü en ince ayrıntılarıyla gösteren resimler, çizimler. Bergeron'dan alınmıştı bunlar. Almanları tuzağa düşüren koca kurttan.

Bu çizimlerle resimleri inceleyecek, bunlardan bir anlam çı-

karmaya çalışacak, Londra'ya haber verecek, yollanacak sabotaj uzmanlarını karşılayacak, üsse kadar götürecek, görevlerini yapmalarını bekleyecek, sonra onları alıp İngiltere'ye geri dönmelerini sağlayacaktı.

Müttefik Hava Kuvvetlerinin ileri gelenleri, buraya ağır bombalardıman uçakları göndermek istemişlerdi. Ama uçan kaleler, hedefi ve çevresini yerle bir etmeden üslerine dönmezlerdi. Gereksiz yere bir sürü sivilin de canı yanacak, evi yıkılacak, tarlası kavrulacaktı. Buna engel olabilir, sabotaj uzmanlarınca üssün havaya uçurulmasını sağlarsa, şimdi yapmak zorunda kalacağı şeyin vicdanında açacağı yaralardan az da olsa kurtulabilirdi.

Zavallı, yeteneksiz Alman subayı, her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran garip... savaş denen canavarın çelik dişleri arasında öğütülmek zorunda kalmasaydı, kimbilir belki şimdi ailesiyle, çoluğu çocuğuyla birlikte küçük, şirin bir Alman kasabasında, mutlu bir yaşam sürdürüyor olacaktı. Ama ölmesi gerekiyordu şimdi. Ve Lisbon'daki adam öldürecekti onu. Cellat. Genç subayı ayıltacak, bıçağını gırtlağına dayayıp sorguya çekecek, Nazilerin San Sebastian'daki örgüte ne denli sızdıklarını öğrenecek, sonra da tavuk kesermişcesine gırtlağını uçuracaktı!

Alman subayı Lisbon'daki adamı görmüş, tanımıştı. David Spaulding'i tanımlayabilirdi üstlerine.

Adamın gırtlağına bıçağı saplar saplamaz, midesinin bulanacağını, başının döneceğini, gözlerinin kararacağını biliyordu.

Özünden tiksinecekti.

Ama bunların hiçbirini Naziye gösteremezdi. Hiçbir şey belli etmeyecek, hiçbir şey sezdirmeyecek... sessizlik. Ve efsane büyüyecek, çığlaşıp dört bir yana yayılacak.

Lisbon'daki adamın cellat olduğunu duymayan kalmayacak...

4

20 EYLÜL 1943
MANNHEIM, ALMANYA

Wilhelm Zangen mendiliyle önce boynunu, sonra üst dudağını, derken alnını sildi. Her yanından ter fışkırıyordu. Üst dudağı keten mendille siline siline tahriş olmuştu. Yüzü kıpkırmızıydı. Franz Altmüller'in son sözleri, Zangen'i yıkmıştı.

«Bir doktora git, Wilhelm. Leş gibi ter kokuyorsun!»

Bunu söyler söylemez de Franz Altmüller ayağa kalkmış, sert adımlarla kapıdan çıkıp gitmişti.

Altmüller hiçbir gelişme görmediğini bildirdikten sonra, toplantı odasındakileri yollamış, yalnızca Zangen'e kalmasını söylemişti. Altmüller bu adamların Almanya'da yetişen en ünlü bilim adamları olduklarını biliyordu. Ama onlarla nasıl konuşulması gerektiğini nedense kavrayamıyordu. İçli, duygulu kişilerdi bunlar. Onları pohpohlamak, sırtlarını sıvazlamak, sık sık onlara «aferin» çekmek gerekiyordu. Altmüller'se onlara bakıp bakıp homurdanıyordu!!

Aslında bazı gelişmeler kaydedilmişti.

Krupp Laboratuvarları sonuca ulaşmak için grafik deneylerini sürdürmek istiyorlardı. Essen'dekiler bir ay süreyle günde yirmi dört saat çalışmış, demir borular içinde karbon parçacıkları üretmeyi başarmışlardı. Zamanla daha büyük parçalar elde edebileceklerini, bunlardan roket yapımında kullanılan makinelerde yararlanılacağını bildirmişlerdi.

Franz Altmüller, Krupp'lu bilimadamlarını yüzünü buruşturarak dinlemişti sonuna kadar. Zaman sözcüğünü duyunca da öfkelenmişti.

«Beyler elmas istiyorum sizden, bir sürü bilimsel palavra

değil. Birkaç hafta içinde bunları bulmak zorundayız. En çok iki aylık bir süre var önümüzde. Bir an önce laboratuvarlarınıza dönüp çalışmalarınıza başlayın! İyi günler.»

Bilimadamları gider gitmez, Altmüller tüm öfkesini Zangen'e yöneltmişti.

«Geçen toplantıda sözünü ettiğin çözüm bu muydu?»

«Evet. Bu çözüm, Kongo'ya asker yollamaktan çok daha gerçekçi. Bushimaie Irmağındaki madenleri ele geçirmekmiş! Delilik!»

«Seni yanlış değerlendirmişim. Senin için 'başarılı bir yönetici,' demiştim, yanılmışım. Başaramadın.»

«Sizinle aynı düşüncede değilim. Böyle bir şeyi nasıl söylersiniz?»

«Canım ne isterse onu söylerim!» Eliyle pat diye vurmuştu masanın üstüne. «Zaman diyorsun hâlâ! Zaman yok! Laboratuvarlarına kapanmış, gece gündüz çalışan o herifler bir an önce sonuca ulaşmak zorundalar. Elmas gerek bize!»

«Biraz daha sabredin.» Zangen'in yüzü ter içinde kalmıştı. «Almanya'nın en ünlü bilimadamları...»

«Deney yapıyorlar! Ben deney istemiyorum. Elmasları istiyorum, Wilhelm. Büyük şirketlerimizin uluslararası ilişkileri var. Eski bir dost bulmak bu kadar güç mü?»

Zangen başını salladı:

«Aradık. Bulamadık.»

«İyi ara.» Parmağıyla Zangen'in üst dudağını gösterdi. «Bir doktora git, Wilhelm. Leş gibi kokuyorsun!»

24 EYLÜL 1943
NEW YORK

Jonathan Craft, Park Caddesinden yukarı yürüyordu. Bir sokak lambasının altında durup saatine baktı. Uzun, ince parmak-

ları titriyordu. Üç gündür sürekli olarak içiyor, alkol bulutlarının içinde dolaşıyordu. Ofisine de uğramıyordu. Ne zaman kapıdan içeri girse, aklına General Swanson geliyordu çünkü.

Saat dokuza çeyrek vardı. On beş dakika sonra 800 Park Caddesinin önüne gelecek, general giysilerini andıran, alacalı bulacalı, apoletli elbisesinin içinde dimdik duran kapıcıyı selamlayacak, asansöre yürüyecekti. Erken gitmek istemiyordu. Geç de kalmamalıydı. Bu eve tam sekiz kez gitmişti bugüne dek. Her kezinde de büyük sarsıntılara uğramış, eli ayağı titremiş, çarpıntılar geçirmişti. Çünkü her gidişinde, onu bekleyenlere kötü haber götürmüştü.

Ama ona ihtiyaçları vardı. Eski, köklü, soylu bir aileden geliyordu; çok zengindi, en iyi okullarda okumuştu. Sıradan tüccarların ne kadar zengin olurlarsa olsunlar, giremeyecekleri yerlere kolayca adımını atabilirdi.

Swanson'un sözleri aklına geldi birden. Yüreği küt küt atmaya başladı. Konuşmalarıyla ilgili gizli bir rapor yazıp Meridian'a, Howard Oliver'ın **dikkatine** yollamıştı.

Eğer şu anda düşündüğüm işi yapmışsan, vatana ihanet suçuyla yargılanabilirsin! Savaşıyor bu ülke!!

Swanson.

Delilik.

Acaba evde kaç kişi vardır, diye düşündü. On, on beş kişi olması her zaman daha iyiydi. Aralarında tartışmaya başlar, onu unuturlardı.

Yavaş yavaş yürüyor, on dakika daha geçmesini bekliyordu.

Vatana ihanet!

Savaşıyor bu ülke!!

Saatine baktı. Dokuza beş vardı. Derin bir soluk alarak apartmandan içeri girdi. Kapıcıya bakıp gülümsedi. Asansöre bindi. Teras katına çıktı. Kapıyı tıklattı. Kendini karşılayan uşağa paltosunu verdi. Büyük salona açılan kapıdan geçerek içeri girdi.

Salonda iki kişi vardı. Birden midesi ağrımaya başladı. Böylesine önemli bir toplantıya sadece iki kişinin gelmiş olması onu

şaşırtmıştı. Ama midesine saplanan bıçağın nedeni Walter Kendall'dı.

Kendall gölgedeki adamdı. Büyük şirketlerin ardında çalışan, vergi yasalarındaki boşluklardan yararlanarak defterleri tutan bir muhasebeci. Elli yaşlarında, orta boylu, saçları yapış yapış, sesi hırıltılı, gözleri kan çanağına dönmüş. Kimseyle göz göze gelmemeye dikkat eder, bakışları sürekli olarak yön değiştirirdi. Aklından yapacağı dümenler, bu dümenlere karşı alınacak önlemler geçerdi. Tek amacı, insanları nasıl üçkâğıda getireceği, onlara nasıl pes dedirtebileceğiydi. Düşman ya da dost etiketlerini hiçbir kişiye yapıştırmazdı.

Walter Kendall mesleğinde bir numaraydı. Üstüne yoktu. Gölgelere sığınabildiği, aydınlığa çıkarılmadığı sürece, müşterilerine büyük yararlar sağlardı. Çok zengindi. Milyonlar kazanmıştı. Üstelik de çok cimriydi. Partal giysilerinden belliydi bu. İnsan önüne çıkarmazdı onu müşteriler. Burada olması büyük bir bunalımla karşı karşıya bulunulduğunu kanıtlıyordu.

Jonathan Craft, Kendall'dan nefret ederdi, çünkü ondan korkuyordu.

Odadaki diğer adam, Meridian Uçak Şirketinin büyük ortaklarından Howard Oliver'dı.

Kendall, Craft'i görünce sırıttı; leş gibi, sapsarı dişleri göründü.

«Zamanında geldin.»

Yürüdü. Koltuklardan birine oturdu. Ayağının dibinde açık duran eski püskü evrak çantasının içini karıştırmaya başladı.

«Hoşgeldin, Jon.»

Craft çevresine bakındı.

«Diğerleri nerede?»

Kendall cevap verdi bu soruya.

«Kimse gelmek istemedi.» Oliver'a baktı. «Howard gelmek zorundaydı. Bense burada bulunmak için para alıyorum. Swanson'la çok ilginç şeyler konuşmuşunuz.»

«Raporumu okudun mu?»

Oliver söze karıştı.

«Evet, okudu.»

Tekerlekli masaya doğru yürüdü. Kendine bir içki hazırladı.

«Sana bazı şeyler sormak istiyor.»

«Raporumda her şeyi açık açık yazmıştım.»

Kendall atıldı.

«Sorularım raporunla ilgili değil.» Cebinden bir sigara çıkarıp dişlerinin arasına kıstırarak yaktı. Craft muhasebecinin hemen karşısındaki büyük, kadife koltuğa oturdu. Oliver masanın yanında, ayakta duruyor, içkisini yudumluyordu.

«Bir şey içmek istersen, Jon, gel hazırla.»

İçki sözcüğünü duyunca Kendall gözlerini önündeki kâğıtlardan ayırıp şişelere çevirdi. Craft başını salladı.

«Yok, teşekkür ederim. Şu işi bir an önce bitirmek istiyorum.»

Oliver omuzlarını silkip gözlerini muhasebeciye çevirdi.

«Sor bakalım.»

Kendall sigarasından derin bir soluk aldı.

«Bu ATCO'da çalışan Spinelli... Swanson'la konuştuktan sonra onu gördün mü?»

«Hayır. Ona ne söyleyebilirdim? Senin de bildiğin gibi, Howard'ı aradım. Telefonda konuştuk. Bana beklememi, raporu yazmamı ve hiçbir şey yapmamamı öğütledi.»

Oliver söze karıştı.

«ATCO'yla ilişkiyi Craft sağlıyor. Onun kimseyle konuşmaması gerekli. Adamları yatıştırmaya kalkarsa, bir şey sakladığımız kanısına varabilirler.»

Kendall ağzından sigarayı aldı; pantolonuna küller dökülmüştü. Elinin tersiyle laf olsun diye fırçaladı.

«Saklamıyor muyuz? Spinelli'nin şikâyetlerine bir göz atalım. Swanson'a anlattıklarına yani.»

Muhasebeci önündeki kâğıtlardan başını kaldırmaksızın Spinelli'nin zamanında teslim edilmeyen yedek parçalar, yetersiz kişilerle çalışmak zorluğu, planların geç hazırlanması gibi bir dü-

zine şikâyetine değindi. Craft bu şikâyetlere elinden geldiğince cevap verdi. Kimineyse verecek yanıtı yoktu. Bir şey saklamak anlamsızdı. Verilen buyrukları yerine getirmekle görevliydi çünkü.

«Spinelli bu şikâyetlerini kanıtlarla destekleyebilir mi? Aslında bunlar şikâyet değil suçlamalar.»

Oliver tükürürcesine konuştu.

«Ne suçlaması be! Namuzsuz herif her şeyi berbat etti! Bizi nasıl suçlayabilirmiş? Kim oluyor dürzü!»

Kendall başını salladı.

«Saçmalama. Oyun oynamaya da kalkma benimle. Numaranı Senato İnceleme Kuruluna yaparsın. Eğer bu duruma ben bir çözüm bulamazsam, hepiniz mahvolursunuz!»

Kendall'ın sözleri Craft'ín midesine bıçak gibi saplanıverdi. Senato İnceleme Kurulunun önüne çıkarsa, gerçekten de her şey mahvolacaktı. Yutkundu.

«Senato İnceleme Kuruluna falan gitmez bu iş...»

«Yok canım? Swanson'un sözlerini duymadın galiba. 'Uçan Kale' ihalesini size verdiler, çünkü şartnameye uygun uçak yapacağınızı bildirdiniz.»

Oliver kendini tutamayarak bağırdı.

«Ağır ol biraz...!»

«Ne diyeceğini biliyorum. İmzalanan anlaşma birçok değişik yönden yorumlanabilir. O anlaşmayı ben hazırladım. Her sözcüğünü düşünerek yazdım. İhaleye katılan diğer şirketler, senin gibi yüksekten atmadıkları için yaya kaldılar. Douglas, Boing, Lockheed. Ama şimdi verdiğin sözleri yerine getiremiyorsun. Bu lafları bırakalım. Spinelli kanıt gösterebilir mi?»

Oliver homurdanarak içkisini tazelemeye gitti.

Jonathan Craft, Kendall'ın yüzüne baktı.

«Ne gibi kanıtlar?»

«Spinelli sizleri gereken yardımı yapmamakla, dahası eldeki olanakları kısıtlamakla suçluyor. Bunu kanıtlayacak yazılar, dosyalar, tanıklar var mı?»

Oliver atıldı.

«Evet, var.»

«Ya parasal kısıtlamalarla ilgili somut kanıtlar?»

Oliver omuzlarını silkti.

«Spinelli'nin isteklerini içeren evrak yok oldu. Bir bölümden diğerine giderken odacılar çöp tenekesine atmışlar!»

«Spinelli peşini bıraktı mı, istekleri yerine getirilmeyince? Yazı yollamadı mı? İsteklerini tekrarlamadı mı?»

Oliver viskisinden büyük bir yudum aldı.

«Buna Craft cevap versin. Spinelli ona bağlıydı.»

Craft'in midesinde cehennem alevleri yanmaya başlamıştı. Güçlükle yutkundu.

«Yazı yazdı tabii... Her şeyi dosyadan çıkardım ama.»

Kendall başını salladı.

«Neye yarar? Kopyaları vardır bu yazıların. Sonra bunları yazan sekreterler mahkemede tanıklık edebilir.» Kendall bu kez Oliver'a döndü. «Swanson isterse sizi asabilir! Bu gerçeği görebilmek için insanın avukat olması gerekmez. Çok kâr edebilmek için ülkenin güvenliğini tehlikeye attınız. Bu uçaklarda yeni yönetim düzenleri kullanmak istemediniz. Eskileriyle idare edebileceğinizi sandınız.»

«Spinelli hayvanı yeni jiroskopları yapamazdı!»

«Adama fırsat vermediniz ki! Birkaç yüz milyona patlayacak deneylere, parça alımına girişmediniz. Başınız dertte.»

«Bana bak, Walter. Sana dünyanın parasını ödüyoruz. Kafanı çalıştır.»

Kendall sigarasını tablaya bastırdı. Bir süre düşündükten sonra yavaş yavaş konuştu.

«Bütün büyük uçak şirketleriyle işbirliğine gitmek zorundasınız. Evet, dünyanın parasına patlayacak bu ama eliniz mahkûm. Yurtseverliğinizi kanıtlamanız gerek.»

Oliver kükredi.

«Milyonlar gidecek!»

«Eğer adamlarla işbirliğine yanaşmazsanız canınızdan olabi-

lirsiniz! Defterlerle, bilançolarla oynamam gerekecek.» Sırıttı Kendall. «Birkaç milyon da ben alırım.»

Howard Oliver başını salladı.

«Delilik bu. Olmayan bir şey için milyonlar harcayacağız.»

«Ama sen Swanson'a böyle jiroskoplar var dedin. Adam da sana inandı. İhaleyi senin şirketine verdi. Şimdiyse yapılamayacağını söylüyorsun. General haklı. Belki seni gerçekten kurşuna dizmek gerek.»

Jonathan Craft pis pis sırıtan muhasebeciye baktı. Kusmak geldi içinden. Ama Kendall tek umutlarıydı.

5

25 EYLÜL 1943
STUTTGART, ALMANYA

Wilhelm Zangen pencerenin önünde durmuş, çenesinde biriken terleri mendiliyle siliyor, Stuttgart'ın ünlü alanı Reichsieg'e bakıyordu. Kentin dış mahalleleri, gece gündüz Alman göklerini kaplayan ağır bombardıman uçaklarının «meyvalarından» pek zarar görmemişti. Stuttgart sessizdi; sanayi bölgesindeki yavaş yavaş sönmeye yüz tutmuş yangınlar da olmasa, savaşın bu kentten uzak durduğu sanılabilirdi. Uzakta Neckar Irmağının suları sessiz, sakin akıyordu.

Zangen, I.G. Farben Şirketi adına konuşan von Schnitzler'e cevap vermek zorunda olduğunu biliyordu. Odada oturan diğer iki kişi de, Zangen'in sözlerini büyük bir sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bu işi daha çok uzatmanın bir anlamı yoktu. Altmüller'in buyruklarını yerine getirmek zorunluydu.

«Krupp Laboratuvarları başarısızlığa uğramış bulunuyor. Essen ne derse desin, deneyleri sürdürecek zamanımız kalmadı. Altmüller, Speer adına konuşuyor.» Zangen döndü. Masanın çevresinde oturan üç kişiye baktı. «Sizleri sorumlu tutuyor.»

«Nasıl olur bu?» Von Schnitzler öfkeliydi. «Hiç bilmediğimiz bir konuda biz nasıl suçlu oluruz? Mantıksızlık... saçmalık!»

«Bu sözlerinizi Sayın Bakanımıza iletmemi ister misiniz?»

«Hayır. Gerekirse ben, kendim söylerim.»

Almanya'nın en büyük basımevi Schreibwaren'in sahibi Heinrich Krepps dayanamayarak atıldı.

«Bizim bu işde suçumuz ne? Peenemünde'yle ilgimiz, yok denecek kadar az. Bu işe bizi karıştırmayın lütfen.»

«Bu işin içindesiniz.»

«Olamaz. Peenemünde'yle ilgili bütün işlerimizi biliyorum.»

«Belki gözünüzden kaçan bazı ayrıntılar vardır.»

«Saçma!»

Diethrich Kimya Sanayinin sözde sahibi, kırk yaşlarında, kadınsı kılığı, eşcinsel ilişkileriyle bütün Almanya'nın yüzkarası Johann Dietrich, incecik sesiyle söze karıştı.

«Bu iş beni hiç ilgilendirmiyor ama.»

Johann Dietrich'in ailesi, Hitler'in Ulusal Sosyalist Partisine büyük paralar vermişti. Hitler başa geçince de şirketin dizginlerini Johann'ın eline bırakmıştı. Aslında Dietrich Kimya Sanayini, Nazilere bağlı, mühendisler, işletmeciler yönetiyordu. Johann Dietrich belirli bir para alıyor, masasında oturuyor, kırıtıyor, «Ben bu imparatorluğun tek hâkimiyim,» diyerek kendini kandırıyordu.

«Neden ilgilendirmiyor acaba?»

«Dietrich'te olan biten her şeyden haberim vardır. Biz Peenemünde'yle ilgili hiç bir iş yapmadık.»

Zangen, Dietrich'ten iğrenirdi. Adamın özel yaşamı, Alman sanayine ve sanayicilerine vurulan kara lekeydi. Ama şimdi bunları düşünmenin sırası değildi.

«Sizin Dietrich Kimya Sanayinde olan biten hiçbir şeyden

haberiniz yok! Kimyasal ateşleme konusunda sizin laboratuvarlarınız Peenemünde'yle birlikte çalışıyor. Ta işin başından beri...»

Dietrich'in suratı bembeyaz kesildi. Krepps söze karıştı.

«Bütün bunları neden söylüyorsunuz? Yani bizler şirketlerimizin sahibi ve yöneticisi değil miyiz? Bizim haberimiz olmaksızın, şirketlerimizde başka işler mi çevriliyor?»

«Evet.»

Von Schnitzler yumuşak, sakin bir sesle sordu.

«Bu sözünüzü kanıtlayabilir misiniz?»

«Evet.»

«Öyleyse bizi nasıl suçlarsınız? Hem bizim haberimiz olmaksızın şirketlerimizde bazı işlerin yapıldığını söylüyorsunuz, hem de bu işlerden bizi sorumlu tutuyorsunuz!»

«Beyler, lütfen bu saçma sapan sözleri bırakalım.» Zangen içini çekti. «Farben, roketler için gereken kimyasal maddelerin yüzde seksen üçünü veriyor. Schreibwaren, bütün çizimlerin, projelerin kopyalarını çıkarmakla görevli. Dietrich, kimyasal patlayıcıları sağlıyor. Kısacası Peenemünde'nin başarısında ya da başarısızlığında büyük payınız var. Ülkemiz bir ölüm kalım savaşı vermektedir. Böyle bir ortamda başarısızlığın ne demek olduğunu herhalde biliyorsunuz.»

Von Schnitzler buz gibi bakışlarını Zangen'e dikti.

«Kısacası, ya bu duruma bir çözüm buluruz ya da kellelerimiz gider. Bunu demek istiyorsunuz değil mi?»

«Bunu ben demiyorum. Altmüller diyor. Speer diyor. Dahası Adolf Hitler diyor!»

«Nasıl bir çözüm bulabiliriz?»

Zangen, Altmüller'in sözlerini hatırladı.

«Şirketleriniz yüzyıla yakın bir geçmişe dayanıyor. Baltık'tan Akdeniz'e, New York'tan Rio'ya, Suudi Arabistan'dan Johannesburg'a kadar bir sürü şirket yöneticisi tanıdığınız var.»

Von Schnitzler dirseklerini masaya dayayıp öne eğildi.

«Yani bu bunalımın çözümü geçmişteki dostluklarımızda mı aranmalı?»

«Dediğiniz gibi, bu bir bunalım. Çözümü her yerde aramak zorundayız. Her yere, herkese sorular sormanız gerek...»

«Cevap alacağımızı ne biliyorsunuz?»

«Para.»

«Kişi yurduna ihanetten yakalanıp kurşuna dizilirse, para hiçbir işe yaramaz.»

«Siz ihanetten, bense hatadan söz ediyoruz.»

«Bunu biraz açıklar mısınız lütfen.»

«Dünyada aşağı yukarı yirmi beş kara elmas ve elmas kırıntısı kaynağı var. Bunlar Afrika'da ve Güney Amerika'da. Orta Amerika'da da birkaç yer bulunduğunu biliyoruz. Bu madenleri İngiliz, Amerikan, Özgür Fransız ve Belçikalı şirketler yönetiyor, işletiyor. Bu şirketleri biliyorsunuz. Sahiplerini tanıyorsunuz. Bu madenlerden yola çıkan kara elmasları ve elmas kırıntılarını tarafsız sularda ele geçirebilmek için bazı kişilerin küçük **hatalar** yapmaları gerek. Her zaman alınan güvenlik önlemlerinde aksaklıklar görülebilir. Bunlar ihanet değil. Sadece yanılgılar.»

«Kişiye büyük paralar kazandırabilecek yanılgılar.»

Wilhelm Zangen gülümsedi.

«Çok doğru.»

Johann Dietirich incecik sesiyle söze karıştı.

«Bu hataları yapacak kişileri nerden bulacağız?»

Heinrich Krepps omuzlarını silkti.

«Dünya böyle adamlarla dolu.»

Zangen çenesinde biriken terleri sildi.

6

29 KASIM 1943
BASQUE DAĞLARI, İSPANYA

Spaulding hızlı adımlarla yürüdü. Dalları birbirine karışmış, iki yaşlı çınar ağacının yanına gelince durdu. Sağa döndü. Yo-

kuşu tırmanmaya başladı. Adımlarını sayıyordu. Yüz yirmi beşinci adımda durdu. Tamam ikinci işareti de bulmuştu. Sola döndü. Yavaş yavaş yürüdü. Tabancasını çekti. Gözleri dört bir yanını denetliyordu.

Büyük bir kayaydı aradığı. Batıya bakan yanı yontulmuş bir kaya.

Yokuş aşağı inerken attığı dördüncü adımda kayayı buldu. Otların arasındaydı. Yanı başına diz çöktü. Saatine baktı. Üçe çeyrek vardı.

Tam tasarladığınca on beş dakika erken gelmişti. On beş dakika sonra aşağı yürüyecek, sağa kıvrılacak, büyük bir mağaranın önünde duracaktı. Mağaranın girişi dallarla, taşlarla örtülmüştü. Kendine bir yer açacak, içeri girecek ve bekleyen üç adamı bulacaktı. Bunlardan biri yeraltı örgütünün adamıydı. Diğer ikisi, Ruhr Vadisindeki Kindorf Laboratuvarlarında çalışan Alman bilimadamı. Nazilerden kaçmak istemişlerdi. Bunu gerçekleştirmek için aylardır çalışıyordu Spaulding.

Birkaç engeli aşmak zorunda kalmıştı.

Gestapo.

Alman Gizli Polisi ya da herkesce bilinen adıyla Gestapo, yeraltı örgütüne sızarak adamlardan birini yakalamış, uzun işkenceler sonucu, iki bilimadamının kaçacağını öğrenmişti. Ancak iki bilimadamının kaçmalarına göz yummuştu. Daha büyük bir avın izindeydi Almanlar. Bir tuzak kurup, Alman yeraltı örgütünü tümüyle ele geçirmek istiyorlardı.

Spaulding yeraltı örgütüne, Nazileri kuşkulandıracak hiçbir eylemde bulunmama buyruğunu verdi.

Hafta sonu izni alan bilimadamlarının Stuttgart'tan ayrılıp yeraltına sızarak, Bremerhaven'e gidecekleri Gestapo'ya fısıldandı. Burada onları, yüksek rütbeli bir deniz subayı bekleyecekti. İki bilimadamı ve deniz subayı, küçük bir gemiyle kaçmayı tasarlamışlardı. Bu haber Gestapo'yu kuşkulandırmamıştı. Hitlerden nefret eden hemen hemen herkes Deniz Kuvvetlerinde görevliydi. Nazilere karşı çıkanlar, Deniz Kuvvetlerinin bayrağı altında

toplanmaya başlamışlardı.

Bu önemli 'haber,' Gestapo'yu çok sevindirmişti. Gözlerini dört açmış, gerçekte, Alman Askeri Haber Alma Örgütünde görevli iki adamı, bilimadamları sanarak izlerine düşmüştü.

Oyun içinde oyun.

Herşey Lisbon'daki adamın başının altından çıkmıştı.

Alman yeraltı örgütünün isteği üzerine buraya gelmişti. İki bilimadamını yeraltı örgütü, yalnız Spaulding'e teslim edeceğini söylemişti. Yalnız gelecekti Spaulding. Gelmişti işte.

Saatine baktı. Üçtü. Mağaraya inip adamlarla buluşmak zamanı gelmişti.

Valdero takımı dediği kendi örgütü, beş yüz metre ötede, at üstünde işaretini bekliyordu. Bir aksilik oldu mu, havaya iki el ateş etmesi yeterdi.

Mağaranın önüne gelince durdu. Yerden bir taş alıp, girişi ören dallara attı. 'Çıt' diye bir ses çıktı. David girişe iyice yaklaşıp fısıldadı:

«Çabuk olun. Çok zamanımız kalmadı. Biran önce yola çıkmamız gerek.»

İçerden beklemediği bir cevap geldi:

«Kıpırdama!»

Hemen kendini yere attı David. Tabancasını doğrulttu. İçerdeki ses gene konuştu:

«Sen... Lisbon'musun?»

«Tabii Lisbon'um! Kim sandın?» Yeraltı örgütü, herhalde en salak adamını bulmuş, yollamıştı. «Çıkın dışarı.»

«Özür dilerim Lisbon.» Girişi örten dallar aralandı. «Çok kötü günler geçirdik. Sinirliyiz...»

Adam dışarı çıktı. David'in eğitiminden geçmemiş biriydi bu. Kısa boylu, tıkız, güçlü, yirmi beş yaşlarında, gözleri korkuyla dolu.

«Diğerleri nerede?»

«İçerde. İyiler. Çok yorgunlar yalnız. Korkuyorlar. Ama bir şeyleri yok. Yaraları falan yani...» Adam içeri döndü. «Çıkın.

Korkacak bir şey yok. Lisbon geldi.»

İki korkmuş, orta yaşlı bilim adamı emekleyerek mağaradan çıktılar. Güneşin parlaklığı gözlerini kamaştırmıştı. Uzun boylusu, neden sonra bakışlarını David'e çevirdi. Kesik kesik konuşmaya başladı :

«Beklediğimiz... an... geldi. Size çok... çok teşekkür ederiz.»

Spaulding gülümsedi :

«Daha kurtulmuş sayılmazsınız. Cesur insanlarsınız. Size yardım etmek için elimizden geleni yapacağız.»

Kısa boylu bilim adamı yutkundu :

«Dünyada... yapayalnız kaldım. Dostum...» Başiyle uzun boyluyu gösterdi. «Sosyalistti... eşimse Yahudi.»

«Çocuğunuz yok mu?»

«Hayır... Tanrıya şükürler olsun.»

Uzun boylusu mırıldandı : «Benim var. Oğlum var. Gestapo subayıdır!»

Söylenecek başka bir şey kalmamıştı. Spaulding, yeraltı örgütünün adamına baktı :

«Sen, hemen dört numaralı üsse dön. Ben bundan sonrasını idare ederim. Birkaç gün sonra Koblenz'den dört, beş kişi gelecek. Onlara da yardım etmemiz gerekecek. Şimdi git, biraz dinlen.»

Adam duraksadı. David, zavallının yüzündeki çaresizliği, ürküyü görünce başını salladı.. Kaç kez görmüştü bunu. Adamın yalnız yola çıkması gerekiyordu. Birbaşına.

«Bana böyle demediler ama Lisbon. Seninle kalacakmışım...»

«Neden?»

«Böyle söylediler...»

«Kim söyledi?»

«San Sebastian'dakiler. Bay Bergeron ve adamları. Size haber verilmedi mi?»

Adam çok kötü bir yalancıydı. Korkudan sesi titriyordu. Belki de başka birşeydi. Mantıksal yanı olmadığı için düşünmek bi-

le istemediği bir şey. Gene de...

«Hayır kimse bana haber vermedi. Hadi, Beta Kampına gidelim. Sabaha kadar orada kalırız.»

Spaulding parmağıyla yamacı gösterdi; tırmanmaya başladılar. Örgütün yolladığı adam, bir iki adım ardından geliyordu.

«Bu kadar güneyde hiç çalışmamıştım. Geceleri yolculuk yaptığını, gündüzleriyse ortalıkta pek görünmediğini sanırdım Lisbon.»

«Bazen gece bazen de gündüz yola çıkarım. Belli olmaz.»

David, omzunun üzerinden baktı. İki bilim adam, en arkada, yanyana yürüyorlardı.

«Tek sıra yürüyelim. Sen, en arkadan gel.»

Doğuya doğru, beş altı kilometre kadar gittiler. Spaulding hızlı yürüyordu. Bilim adamları, ona ayak uydurmakta güçlük çekiyor, oflaya poflaya geliyorlardı. Birkaç kez David, ardından gelen üç kişiye beklemelerini söylemiş, ormana dalmış, bir iki dakika sonra, koşarak dönmüştü. Bilim adamları hemen oldukları yere çöküyor, soluklanıyorlardı. Örgüt üyesiyse, kaygılı gözlerle çevresine bakınıyor, Amerikalı'nın dönmesini, büyük bir sabırsızlıkla bekliyordu. Spaulding yanındakilerle pek konuşmuyordu. Son kez ormana dalıp dönünce, yeraltı örgütünden gelen adam dayanamadı :

«Ne yapıyorsun?»

David adama bakıp gülümsedi :

«Haber alıyorum.»

«Haber mi alıyorsun?»

«Yolumuz üstünde özel yerler var. Ağaç kovukları, kaya dipleri falan. Adamlarım oralara haber bırakırlar. Telsizle yollanmasını istemediğim haberler.»

Ormanın yanından geçen, dar bir yolda yürümeyi sürdürdüler. Biraz sonra ormanı ardlarına almışlardı. Önlerinde uçsuz bucaksız bir mer'a uzanıyordu. Bilim adamları ter içinde kalmışlardı. Soluk soluğaydılar; bacakları titriyordu yorgunluktan,

«Burda bir süre dinlenelim.» Adamlar derin bir 'oh!' çekti-

ler. David cebinden küçük bir ayna çıkardı. Güneş ışınlarını yakalayıp kuzey tepelerine yansıttı. Bileğini üç beş oynattı. İnce bir ışık kümesi tepeleri yaladı.

Birkaç saniye sonra karşıdan aynı biçimde işaret geldi. Spaulding yanındakilere döndü :

«Beta'ya gitmiyoruz. Bölgede İspanyol devriyeleri varmış. Onlar gidene kadar burada bekleyeceğiz.»

İriyarı Basque'lı aynayı torbasının içine soktu. Arkadaşı elinde dürbün, birkaç kilometre aşağıda, ormanın kıyısında, yere bağdaş kurmuş oturan Amerika'lıyla üç adamı izliyordu.

İriyarı adam arkadaşına baktı :

«Peşlerinde birileri varmış. İzleniyoruz diyor. Yerlerimizi almamızı, çok dikkat etmemizi söylüyor. Yarın gece gidip bilim adamlarını alacakmışız. Bize işaret verecek.»

«Peki o ne yapacak?»

«Bilmiyorum. Lisbon'a haber vermemizi istiyor. Bir süre dağlarda kalacakmış.»

«Damarlarında kan değil buzlu su akıyor sanki!»

2 ARALIK 1943
WASHINGTON

Alan Swanson, resmi arabasının arka koltuğunda oturmuş, pencereden dışarıyı izliyordu. Trafik sıkışık değildi pek. Herkes işbaşı yapalı birkaç saat olmuştu.

Swanson derin bir soluk aldı. Öfkelenmemek, bağırıp çağırıp, sövmemek için kendini güç tutuyordu.

Meridian Uçak Şirketi, parasını alamayacağını anlayınca kolları sıvamış, gece gündüz demeksizin çalışmış ama istenilen sonuca varamamıştı. Yönetim düzeninin beyni sayılan küçük ku-

tunun içindeki hata düzeltilememişti. Kutunun içinde, yanyana duran kürecikler azami yükseklikte sapıtıyor, biri hızlı dönerken diğeri yavaşlıyor, gerekli doğruluk sağlanamıyordu. Bu uyumsuzluk sonucu uçaklar çarpışabilir, gidecekleri yerden kilometrelerce uzağa sürüklenir, Alman toprakları sanarak İngiliz kıyılarını bombalayabilirdi.

Ama bu sabah herşey değişmişti. Eğer söylenenler gerçekse tabii. Haberi alır almaz uçağa atlamış, bir lokma yemek yiyememiş, gözüne bir damla uyku girmemişti. Washington'a iner inmez doğru evine gitmiş, duş almış, traş olmuş, giyinmiş, ablasının yanında kalan eşini telefonla aramıştı. Kadınla ne konuştuğunu hatırlamıyordu. Onunla yitirecek zamanı yoktu çünkü.

Araba Virginia Kara Yoluna çıkınca şoför, topukladı. Fairfax'e gidiyorlardı. Aşağı yukarı yirmi dakika sonra oraya varmış olacaklardı.

Dün öğleden sonra Johannesburg, Güney Afrikadan bir haber gelmişti. Fairfax'e. İnanılması çok güç bir haberdi bu. Gerçi kanıtlanmamıştı ama gerçek olduğunu gösterir belirtiler vardı.

Yüksek irtifada kullanılan yönetim düzenlerinin beyni, jiroskoplar, kusursuz bir biçimde yapılmıştı! Bunların çizimlerini ele geçirme olanağı vardı!

2 ARALIK 1943
BERLİN, ALMANYA

Altmüller, Spnadau karayoluna çıkıp son hız Falkansee'ye doğru gitmeye başladı. Sabahın bu erken saatlerinde hava buz gibiydi.

Öylesine heyecanlıydı ki, Gece Kuşları adıyla çalışan, Alman Genelkurmayına bağlı, çok gizli haber alma örgütünün fısılda-

dığı haberi tüm ayrıntılarıyla hatırlayamıyordu.

Gece Kuşları, Berlin'in dışında, küçük bir kasabada çalışıyor, başkente hiçbir zaman gelmiyorlardı. Varlıklarından kimsenin kuşkulanmasını istemiyorlardı, çünkü. Toplantılarını da değişik kasabalarda, köylerde, özel evlerde yapıyorlardı. Bu sabahki toplantı, Berlin'in yirmi beş kilometre kuzeybatısında, Gregor Strasser'in çiftliğinde, küçük bir evde yapılacaktı.

Eğer söylenenler gerçekse Altmüller, Stalingrad'a bile giderdi.

Gece Kuşları, Peenemünde'ye bir çözüm yolu bulmuşlardı. Evet yol **gerçekten** bulunmuştu. Ama bu yoldan ilerleyerek çözüme varmak başkalarının işiydi.

Savaş öncesi ilişkileri yeniden canlandırmak amacıyla, dünyanın dört bucağına yollanan kişiler bu çözüm yoluna yaklaşamamışlardı bile. Johannesburg, Dar es Salam, Buenos Aires...

Başarısızlık!

Hiçbir şirket, Almanlarla işbirliğine yanaşmıyordu. Almanya ölüm kalım savaşının ortasındaydı. Ve Almanlardan başka herkes, bu savaşın ölümle sonuçlanacağını, üç aşağı beş yukarı kestirebiliyordu.

Zürih bu düşüncedeydi. Ve Zürih ne derse, uluslararası iş çevreleri de aynı şeyi söylerlerdi.

Ama Gece Kuşları başka bir gerçekle karşılaşmışlardı.

Strasser çiftliğinin demir kapısının önüne gelince Altmüller durdu. Sivil giyinmiş bir adam yanına geldi. Altmüller kimliğini uzattı. Adam baktı. Sonra yana çekildi. Bir düğmeye bastı, kapı açıldı :

«Buyrun sayın müsteşarım.»

«Herkes geldi mi?»

«Evet efendim. Sizi bekliyorlar. Bu yoldan doğru gidin. Eve varacaksınız.»

Altmüller gaza bastı. Duesenberg homurdanarak ileri atıldı. Çakıl döşeli yolda bir süre gittikten sonra, sağa döndü. Büyük köşkün önünden geçti. Konuklara ayrılan, küçük evin önünde

durdu. Biraz ötede dört, siyah, Mercedes yanyana bırakılmıştı.

Altmüller arabasından çıktı. Ustünü başını düzeltti. Çabuk adımlarla eve doğru yürüdü.

Bu toplantılarda kimse kimseyi adıyla çağırmazdı. Birine soru sormak istediniz mi, ona bakıp konuşmanız yeterliydi. Aslında herkes birbirini tanıyordu ama, bu gizlilik kuralına uymak gerekti.

Ne büyük bir toplantı masası vardı ne de konuklar oturmuş, evrak çantalarını açmış bekleşiyorlardı. Elli atmış yaşlarında, beş altı adam ayakta kümelenmiş, havadan sudan lâflıyor, kahvelerini yudumluyordu. Altmüller odaya girince herkes ondan yana döndü. Birer birer yanına yaklaşıp, 'hoşgeldiniz Sayın Müsteşar.' diyerek elini sıktı. Toplantı kısa sürecekti. Son üye de gelince başlayacaklardı.

Altmüller eline tutuşturulan kahveyi yudumlarken, bir an önce toplantıya başlamak, zaman yitirmemek gerektiğini haykırmak isteğiyle yanıp tutuşuyordu. Ama ağzını açmadı. Kişi, Gece Kuşlarına bağıramazdı.

Beş dakika sonra dışarıda bir araba sesi duyuldu. Kapı açıldı. İçeri giren adamı görünce, Altmüller az kaldı elinde tuttuğu kahveyi üzerine dökecekti. Birkaç kez Speer'le birlikte Hitler'in Berchtesagden'deki şatosuna gitmişti. İçeri giren adamı da orada görmüştü. Adam, Hitler'in uşağıydı!

Hitler'in özel uşağı içeri girer girmez sesler kesildi. Başlar ondan yana çevrildi. Birkaç kişi koltuklara ilişti. Siyah ceketli, yaşlı bir adam şöminenin önüne doğru yürüdü. Döndü. Sırtını ateşe verdi. Deri kanepede, birbaşına oturan Altmüller'e bakarak konuşmaya başladı :

«Uzun uzun konuşmanın bir nedeni yok. İstediniz bilgiyi bulduğumuzu sanıyorum. 'Sanıyorum' dedim çünkü bizim görevimiz bu bilgileri ele geçirmektir. Onun gerçek olup olmadığını kanıtlamaksa başkalarının görevi. Biz, size bu bilgiyi sunarız ama bakanlığınız kanıtlamak istemez ya da bu işi yürütmekten vaz geçmiştir.»

Altmüller, gözlerini iri iri açarak adama baktı.

«Nasıl vazgeçebiliriz!»

«Pekala. Önce size birkaç şey sormak istiyorum. Birbirimizi daha iyi anlayabilmemiz için gerekli bu.» Yaşlı adam, cebinden piposunu çıkarıp doldurdu; yaktı. «Zürih ve Lisbon'dan geçen, tüm olağan haber alma kanallarını denediniz ve bir sonuca varamadınız, öyle mi?»

«Öyle. Başka kanalları da denedik. İşgal altında olan ya da tarafsız. Düşman ülkelerde de araştırmalar yaptırdık.»

«Ben denenmiş, gerçek bilgi verdikleri kanıtlanmış yollardan sözetmiştim. İsviçre, İskandinav ülkeleri ve Portekiz.»

«İskandinav ülkelerinde uzun boylu araştırmalara girişmedik, doğrusu. Bay Zangen...»

«Lütfen kimsenin adından sözetmemeye dikkat edin. Görevini belirtin yeter.»

«Baltık bölgeleriyle sürekli ilişkisi olan devlet sanayi yönetmeni, o yörede araştırma yapmanın bir işe yaramayacağını belirtti. Coğrafî nedenlere dayanıyordu bu kanısı. Baltık'ta elmas çıkmıyor, biliyorsunuz.»

Biraz önce gelip deri kanepeye oturan, orta yaşlı adam başını çevirip Altmüller'e baktı.

«İskandinav ülkelerinden uzak durmak istemesinde haklı. Washington'la Londra'nın bilmesini istediğiniz ne varsa, İskandinav ülkelerinde konuşabilirsiniz. Siz daha sözünüzü bitirmeden müttefikler ne diyeceğinizi kestirmişlerdir bile.»

Masanın başında, ayakta duran bir başka adam başını salladı.

«Çok doğru. Stokholm'den daha geçen hafta döndüm. Bizi desteklediklerini açık açık söyleyenlere bile güvenilmez.»

Ateşin önündeki yaşlı adam gülümsedi.

«Sen asıl, bizi desteklediklerini açık açık söyleyenlerden korkacaksın.» Sonra Altmüller'e döndü: «Tekliflerde bulundunuz, değil mi? İsviçre frankı olarak...?»

«Evet. Dünyanın parasını vereceğimizi söyledik. Gerçekçi

olmakta yarar var, beyler. Kimse bizimle anlaşmaya yanaşmıyor. Paranın çekiciliğine kapılanlar da, bizim savaştan yenik çıkacağımız görüşüne inanmışlar. Savaştan sonra müttefiklerin öc almak istemelerinden korkuyorlar.»

Hitler'in özel uşağı ilk kez söze karıştı.

«Bunu Genelkurmay'da söylerseniz, bütün generaller korkudan ne yapacaklarını şaşırırlar.» Acı acı güldü uşak. «Sanki şimdi korkmuyorlarmış gibi konuşuyorum ben de...»

Şöminenin önündeki adam, konuyu dağıtma gibilerden uşağa baktıktan sonra gene Altmüller'e döndü.

«O zaman parayla satın alma konusunu bir yana bırakmamız gerekecek.»

Altmüller öfkelenmeye başlamıştı. Ne diye lâf ebeliğine gerek duyuyor, bir türlü asıl konuya girmiyorlardı?

«Evet. Hiçbir sonuç alamadık.»

«Görünürde ülkücü, Nazismi destekleyecek kimse de yok.»

«Yok tabii.»

«Bir başka neden aramamız gerekiyor öyleyse.»

«Anlamadım. Bana böyle bir nedenin olduğu söylenmişti.»

«Evet. Sabırlı olun biraz. En az sizin kadar ürkmüş kişilerin varlığını haber aldık. Düşman. Sizde olanı onlar istiyor. Onlardan olanıysa siz istiyorsunuz.»

Altmüller, birden korkunun buz parmaklarını yüreğinde duymaya başladı. Yutkundu.

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Peenemünde de, yüksek irtifa yönetim düzeni geliştirildi. Kusursuz bir biçimde işliyor bunlar değil mi?»

«Evet. Roketlerin çalışmalarını, hedefe varmalarını sağlamak için gerekli bunlar.»

«Ama, sanayi elmasları olmaksızın bu roketlerden en çok yirmi tane yapabiliyorsunuz değil mi?»

«Evet.»

«Amerika Birleşik Devletlerinde, yüksek irtifa yönetim düzeninin beyni, can damarı olan jiroskoplara çok büyük gerek du-

yan bazı şirketler var. Eğer bu aygıtları bulamazlarsa iflas eder ya da vatana ihanet suçuyla yargıç karşısına çıkabilirler.»

«Ne öneriyorsunuz?»

«Sayın müsteşar, biz burada hiçbir şey önermeyiz.» Yaşlı adam, dişlerinin arasına sıkıştırdığı pipoyu çıkardı. «Gerektiğinde, yüzde yüz gerçek olduğuna emin bulunduğumuz bazı bilgileri, sizlere sunarız. I.G. Farben'in adamı, Johannesburg'ta elmas almaya uğraştı. Başarısızlığa uğradı. Bunu görünce biz, konuya eğilmek gereğini duyduk. California'daki adamımız, uçak sanayiindeki bunalımı bize bildirdi. Biz de bu bunalımın çaresini Washington'a ilettik.»

«Hâlâ anlayamıyorum...»

«Eğer yanılmıyorsak, Farben'le lişki kurmak için bir girişimde bulunulacak. Bunun nasıl yapılacağını biliyorsunuz, sanırım.»

«Evet. Cenevre'deki adamlarımız yoluyla.»

«Öyleyse bu iş burada biter. Bundan sonra herşey sizin elinizde. Toplantımız sona ermiştir. Berlin'e döneceksiniz. İyi yolculuklar diler, saygılarımı sunarım sayın müsteşar.»

2 ARALIK 1943
FAIRFAX, VIRGINIA

Swanson, Fairfax'in girişindeki kalın çelik kapıya doğru yürüdü. İki adım ardından da yaveri, teğmen geliyordu. Kapının önüne gelince durdu. Teğmen kapının yanındaki düğmeye bastı. Sağ yanda küçük, kırmızı bir ampul yandı. Teğmen, ampulun altındaki küçük mikrofona eğilerek konuştu.

«General Swanson, geldiler albayım.»

Mikrofonun yanındaki küçük hoparlörden, boğuk bir ses duyuldu :

«Teşekkür ederim teğmen.»

Kapı, hışırtıyla yarıya kadar açıldı. Teğmen uzanıp itti.

Uzun karanlık bir koridordan geçtikten sonra, gene çelik bir kapının önüne geldiler. Swanson tokmağı tutup çevirdi.

Pace'in çalışma odası, diğer haber alma örgütlerinin bürolarını andırıyordu. Duvarda kocaman haritalar vardı. Haritaların üstüne floresan ışıklar yanıyordu. Masanın üstündeki düğmelere basarak bu haritaların yerine yenilerini koyabiliyordu albay. Oda, ilkel denilecek bir biçimde döşenmişti. Kanepeler, koltuklar, sehpalar yoktu. Çelik iskemleler, üstü cam kaplı kocaman bir masa. Hepsi buydu. Burada kişi rahat edemez, dinlenemez, dalga geçemez, yalnızca çalışır, çalışır, çalışırdı.

Fairfax, Yeraltı Etkinlikleri Komutanı Albay Edmund Pace, ayağa kalkıp generali selâmladı.

Odada iki askerden başka biri daha vardı. Bir sivil. Dış İşleri Bakan Yardımcısı, Frederic Vandamm.

«Hoş geldiniz generalim.» Albay, Swanson'un elini sıktı. «Son kez, Bay Vandamm'in evinde görüşmüştük galiba.»

«Evet. İşler nasıl burda?»

«Fena değil.»

Swanson gülümseyerek Dış İşleri Bakan Yardımcısına döndü.

«Haber alır almaz hemen geldim efendim. Ne kadar heyecanlı olduğumu bilmem söylememe gerek var mı? Çok kötü bir ay geçirdik.»

Soylu Vandamm, generalin elini sıktı. Gülümsedi yavaşça.

«Tahmin edebiliyorum general. Bir an önce konuya girsek iyi olur bence. Albay Pace, konuştuğumuz gibi, generale durumu özetler misiniz, lütfen?»

«Evet efendim. Sonra da sizi başbaşa bırakırım.»

Pace haritaya doğru yürüdü. Johannesburg bölgesinin ayrıntılı bir haritasıydı bu. Vandamm, masanın önündeki iskemlelerden birine oturdu. Swanson, Albay Pace'in yanına geldi. Ayakta, albayın sözlerini dinlemeye koyuldu.

«Bu meslekte, denize olta sallandırıp büyük bir balık bekle-

mek olağan yöntemlerden biridir generalim. Bu oltaya ne zaman balık vuracağı hiç belli olmaz.» Uzun, ince, tahta sopalardan birini alıp Johannesburg kentini gösterdi. «Geçen hafta, Johannesburg belediye meclisi üyelerinden, eski bir avukat ve Koening Madenleri Yönetim Kurulu üyesi bir adamın yazıhanesine, iki bankacı geldi. Zürih - Staats Bankasından geldiklerini söylüyorlardı. Koening'ten elmas almak istiyorlardı. İsviçre frangı karşılığı, elmas. İleri görüşlü bir yatırım olarak nitelendiriyorlardı elması. Altından daha çok değer kazanacağını sanıyorlardı.» Pace Swanson'a döndü. «Sözünü ettiğim eski avukat ve yönetim kurulu üyesi, aracılık yapmayı kabul etti. Bankacılara, bir toplantı düzenleyeceğini, bu toplantıda işin ayrıntılarını konuşabileceklerini söyledi. O akşam, iki İsviçreli bankacı, dostumuza telefon ederek ertesi sabah, otele gelmesini söylediler. Dostumuz gitti. Ve iki İsviçreli bankacıyla birlikte, savaştan önce çok yakından tanıdığı birini gördü. Bu adamla birlikte, Avusturyada aynı üniversitede okumuşlardı. Ve bin dokuz yüz otuz dokuza kadar sık sık görüşmüş, telefonla konuşmuşlardı. Ama otuz dokuzdan sonra görüşmeyi kesmişlerdi. Adam, Almandı. I.G. Farben Şirketinde çalışıyordu.»

Swanson, sabırsızlanmaya başlamıştı.

«Otele çağrılmasının nedenini öğrendiniz mi?»

«Buna geleceğiz. Herşey sırayla generalim.»

«Peki. Devam edin.»

«Elmas yatırımı diye bir şey söz konusu değildi. Elmas piyasasında para oyunları falan da yoktu. Basit bir alışverişti bu. Kara elmas ve elmas kırıntıları karşılığı Alman arkadaşı, dostumuza çok büyük paralar öneriyordu.»

«Sanayi elmasları ha?»

Pace, evet gibilerden başını salladı.

«Dediğim gibi çok büyük paralar, milyonlar öneriyordu Alman. Dostumuz bu önerileri geri çevirdi. Alman'la çok yakın arkadaş olması nedeniyle yapılan tekliften kimseye sözetmedi. Sonunda dayanamayarak bize haber verdi... üç gün önce.»

Pace masasına döndü. Swanson, albayın konuşmasını sürdüreceğini, masadan yazılı bir şey almak istediğini anlamıştı. Albay, generalin önünden geçti, masanın başındaki iskemlesine oturdu.

«Evet generalim. Üç gün önce Güney Afrikalı dostumuzu birisi aradı. Kimliğini gizlemek gereğini duymadı. Alman olduğunu söyledi. Müttefiklere çok önemli bir haber vermek istediğini bildirdi.»

Swanson dayanamayarak atıldı. Sesinden ne denli sabırsız olduğu belliydi.

«Oltaya takılan büyük balık mı?»

«Evet ama umduğumuz değil. Alman, Güney Afrikalıyla buluşmak istediğini söyledi. Eğer müttefiklere haber verir, bir tuzak kurmaya kalkışırsa da I.G. Farben'de çalışan eski arkadaşının idam edileceğini bildirdi.» Pace masasının üstünde ters duran bir kâğıdı alıp, Swanson'a uzattı. «Johannesburg'tan bu haber geldi.»

Swanson kâğıdı alıp baktı.

ÇOK GİZLİ. YALNIZ SİZİN GÖZLERİNİZ İÇİN. FAIRFAX 4 - 0

Kasım 28, 1943. Johannesburg, Güney Afrika. Gece Kuşlarınca onaylanmıştır. Stratosfer altı, yönetim düzeni. Jiroskop. Tüm deneyler tamamlanmış. Kusursuz çalıştığı onaylanmış. Peenemünde damgasını taşıyor. İlişki Cenevre yoluyla sağlanacak. Johannesburg.

Swanson, birbiri ardına kâğıdı beş kez okudu. Sanki gözlerine inanamıyordu. Sonunda gözlerini Pace'e çevirdi :

«Cenevre?»

«Resmi olmayan kanal. Bütün bilgileri bu kanaldan alır, buradan yollarız.»

«Bu... bu Gece Kuşları da neyin nesi?»

«Haber alma örgütü. Çok küçük. Uzmanlardan kurulu. Almanya'nın en üst katlarında oturanlar bile varlığını bilmiyorlar. İşe karışmayıp, gelişmeleri izlemekle yetiniyor, çoğu kez. Savaş.

sonrası için hazırlık yaptığını sanıyoruz. Gehlen'in yönettiğini biliyoruz. Bunun dışında hiçbir bilgi yok elimizde. Bugüne kadar hiç yanlış bilgi vermedi, ne var ki.»

«Anlıyorum.»

General, elindeki kâğıdı Pace'e uzattı. Albay almadı. Ayağa kalktı. Kapıya doğru yürüdü.

«Sizi başbaşa bırakıyorum beyler. Konuşmanız bitince masamın üzerindeki beyaz düğmeye basın lütfen.»

Kapıyı açıp dışarı çıktı. Ağır, çelik kapı hışırtıyla kapandı. Tık sesi, kilitlendiğini belirtti.

Frederic Vandamm, Swanson'a bakt.

«İşte aradığınız çözüm yolu generalim. Jiroskoplarınız. Peenemünde'de. Bundan sonrası kolay. Cenevre'ye bir adamınızı gönderin. Birisi satmak istiyor jiroskopları.»

Alan Swanson, elindeki kâğıda bakıyor, başını sallıyordu...

7

4 ARALIK 1943
BERLİN, ALMANYA

Altmüller, elindeki kâğıttan bir türlü gözlerini alamıyordu. Berlin karanlıklara gömülmüştü; saat, geceyarısını birkaç dakika geçiyordu. Amerikan, İngiliz ve Fransız ağır bombardıman uçakları midelerini Berlin üzerinde boşaltmış, üslerine dönmüşlerdi. Sabaha kadar bir daha gelmezlerdi. Saat onda döner, binlerce ton bombayı, Berlin'e gene atıp giderlerdi.

Çok çabuk davranmak gerekiyordu. Ancak, gereken tedbirler alınmazsa başarıya ulaşılamazdı. Cenevre'deki toplantı işin

başlangıcıydı. Çok dikkatli olmak gerekiyordu. Bu toplantıda neyin söyleneceği değil kimin konuşacağı önemliydi.

Almanya savaştan yenik çıkarsa bu kişinin... bu hainin... Silâh ve Silâhlanma Bakanlığına bağlı olmaması çok önemliydi. Speer, böyle buyurmuştu. Almanya'nın, savaş sonrası güçlü, yetenekli, bilgili önderlere gereği vardı. Bu önderlerin, Cenevre'ye gidecek kişiyle bir ilişkileri olmamalıydı. Versailles Anlaşmasından sonra Almanya kendi içinden hainler aramaya başlamış, bu cadı avı bin dokuz yüz yirmilerin dengesiz, bozguncu ortamını hazırlamıştı. Almanya yenilgiyi kabul edememiş, kişiliğinin yokolmasında baş sorumlu, hainler bulmuştu.

Bu savaştan sonra da, bu tür cadı avlarına ortam yaratmamak gerekiyordu. Speer bu konuda çok kararlıydı. Cenevre'de Almanya'yı temsil edecek kişinin Genelkurmayla hiçbir ilişkisi olmamalıydı. Nazi İmparatorluğunun yöneticileriyle, uzaktan yakından ilişkisi olmayan, Alman sanayiinden biri bulunmalıydı. Harcanabilecek biri.

Speer'in düşüncesindeki aksaklıkları Altmüller, arkadaşına anlatmaya çalışmıştı. Yüksek irtifa jiroskop çizimlerinin, Alman sanayiinde görev yapan, sıradan bir adamın eline geçmesi çok saçmaydı. Peenemünde, yedi kat yerin dibine gömülmüş, çok gizli bir kuruluştu. Buraya girmek, bu çizimleri çalmak, bunları Almanya dışında kaçırmak ve mütefiklere satmak olacak şey değildi.

Ama Speer dinlemiyordu. Sonunda Altmüller, Bakanın ne yapmak istediğini anladı. Speer, sorumluluğu, herşeyi gizleyerek, gerçeklerden kaçarak bu bunalımı yaratan sanayicilere, iş adamlarına yüklüyordu. Savaştan sonra, gerçekler ortaya çıktığı zaman hain damgasını bunlar yiyecekti. Albert Speer, Nazi Almanyası'nda olan biten tüm kirli işlere göz yummayı, bunlardan habersizmişçesine davranmayı çok iyi bilmişti. Bu kez de öyle yapacak; başını çevirip olanları görmemezlikten gelecekti.

Altmüller, Speer'i bu konuda haklı buluyordu. Alman sanayii yüzünden bu ortama gelinmişti. Peenemünde felâketini on-

lar, sorumsuzca davranmaları sonucu hazırlamışlardı. Hain damgasını da onlar taşımalıydı.

Cenevre, alış verişin ilk basamağı olması nedeniyle çok önemliydi. Bu akıl almaz takasın gerçekleşebilmesi için Cenevre'de, herşeyin yolunda gitmesi gerekiyordu.

İkinci adım kolaydı. Takasın nerede yapılacağı saptanacaktı.

Bir haftadır Altmüller, bu konu üzerinde, geceli gündüzlü kafa patlatıyordu. Soruna hem kendi hem de düşmanın açısından bakıyordu. Masasının üstü haritalarla, tarafsız ülkelerdeki siyasal rüzgârların yönlerini bildiren raporlarla doluydu.

Takas, tarafsız bir ülkede yapılmalıydı. Her iki taraf da adamlarını rahatça göndermeli, ortamı incelemeli, gerekli tedbirleri alabilmeliydi.

Uzak bir yer olmalıydı.

Gözden uzak.

Gene de ulaşım araçlarıyla hemen ilişki kurulabilir bir yer.

Güney Amerika.

Buenos Aires.

İyi bir seçim, diye düşündü Franz Altmüller. Amerikalılar, öz çıkarlarına yakın düştüğü için bu seçimi onaylayacaklardı, hiç kuşkusuz. Her iki düşman da, Buenos Aires'i denetim altında tuttuğunu sanıyordu. Almanya da Amerika Birleşik Devletleri de. Ama ikisi de yanılıyordu. Dizginlerden biri Nazilerin diğeri Amerikanın elindeydi.

Üçüncü adım, hakemin kim olacağı konusuydu.

Hakem.

Aracı.

Buenos Aires'te dediği dedik olan biri. Takası yönetecek, iki tarafın da isteklerine uygun düşecek. Tarafsızlığı kanıtlanmış bir adam... Amerikalılarca kabul edilebilecek biri...

Buenos Aires'te böyle bir adam vardı.

Hitler'in akıl almaz yanılgılarından biri.

Adı Erich Rhinemann. Sürgüne gönderilen bir Yahudi. Goeb-

bels'in deli propaganda makinesince rezil edilmiş, fabrikaları, toprakları elinden alınmış bir adam.

Nazi yumruğu inmeden bu fabrikaları, toprakları elden çıkaracak zamanı bulamamıştı. Ama Rhinemann'a dokunmamıştı. Akıl almaz zenginliği karşısında yedi sekiz fabrikanın, üç beş yüz bin dönüm toprağın ne önemi vardı ki?

Erich Rhinemann, Buenos Aires'te milyarderlere özgü yaşantısını sürdürüyordu. Parası İsviçre Bankalarında yatıyordu. Güney Amerika'da milyarlık yatırımları vardı. Ve ancak birkaç kişi, Erich Rhinemann'ın, Hitler'den çok Hitlerci olduğunu biliyordu! Sapına kadar Faşistti adam. Tüm benliğiyle Nazi davasına inanmıştı. Gerek parasal gerekse de askerî konularda, üstün ırk masalına bağlıydı. İmparatorluklar kurmak, bunların yönetimlerine katılmaktan öte bir düşüncesi, isteği yoktu. Şamataya, tantanaya, bağırtıya yanaşmayan, her işini sessiz sedasız gören bir adamdı.

Ses çıkarmamasının nedeni vardı.

Savaşın sonucu ne olursa olsun, Almanya'ya geri döneceğini biliyordu.

Nazi İmparatorluğu savaşı kazanırsa, Yahudi düşmanlığı zamanla azalacak, gün gelecek, ortadan kalkacaktı. Hitler'in yetkileri de, aynı oranda azaltılacaktı tabii. Zürih'in dediği gibi, Almanya savaştan yenik çıkarsa, ülkeyi yeniden yapmak için Rhinemann'ın bilgisine ve İsviçre'de yatan milyarlarına gerek vardı.

Ama bütün bunlar gelecekteydi. Şimdiki zamandı önemli olan. Şu anda Erich Rhinemann Yahudiydi; ülkesince sürgüne yollanmıştı. Washington'dan nefret ettiğini Washington bilmiyordu.

Amerikalılar kabul edeceklerdi onu.

Ve Erich Rhinemann, Nazi İmparatorluğunun çıkarlarını Buenos Aires'te, sonuna kadar koruyacaktı.

Birinci adımı atacak birine gerek vardı şimdi. İkinci ve üçüncü adımlar yarı yarıya halledilmiş sayılabilirdi. Bu adımı sıradan biri atmalıydı.

Nazi önderleriyle arasında herhangi bir ilişki olmadığı bili-

nen biri bulunmalıydı. Piyasada adı tanınan bir adam, gene de.

Altmüller, elindeki kâğıda bakıyor, alt dudağını dişliyor, düşünüyor, düşünüyordu.

Karar vermeliydi bir an önce. Yarın sabah, bu kişinin adını Speer'in önüne koyduğunda Bakanın hemen onaylayacağından emin olmalıydı.

Derin bir soluk aldı birden. Gülümsedi. Önündeki kâğıda bir ad yazdı.

Johann Dietrich. Dietrich Fabrikalarının iğrenç yöneticisi, mirascısı. Çirkin homoseksüel. Sanayi toplumunun en kolay gözden çıkarılabilecek kişisi. Bu adamın, Alman Genelkurmayıyla, uzaktan yakından bir ilişkisi olabileceğine hiç kimse inanmazdı.

Bozuk para gibi harcanabilecek bir insan artığı.

Bir haberci.

5 ARALIK 1943
WASHINGTON

Şöminenin üstündeki saat altıyı vurdu. Alan Swanson, on ikinci kattaki dairesinde, oturma odasının penceresinden karanlığı izliyordu. Sırtında bornozu vardı. Ayakları çıplaktı.

Bütün gece, gözüne bir damla olsun uyku girmemişti... Üç gündür de bu, böyleydi. Ne zaman gözünüzü yumsa kâbuslar başlıyor, birkaç dakika sonra kan ter içinde yataktan fırlıyor, banyoya koşuyor, duşun altına giriyor, bornozuna sarınıp buraya geliyor, gözlerini karanlığa dikip düşünmeye başlıyordu.

Karısı burada olsaydı hemen hastaneye gidip tepeden tırnağa muayene edilmesini isterdi. Ama burada yoktu karısı. Ablasının yanına yollamıştı. Eve ne zaman geleceği, ne zaman gideceği belli olmadığından kadıncağızı rahat ettirmek amacıyla evden uzaklaştırmıştı.

İnanamıyordu bir türlü!!

Kimse açık açığa söylemiyordu; düşünmek bile istemiyordu belki de.

Zaten onları bilen iki üç kişiydiler. Bilemedin beş. Onlar da işi sonuna kadar düşünmeye, bir karar vermeye yanaşmıyorlardı kesinlikle.

Soylu Frederic Vandamm gibi...

İşte aradığınız çözüm yolu generalim. Jiroskoplarınız. Peenemünde'de. Bundan sonrası kolay. Cenevre'ye bir adamınızı gönderin. Birisi satmak istiyor jiroskopları...

Sanki bu işi yapmak isteyen bir kişi vardı. General Swanson. Diğerleri işe karışmıyorlardı. Bilmek de istemiyorlardı.

Git, al, getir.

Nasıl aldığın bizi ilgilendirmez.

Bu jiroskopların karşılığında ne ödeneceğini bilmek istemiyordu kimse. Ayrıntıydı çünkü. Ayrıntılarla General Swanson ilgilenecekti. Ve bu ayrıntılar hiçbir yerde hiçbir zaman tartışılmayacak, konuşulmayacaktı!

Komuta zincirinin başında oturanlar, verilen buyrukların yerine getirilmesini istiyorlardı. Bu buyrukların, n a s ı l, h a n g i y o l l a r d a n yerine getirildikleriyse belirtilmeyecekti.

Satın al!

Zamanımız yok. Ayrıntıları bize anlatma. İşimiz başımızdan aşkın.

Komuta zincirinin ne demek olduğunu bilen iyi bir asker gibi, verilen buyrukları yerine getir. Soru sorma. Karşı koyma. Gereksiz açıklamalarda bulunma.

Delilik!!

Peenemünde'de jiroskoplar var. Denenmiş. Kusursuz oldukları, istenilen görevi yaptıkları kanıtlanmış.

Bunun karşılığında ne istendiği belliydi.

Sanayii elmasları.

Delilik!!

Nedeni kesinlikle anlaşılamamasına rağmen, Almanların çok

acele sanayi elmasları istedikleri biliniyordu.

Müttefikler de, bir an önce jiroskopları uçaklarına uygulamak dileğindeydiler. Bunun nedeniyse biliniyordu... herkesce!

Birbirinin can düşmanı iki ülke, dünyanın gelmiş geçmiş en büyük, en tüketici, en iğrenç savaşının ortasında alış verişe oturacaklardı!

Akıl almaz birşeydi bu.

Delilik!

General Swanson içini çekerek kanepeye yürüdü. Yorgun bedenini minderlerin üstüne bıraktı.

Saat altıda Jonathan Craft'le Howard Oliver buraya gelmişlerdi. Dün saat altıda. On iki saat, on beş dakika önce. Telefonda onlara, geç kalmak diye bir şey duymak istemediğini söylemişti. Mazeret dinlemiyordu.

Ve akşamüstü saat tam altıda kapıdan girmişlerdi.

İşte o zaman Swanson, ne kadar güçlü olduğunu anlamıştı. Craft ve Oliver gibi adamlar, korkmadıkça, bir generalin buynuğunu, böyle harfi harfine yerine getirmezlerdi.

Takas, en basit biçimde gerçekleştirilecekti.

Cenevre'de telefon başında bir adam bekliyordu. Ona telefon edilecek, şifre verilecek, işareti alınacaktı. Bundan sonra iş, telefon başındaki adama kalıyordu. İki tarafı masa başına oturtacaktı. Taraflardan birinin elinde, yüksek irtifada uçan bir uçağı yönetebilecek jiroskoplar vardı. Diğeriyse sanayi elmaslarının yerlerini, bunlara nasıl ulaşılabileceğini biliyordu. Jiroskoplara karşılık, Koening Madenlerinde yatan kara elmas ve elmas kırıntılarını teslim edebilirdi.

Bay Oliver'le Bay Craft'in bu konuya bir an önce eğilmeleri gerekiyordu.

Eğer, Cenevrede yapılması beklenen toplantıya gitmez ya da bir temsilci yollamazlarsa, Ulusal Savunma Bakanlığı bu kişiler ve şirketleri aleyhine, vatana ihanet suçundan dava açacaktı!

Swanson'un konuşmasını, uzun süren bir sessizlik izlemişti.

Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. İki iş adamı da, Swanson'un sözlerini tartıyor, düşünüyor, her an derinliklerine biraz daha gömüldükleri bu bataklıktan nasıl kurtulabileceklerini tasarlıyorlardı.

Derken Alan Swanson, yumuşak bir sesle Cenevre'ye gidecek kişinin, Savunma Bakanlığınca tanınmayan, bilinmeyen birisi olması gerektiğini söylemişti. Bu takasın gerçekleşmesini sağlayacak ilk adımı atacak kişiyi, General Alan Swanson da tanımayacaktı.

Cenevre'ye gidecek kişi akıllı, oyuna gelmeyecek, bu tür alışverişlerin içinde yoğrulmuş biri olmalıydı. Piyasada, ağzı sıkı bilinen, bu tür adamlar vardı hiç kuşkusuz.

Evet vardı. Walter Kendall adında bir muhasebeci.

Swanson başını kaldırıp şöminenin üstündeki saate baktı. Altıyı yirmi geçiyordu.

Neden zaman bu kadar yavaş ilerliyordu, bu gün? Ya da neden tümüyle durmuyordu? Güneş ışığından başka her şey dursa, ne iyi olurdu! Geceler, karanlıklar olmasa... bitse!

Bir saat sonra ofisine gidecek, Walter Kendall diye bir adamın, Cenevre'ye, gizli yollardan uçmasını sağlayacaktı. Emirleri, kurye çantasındaki diğer evrakın arasına karıştıracaktı. Bu emirlerin altında bir tek imza bile olmayacaktı. Sadece Fairfax'in mavi damgası.

Keşke karışmaksızın bu işi denetleyebilsem... uzaktan. Kimsenin haberi olmaksızın.

Bu dileğinin gerçekleşmeyeceğini biliyordu.

Eninde sonunda yaptıklarının hesabını vermek zorunda kalacak, gerçeklerle yüz yüze gelecekti!...

8

6 ARALIK 1943
BASQUE DAĞLARI, İSPANYA

Sekiz gündür dağlardaydı. İşin bu kadar uzun sürebileceğini başlangıçta hiç kestirmemişti, doğrusu. Ama Ruhr Vadisinden kaçmayı başaran iki Alman bilim adamını özgürlüğe ulaştırmak için giriştiği bu çaba da, çok garip bir biçimde noktalanacaktı.

Bilim adamları yemdiler. Gestapo yemleri. Onları Ruhr Vadisinden, sözüm ona kaçıran, gizli örgüt üyesi olduğunu söyleyen de Gestapo yüzbaşısı!

Spaulding'in bu gerçeği anlaması, emin olması tam üç gün sürmüştü. Gestapo yüzbaşısı, o güne kadar karşılaştığı Nazi gizli polis üyelerinin en yeteneklisiydi. Ama o da sonunda kendini ele vermişti. Tecrübeli bir kılavuz değildi. Diğer Alman yeraltı üyeleri gibi, yöreyi, kaçış yollarını, izlenen yöntemleri ayrıntılarıyla bilmiyordu. David, adamın Gestapo olduğunu öğrenir öğrenmez, ne yapacağını biliyordu.

Beş gün süreyle, Alman yeraltı örgütünden geldiğini söyleyen 'dostunu' dağlarda, ovalarda, tepelerde dolaştırdı. Sierra de Garra Dağlarına kadar yordu adamı. Gizli kaçış yollarından yüz kilometre uzağa sürükledi. Küçük köylere girdi. Falanjist olduklarını bildiği adamlarla 'toplantılar' düzenledi. Sonra Gestapo'ya, bu adamların İspanyol yeraltı örgütünden olduklarını söyledi. Patikalardan, dağ yollarından geçti, Guyardo Irmağının kıyılarında dolaştı; bunların geleneksel kaçış yolları olduğunu, yıllardır kaçakçıların, Nazilerden kurtulmak isteyenlerin bu yolları izlediklerini açıkladı. Almanlar, kaçış yollarının Atlantik Okyanusuna uzandıkları kanısındaydılar. Aslında yollar doğuya, Akdenize çı-

kıyordu. Pireneler Örgütünün başarısı da, Almanların bu yanılgısından doğuyordu zaten. İki kez Nazi'yi, kasabalara yiyecek almak için yolladı. Adam uzaklaşınca da izine düştü. Nazi'nin, damlarında kalın telefon kabloları bulunan evlere girdiğini gördü.

Bilgileri Almanya'ya telsizle yolluyordu Nazi.

Ama artık oyunun sonuna gelmişlerdi. David'in, Biskay kıyısında, Ortega'da işleri vardı. Bir an önce bu serüveni bitirip oraya koşması gerekiyordu.

Kamp ateşi küllenmiş, gece buz gibiydi. Saatine baktı David. Sabahın ikisiydi. Kamptan uzakta bir yere, nöbetçi dikmişti Nazi'yi. Adamın eyleme geçmesini beklemişti. Ama kıpırdamamıştı Gestapo.

Belki sandığım kadar uzmanlaşmamış, diye düşündü David. Ya da adamlarından aldığı bilgiler gerçek değildi. Gestapo'nun yardımına gelen bir Alman bölüğü yoktu dağlarda.

Almanın oturduğu kayaya yaklaştı.

«Git biraz dinlen. Nöbeti ben alıyorum.»

«Sağol.» Adam ayağa kalktı. «Önce gidip böbreklerimi boşaltayım.»

«Ormana gir. Buralara işeme. Hayvanlar otluyor. Rüzgâr kokuyu taşır.»

«Haklısın.«

Alman, kamp ateşinin cılız ışığının önünden geçerek uyku tulumuna yürüdü. Yere diz çöküp torbasından küçük bir kürek aldı. Pisliğini gömecekti anlaşılan. Üç gece önce, Nazi bir iki saat uyumuş, Spaulding'de bundan yararlanarak iki bilim adamını kaçırmıştı. Adamlar şimdi İngiltere'nin yolunu tutmuşlardı bile. Nazi uyanınca David, adamlarıyla buluştuğunu, bilim adamlarını onlara teslim ettiğini söylemişti. Gestapo'nun gözlerindeki öfkeyi hatırladı birden. Gülümsedi.

Gestapo, elinde küreği ormana daldı. Arkadan gelen Alman Komando Bölüğüyle ilişki kuracaktı. David'i yakalatmak istiyordu.

Ama Nazi büyük bir hata işlemişti. David'in, rüzgârla ilgili

sözlerini kabul etmiş, ormana dalmıştı işemek için. Eğer yeraltı örgütü üyesi ve de bu serüvenleri daha önce yaşamış biri olsa, her türlü hayvanın cirit attığı ormana girip pantolonunu sıyırmazdı. Ya da bunu yapacağını söylemezdi.

Üstelik rüzgâr yoktu. Yaprak bile kıpırdamıyordu.

David adamın ormana girmesinden otuz saniye sonra ayağa kalktı. Çevresini gözden geçirdi. Yere boylu boyunca uzandı. Yuvarlanmaya başladı ormana doğru. Otuz, kırk metre böyle yuvarlandıktan sonra ayağa kalktı. İki büklüm koştu bir süre. Çalıların arasına daldı. Çıt çıkarmadan yürümeye başladı. Almanı görmüyordu ya, birazdan onu bulacağını biliyordu.

Ve birden gördü. Alman işaret veriyordu. Bir kibrit yandı. Söndü. On saniye sonra bir tane daha yandı.

Ormanın derinliklerinden iki, ayrı cevap geldi. Değişik yönlerde iki kibrit yandı... söndü.

David, aradaki mesafeyi yirmi beş metre olarak kestirmişti. Ormanı iyi bilmeyen Alman komandoları, derinliklerine girmeye yanaşmıyorlardı besbelli. Gestapo'nun işaret verdiği komandolar yaklaşıyorlardı. David süründü. Ormanın kendine özgü uğultusu, David'in sesini bastırıyordu.

Fısıltıları duyunca durdu. Pek bir şey duyamıyordu ya, kulağına çalınan bir iki sözcük yeter de artardı bile.

Çabucak ormandan çıktı David. Koşarak biraz önceki yerine döndü. Kayanın üstüne oturdu. Cebinden el fenerini çıkardı. Feneri güneybatıya çevirip, beş kez yaktı söndürdü. Sonra tekrar cebine soktu. Beklemeye koyuldu.

Neredeyse gelirdi Alman.

Geliyordu.

Alman, elinde kürek, sigarasını tüttüre tüttüre ormandan çıktı. David ayağa kalkıp bir ıslık çaldı. Alman adımlarını sıklaştırarak geldi.

«Ne var Lisbon?»

Spaulding sırıttı :

«Heil Hitler!»

Bıçağı Nazi'nin midesine sapladı. Aşağı doğru çekti. Adam yere yığılmadan ölmüştü.

David ok gibi fırladı. Ormana daldı. Biraz gittikten sonra. Sırtını ağaçlardan birine verdi. Cebinden kibritini çıkardı. Yaktı, söndürdü. Bir tane daha yaktı. Beklemeye koyuldu.

Hemen kuzeyden bir cevap geldi. Onbeş metre öteden.

İkinci işaret kibriti, yirmi otuz metre batıda çakıldı.

Tamam.

Spaulding kuzeydoğuya doğru gitmeye başladı. On, onbeş metre kadar yürüdükten sonra durdu. Yere diz çöktü. Beklemeye başladı.

Cebinden ince, piyano telini çıkardı. Telin iki ucunda tahta parçaları vardı. Bunlardan tutuyordu. Teli gerdi... gevşetti.

Alman askeri çok gürültü yapıyordu. Bir komandoya yakışmayacak kadar patırtı çıkıyordu adımlarından. Demek Gestapo verdiği buyruğun anında yerine getirilmesini isteyen bir adamdı. Komando, onun işaretini hemen cevaplamak gereğini duymuştu anlaşılan. Gürülyüye mürültüye kulak asmaksızın çabuk çabuk geliyordu işte.

Komando önünden geçerken David fırladı. Teli adamın boynuna dolayıp çekti, olanca gücüyle! Tel, adamın gırtlağını kesti. Beş saniye sonra yerde, cansız yatıyordu.

David Spaulding derin bir soluk aldı. Yeniden diz çöktü; beklemeye koyuldu.

Sessizlik.

Derken dalların çıtırtısı, otların hışırtısı.

Spaulding teli katlayıp cebine soktu. Belinden bıçağını çekti. Bu komandoları öldürmek bayağı zevkli işti. Söylentiye bakılırsa sadistti herifler. Ele geçirdikleri kasabalarda, kentlerde kadınların, kızların, çocukların ırzına geçiyor sonra da onları diri diri ateşe veriyor, yakıyorlardı.

David ayağa kalktı. Sırtını ağaca verdi. Soluğunu tuttu. Alman askeri önünden geçiyordu. Uzanıp omzuna dokundu. Adam döndü. Aynı anda bıçak midesine gömüldü.

David'in adamları biraz sonra dağlardan inmiş, yanına gelmişlerdi. Beş kişiydiler. Dört Basque'lı bir Katalonyalı. Önderleri, iri yarı, sözünü sakınmayan Basque'lıydı.

«Bizi çok yordun Lisbon. Anamızı ağlattın. Bir ara senin fırttırdığını bile düşündük. Yüzelli kilometre yol aldık be!»

«Almanlar bunun iki katı daha yürüyecekler. Kuzeyde ne var?»

«Komandolar. Yirmi kadar. Altı kilometre arayla, sınıra kadar uzanıyorlar. İstersen bırakalım beklesinler.»

«Olmaz.» Spaulding düşündü. «Öldürün hepsini. Üç tane kalsın. Onlar da geri dönüp bizim hangi kaçış yollarını kullandığımızı bildirsin.»

«Anlamadım.»

«Önemli değil senin anlaman. Dediğimi yap, yeter.»

David ateşe yürüdü. Külleri tekmeledi. İçin için yanan odunlara bastı. Ortega'da işi vardı. Şimdi yalnız bunu düşünüyordu.

İri yarı Basgue yanına geldi. Bir şey söylemek istiyordu. Bir iki yutkundu. Sonra mırıldandı.

«Domuzların seninle nasıl ilişki kurduklarını öğrendik. Sekiz gün önce...»

«Ne demek istiyorsun?» Adamın sözü ağzında gevelemesi canını sıkmıştı. Bir an önce uyumak, sabah erkenden de Ortega'ya gitmek istiyordu. Ama Basque'ı üzmek doğru olmazdı. «Evet dostum, anlat.»

«Sana daha önce söylemedik. Öfkeye kapılıp, anlamsız bir iş yaparsın diye...»

«Nasıl? Anlamadım?»

«Bergeron bizi ele verdi.»

«Yanılıyorsun, olamaz!»

«Hayır, doğru. San Sebastian'da yakaladılar onu. On gün gece gündüz işkence yaptılar. Sonunda her şeyi söylemek zorunda kaldı. Ölmeden önce de suratlarına tükürmüş!»

David adama baktı. Hiç bir şey duymuyordu. Tüm duygulardan arınmıştı sanki. Bu bir uyarıydı. Duygusuzluk burgacına

kapılmak üzereydi. Dikkati dağılabilirdi. Derin derin içini çekti. Bergeron'u eğitmiş, aylarca dağlarda birlikte kalmıştı onunla. Konuşmuşlardı. Yalnızlık insanın dilini çözüyordu işte. En yakın arkadaşıydı Bergeron. Bu dağlarda ondan daha yakın kimsesi yoktu.

İki yıl önce böyle bir haber David'i çıldırtırdı. Bağırır, yeri göğü inletir, adamlarını toplayıp sınırı geçerek Alman devriyelerini öldürürdü.

Bir yıl önce, bu haberi veren adamın yanından uzaklaşır, bir köşeye çekilip düşünür, bir dua mırıldanır, dostuyla birlikte geçirdiği günleri anardı.

Şimdiyse hiçbir şey duymuyordu.

Hiçbir şey.

Hiçbir şey duymamak da korkunç bir şeydi.

«Bir daha böyle bir şey yapma. Herşeyi bana bildireceksin. Öfkeye kapılıp, anlamsız bir iş yapmam ben!»

9

13 ARALIK 1943
BERLİN, ALMANYA

Johann Dietrich, deri koltukta şöyle bir kıpırdandı. Saat gecenin on buçuğuydu; daha yemek yememişti. Açlıktan midesi kazınıyordu. Cenevreden küçük bir uçakla dönmüştü. Her yanı ağrıyordu. Bir an önce evine gitmek, yıkanmak, bir şeyler yedikten sonra da uyumak istiyordu. Bunu Altmüller'e birkaç kez söylemişti.

«Bay Dietrich, bizim için yaptığınız her şeye çok teşekkür ederiz. Ülkeniz için büyük bir kahramanlıktı bu. Birkaç sorum daha olacak. Ondan sonra şöförüm sizi evinize bırakır.»

«Eve gitmezden önce iyi bir lokantaya uğramak istiyorum. Tabii bu saatte açık bir yer bulabilirsem.»

«Hiç merak etmeyin. Buraya yakın, güzel bir otel var. Orada yemeğinizi yer, bir iki kadeh bir şey içer, yatarsınız. Sabah da evinize gidersiniz.»

«Evet. Bakın bu hiç de fena fikir değil. Çok kötü... iğrenç günler geçirdim.»

«Şimdi... bu Amerikalı, Buenos Aires önerinize karşı çıkmadı değil mi?»

«Hayır, hayır. Duyar duymaz kabul etti. İğrenç bir yaratıktı. Dişleri sapsarı. İnsanla göz göze gelmemek için herşeyi yapıyor. Üstü başı pejmurde. Tırnakları bile leş gibi.»

«Eveeet. Adamın sözlerini çok iyi hatırlıyorsunuz? Yani yanlış yorumlamadınız değil mi?»

«İngilizcem kusursuzdur. Adam Buenos Aires'i duyar duymaz önce şaşırdı, sonra ağzı kulaklarına vardı. Buenos Aires önerisini hiç beklemiyordu. Amerikalıların denetiminde bir kent sayılır orası.»

«Evet. Böyle düşüneceklerini kestirmiştim zaten. Buenos Aires'i kabul yetkisi var mıydı?»

«Vardı tabii. Bundan yüzde yüz eminim. Bütün pisliğine rağmen Amerika'da sözü dinlenir bir adam olduğu belli. Kesin karar verebiliyor. Biran önce alışverişe de başlamak istiyor.»

«Bu alışverişi gerçekleştirmede güdülen amaçları konuştunuz mu?»

«Nasıl konuşmazsınız? Bu Kendall, herşeyi açık açık söylüyor. Onun açısından bu, basit bir takas. Ver... al. Olayı salt alış veriş diye nitelendiriyor.»

«Peki ya Rhinemann? Onu da kabul etti mi?»

«Önemli değildi Rhinemann. Kendall'ı, sadece Rhinemann'ın akıl almaz zenginliği etkiledi. Bizim büyük bir tehlikeyi göze al-

dığımızı, sürgünde bulunan bir Yahudiyi kabul ederken yalnız karşı tarafın çıkarlarını gözettiğimizi söyledim. Dinlemedi bile.»

«Peki kara elmasla elmas kırıntılarının bize ulaşmaları konusunu nasıl çözümlediniz?»

«Ellerindeki malları bize veremiyorar. Çok büyük tehlike olduğunu söyledi Kendall. Yola çıkan gemilerin rotasını değiştirecekler, bizim denetimimizdeki karasularına girmelerini sağlayacaklar.»

«Madenden alıp bize yollayamazlar mı?»

«Bu çok güç olur. Bir aydan beri, bütün kara elmas ve elmas kırıntısı depoları güvenlik örgütlerinin denetimine girmiş. Bir kilo bile almak için yirmi kişinin imzası gerek. Depolardan almaya kalkarlarsa herşey ortaya çıkablir.»

«Gemilerin elimize geçmesi için dört ile altı hafta arasında beklememiz gerek, öyle mi?»

«Evet. Madenden çıkan kara elmas ve elmas kırıntılarının temizlenmeleri zaten üç hafta alıyor. Eğer bizim temizlememiz söz konusuysa daha çabuk yollayabilirlermiş.»

«Nasıl temizleriz? Önce gerekli tesisi kurmamız gerek. Yok hayır, Bekleriz. Şimdi Bay Dietrich, Cenevredeki adamlarımıza Buenos Aires'de kiminle ilişki kuracağımız bildirilecek, değil mi?»

«Evet. Kendall, bu adamın Spinelli diye biri olabileceğini söylüyor. Jinoskop uzmanıymış. Üç dört gün sonra Cenevreye haber iletilecek.»

«Uzman olduğunu pek sanmıyorum ya, neyse. İtalyan mı bu adam?»

«Evet ama Amerikan vatandaşı.»

«Anlıyorum. Çizimleri gözden geçirecek biri gerek tabii. Şimdi iş, takas sırasındaki güvenlik tedbirlerini almaya kalıyor.»

«Bu sizin bileceğiniz iş. Ben elimden geleni yaptım. Başarılı da oldum sanırım.»

«Bundan kimsenin kuşkusu yok. Hitler'in size olan güveninde ne kadar haklı bulunduğunu da kanıtladınız. Cenevreye gideceğinizi kimseye söylemediniz değil mi?»

«Hiç merak etmeyin. Babam, amcam ve ağabeyimden sonra ben de, partimize ve önderimize olan bağlılığımı tanıtlamanın mutluluğu içindeyim.»

«Evet. Çok teşekkür ederim. Artık gidebilirsiniz.»

«Çok iyi. Sizin önerdiğiniz otelde kalacağım bu gece.»

«Ben şimdi telefon eder otelde size yer ayırtırım. Yaverim dışarıda bekliyor. Sizi arabama kadar götürecek. Şöförüme de haber veririm.»

Ayağa kalktı Altmüller, Dietrich'in elini sıktı.

«İyi geceler efendim.»

«İyi geceler Bay Altmüller.»

Dietrich salına salına kapıya doğru yürürken Altmüller masasının üzerindeki bir düğmeye bastı.

Dietrich yarın sabaha sağ çıkmayacaktı. Öylesine utanç verici bir biçimde ölecekti ki, kimse olaydan söz etmek cesaretini bulamayacak, gene de cinayet kulaktan kulağa fısıldanacaktı.

Cenevre toplantısının, Nazi önderleriyle arasındaki bağ böylece koparılacaktı. Buenos Aires, artık Erich Rhinemann ve arkadaşlarının elindeydi.

Bu kuklaları oynatan Franz Altmüller, bir kez daha perde arkasına çekiliyordu...

15 ARALIK 1943
WASHİNGTON

Swanson, uygulamak zorunda kaldığı yöntemleri hiç beğenmiyordu. Yalan, dolan, üç kâğıt, ahlâksızlık zincirleme gidiyordu. Ve Swanson yalancı, dolandırıcı, üç kâğıtçı, ahlâksız bir adam değildi. Namussuzları yüzlerce kişinin arasından bulup

çıkarmada üstüne yoktu. Çünkü her gün, her saat namussuzlarla birlikte iş yapmak zorundaydı!

Evet, yöntemler yüz buruşturucu, mide bulandırıcıydı: İzlendiklerini bilmeyen kişileri gözetlemek; konuşmalarını dinlemek. Tabloların altına, çiçeklerin arasına yerleştirilen mikrofonlar, duvarlara açılan deliklerden içeri bakan gözler, Edmund Pace gibilerinin dünyasında kullanılan olağan yöntemlerdi, ancak.

Bu işi ayarlamak güç olmamıştı. Kara Kuvvetleri Haber Alma Örgütünün, soruşturmalarda kullandığı bir sürü 'sorgu odası' vardı. Bunlar Washington'un dört bir yanına dağılmış, otel odalarıydı. Pace, bu odaların listesini generale sunmuş, Swanson da Sheraton Otelinin dördüncü katında, 4-M'yi seçmişti. Aslında 4-M daireydi; üç odadan oluşuyordu. Ama görünürde sadece iki oda vardı. Üçüncü odayla büyük, geniş oturma odasını kocaman bir ayna ikiye ayırıyordu. Bu, bir yanından bakıldı mı ayna diğer yanından bakılınca da camdı. Yani oturma odasında duran biri bakınca kendini görür, öte yandan bakarsa oturma odasının içindekileri izleyebilirdi. Gene, oturma odasındaki kitaplığa, mikrofonlar yerleştirilmişti. Görünmeyen odada bulunan kişi, bütün konuşmaları rahatça dinleyebilirdi.

Swanson, Packard'tan Jonathan Craft, Muhasebeci Walter Kendall ve Meridian Uçak Şirketinden Howard Oliver'ı bu odaya getirtmişti.

Şimdi Swanson, görünmeyen odada, 'Ayna-cam'ın karşısında, oturma odasındaki üç iş adamını izliyordu. Muhasebeci, içeri girince kimsenin elini sıkmamış, kanepenin yanındaki koltuğa oturup çantasından bir yığın kâğıt çıkararak konuşmaya başlamıştı:

«Almanların gönderdikleri herif o biçimdi!»

Bir saat süreyle Kendall, Cenevrede olan biteni, en ince ayrıntısına girerek anlattı. Verilecek kara elmas ve elmas kırıntılarının tutarı; nitelik denetimi; Buenos Aires; Gian Spinelli ve jiroskop çizimleriyle sürgüne yollanan Yahudi Erich Rhinemann. Walter Kendall tam bir lâğım faresiydi. Pislik içinde, alışverişe sı-

vanmayı da çok iyi beceriyordu doğrusu.

Sonunda Craft adamın sözünü kesti:

«Bunun namuslu bir alışveriş olacağından emin misin?»

«Namuslu mu?» Kendall sırıttı. «Ulan ne biçim soru bu be? Namuslusu olur mu alışverişin?»

Craft hiç oralı olmaksızın sorusunu yineledi:

«Namuslu bir alışveriş olacak mı? Ya bize, jiroskop çizimleri diye başka bir şey yutturmaya kalkarlarsa?»

Oliver başını salladı:

«Doğru söylüyor.»

«Ya biz onlara kara elmas ve elmas kırıntıları diye, cam parçaları yollarsak? Onlar, bunu düşünmedi mi sanıyorsun? Ama ne onlar ne biz böyle bir üç kâğıta baş vurabiliriz. Nedeni de ortada. Her an başımız belaya girebilir. Ortak bir düşmanımız var.»

Kendall'ın karşısında oturan Oliver gözlerini muhasebeciye dikti:

«Almanya'da Hitler'in generalleri, buradaysa Savunma Bakanlığı.»

«Evet. İkimiz de kötü durumdayız. Generallere nasıl savaşılması gerektiğini söylemiyoruz. Bir savaş kaybederlerse bizim gıkımız çıkmıyor. Ama zamanında onlara malzeme yetiştiremezsek bizi kurşuna dizmekten, vatana ihanetten sözetmeye başlıyorlar. Böyle anlamsız şey olmaz. O hötöröf Dietrich de benim gibi düşünüyordu. Kendimizi savunmamız gerek.»

Craft ayağa kalktı. Elleri titriyordu. Kimse görmesin diye de ceplerine soktu:

«Bu kez kendimizi olağan yöntemlere uygun savunmuyoruz. Düşmanla pazarlığa girişiyoruz.»

«Hangi düşmanla?» Kendall kucağındaki kâğıtları karıştırdı. «Gene de haklısın. Olağan yöntemler değil bu. Daha iyi. Kim kazanırsa kazansın biz avantamızı alacağız.»

Oliver bir an düşündükten sonra, evet gibilerden başını salladı:

«Şimdi yatırım yapıyoruz. Savaştan sonra da kâra ortak olacağız.»

«Öyle. Heriflerin yollarını, okullarını, hastanelerini, demiryollarını, havaalanlarını, sanayi kuruluşlarını yerle bir ediyoruz. Savaştan sonra bunları yeniden yapmak gerekecek. Kim bu yapı işlerini üzerine alacak? Biz ve bizim kuracağımız inşaat şirketleri. Milyarlar var bu işde, milyarlar!»

Craft pencereye yürümüştü. Başını çevirip muhasebeciye baktı:

«Ya Almanya kazanırsa?»

«Hiç sanmam. Şu anda soru, Almanyanın teslim olmadan daha ne kadar dayanabileceği. Umarım uzun süre dayanır çünkü taş taş üstüne kalmaz o zaman. Bizim şirketlere de gün doğar, Naziler beyaz bayrak çekince. Ayrıca yalnız Almanyanın değil İngiltere'nin de yeniden yapımı sözkonusu. Kafanızı çalıştırıp biran önce inşaat şirketleri kurmaya, makineler almaya başlayın.»

«Elmasları neden istiyorlar?»

Kendall omuzlarını silkti:

«Bize ne be?» Kucağındaki kağıtlardan birinin üstünde yazmaya başladı. «Ellerindeki sanayi elmasları tükendi. Başları belâda. Sizin gibi. Ha, unutmadan sorayım. Şeylerle konuştunuz mu... madenlerle?»

Oliver kafasını kurcalayan düşüncelerden bir anda sıyrıldı; gözlerini kırpıştırarak muhasebeciye baktı.

«Evet. Koening'le New York'tan konuştuk.»

«Ne dedin?»

«Çok gizli olduğunu, Savunma Bakanlığının onayı bulunduğunu, paranın Swanson'un haberi bile olmaksızın ödeneceğini söyledim.»

«İnandılar mı?»

«En azından beş milyon kazanacaklarını bildirdim. Bankerler Klübünde buluştuk...»

Kendall, halâ önündeki kağıda bir şeyler yazıyordu. Başını kaldırmaksızın sorusunu tekrarladı.

«İnandılar mı?»

«İnandılar. Walter...» Oliver yutkundu. «Spinelli'den söz etmiştin. Bu hiç hoşuma gitmedi. Kötü bir seçim yapmışsın.»

Kendall yazmayı bıraktı. Başını kaldırıp gözlerini Oliver'a çevirdi:

«Spinelli'nin hiç bir şeyden haberi yok ki. Ona jiroskop çizimlerini gözden geçirmesini söyleyeceğiz. Satın almadan önce bir ön denetimin gerektiğini o da biliyor.»

«Olmaz. Spinelli'yi görevinden şimdi alırsak, başımıza iş çıkar. Bir sürü soruya cevap vermek zorunda kalırız. Başka birini bulmaya bak.»

«Evet haklısın.» Kendall kalemi bıraktı. Küçük parmağıyla burnunu karıştırdı bir süre. «Dur bir dakka... Evet evet... Biri var. Pasadena'da oturuyor. Manyak bir herif.» Kendall hırıltılı bir sesle güldü. «Dilsiz, üstelik. Konuşamıyor yani!»

«Bu işi biliyor mu?»

«Spinelli kadar değilse de biliyor.» Kendall bir başka kağıda karalamaya koyuldu. «Ben hallederim. Ama size çok pahalıya patlayacak.»

«Para önemli değil şimdi. Vergiden bir yolunu bulursun. Sonra ne olacak?»

«Buenos Aires'de birini bulmamız gerek. Rhinemann'la ilişki kuracak, alışverişin ayrıntılarını görüşecek...»

Craft atıldı:

«Kim olacak bu?»

Kendall, sapsarı dişlerini göstere göstere sırıttı:

«Gönüllüysen sen git.»

«Deli misin!»

Oliver, gene söze karıştı:

«Kaç para Kendall?»

«Senin vermek isteyeceğinden çok daha fazla. Gene de ödemek zorundasın. Giderlerin bir bölümünü Sam Amcadan, vergi iadesi olarak çıkarabiliriz.»

«Elinden geleni yapmaya bak.»

«Buenos Aires'te bir sürü askerimiz var. Swanson onlardan birini ya da bir kaçını, güvenlik nedeniyle kullanmak zorunda kalabilir.»

«Elini sürmez Swanson bu işe. Senin ne adını ne de yüzünü görmek istiyor.»

Kendall omuzlarını silkti:

«Umurumdaydı sanki. Ama Rhinemann'a bazı konularda, güvence vermemiz gerek.»

«Swanson kızacak.» Craft'in midesi ağrımaya başlamıştı gene. «Onu kızdırmamak istiyoruz.»

«Kızacakmış! Herifcioğlu o güzelim üniformasına pislik sıçratmamak istiyor... Neyse, siz şimdilik ona bir şey söylemeyin. Birkaç güne kadar ben bir şeyler düşünürüm. Belki üniformasını temiz tutmasının bir yolunu bulabiliriz.»

Herifçioğlu o güzelim üniformasına pislik sıçratmamak istiyor!

Doğru düşünüyorsunuz Sayın Kendall, diye aklından geçirerek asansörlere yürüdü Swanson.

Ama artık çok geçti. Üniformanın üstüne pisliğin her türlüsü sıçrayacaktı. Çamur, bok, sümük! Erich Rhinemann diye bir adamın ortaya çıkmasıyla, üniformayı temiz tutma fırsatı kaçırılmıştı.

Rhinemann, Hitler'in en büyük yanılgılarından biriydi. Bunu Berlin, Londra ve Washington çok iyi biliyorlardı. Rhinemann parasal, siyasal ve askerî güç kazanabilmek için elinden geleni yapmaya hazır bir adamdı. Yetke tek kaynaktan çıkmalıydı. Ve Rhinemann bu kaynağın yanıbaşında bulunmalıydı, her zaman.

Yahudi olması önemsizdi. Savaşla birlikte sona erecek bir rahatsızlık.

Savaş bitince Erich Rhinemann geri çağrılacaktı. Alman sanayiinin artıkları onun geri çağrılmasını isteyeceklerdi. Dünyanın büyük sermaye çevreleri, onu sonuna kadar destekleme kararı almışlardı.

Rhinemann, eskisinden çok daha güçlü olarak, uluslararası piyasaya girecekti.

Buenos Aires alışverişinden sonra hem Almanya hem de Amerika Birleşik Devletleri, bir bakıma onun buyruğuna gireceklerdi. Dilediğinde bu ülkelere şantaj yapabilirdi.

Erich Rhinemann'ın ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Alışveriş bittikten sonra.

Ve bunu sağlamak için de Washington'un, Buenos Aires'e bir adam yollaması zorunluydu.

10

16 ARALIK 1943
WASHİNGTON

Fairfax'in en yüksek rütbeli subayı, Albay Pace'in durup dururken Washington'a çağırılması çok garipti. Pace, yol boyunce buraya çağrılmasının nedenini düşünmüş, bir sonuca varamamıştı.

Şimdi General Swanson'un karşısında, hazırolda duruyordu. Yavaş yavaş anlamaya başlamıştı. General bir 'adam' arıyordu. Hem Almancayı hem İspanyolcayı ana dili gibi bilecek bir adam. Uçakları tanıyacak, motordan anlayacak, metalurji, dinamik ve yönetim düzenleri konularında yabancılık çekmeyecek. Büyük elçiliklerden birinde çalışmış. Diplomat paravanasının ardına rahatlıkla sığınabilecek.

Pace karşı koymak, böyle bir adamın kolay bulunamayacağını söylemek, Johannesburg ve Cenevre araştırmalarından sözetmek istemiş ancak sesini çıkarmaması, sert bir dille buyrulmuştu.

Buenos Aires'e gidecek adamın ayrıca, i n s a n y o k e t m e konusunda uzman olması gerekiyordu. O güne kadar çok adam öldürmüş olmalıydı. Ses çıkarmaksızın, 'kimsenin ruhu duymaksızın işini bitirebilmeliydi.

Pace, dosyaların arasına dalıp böyle bir adamı çıkarabileceğinden kuşkuluydu. Araştırmayı birbaşına, kimsenin yardımını dilemeksizin yürütecekti.

«Generalim,,bu göreve bir şifre adı verelim mi? Size göndereceğim yazılarda bu şifre adından söz etmek gerekebilir de...»

Swanson, üç saattir masasının üzerinde duran haritaya baktı; sonra fısıldadı:

«Şifre adı 'Tortugas' olsun.»

18 ARALIK 1943
BERLİN, ALMANYA

Arjantin Büyük Elçiliğinden gelen kuriye, uzun, sarı zarfı Altmüller'e uzattı. Zarf, Erich Rhinemann'dan geliyordu. Ama bunu kuryeye belli etmemek gerekti.

Altmüller, zarfı masanın bir köşesine itti. Bunun Büyük Elçilik giderleriyle ilgili olduğunu belirtti. Aslında Maliye Bakanlığına gitmesi gerekti. Ama Büyük Elçi, Speer'in yakın dostuydu. Onun için buraya gelmişti işte.

Kurye dışarı çıkar çıkmaz, zarfın üzerindeki mühürü söktü.

Mektup elle yazılmıştı. Erich Rhinemann'ın sökülmesi çok güç, o karınca duasını andıran el yazısıyla:

Sevgili Dostum Altmüller.

Nazi İmparatorluğuna elimden gelen her yardımı yapmak benim için büyük bir onur, sonsuz bir mutluluk kayna-

ğıdır. Sevgili Almanyamız için yapacağım küçük yardımları, eski dostlarıma ileteceğinizden hiç kuşkum yok. Bu koşullar altında bunu yapacağınız doğaldır.

Punta Delgado kıyılarından Kuzey Karaib'e kadar gemilerim tarafsız Paraguay bayrağının altında, güven içinde mal taşımaktadırlar. Bu haberin sizi mutlu edeceğini biliyorum. Ayrıca, çok güçlü motorları olan, şilepten daha küçük gemilerim de var. Kıyı şeridine yaptırdığım yakıt depolarından yararlanarak, uzun yolları kısa sürede alabilmektedirler. Tabii uçakla kıyaslanamayacak kadar güçsüzdür gemilerim. Ancak, bütün alanların denetim altında bulundurulduklarını dikkate alırsak, bu gemilerin ne kadar çok iş yaptıklarını, ö z e l malları taşımak konusunda ne kadar işe yaradıklarını belirtmeme, bilmem gerek var mı?

Mektubunuzda üstü kapalı geçtiğiniz konulara, cevap verdiğimi sanıyorum.

Bundan sonraki mektuplarınızda, lütfen her şeyi açık açık yazmanızı istiyorum. Benim Almanya'ya olan bağlılığımdan kuşku duymadığınızı bildiğim için böyle bir istekte bulunabiliyorum.

Berne'deki dostlarım, Führer'inizin yorgunluk belirtileri gösterdiğini bildirdiler. Bunun böyle olacağını, sanırım siz de biliyordunuz.

Unutma, sevgili dostum Franz, ülkü kişiden çok daha ulu bir anıttır. Hepimizin bildiği gibi, ülkü kişiden daha önce gelir. Kişiler gelir, geçer, yok olur. Anıtlarsa, sonsuzluğa dek, dimdik kalır.

En kısa zamanda cevabınızı beklerim.

Erich Rhinemann.

Hiç kuşkusuz, büyük adamdı Rhinemann. Açık açık söylememesine rağmen, her şeyi belirtiyordu.

«Sevgili Almanyamız için yapacağım küçük yardımlar... Berne'deki dostlarım... yorgunluk belirtileri... bunun böyle ola

cağını sanırım siz de biliyordunuz... Kişiler gelir, geçer, yok olur... Anıtlarsa... dimdik kalır.

Rhinemann elindeki olanakları, parasal gücünü, ülkesinin durumuyla ilgili duyduğu 'kaygıyı', Almanya'ya sonuna kadar bağlı olduğunu belirtiyordu. Ve böylece, kendini Hitler'den daha yüksek, Almanya'nın geleceği için daha önemli bir kata koyuyordu. Nazi ilkeleri sürecek ama dizginleri elinde tutan kişi değişecekti. Hitler gidecek Rhinemann gelecek. Bu mektubun, hiç kuşkusuz bir kopyasını çıkarmıştı. Buenos Aires dosyasını şimdiden hazırlamaya başlamıştı, besbelli. Zaman gelecek Almanya'nın belki de bütün Avrupa'nın dizginlerini iki elinde toplayacaktı. Elinde bunu sağlayacak Buenos Aires dosyası olacaktı, çünkü.

Altmüller mektubu masanın üzerine bırakıp ardına yaslandı; gözlerini yumdu.

Eğer bu alışverişi İngilizlerle yürütseydi, elmas yerine sandıklardan cam parçaları çıkacağına kalıbını basardı.

Ama Amerikalılar, işi sanayi adamlarının ellerine bırakmışlardı. Bu işe, hükümet, genelkurmay, haber alma örgütü resmen karışmak istemiyorlardı. Ne iki yüzlü insanlardı! İğrenç! Herifler, sanayicilerinden bir şeyi istiyor, tutturuyor ama nasıl elde edildiğine dönüp bakmıyorlardı. Kuşkulansalar bile göz yumuyorlardı. Sonra da namustan, özgürlükten, insanlıktan sözetmeye kalkışıyorlardı.

Çocuktu bunlar. Ama öfkeli, hırslı çocuklar tehlikeli olabilirlerdi.

Sandıkları bir bir gözden geçirmek gerekti.

Buenos Aires'te.

Sandıklardaki malların 'şartnameye' uygun oldukları saptanınca iş, bunları Almanya'ya getirmeye kalıyordu. Şilebe yüklemek çok tehlikeliydi. Açık denizde şilebi batırabilirdi Amerikalılar.

Denizaltı.

Rhinemann, bir denizaltı bulabilirdi. Böyle bir şeyi sağlamak onun için çok kolaydı.

Altmüller ayağa kalkıp gerindi. Uzun süre oturmaktan ağrımaya başlayan belini ovdu. Birkaç gün önce Johann Dietrich'in oturduğu deri koltuğa yürüdü.

Dietrich ölmüştü. Harcanılabilir damgasını yiyen homoseksüel, otel odasında, çırılçıplak, makatı parçalanarak öldürülmüştü. Bu iğrenç olayı da ceseti de biran önce ortadan kaldırmak gerekiyordu. Kimseye haber verilmeksizin Dietrich gömülmüştü.

Acaba Amerikalılar böyle bir iş yapabilirler miydi?

Hiç sanmıyordu Altmüller.

19 ARALIK 1943
FAIRFAX, VIRGINIA

Albay, General Swanson'u ayakta karşıladı. Odada kimseler yoktu. Koltuğunun altında bir dosya tutuyordu.

«Günaydın generalim.»

«Günaydın. Umduğumdan da çabuk buldun adamı. Çok teşekkür ederim.»

«Elimizdeki en iyi adam diyebilirim, bunun için. Buyrun oturun. Size adamın niteliklerinden söz edeyim. Eğer onaylarsanız, dosya sizindir. Yok istemezseniz, kasaya kilitleriz gene.»

Swanson, öfkelenmemeye çalışarak iskemlelerden birine oturdu. Pace, kendini yalnız Tanrıya karşı sorumlu görüyordu. Ne olurdu şu dosyayı verseydi de Swanson, kendi okusaydı?

«Söz konusu adam, yıllardır bir başına, bir kez olsun başarısızlığa uğramaksızın çalışıyor. En nazik bölgelerde, çok büyük, hattâ akıl almaz denilecek kadar başarı gösterdi. İspanyolca ve Almancayı ana dili gibi konuşuyor. Her ortama kolayca uyum gösterebiliyor. En zengin ve soylu ailelerle oturup çay içebildiği gibi, yeraltı örgütlerinin adamlarıyla bir masada kumar oynuyor

ve kazanıyor.»

«Çok olumlu söylediğiniz her şey.»

«Aslında olumlu olmasını istemezdim. Çünkü şu andaki görevi çok önemli. Bulunduğu bölgede bize büyük yarar sağlıyor.»

«Devam edin, lütfen.»

«Şimdi adamın iki olumsuz yanından söz edeceğim. Birincisi, disipline gelemiyor. Orduyla bir ilişkisi olsun istemiyor. Kendi başına buyruk çalışmayı seviyor. Yani, komuta zincirinin ne demek olduğunu bile bilmiyor. Bir örgüt kurdu. Bu örgütün başı o. Ne gerekirse onu yapıyor. Aşağı yukarı dört yıldır da bu görevini sürdürüyor.»

«Bunun olumsuz yanı nedir, anlayamadım da...»

«Buyruklara ve disipline nasıl bir tepki göstereceğini kestiremiyoruz.»

«Verilecek buyruk çok basit olacak. Yoruma açık bir buyruk değil yani.»

«Pekalâ... İkinci olumsuzsa, adam uçaklardan anlamıyor. Bu konuda hiç bir bilgisi yok diyebilirim.»

«Bak işte bu çok önemli.» Swanson'un canı sıkılmıştı bayağı. Buenos Aires'teki adamın olup bitenleri anlaması, bir bakışta kavrayabilmesi gerekiyordu. Pace, boşuna zaman kaybettiriyordu!

«Ancak, inşaat yüksek mühendisi. Ayrıca da proje, çizim, uzmanı. Elektrik, makine konularını da iyi biliyor. İsterseniz kısa sürede uçak mühendisliği konularını kapsayan bir kurstan geçebilir.»

Swanson hiç sesini çıkarmadı. Pace, konuşmasını sürdürdü:

«İsteğinizin en güç yanı, bu teknik nitelikleri olan ve de öldürmek konusunda uzmanlaşmış bir adam bulmamdı.»

«Biliyorum. Sana çok güç bir iş verdim. Senin bu disipline girmez yüksek inşaat mühendisin, iyi bir y o k e d i c i m i?»

«Burma ve Hindistan'daki adamlarımızdan sonra en çok, k i ş i y o k e t m e k zorunda kalan adamımız. Üç aşağı beş yukarı, dört yılda seksen kişi öldürdü!!»

Swanson gözlerini yumdu. Alnı kırış kırış olmuştu. Derin bir soluk aldı:

«Nasıl yaşayabiliyor? Seksen kişi...!»

Pace omuzlarını silkti:

«Bu konuda uzman. Eğitilmiş. Herkesin bir mesleği var. Onunki de adam öldürmek. Ama doğal yapısında vahşet, cinayet işlemek isteği yok. Görev sayıyor bunu. Savaşın vazgeçilmez bir parçası olarak görüyor.»

«Senin işini hiç bir zaman anlayamamışımdır Ed. Garip değil mi?»

«Aslında değil efendim. Ben sizin görevinizi hiç bir zaman yerine getiremem. Haritalar, raporlar, sivillerle saatlerce süren toplantılar... Nasıl efendim, bu adamı beğendiniz mi?»

«Başka kimse yok mu?»

«Dört kişi daha var. Ama hepsinin olumsuz yanları ağır basıyor. Kimi uçaktan anlamıyor, dil bilmiyor... Kimi adam öldürmek konusunda tecrübesiz. Anladığıma göre, bu... insan yoketmek niteliği en önemlisiydi.»

«Öyle. Bir şey sormak istiyorum Ed. Bu adamı iyi tanıyor musun?»

«Hem de çok iyi. Onu örgüte ben aldım. Eğitiminde, son gününe kadar bulundum. Tam bir profesyoneldir.»

«Ben de böyle birini istiyorum.»

«Öyleyse bundan daha iyisini bulamazsınız. Ancak size bir soru da ben sormak istiyorum.»

«Umarım cevap verebilirim.»

«Vereceğinizi sanıyorum. Söz konusu adamın, bulunduğu yerde bize çok yararlı olduğunu söylemiştim. Aslında onsuz, o bölgeyi denetleyemeyiz. Çok duyarlı bir örgütü elden çıkarabiliriz. Sormak istediğim şu: Ona vereceğiniz görev, şimdiki işinden daha mı önemli?»

«Sorunuzu şöyle cevaplandırayım Albayım. Bu görevin üstüne bir başka görev daha yok, şu anda. Belki Manhattan Tasarısı

(1) daha önemlidir. Sanırım Manhattan Tasarısının ne olduğunu biliyorsunuz.»

«Biliyorum.» Pace dosyayı masanın üstüne bıraktı. «Savunma Bakanlığı bu önceliği yazıyla bildirecek, değil mi efendim?»

«Evet.»

«Pekalâ generalim.» Dosyayı Swanson'a uzattı. «Dediğim gibi elimizdeki adamların en iyilerinden. Lisbon'daki adamımız. Spaulding. Yüzbaşı David Spaulding.»

11

26 ARALIK 1943
RIBADAVIA, İSPANYA

Minho Irmağının yanısıra uzayıp giden toprak yolda, David motosikletini sürüyordu. Sınıra giden en kısa yoldu bu. Ribadavia'da sınırı geçip batıya, Valença'ya gidecek, uçağa atlayıp, iki saat sonra Lisbon'da olacaktı. Ancak havanın iyi olması gerekiyordu. Acaba hazırda uçak var mıydı? Valença, iki gün sonra bekliyordu David'i.

Ortega'da aldığı buyruklara anlam veremiyordu bir türlü. Aklı karmakarışıktı. Lisbon'da, bu tür bir buyruk verecek yetkide kimse yoktu.

Ne olmuştu?

Varlığının en önemli parçası tehdit altındaymışcasına, rahatsız, kaygılıydı. Bu işi biliyordu. Yöreye, insanlara alışmıştı. Bur-

---

(1) Manhattan Tasarısı, ABD'nin Hiroşima ve Nagasaki'ye attığı Atom Bombalarının şifre adıdır.

dan ayrılınca, sudan çıkmış balığa dönecek, apışıp kalacaktı. Lisbon'a yüzyıllar önce gelmişti sanki. Yaptığı işler, bir yerde çizmek istediği projeleri, dikmeyi tasarladığı gökdelenleri simgeliyordu.

Şimdiyse bütün bunları bırakmasını, Lisbon'dan, İspanya'dan çıkıp gitmesi buyruluyordu. Bu kadar basit miydi herşey? Acaba yazdığı raporlar mankafa generallerden birini mi öfkelendirmişti? Londra ve Washington'daki haber alma örgütleri, Spaulding'e birkaç kez bozulmuşlardı; gerçekti bu. Herşeye burnunu sokmamasını söylemiş, Spaulding'den de küfürü yemişlerdi!

Neyse bütün bunları düşünmenin bir anlamı yoktu şimdi.

Nasılsa birkaç saat sonra herşeyi öğrenecekti.

Sınırı Mendoso'da geçti. Sınır koruyucuları, Spaulding'i, savaştan kurtulmak için İspanya'da yaşayan, milyoner bir Amerikalı sanıyorlardı.

Ellerine birkaç kuruş sıkıştırdı. Tokalaştı. Çekip gitti.

Valença Havaalanında Spaulding'i Büyük Elçilik şifre uzmanı Marshall bekliyordu. David'in Lisbon'daki gerçek görevini bilen tek kişiydi.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Spaulding'in uçağı Agueda ve Pombal'e inmiş, bir süre yağmurun dinmesini bekledikten sonra Valença'ya gelmişti.

Marshall, David'in elini sıktı. Hemen arabaya girdiler. Marshall direksiyona geçti. Alanın kapısına doğru sürdü arabayı. Işıkları yakmıştı. Saat daha altı bile değildi ama karanlık basmıştı.

«Eee anlat bakalım Marshall. Ne oldu? Beni tuğgeneral mi yaptılar yoksa?»

«Bir şey yaptılar, yapmasına. Ama ne olduğunu bilmiyorum. Washington'dan gelen şifreyi ben çözdüm. Çok gizliydi.»

«Neden istiyorlar beni?»

«Dediğim gibi neden istediklerini bilmiyorum. Ama dün orada olmalıydın. Gecikmeni önleyecek herşeyi hallettiler. Bütün adamlarının adlarını, örgüte ne zaman girdiklerini, aldıkları paraları, neden bizimle çalıştıklarını, herşeyi uzun uzun sordular.

Ben de dosyalardaki bütün bilgileri en ince ayrıntısına kadar yolladım. Son olarak da bütün örgüte senin, işi bıraktığını haber vermemi istediler.»

«Delirdi mi bu adamlar? Nasıl bırakırım... nasıl giderim? Bu örgütü ben kurdum. Benim adamlarım bunlar!»

«Artık değil. Bu sabah Londra'dan bir adam geldi. Kübalı. Çok zengin. Berlin Üniversitesinden mezun. Yüksek mimar. Sabahtan beri senin dosyalarını inceliyor. Senin yerini o alacak... Üzgünüm.»

Demek herşey bitti, diye düşündü David. Başını çevirdi. Lisbon'a yaklaşıyorlardı. Gecekonduların arasından, yılanmışcasına kıvrılarak geçen yoldaydılar. İn cin top oynuyordu sokakta. Yağmur herkesi evine kışkışlamıştı. Ne yapacaktı? Yeni bir görev mi?

«Emrin altında kimin imzası vardı?»

«İşin garip yanı da bu ya. Kimsenin imzası yoktu. Sadece senin adın geçiyordu. Başka bir tek ad bile yoktu. Ne açık ne şifre...»

«Peki ne yapmam buyruluyor?»

«Yarın uçağa bineceksin. Bu gece uçağın kaçta kalkacağı bize bildirilecek. Azor Adalarına gideceksin. Lajes Alanı'na. Terceira Adasında, küçük bir askerî alan bu. Ondan sonrasını bilmiyorum...»

12

26 ARALIK 1943
WASHINGTON

Swanson, telefonun yanındaki küçük düğmeye bastı. İçeri giren sekreterine, Kendall'ı çağırmasını söyledi. Ayakta bekledi,

adamın gelmesini. Kapıya yürümeyecek, elini sıkmayacak, 'hoş-geldin' demeyecekti.

Kendall içeri girdi; kapı kapandı. İki gün önce, otel odasındaki toplantıya giderken sırtında ne vardıysa halâ onları giyiyordu. Aynı buruş buruş elbise, yakaları sararmış gömlek, ip gibi bağlanmış bir boyunbağı. Acaba bu adamın iç çamaşırları nasıldır, diye düşünmekten kendini alamadı Swanson.

«Girin Bay Kendall, oturun.»

Kendall hiçbir şey söylemeksizin masanın önündeki koltuğa yerleşti. Bir an Swanson'la göz göze gelecek gibi olduysa da, hemen başını çevirdi.

«Meridian'la imzalanan sözleşmeyi konuşmak için çağrıldınız Bay Kendall. Şirketin mali danışmanısınız. Sözleşme hükümlerinin neden yerine getirilmediklerini merak ediyorum. Ama bu konuyu sizinle konuşacak değilim. Sizden işin parasal yönünü, bizden istediklerinizi, istihkakların hazırlanmasında bakanlık denetim kuruluyla aranızda çıkan anlaşmazlıkların nedenlerini açıklamanızı diliyorum.»

«Bu işin palavra yanı. Beni buraya çağırmanızın nedenleri bambaşka tabii.»

Kendall yan cebinden bir sigara paketi çıkardı. İçinden bir tane aldı. Swanson, adamın leş gibi ellerine, içi kir dolu tırnaklarına baktı. Kendall mikroptu! Hastalık, felâket, tiksinti getiren bir adam.

«Evet, aslında nedenler 'bambaşka'. Ama önce bazı kuralları saptamamız gerek.»

«Bir oyunun kuralları saptanır general. Oynadığımız oyunun adı nedir acaba?»

«'Temiz Üniforma' oyunu diyebilirsiniz, isterseniz. Ya da 'Buenos Aires'deki Katil.'»

Sigarasının ucuna diktiği gözlerini, generale çevirdi Kendall:

«Demek Oliver'la Craft hemen size koştular. Yağcılardan hoşlanacağınızı hiç sanmamıştım.»

«Bir haftadır ne Oliver'ı ne de Craft'i gördüğüm var. Siz Cenevre'ye gittiğinizden beri yani.»

Kendall bir an düşündükten sonra pis pis sırıttı:

«Öyleyse üniformanız şimdiden leş gibi olmuş. Sheraton Oteli. Craft'in oraya gitmesini yadırgamıştım doğrusu. Onun gibiler Waldorf Astoria'da kalırlar genellikle. Demek mikrofon yerleştirdiniz odaya. O salakları tuzağa düşürdünüz.» Hırıltıydı Kendall'ın sesi. Öfkeli değildi ama. «Cenevre'ye nasıl gitiğimi unutmayın. Aklınızdan sakın çıkarmayın bunu.»

«Savaş Üretim Kurulunun bir isteği üzerine oraya yolladık sizi. Cenevre'deki bir şirketle konuşmaya, anlaşmaya gittiniz. Sık sık sanayicilerimize izin veririz. Onları dünyanın dört bir yanına yollar, iş aramalarına yardımcı oluruz. Ülkeye döndükten sonra onları izlememiz, işleriyle ilgili bilgi toplamamız doğaldır.»

«Ha sittir!!»

Swanson içini çekti:

«Sövüp saymanın bir anlamı yok. Sizinle tartışmak istemiyorum. Seni, cellata ya da elektrik sandalyesine gönderebilecek kanıtlar var elimde! Konuşmalarını banda aldırdım. Sonra o bandı... elden geçirdim. Seninle birlikte Oliver'da ölüme mahkûm olur. İçinizde paçayı sadece Craft kurtarır ama, o da en azından yirmi yıl yer. Onu konuşturmadın çünkü. Sözünü kestin; alay ettin adamla.»

Kendall öne eğildi; sigarasını masanın üstündeki tablaya bastırdı. Korkmaya başladığı gözlerinden belliydi. Yutkundu, bir iki. Gözlerini istemeye istemeye, generale çevirdi:

«Ama sizi elektrik iskemlesinden çok Buenos Aires ilgilendiriyor, değil mi?»

«Ne yazık ki öyle. İğrenç bir işe koşuldum.»

«Bırak palavrayı. Senin bizlerden hiç bir farkın yok. Karşıma geçip peygamber numaralarına kalkışma.»

«Haklısın. Ama gerektiğinde ben paçayı kurtarabilirim. Burma'dan Scilya'ya kadar, dilediğim an ortadan kaybolurum. Sense burada kalmak zorundasın. Elimdeki band seni celladın karşısına

çıkarabilir. Bunu aklından bir an olsun çıkarma, unutma.»

Kendall ikinci sigarasını yaktı. Derin bir soluk aldı; dumanı burnundan üfledi. Ağzını açtı... kapadı. Korku dolu gözlerle generale bakmayı sürdürdü.

Swanson da Kendall'la göz göze gelmemeye çalışıyordu. Bu adamın varlığını kabul etmek istemiyordu. Onun burada, karşısında oturduğunu kabul etmek, aralarındaki gizli anlaşmayı onaylamak anlamına gelecekti, bir bakıma. Birden beyninde bir şimşek çaktı. Bu anlaşmayı ortadan kaldırmak gerekti.

Walter Kendall ölmeliydi.

Erich Rhinemann gibi...

Buenos Aires'e uzanan yolda ilk adımı atmıştı Kendall.

Bundan sonra onun görevi bitiyordu.

Amerika Birleşik Devletleri Hükümetinin bu işle herhangi bir ilişkisi olmamalıydı.

Amerika Birleşik Devletleri Hükümetiyle Buenos Aires arasındaki tek bağ Walter Kendall'di.

Onu koparmak gerekiyordu.

Acaba Berlin, Cenevre'ye yolladığı adamı ortadan kaldırmayı düşünmüş müydü?

Sanmıyordu, general.

Başını kaldırıp pis, iğrenç muhasebeciye baktı. General Alan Swanson, korkmuyordu artık. Suçluluk da duymuyordu.

Sapına kadar askerdi.

«Evet Bay Kendall, ne diyorduk...»

Muhasebecinin Buenos Aires'le ilgili tasarıları, kusursuzdu. En ince ayrıntısına kadar herşeyi düşünmüştü. Swanson, bu lâğım faresinin böylesine akılcı bir tasarıyı nasıl biçimlendirdiğini düşünmekten kendini alamadı. Manevralar, etkilere karşı önceden tasarlanmış tepkiler, düşmanın atacağı her adıma karşı çareler. Adam gücünü kuşkularından alıyordu. Karanlıkta rahatça çalışabiliyor, koku ve ışık kaynaklarını araştırıyor, düşmanlarını değerlendirirken günün hatta saatin koşullarını göz önünde bulunduruyordu. Gerçek bir hayvandı; diğer hayvanların kanı, canı,

etiyle yaşayan, gelişen yırtıcı bir hayvan.

Almanların düşündükleri üç şey vardı. Birincisi, kara elmas ve elmas kırıntılarının bulunması. Sonra bunların miktarı. Son olarak da Almanya'ya sağ salim getirilmeleri. Bu üç konuda güvence almadıkları sürece, jiroskop çizimlerini teslim etmeyeceklerdi.

Kendall, en azından iki uzmanın elmasları inceleyeceğini sanıyordu.

Almanların bütün elmasları incelemeleri için aşağı yukarı bir hafta gerekiyordu. Bu süre içinde, Amerikalı fizikçiler yönetim düzeniyle ilgili çizimleri gözden geçireceklerdi. Naziler tilki gibi adamlardı Kendall'a göre. Çizimleri parça parça teslim edeceklerdi. Böylece elmasların incelenmesiyle jiroskop çizimlerinin gözden geçirilmeleri, aşağı yukarı bir sürede tamamlanacaktı. Çizimleri inceleyen bilim adamlarının başlarında Alman yetkililer bulunacaktı, hiç kuşkusuz. Elmasların denetlenmesi bitinceye kadar, bu çizimlerin kopyalarını çıkarma fırsatı Amerikalılara verilmeyecekti.

Her şey tamamlanınca iş, elmasların Almanya'ya sağ salim götürülmelerine kalıyordu. Eğer elmaslara yolda bir şey olursa, Naziler bu alış verişi dünya kamuoyuna açıklayacaklardı.

Bunun cezası da ölümdü!

Aynı şey Walter Kendall'ın da başına gelebilirdi.

Eğer Kendall bir numara yapmaya kalkarsa...

«Çizimleri ele geçirdikten sonra elmasları ortadan kaldırabilir miyiz?»

«Hayır. Siviller arasında bir alış veriş olduğu sürece bunu yapamazsınız. Dünya kamuoyunun tepkisi çok büyük olur. Adamların ellerinde, su götürmez kanıtlar var. Bunalım da, alış verişi yürüten resmi kişilerin adları da açıklanır. Almanya'yla Amerika'nın işbirliğine giriştikleri haberi müttefikleri parçalar. Savaşın akışını etkiler bu da. Eğer siz, yani askerler bu işe karışırsanız, iki yandaki siviller de sorumluluktan kurtulurlar. Bunu da istemezsiniz sanırım.»

İstemiyordu tabii.

Swanson, askerlerin bu işle ilgileri olmaması için Oliver'i, Craft'i, Kendall'ı öne sürmüştü.

«Elmaslar nerede incelenecek? Bizim için en iyi yer neresi?»

Kendall omuzlarını silkti.

«Bizim için iyi olan bir yeri, Almanlar kabul etmez. Onlar için iyi olanıysa biz kabul etmeyiz tabii. Almanlar bunu düşündüklerinden Buenos Aires'i önerdiler. Tarafsız bir ülke. Deminden beri sözünü ettiğim o bantta adı geçiyor Buenos Aires'in. Yoksa bandı dinlemedin mi?»

Arjantin ekonomisini elinde tutan sanayiciler Nazilerden yanaydı. Ancak hükümet, Amerikan yardımı olmaksızın memur maaşlarını bile ödeyemiyordu. Zaten ülkenin tarafsızlığını bu ekonomik bağımlılık koruyordu. Yoksa, şimdiye kadar Arjantin bin kez Nazilerden yana savaşa girmişti. Kısacası iki taraf da kendine yandaş bulabilirdi. Almanlar iş çevrelerinin desteğine sahiptiler. Amerikalılar, sırtlarını hükümete dayayabilir, bu desteği ortadan kaldırmasalar bile, bir oranda azaltabilirlerdi.

Kendall, Berlin'deki adamların seçimini onaylıyordu. Çok dikkatli olmak gerekti. Siyasal ve ekonomik havayı bulandırmaksızın işi bitirmek ve Arjantin'den çıkıp gitmek, iki düşmanın da yararınaydı.

Swanson, jiroskop çizimlerinin nasıl Arjantinden çıkarılacaklarını düşünmüş, bir sonuca varmıştı. Ağzı mühürlü, büyük bir zarfın içinde, kurye çantasıyla. Zarfın içinde ne olacağını yalnızca Swanson bilecekti. Ne hükümet ne de Genelkurmay.

«Almanlar elmasları nasıl götürmek isteyecekler?»

«Bir rehin isteyeceklerini sandım önce. Elmaslar Almanya'ya gidinceye kadar ellerinde tutabilecekleri biri. Ama istemediler. Nedenini de biliyorum.»

«Neymiş?»

«Bir kalemde silip atmayacağınız kimse var mı? Örneğin beni rehin istediler, verdiniz. Beş saniye sonra, 'gebertin namussuzu,' diye tel çekersiniz Nazilere. Ama benim elimde de bazı kanıtlar var. Başıma bir iş gelirse sürüyle üniformaya çamur sıçrayacak!»

Swanson, Kendall'ın tehditini anlamıştı. Ama bu tehdit, Kendall'ı ortadan kaldırma düşüncesini değiştirmez, etkilemezdi. Biraz geciktirirdi belki. İyi bir dosya hazırlamak gerekiyordu önce. Kendall'ın ölümünden sonra ortaya çıkabilecek tüm kanıtları önceden kestirmek ve bunları çürütecek, karşı kanıtlar toplamak bir iki ay alabilirdi.

«Kara elmasla elmas kırıntılarını nasıl taşımak isteyebilecekleri üzerinde duralım. Birbirimizi gırtlaklamanın bir anlamı yok.»

«Elektrik iskemlesi konusunu kapattık demek?»

«Evet kapattık.»

«Güzel.»

«Elmaslar Buenos Aires'e getirilecek. Bununla ilgili çalışmalar bitti mi?»

«Bitmek üzere. Üç dört haftaya kadar Arjantinde olur elmaslar. Tabii Güney Atlantik'de bir aksilik çıkmazsa. Ama çıkacağını sanmıyorum.»

«Bizim yollayacağımız fizikçi kim? Spinelli mi?»

«Hayır. İlerde başımıza iş açabilir Spinelli. Ama bunu zaten biliyordunuz. Oteldeki konuşmayı dinlediniz ya.»

«Evet. Kimi yollayacaksınız peki?»

«Lyons diye biri. Eugene Lyons. Dosyasını size getiririm. Okurken ecel terleri dökeceksiniz ama Spinelli'den daha iyi bir tek kişi varsa ülkede, o da Lyons'dır. Şu anda New York'ta.»

Swanson önündeki kâğıda bir şeyler yazdı.

«Almanlar malı nasıl götürmek isteyecekler peki? Bir fikrin var mı?»

«Bir değil birkaç fikrim var. Tarafsız bir ülkenin uçağıyla. Brezilya'nın Recife Kentine oradan doğuya, Palmas'a ya da Guinea'ye. Belki de Afrika kıyısında bir başka yere. Buradan Portekiz'e geçmek kolay. Lisbon'a indikten sonra da Almanya'ya gitmek güç değil. En kolay ve kısa yol bu. Ama hava koridorlarından geçmeyi göze almayabilirler.»

«Bakıyorum askerce konuşuyorsun.»

«Ben bir işi üzerime aldım mı, en küçük ayrıntıyı bile gözden geçiririm.»

«Başka ne yol var?»

«Denizaltını tercih edeceklerdir sanırım. Bir belki de iki denizaltı kullanabilirler. Bunlardan biri şaşırtmak amacıyla, başka yöne gider. Yavaş ama en emin yol bu.»

«Denizaltılar Arjantin limanlarına giremez. Güney devriyelerimiz onları hemen batırır. Devriyelerden kurtulsalar bile, limana girince hükümet onlara el koyar. Bu kuralları değiştiremeyiz.»

«Değiştirmek zorunda kalabilirsiniz.»

«Olmaz. Başka bir yol bulmamız gerek.»

«Bu yolu da sizin bulmanız gerekecek. Çamurlu üniformaları unutmayın.»

Swanson gözlerini önündeki kâğıda çevirdi.

«Rhinemann'a ne dersin?»

«Ne diyebilirim?»

«Ona güvenmiyorum.»

«Güvenmek aptallık olur zaten. Nasılsa Almanya'ya dönecek herif. Hitler, ona karşı koyamaz, savaşı kazansa bile. Adamın elinde iki üç milyar dolar var! Ama bu alışverişte ondan çekinmemiz gerekmez. En çok, iki taraftan da para ister. Bunun da önemi yok. Verirsiniz. Ama bir dolap çevireceğini hiç sanmıyorum. Çıkarlarına ters düşer çünkü.»

«Ben de sanmıyorum. Bize çizimleri, Nazilere de elmasları sağlayacaktır. Şimdi gelelim, bu toplantının asıl amacına. Buenos Aires'te bir adamımız olacak. Büyük Elçilikte.»

Kendall bir süre cevap vermeksizin öyle oturdu. Derken uzandı, Swanson'un masasından kül tablasını aldı; dizinin üstüne koydu.

«Senin adamın mı, bizim adamımız mı?»

«Benim adamım. Onu buldum bile.»

«Bu tehlikeli olabilir.»

«Yani, 'askerler gelirse siviller gider' mi demek istiyorsun gene?»

«Evet.»

«Eğer sözünü ettiğim adamın elmaslardan haberi olursa, bir

tehlike yaratabilir. Bu adamın elmaslarla ilgili hiçbir şey bilmemesini sağlamak senin görevin Kendall. Hayatın buna bağlı!»

Muhasebeci bir an düşündü.

«Bu adama ne gerek var?»

«Buenos Aires'le Meridian Uçak Fabrikaları arasında altıbin beşyüz kilometrelik bir yol var Kendall. Bu yolculuğun kazasız belâsız yapılmasını istiyorum. Onun için de çizimleri benim seçtiğim, bu işi bilen biri getirecek.»

«Üniformana çamur sıçrayabilir general.»

«Hayır. Adam, Rhinemann'ın çizimleri Peenemünde'den almak için birileriyle anlaştığını bilecek. Diyelim Alman Yeraltı Örgütü, çizimleri Peenemünde'den çaldı. Rhinemann'a teslim etti. O da bizim elimize geçmesini sağlıyor.»

«Kimse yutmaz bunu. Ne zamandan beri yeraltı örgütü para karşılığı çalışıyor? Sonra neden binlerce kilometre yol gidip çizimleri Rhinemann'a teslim etsinler? Rhinemann'la neden çalışmak istesinler?»

«Çünkü Rhinemann'ın onlara, onların da Rhinemann'a ihtiyacı var. Rhinemann sürgüne gönderilmiş bir Yahudi. Krupp kadar büyük bir sanayici. Berne'de ofisi var. İsviçre'ye elini kolunu sallaya sallaya, dilediği zaman girebiliyor. Bizim jiroskop bunalımımızı bilmeyen yok. Rhinemann bizim bu durumumuzdan yararlanmak ister; İsviçre yoluyla anlaşma yapabilir.»

«Yeraltı örgütünü işin içine katmanın anlamı ne?»

«Bu benim bileceğim iş. Seni ilgilendirmez.»

Swanson, yorulmaya başladığının farkındaydı. Son günlerde geceli gündüzlü çalışmış, yükün altında ezilmeye başlamıştı. Böyle olunca da dikkati dağılıyordu. Muhasebeciyi işin önemine inandırması gerekiyordu. Kendall soru sormaksızın boyun eğmeliydi. Önemli olan Spaulding'i, Erich Rhinemann'ın yanına yaklaştırmaktı. Çünkü hedef Erich Rhinemann'dı.

Tuğgeneral, önünde oturan, pis herife baktı. Şu anda böyle bir böceğe, bu kadar çok ihtiyaç duyduğu için midesi bulanıyordu. Bu adamı kullandıktan sonra onu öldürtmek! Swanson da, en

az Kendall kadar pisliğe bulanmıştı. Bir dünyanın insanları olmuşlardı artık.

«Şimdi beni çok iyi dinle Kendall. Buenos Aires'e göndereceğim kişi, elimizdeki en iyi casuslardan biridir. Ne yapıp yapıp o çizimleri bize, sağ salim getirecektir; bundan hiç kuşkum yok. Ama elmaslarla ilgili hiçbir şey bilmemeli. Rhinemann'ın Alman Yeraltı Örgütüyle birlikte çalıştığına inanırsa adamımız, hiçbir şeyden kuşkulanmaz.»

Herkes Fransız, Balkan, İtalyan Yeraltı Örgütlerinden söz ediyordu. Ama Alman Yeraltı Örgütünün varlığını birkaç kişiden başka bilen yok. Alman Yeraltı Örgütü, ülkeyi Nazilerden temizlemek, müttefiklerle onurlu bir barışı sağlamak için kurulmuştu. Namuslu kişilerdi. Ölümüne savaşıyorlardı. Ve hiçbir karşılık beklemiyorlardı. Lisbon'daki adam bu gerçekleri biliyordu. Buenos Aires işinden bunun için kuşkulanmayacak, olayları enine boyuna incelemeksizin, göründükleri gibi kabul edecekti.

«Dur bir dakka... Harika!» Kendall'ın heyecandan eli ayağı titremeye başlamıştı. «Bu çok iyi bir yol olabilir.»

«Anlamadım.»

«Çok basit. Yeraltı Örgütünden kimse kuşkulanmıyor değil mi? Senin adamı da böyle inandıracaksın. Tamam. Almanlar'a vereceğimiz güvence ortaya çıktı.»

Lâğım faresi, diye düşündü Swanson.

«Devam et.»

«Bu yeraltı örgütü, Almanya'dan dışarı bir sürü önemli kişiyi kaçırdı değil mi? Yani herkes bunu biliyor...»

«Evet. Çok başarılı oldular bu konuda.»

«Alman Deniz Kuvvetlerinde, örgüte bağlı kimseler var mı?»

«Vardır herhalde. Müttefik Haber Alma Örgütü bunu daha iyi bilir.»

«Ama onlarla ilişki kurmak istemiyorsun. Yoksa istiyor musun?»

«Olmaz.»

«Bu iş olabilir mi?»

«Hangi iş?»

«Alman Deniz Kuvvetleri yahu! Denizaltı filosu.»

Kendall önce eğilmiş, belki de yaşamında ilk kez, gözlerini karşısında oturan adamın yüzüne çivilemişti.

«Olabilir. Bilmiyorum. Benim... haber alma örgütleriyle yakından ilişkim yok. Alman Yeraltı Örgütü, ülkenin dört bir yanına dal budak salmış; bu kadarını biliyorum. Herhalde Deniz Kuvvetlerinde de adamları vardır.»

«Öyleyse bu iş olur.»

Swanson durmadan alt dudağını dişliyordu. Beyninde, birbiri ardına şimşekler çakıyordu. Sonunda başını salladı.

«Herşey olabilir.»

Kendall ardına yaslandı; sigarasını tablaya bastırdı. Küller pantolonunu beyaza boyamıştı. Elinin tersiyle, şöyle bir fırçaladı. Sonra sapsarı dişlerini göstere göstere sırıttı; parmağını salladı.

«Bu işi de böylece noktaladık. Kimse kuşkulanmayacak. Herkesin Alman Yeraltı Örgütüne güveni tam çünkü. Biz çizimleri satın alırken, bir Alman denizaltısı bir ya da iki önemli, Alman yurttaşını kıyıya çıkarmak için açıkta bekliyor. Bu adamları, Alman Yeraltı Örgütü Nazilerin elinden kurtarmış. Devriye gezen gemilere haber verirsin, kimse denizaltıya yaklaşmaz, ateş açmaz. Denizaltı su üstüne çıkar. Kimseyi bırakmaz ama birkaç sandık, çok önemli yük alır.»

Swanson, Kendall'ın sözlerini dinledi, sonuna kadar.

«Karmaşık bir iş...»

«Hiç de değil! Çok kolay. Tereyağından kıl çeker gibi...»

Tuğgeneral Alan Swanson, kendinden daha yetenekli bir adamla karşı karşıya bulunduğunu anlamıştı.

«Olabilir.»

Kendall ayağa kalktı; sırıttı pis pis.

«Ayrıntıları ben düşünür sana haber veririm. Ama bu sana çok pahalıya patlayacak. Birkaç milyonunu alacağım!»

13

27 ARALIK 1943
AZOR ADALARI

Lisbon'un 837 kilometre batısındaki Terceira Adası, Amerika Birleşik Devletlerine uçan pilotların uğrak yeriydi. Lajes Alanında herşey çok çabuk ve kusursuz yapılırdı. Bu nedenle de Yüzbaşı David Spaulding'i taşıyan B-17'nin pilotu, gecikme nedenlerini bir türlü anlayamıyordu. Altyapı hizmetleri böylesine iyi olan bir alanda, bu kadar uzun süre neden bekletiliyorlardı?

Uçak tam kalkacakken, kuleden bir emir gelmişti. Terceira'nın 'kapı komşusu' diye bilinen Sao Miguel Adasındaki Amerikan Komutanlığından geliyordu bu emir, aslında. Uçağın bir süre daha beklemesi buyrulmuştu. Pilot binbaşı, homurdana homurdana uçağı pistten çekmek zorunda kalmıştı.

Spaulding, uçağın biraz ötesinde bekleyen askeri cibe doğru çabuk adımlarla yürüdü. Direksiyonda, orta yaşlı bir sivil oturuyordu. Elini uzattı.

«Adım Ballantyne yüzbaşım. Atlayın. Gideceğimiz yer üç beş yüz metre uzakta. Alanın hemen dışında.»

Kapıda bekleyen nöbetçiler, Ballantyne'i durdurmadılar bile. Hazırola geçip selâmladılar, üstelik. Beş dakika sonra, tek katlı, İspanyol türü bir evin önüne gelmişlerdi. Ama cip durmadı. Evin ardına dolandı. Kameryayı andıran, çevresi tel örgüyle kaplı bir yerin önünde durdu.

«İşte geldik yüzbaşım. Yardımcım Paul Hollander bizi bekliyor.»

Hollander da orta yaşlı, gözlüklü bir sivildi. Kafasını usturaya vurmuştu. Ballantyne gibi, bu adamda da bir aydın, bir oku-

muş yazmış havası vardı. Hollander, Spaulding'i görünce içtenlikle gülümsedi :

«Tanıştığımıza çok sevindim Spaulding. Birçok kişi gibi ben de, Lisbon'daki adamı ilgi ve beğeniyle izlemişimdir.»

«Teşekkür ederim. Bundan böyle Lisbon'daki adam değilim ama. Bunun nedenini söyler misiniz?»

«Ne ben ne de Ballantyne bu sorunuzun cevabını verebilir.»

«Belki dinlenmenizi istediler.» Ballantyne gülümsedi. «Ne kadar oldu? Üç yıl değil mi? Bir gün bile dinlenmediniz...»

«Dört yıla yakın. Dinlenme konusundaysa yanılıyorsunuz. Sık sık Costa Brava'ya giderdim. Neyse, emirlerimi sizin vereceğinizi söylediler.»

Hollander gülümsedi.

«Evet emirleriniz bizde. Ancak size küçük bir haberimiz var önce. Yarbay oldunuz. Uçağın pilotu binbaşı galiba?»

«Evet. Üstelik de ukalâ bir herif. Burada beklememizi bir türlü anlayamadı. Hop oturup hop kalkıyor...»

«Sizi yarbay üniformasıyla görünce daha bir şaşıracak.»

«Bir rütbe atladım galiba.»

«Hayır. Geçen yıl binbaşı olmuştunuz ama Lisbon'da rütbeye ihtiyacınız olmadığından, kimse size haber vermek gereğini duymadı. Sicilinize işlendi, o kadar.»

«Bense teğmenliğe falan indirildiğimi, bileklerime kelepçe vurulacağını, bir askeri hapishaneye tıkılacağımı sanmıştım.»

«Yok canım.» Hollander, dört demir iskemleden birine oturdu. Eliyle yanındaki iskemleyi gösterdi. David'e. Bu toplantının biraz süreceğini belirtiyordu böylece. Ayakta konuşulup noktalanacak işler değildi, bunlar herhalde. «Madalya dağıtımı, geçit törenleri başladığı zaman... yani savaş sona erince, hükümetin şükranlarını sunacağı kişilerin başında herhalde siz gelirsiniz.»

«Sağolun.» David iskemleye oturdu. «Beni kaygıdan kurtardınız. Şimdi de bütün bunların ne demek olduğunu söyleyin.»

«Ne yazık ki sorularınızın cevapları bizde yok. Aldığımız emirler gereğince size birkaç soru soracağız.»

«Sorun.»

«Lisbon'daki görevinizden alındıktan sonra, büyükelçiliğin dışında kimseyle ilişki kurdunuz mu? Sözgelimi, birine veda ettiniz mi? Ya da borçlarınızı kapatmak için lokantalara, bir mağazaya gittiniz mi? Bavullarınızı havaalanına siz mi götürdünüz? Bir dostunuza rasladınız mı yolda? Yani sizin Lisbon'dan ayrıldığınızı bilen, gören var mı? Büyükelçiliğin dışında tabii.»

«Hayır, bavullarımı diplomatik ambalajla havaalanına gönderdim. Yanımda bavul, çanta falan yoktu.»

Ballantyne, başını salladı.

«Çok iyi.»

«Kuzeyden döndükten sonra masamda iki davetiye buldum...»

«Nereden gelmişti bunlar?»

«Basque ve Navarre'dan. Bir öğle yemeği bir de şölen.»

«Nasıl hallettiniz?»

«Büyükelçilikte benim gerçek görevimi bilen, Marshall diye biri vardı. Ona söyledim. Telefonla haber verecek. Birkaç gün için Lisbon dışına çıkmak zorunda kaldığımı bildirecek.»

«Güzel. Sorularımız bu kadar. Şimdi... nereye gideceğinizi bilmek istersiniz herhalde?»

«Fena olmaz.»

«New York'a ne dersiniz?»

«Kısa süreler için fena değil derim.»

«Doğrusu ne kadar kalacağınızı bilmiyorum ama, New York'a gidiyorsunuz. Görev yeriniz orası. Sivil olarak çalışacaksınız.»

«New York'ta uzun süre oturdum. Bir sürü tanıdığım var orada.»

«İtalya'da büyük başarılar gösterdikten sonra, terhis oldunuz. Sağlık nedenleri.» Hollander iç cebinden bir zarf çıkardı. David'e uzattı. «Herşey bunun içinde. Terhis emriniz... herşey.»

«Pekâlâ. İtalya savaşında yaralandım herhalde. Onun için 'sağlık nedenlerini' ileri sürüyorsunuz. Sonra ne olacak?»

«Meridian Uçak Şirketinde, dolgun maaşla işe başlayacaksınız.»

«Meridian mı?»

«Proje Bölümü.»

«Meridian, İllinois ya da Michigan Eyaletinde değil miydi?»

«New York'ta yeni bir büro açtılar.»

«Proje derken, uçak projelerinden söz ediyorsunuz sanırım.»

«Evet.»

«Karşı casusluk mu görevim?»

Ballantyne başını salladı.

«Bilmiyoruz. Sadece, ilişki kuracağınız iki kişinin adını bildirdiler bize.»

«Bu adamların kimlikleri zarfın içinde mi?»

«Hayır.» Hollander gülümsedi. «Yazılı emir yasak. Herşey sözlü.»

«Bizim Ed Pace'in saçmalıklarına benziyor bu iş. Böyle zırvalara bayılır.»

«Görev emriniz Pace'in de üstündeki... 'yerlerden' geliyor.»

«Pace'in de üstünde ha? Bense onun üstünde sadece Tanrı var sanırdım. Peki, kim bu iki adam.»

«Birinin adı Lyons. Eugene Lyons. Fizikçi. Garip bir adammış ama dahi olduğu söyleniyor.»

«Yani, adamı boş ver kafasına bak, ha?»

«Evet bunun gibi bir şey. Bu tür kişilerle çalışmaya alışıksınızdır sanırım.»

«Öyle. Peki ikinci adam kim?»

«Kendall diye biri.» Hollander, bacak bacak üstüne attı. «Onunla ilgili başka bir bildiğimiz yok. Sadece adı. Walter Kendall. Ne iş yaptığını bile bilmiyoruz...»

David, koltuğuna oturup kemerini bağladı. Uçağın pervaneleri dönmeye başlamış, motor gürültüsü kulakları sağır edecek düzeye ulaşmıştı. David gözleriyle uçağın içini inceledi. Eh bundan böyle uçak yapımında çalışacaktı. Ne kadar erken başlasa işe, o kadar iyiydi.

Kameryadaki toplantı çok garipti aslında. İki adam da, hiçbir

şey söylememek için birbirleriyle yarışmışlardı sanki. Güvenliğin bu kadarı da saçmaydı. Doğru Washington'a gidip yeni görevini orada öğrense, ayrıntıları Pace ile ya da onun üstündeki her kimse, konuşsa daha iyi olmaz mıydı?

Ama ayrıntıları kimseyle konuşmayacaktı. Yani askeri dilde **'brifing'** denilen, ayrıntıları açıklayan konuşmayı kimseyle yapmayacaktı. Sadece o iki adama gidecek, 'ben geldim.' diyecekti.

Neden?

O güne kadar hiç görmediği, adlarını bile duymadığı bu iki kişinin vereceği buyrukları harfi harfine yerine mi getirecekti? Kimdi bu adamlar? Neyin nesiydi? Ed Pace ne yapıyordu?

Hollander ne demişti? Ha, evet... 'Görev emriniz Pace'in üstündeki... yerlerden geliyor.'

Beyaz Sarayın dışında, Fairfax'in üstünde neresi vardı yahu? Ed Pace'de, üç aşağı beş yukarı, Fairfax demekti zaten.

Hollander başka sorular da sormuştu.

«Uçak sanayiinde hiç tanıdığınız kimse var mı? Yöneticiler arasında yani?»

Bilmiyordu. Ülkeden ayrılalı o kadar çok olmuştu ki, bir tane arkadaşı bile kalmamıştı belki!

Böyle dostlar varsa, onlardan uzak durmaya bakacaktı. Bunlarla karşılaşırsa adlarını hemen, Kendall'a bildirmesi buyruluyordu.

«New York'ta, ünlü sayılaibecek, sağda solda görülen, adları gazete sütunlarına sık sık geçen sevgililerin var mı?»

Kel kafalı, gözlüklü adam açıklamıştı. Spaulding'in dosyasında, bir zamanlar radyoda çalıştığı, dublaj yaptığı belirtilmişti. Demek bir sürü oyuncu tanıyordu. Kadın oyuncu.

Evet, bir sürü kadın oyuncu tanıyordu. Erkek oyuncu da tanıyordu. Ne yani...?

Tanınmış oyuncularla çekilen resimler gazetelerde çıkabilirdi. Dedikodu sütunlarında adından sözedilmesini de istemiyorlardı.

David, üç dört kadın oyuncuyu, iyi tanıdığını hatırladı. Hattâ bunlardan biriyle, bir süre yaşamıştı da. Metro Şirketinin baş

oyuncularından biriydi, şimdi kadın. Özellikle, aşk filimlerinde çok tutuluyordu. David bu dönüşünde kadını aramak, onunla birkaç günü birlikte geçirmek istiyordu. Ama emir büyük yerdendi.

«Projelerindeki ayrıntıları kısa sürede ezberleyebilir misin? Sorulduğunda da bunları hemen hatırlayıp, kusursuz olarak anlatabilir misin?»

Projedeki simgelerin anahtarı verilirse, herhalde.

Öyleyse uçak çizimleriyle ilgili çalışmalara başlayacağını, bildirmekte bir sakınca yoktu!

Bu kadarını Spaulding de anlamıştı.

«Ne yazık ki başka hiçbir şey söyleyemem size.»

Uçak hızlanmaya başlamıştı. Birkaç saniye sonra havalanmış olacaktı. David, Hollander'den aldığı **Azor** Gazetesini yere bırakmıştı, kemerini bağlarken. Şimdi eğildi. Gazeteye bir göz atmak istiyordu.

Ve birden korkunç bir patlama duyuldu. David'in koltuğu vidalarından söküldü. Başını bacaklarının arasına sokan David Spaulding, uçağın sağ yanına doğru fırladı. Gelecek yıllarda hep, **Azor** Gazetesine dua edecek, hayatını kurtardığı için Hollander'i unutmayacaktı.

Uçağın içi dumanla dolmuştu. Parçalanan demir ve çelik sesi tüyler ürperticiydi. Uçak tekerleklerinin üzerinde dönüp duruyordu.

İkinci bir patlama, ön kabini paramparça etti. Et parçacıkları duvarlara yapıştı. Kan her yana sıçradı. Dumanların arasından David, güneş ışığını gördü.

Uçak ikiye bölünmüştü!

David, kurtulması için çok küçük bir umut olduğunu hemen anladı. Uçağın benzin deposu, uzun Atlantik yolculuğu için tıkabasa doldurulmuştu. Birkaç saniye sonra patlayacaktı, hiç kuşkusuz. Elini kemere attı. Çekti. Takılmıştı! Açılmıyordu! Sarsıntı sırasında ne olmuşsa olmuş, kumaş, toplanıp kilidi tıkamıştı. Olanca gücüyle çekti... çekti... çekti. Ooooh! Açılmıştı!

Uçak tir tir titriyor, dönmeyi sürdürüyordu. Pistin bitiminde

ki tepeye gelince duracağı belliydi. David kendini yere attı. Uçağın arkasına doğru düşe kalka ilerlemeye çalıştı. Uçak, birden gene sarsıldı. David yere kapandı. Sağ omzunda bir acı duydu. Ucu sivri, bir demir parçası batmıştı. Ama bunu düşünecek zamanı yoktu. Kargo bölümü parçalanmıştı. Buraya bakmakla görevli çavuş yerde yatıyordu. Göğsü, midesi paramparçaydı. Barsakları dört bir yana saçılmıştı. David dertop oldu; fırladı. Havada takla atarak yere düştü.

Toprak taşlıydı. Her yanı çizilmişti ama kurtulmuştu! Yerde yuvarlandıktan sonra durdu. Tırnaklarını toprağa geçirdi. Yere iyice yapıştı. Uzaktan canavar düdükleri geliyordu.

Ve uçak, korkunç bir patlamayla bin parçaya bölündü...

Yüksek frekanslı, öncelikli telsiz haberleşmesi hemen sağlanmıştı, Lajes Alanıyla Fairfax arasında. David Spaulding, ilk uçakla Newfoundland'a götürülecekti. Oradan da doğru New York'taki Mitchell üssüne. Yarbay Spaulding ağır yaralanmadığından, verilen emirlerde bir değişiklik yoktu; her şey olağan biçimde yürütülecekti.

Uçaktaki patlama, hiç kuşkusuz sabotajdı.

Saatli bombalar ya Lisbon'da uçağa yerleştirilmiş ya da Lajes'te, yakıt alınırken konmuştu. Hemen, ayrıntılı bir soruşturma yapılması buyrulmuştu, Hava Kuvvetlerince.

David, İngiliz Kara Kuvvetlerine bağlı bir doktorun evinde tedavi edilirken, Hollander'la Ballantyne yanına koşmuşlardı. Sağ omzu sarılmış, elinde ve yüzündeki çizikler alkolle temizlenmiş, tendürdiyotlanmıştı. Spaulding iyi olduğunu söyledi. Doktor, damardan bir yatıştırıcı iğne yaptıktan sonra dışarı çıktı. Bu iğne, New York yolculuğu sırasında uyumasını sağlayacaktı. Uçağı yarım saate kadar kalkacaktı.

Hollander gülümsemeye çalışarak bakıyordu David'e.

«New York'a döner dönmez bir hafta izni hakettiniz, doğrusu. Aramızda olmanız büyük bir talih.»

David başını salladı.

«Kurtulmam büyük bir talih, aranızda olmam değil! Aranızda

cesetim de olabilirdi çünkü.»

Ballantyne, yatağın yanındaki koltuklardan birine oturdu. Spaulding, gözlerini ondan yana çevirdi.

«Beni mi öldürmek istiyorlardı? Hedef ben miydim?»

Cevap Hollander'dan geldi, ne var ki.

«Fairfax sanmıyor. Bunun bir raslantı olduğu kanısında.»

Hollander'de bir gariplik vardı. Tutuktu adam. Konuşurken, David'le göz göze gelmemeye çalışıyordu, nedense.

«Garip bir raslantı değil mi? Uçaktaki tek yolcu bendim.»

«Ben sadece Fairfax'in kanısını bildiriyorum size.»

Kapı tıklatıldı. Ballantyne yerinden kalkıp açtı. Gelen bir üsteğmendi. David'in önüne yürüdü. Hazırola durdu. Adamın ölümün eşiğinden döndüğünü biliyordu. Yumuşak bir sesle konuştu.

«Hazırlanmamız gerek efendim. Yirmi dakika sonra uçak kalkmış olacak. Bavulunuz varsa, ben götüreyim...»

«Hiçbir şeyim yok üsteğmen. Ne varsa uçakla birlikte havaya uçtu.»

«Evet efendim. Çok geçmiş olsun.»

«Teşekkür ederim. Şimdi geliyorum.»

David, Hollander'la Ballantyne'a döndü; ellerini sıktı.

Hollander'e veda ederken, adamın gözlerinde herşeyi gördü.

Bir şey saklıyordu.

Çok önemli bir sır...

İngiliz Deniz Albayı, kameryanın kapısını açıp içeri girdi. Paul Hollander ayağa kalktı.

«Getirdiniz mi?»

«Evet.» Albay, demir masanın üzerine koydu, elindeki çantayı. Açtı. İçindeki zarfı alıp Hollander'e uzattı. «Laboratuardaki adamlarımız çok başarılı oldular. Resimler kusursuz...»

Hollander, zarfı açtı. İçindeki resmi çıkardı. Altı köşeli bir yıldız resmiydi bu.

Davud'un Yıldızı.

Yıldızın ortasında, İbranice bir yazı vardı. Altınaysa bir bıçak ve şimşek simgesi kazılmıştı. Şimşek, bıçağı ikiye ayırıyordu.

«İbranice yazı, 'Peygamber Haggai' anlamına geliyor. Filistinde bulunan, fanatik bir Yahudi örgütünün simgesi Haggai. Kendilerine **Haganah,** diyorlar. Görevleriyse, öc almakmış. İki bin yıllık felâketin, cinayetlerin öcü! Gelecek yıllarda onlarla çok uğraşacağımız belli.»

«Bunu uçağın altına kaynakladıklarını söylediniz, değil mi?»

«Evet. Talihimiz varmış ki ele geçirebildik. Yani, patlamada bir şey olmamış. Uçağı havaya uçuranın, bu **Haganah** Örgütü olduğundan kuşkumuz kalmadı.»

Hollander, bir süre gözlerini resimden ayıramadı. Derken başını kaldırıp albaya baktı.

«Peki ama neden? Neden?»

«Bunun cevabını size ben veremem.»

«Fairfax de veremiyor. Dahası bu işin unutulmasını, örtbas edilmesini istiyor...»

14

27 ARALIK 1943
WASHİNGTON

General Swanson, önündeki telefonu kaldırdı. Sekreteri, Albay Pace'in aradığını haber vermişti.

David Spaulding'in dosyasını almaya gittiği günden beri Pace'i görmemişti.

«Evet albayım?»

«Terceira'daki Lajes Alanından bir telsiz haberi geldi.»

«Ne demek bu? Nerden geldi?»

«Azor Adalarından. Spaulding'i getiren B-17'ye sabotaj ya-

pılmış. Kalkarken havaya uçmuş.»

«Rezalete bak!»

«Buraya gelmenizi rica edecektim efendim.»

«Bizim adama bir şey olmuş mu?»

«İlk gelen raporlarda sağ olduğu belirtiliyor. Ama kesin bir şey yok. Herşey karmakarışık. Son ve kesin haberi almadan sizi aramayacaktım ama bazı... beklenmedik şeyler oldu. Buraya kadar gelmenizi rica edeceğim.»

«Geliyorum. Spaulding'le ilgili her şeyi öğren, ben gelinceye kadar!»

Swanson, masasının üzerinde duran kâğıtları toparladı. Kendall'dan gelen bilgilerdi bunlar. Bunları zımbalayıp küçük, çelik kutunun içine yerleştirmek, sonra da kasaya kilitlemek gerekiyordu.

Tam anlamıyla, 'güvenlik tedbirleri' diye buna denirdi işte.

Kasayı açtı. Bir an düşündü. Kâğıtları yanına alsa mıydı acaba? Vazgeçti. Kasada kalmaları daha iyiydi. Sokakta yürüyen, bir yerden diğerine arabayla giden bir adamın cebinde durmaktansa, yere çivilenmiş, silâhlı koruyucuların gözetiminde bir kasada bulunmaları daha emindi, hiç kuşkusuz. Kasanın başına bir 'kaza' gelemezdi. Ama elli üç yaşında bir tuğgeneralin başına nelerin gelebileceği hiç belli olmazdı!

Kapıdaki muhafızı selâmlayıp, çabuk çabuk merdivenlerden indi. Kaldırımın yanında bekleyen arabasına yürüdü. Şoför hazırolda bekliyordu. Sekreteri haber vermişti. Kadın generale yanaşmak, onun metresi olmak için elinden geleni yapıyordu. Bugüne kadar Swanson direnebilmişti. Ama gün gelecek, dış ve iç baskıların da etkisiyle onu odasına alacak, kapıyı kilitleyecek, kahverengi, deri kanepenin üstünde onunla yatacaktı!

Ne diye sekreterini düşünüyordu? Kapının dibindeki masada oturan, kadın teğmenin başına çökmeyi tasarlamanın sırası mıydı?

Ardına yaslanıp şapkasını çıkardı. Sekreterini neden düşündüğünü biliyordu; geçici de olsa, rahatlamasını sağlıyordu. Azor'-

daki alanda havaya uçan B-17'nin yanısıra, umutlarının da bin parçaya bölünüp bölünmediğini düşünmekten kurtuluyordu hiç olmazsa.

Herşeye yeniden başlamak, dipten doruğa yavaş yavaş tırmanmak istemiyordu! Bütün dosyaları elden geçirmek, Spaulding'in yerine bir başkasını bulmak çok güçtü. Şu anda, elinde bulunan ayrıntıları düşünmek bile zor geliyordu.

Lâğım faresinin verdiği ayrıntılar.

Kendall.

Bilmece. Swanson, haber alma örgütlerine, adamla ilgili bilgi toplamak görevini vermişti. Askeri Haber Alma Örgütü G-2 ve Hoover'ın manyakları, Federal Soruşturma Bürosu memurları, dişe dokunur hiçbir şey bulamamışlardı. Bazı kişilerin adları, bazı tarihler. Hepsi bu. Meridian'da görevlilerin, ATCO ya da Packard'ın yöneticilerinin sorguya çekilmemeleri buyrulmuştu. Böyle olunca da, ayrıntılı hiçbir şey öğrenilemedi tabii.

Kendall, kırk altı yaşında, astımlı, yeminli muhasipti. Bekârdı. Birkaç dostu vardı. Tek sahibi bulunduğu şirketinden iki sokak ötede, Manhattan'da oturuyordu.

Kişilik değerlendirmesi hep aynıydı. Kendall aksi, terbiyesiz, bireyci, insan arasına girmeyi sevmeyen ama işinde doruğa ulaşmış bir adamdı.

Dosyada, çocukluğundan hiç söz edilmiyordu. Yoksulluk çekmemişti. Herkesi inim inim inleten ekonomik bunalım yıllarında bile parası pulu vardı Kendall'ın.

Kısacası, hiçbir ayrıntı yoktu.

Bilmece.

Ama Kendall'ın, Buenos Aires'le ilgili raporlarında 'bilmece' olarak nitelendirilebilecek hiçbir yan yoktu. En ince ayrıntıları bile düşünmüştü adam.

Alış veriş, üç, birbirinden ayrı adımdan oluşuyordu. Elmasların gelmesi ve denetimden geçmesi; jiroskop çizimlerinin gözden geçirilmeleri ve denizaltıyla elmasların taşınması. Koening madenlerinden gelecek kara elmas ve elmas kırıntıları, Nuevo Li-

manının, Darsano Norte Bölgesinde, bir depoda, silâhlı muhafızlar gözetiminde korunacaktı.

Fizikçi Eugene Lyons, San Telmo Bölgesinden, bir apartman dairesinde kalacaktı. Onu da silâhlı muhafızlar koruyacaktı. Çizimler buraya getirilecekti. Lyons, gelişmeleri Spaulding'e bildirecekti.

Spaulding, Lyons'tan sonra gidecekti Buenos Aires'e. Ya büyükelçilikte ya da Swanson'un önereceği bir başka görevde çalışıyor görünecekti. Spaulding'in görevi, jiroskop çizimleriyle ilgili satışı düzenlemek ve çizimlerin gerçek oldukları onaylanınca parayı ödemekti. Spaulding, Washington'a şifreli bir telyazısı yollayacak, çizimlerin gerçek olduklarını bildirecek böylece de para 'sözüm ona,' Rhinemann'a teslim edilecekti.

Gerçekte, Spaulding'in yollayacağı telyazısı, denizaltının önceden belirlenen bir yerde su yüzüne çıkmasını sağlayacaktı. Denizaltı, elmasları taşıyan küçük bir motorla bulaşacak, malları yükleyip yok olacaktı. Devriyeler ve havadan araştırma yapan uçaklar bölgeden uzak tutulacaktı. Bunun nedeni sorulursa da, Almanyadan kaçan, iki önemli kişi masalı anlatılacaktı.

Denizaltı elmasları yükledikten sonra, Rhinemann'ın 'Parayı' aldığını telsizle haber verecek, dalacak, Almanya'nın yolunu tutacaktı. Spaulding'de uçağa binip Amerika'ya dönecekti.

Her iki taraf da bu koşullara boyun eğmiş görünüyordu. Kendall, Erich Rhinemann'ın da bunlara evet diyeceğini sanıyordu. Kendall da Rhinemann da, işe tarafsız bir gözle bakabiliyorlardı, çünkü!

Swanson, iki adam arasındaki bu 'benzerliği' kabul ediyordu. Kendall'ın 'ortadan kaldırılmasını' istemesinin nedenlerinden biri de buydu zaten.

Muhasebeci, bir hafta sonra uçakla Buenos Aires'e gidip, Rhinemann'la konuşacak, bir anlaşmaya varacaktı. Spaulding, Rhinemann'a, tecrübeli bir kurye, ne zaman ne yapacağı belli olmayan, deli-bozuk Lyons'ın koruyucusu, bakıcısı olarak tanıtılacaktı. Spaulding'in başka hiçbir şeyden haberi olmayacaktı. El-

maslardan, denizaltıdan haberi olmayacaktı. Elmaslardan, denizaltıdan haberi yoktu. Alışveriş için gerekli şifreyi eyleme geçirecekti. Ama bu telyazısının taşıdığı gerçek anlamı bilmeyecekti. Öğrenemezdi de.

En nice ayrıntılara kadar düşünülmüş, kusursuz bir tasarı.

Swanson, belki binlerce kez, Kendall'ın 'ayrıntılarını' okumuştu. Bir tek yanılgı olsun yoktu. Muhasebeci, karmaşık bir alış verişi, basit, birbiriyle ilişkisi olmayan, üç kademede toparlamıştı. Kendall, kusursuz bir aldatmaca hazırlamıştı. Her adımda denetim noktaları vardı. Her eyleme karşı da bir başka eylem öneriliyordu.

Ve Swanson, son ayrıntıyı ekliyordu kusursuz tasarıya : Spaulding'in Rhinemann'ı öldürmesi!

Müttefik Haber Alma Baş Komutanlığından gelecekti, Rhinemann'ı ortadan kaldırma buyruğu. Erich Rhinemann, Alman Yer Altı Örgütü için büyük bir tehlike olmaya başlamıştı. Lisbon'dan gelen adam, dilediği yöntemleri uygulayarak onu ortadan kaldırabilirdi. İsterse katil kiralayabilirdi. Ama işin bitirilmesi gerekiyordu; bunun sorumluluğunu yüklenecekti.

Spaulding, soru sormaksızın işi kabul edecekti. Gölgeler dünyasında dört yıla yakın bir süredir yaşıyordu. Bu tür işleri daha önce yapmış, bundan sonra da yapacaktı.

Eğer Spaulding yaşıyorsa!...

Rezalet! Ne olmuştu? Nerdeydi o adı batasıca alan? Teceira... Ya alanın adı? Lapess? Yo yo yo... Lajes? Her ne boksa... Sabotaj! Kalkarken paramparça olmuştu!

Neden

Şoför, Virginia Kara Yoluna saptı. Fairfax'e on beş dakika kalmıştı. Swanson, habire alt dudağını çiğniyordu. Cebinden mendilini çıkarıp dudağına bastırdı. Sinirinden dudağını kanatmıştı!

«Sizle konuştuktan sonra yeni bilgiler aldık.» Ed Pace, duvarı boydan boya kaplayan haritanın önünde duruyordu. Azor'daki Terceira Adasının haritasıydı bu. «Spaulding'in durumu iyi.

Kırık çıkık yok. Bir iki küçük sıyrıkla atlatmış. Bir mucize oldu generalim. Birinci ve ikinci pilotla kargo sorumlusu çavuş, ölmüş. Spaulding'le makineli tüfekçi kurtulmuş. Makineli tüfekçi komada. Sağ kalacağını da sanmıyorlar.»

«Spaulding yürüyebiliyor, değil mi?»

«Tabii tabii. Hollander'la Ballantyne yanındalar şimdi. Onu bir an önce buraya getirtmek isteyeceğinizi düşündüm...»

«Evet!»

«Mitchell Üssüne doğru yola çıktı bile.»

«Ne zaman gelir?»

«Havada bir değişme olmazsa, bu akşam. Yoksa yarın sabah. Hemen buraya getirsinler mi?»

Swanson bir an düşündü. Sonra başını salladı.

«Hayır. Mitchell Üssündeki doktor, tepeden tırnağa muayene etsin. New York'ta kalsın. Birkaç gün dinlenmek istiyorsa, bir otele yerleştirin. Yoksa, herşey tasarladığımız gibi yürüyecek.»

«Birinin gidip onunla görüşmesi gerek.»

«Neden?»

«Evrağı yandı. Hazırladığımız herşey, uçakla birlikte kül oldu.»

«Evet. Bunu düşünmemiştim işte.»

Swanson masaya yürüdü. Boş iskemlelerden birine çöktü. Pace generali izliyordu. Alnı kırış kırış olmuştu. Adamın bu yorgun hali gözünden kaçmamıştı.

«Yeni kimlik, terhis emri falan hazırlayabiliriz. Basit iş...»

«Güzel. Hemen yapın öyleyse. Sonra biri bunları alıp Mitchell'a götürsün, Spaulding'e teslim etsin.»

«Olur... Ama... belki düşüncenizi değiştirmek isteyebilirsiniz.»

«Neyle ilgili düşüncemi?»

«Size uçağın bir sabotaj sonucu patladığını söylemiştim. Telefonda, beklenmedik bir gelişme olduğundan buraya kadar gelmenizi belirttim.»

General başını kaldırıp gözlerini albaya çevirdi.

«Çok yorucu bir hafta geçirdim. Bu işin ne kadar güç ve karmaşık olduğunu sana söylemiştim. Lütfen benimle, Fairfax'e özgü, saçmasapan oyunlar oynama. Senin alanında uzman olduğumu hiçbir zaman öne sürmedim, söylemedim. Sadece senden yardım istedim... emrettim. Şimdi lütfen, bu 'beklenmedik gelişmenin' ne olduğunu açık açık söyler misin?»

«Size elimden gelen yardımı yapmaya çalışıyorum generalim.» Pace'in sesi buz gibiydi. Ama saygıyı elden bırakmıyor, bir generalle konuştuğunu unutmuyordu. «Kolay olmadı ama size on iki saat kazandırdım. Uçağa bombayı **Haganah** koymuş.»

«Kim??»

Pace, Filistinde kurulan Yahudi örgütünü anlattı.

«Delilik bu! Hiçbir anlamı yok! Hem... hem nerden biliyorsun?»

«Uçağın parçalarını inceleyen uzmanlar, kuyruk bölümüne yakın bir yerde, **Haganah** madalyonu bulmuşlar. Kaynaklanmış. **Haganah** sabotaja imzasını atmış böylece.»

«İşe bak yahu! Azor'daki adamlara ne dedin?»

«Size bir gün kazandırdım generalim.. Hollander'le konuştum. Kimseye, özellikle Spaulding'e bir şey söylememesini bildirdim. Eğer olay duyulursa, raslantı diyerek, örtbas etmesini öğütledim. **Haganah,** bağımsız bir örgüt. Diğer Yahudi kuruluşlarıyla hiçbir ilgisi yok.»

«Olay duyulabilir mi?»

«Azor'ların, İngiliz denetiminde olduğunu biliyorsunuz. Portekizle yapılan eski bir anlaşma gereğince İngiltere, Azor adalarında askeri bir üs bulunduruyor.»

«Biliyorum.»

«Madalyonu bulanlar İngiliz uzmanlar.»

«Ne yapacaklar?»

«Müttefik Baş Komutanlığına eninde sonunda bildirecekler.»

«Ama sana hemen haber verildi.»

«Hollander dostumdur. Bazen ben ona yardım ederim bazen de o bana.»

Swanson, ayağa kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı.

«Senin düşüncen nedir Ed? Bomba Spaulding'i ortadan kaldırmak için mi kondu uçağa?»

Pace omuzlarını silkti.

«Belki... Ama, Spaulding'i ortadan kaldirmak için konmuşsa bile, bu işle bir ilgisi olmayabilir.»

«Ne?»

«Spaulding'in son dört yıl içinde yaptıklarını tüm ayrıntılarıyla bilmiyorum. **Haganah,** manyaklardan oluşan bir örgüt. Spaulding, görevi sırasında, İspanyol asıllı bir Yahudiyi öldürmek zorunda kalmış olabilir. Katolik bir ülkede, **Haganah'**nın düşmanlığını kazanmak için bu, yeter de artar bile. Uçaktakilerden biri için de konmuş olabilir bomba. Pilotun, Yahudilerden nefret eden, Nazilerle işbirliğine girişmiş bir akrabası... eski bir kin... öc almak isteği...»

Swanson bir süre konuşmadan öyle dolaştı. Sonra Pace'in karşısındaki iskemleye oturdu.

«Bu söylediklerinden hiçbirinin olmadığını sanıyorsun değil mi? Yani İspanyol asıllı bir Yahudinin öldürülmesi, pilotun akrabası, kin, öc...»

«Bilemem. Generalim bir öneride bulunabilir miyim?»

«Tabii tabii.»

Pace, generalin karşısındaki iskemleye geçti, oturdu. Adama tepeden bakmak istemiyordu. Yeterince şaşkınlık içindeydi zaten.

«Yaptığınız işin ne olduğunu bilmiyorum. Doğrusunu isterseniz, bilmek de istemiyorum. Savunma Bakanlığının işi... beni ilgilendirmiyor. Generalim... acaba bu yaptığınız işin, toplama kamplarıyla bir ilgisi var mı? Auscwitz? Belsen?»

«Uzaktan yakından hiçbir ilgisi yok.»

Pace öne eğildi:

«Haganah'yı ilgilendiren şeyler bunlar. Toplama kampları, İspanyol asıllı Yahudiler... Şimdilik hiçbir **yeni** karar vermeyin generalim. Elinizde geçerli kanıtlar yok...»

«Nasıl yok? Bir uçak paramparça olmuş, üç kişi ölmüş, sen

bana 'kanıt yok', diyorsun.»

«Uçağın altına kaynaklanan madalyonu başka biri de koymuş olabilir? Sizi sınavdan geçirmek isteyen biri?»

«Kim?»

«Bunun cevabını ben verememem. Spaulding'i uyarın. Gerçi onu uyarmak biraz gülünç olur. Uçaktaydı çünkü. Ama, Mitchell Üssüne gidecek adamım ona, böyle bir 'kazanın' tekrarlanabileceğini söylesin. Dikkatli olmaya zorlasın. Bu gibi durumlarla çok karşılaştı Spaulding. Ne yapması gerektiğini iyi bilir... Bu arada onun yerine bir başkasını da düşünmeye başlayın.»

«Bir başkasını mı?»

«Evet. Spaulding'in yerine. Eğer, biraz önce sözünü ettiğimiz 'kaza' yinelenirse, Spaulding ölebilir.»

«Ölebilir mi?»

«Evet generalim.»

Swanson, başını salladı.

«Ne biçim bir dünyada yaşıyorsunuz siz?»

Pace acı acı güldü.

«Karmaşık bir dünyada generalim.»

15

29 ARALIK 1943
NEW YORK

Spaulding, motelin penceresinden Beşinci Caddeyle Merkez Parkı'nı izliyordu. Montgomery Moteli, küçük, sevimli bir yerdi. Annesiyle babası, ne zaman New York'a gelseler, burada kalırlardı. Spaulding'e defteri imzalaması için uzatan kâtip, göz yaş-

larını saklayamamıştı. David de bir iki yutkunmuştu hani. Aşağı yukarı yirmi beş yıl önce, bu yaşlı kâtip David'in elini tutar, Merkez Parkı'na götürür, birlikte gezer, küçük, el yapması gölde kayık yüzdürür, atlı karıncaya binerlerdi.

Çeyrek yüz yıl önce! Parkta gezintiler. Dadılar. Annesiyle babasını trene götürmek için bekleyen, simsiyah giysili şoförler, plâk şirketlerinin genel müdürleri, bitip tükenmek bilmeyen şölenler, balolar, umursamadığı tarihler, ünlü bestecilerin adları, soyadları, kısa öz geçmişleri. Tartışmalar. Yetersiz bir orkestra şefinin kovulması, yenisinin aranması. Bulunması. Sonra onun da kovulması.

Delilik.

Ve Aaron Mandel. Okşayan, seven, yatıştıran, ikinci baba.

Sessiz günler. Özellikle Pazarları, oğullarının varlığını hatırlayan anne ve baba. Haftanın altı günü dadılara, şoförlere, otel, motel kâtiplerine, kat hizmetçilerine teslim ettikleri David'i parklara, hayvanat bahçelerine, müzelere götürmek için çırpınan adamla kadın.

Hüzünlü, gülünç, garip günler...

Nedense bu motele uzun yıllar uğramamıştı. Aslında uğraması için pek bir neden de olmamıştı hani. Ama motelin sahibi, resepsiyonda yıllarını tüketen kâtip, Spaulding ailesini büyük bir içtenlikle sever, sayardı. Hiç olmazsa onların gönlünü almak için arada bir uğrasa iyi olurdu. Ve işte, yıllar sonra, garip bir kente döndüğünde, güven duygusunun egemen olduğu bu motele inmişti.

Spaulding yatağa doğru yürüdü. Yatağın üzerinde yeni satın aldığı bavulu duruyordu. Bavulun içi, Rogers Peet Erkek Giyim Mağazasından aldığı elbiselerle doluydu. Pace, yeni kimlik ve terhis belgeleriyle birlikte para da yollamıştı. Parayı alırken bir makbuz imzalamıştı. Ama kimlik ve terhis belgeleri için bir şey imzalaması gerekmemişti.

Pace'in yolladığı binbaşıyla, Mitchell Üssünün revirinde ko-

nuşmuştu. Hayatından bezmiş bir doktor David'i dipten doruğa muayene ettikten sonra 'görev yapabileceğini' söylemiş, omzunun sargısını değiştirmişti. Bir süre dinlenmesini, her dört saatte bir iki ACP almasını söylemişti.

Binbaşı, Lajes sabotajıyla ilgili soruşturmanın yürütüldüğünü, Lisbon'da yaptığı işlere karşı bir misilleme olabileceğini bildirmişti. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Garipsediği bir şey olursa hemen Fairfax'den, Albay Pace'i arayacaktı. Sonra, Savunma Bakanlığından, Tuğgeneral Alan Swanson'un adını belleğine iyice yerleştirecekti. Swanson, Spaulding'in bu görevdeki üstüydü. Birkaç gün sonra arayacaktı onu.

O zaman neden Pace'e haber vermesi gerekiyordu? Madem üstü Swanson'du, neden onu aramıyordu, **garipsediği** bir şeyle karşılaşınca?

Pace böyle istiyor, demişti binbaşı. Tuğgeneral, dizginleri ele alıncaya kadar Pace'le ilişkisini sürdürecekti. Böylesi daha kolaydı.

Bir şeyler dönüyordu ya, ne? Lisbon'daki büyükelçiliğe gelen imzasız emirlerden, adadaki buluşmaya, uçağın patlamasına, New York'ta görmesi gereken iki sivile kadar her şeyde bir gariplik vardı.

General Swanson'un adını da ilk kez duyuyordu. Onunla tanışmak ilginç olacaktı doğrusu.

Yatağın üzerine uzandı. Bir saat dinlendikten sonra kalkıp, duş alıp traş olduktan sonra, üç yıldır uzak kaldığı New York'u görmeye gidecekti. Acaba savaş, bu kentin gece yaşantısını etkilemiş miydi? Gördüğü kadarıyla gündüz yaşantısı değişmemişti. Sadece duvarlara yapıştırılan 'Ülkeniz Sizi Göreve Çağırıyor' ilânları yeniydi. Bir gece bir kadın bulabilse iyi olacaktı. Ama bir orospu değil. Sabaha kadar, rahat rahat sevişebileceği, temiz, güzel bir kadın. Eski sevgililerinden biriyle sokakta karşılaşsa ne iyi olurdu! Bir an için telefon rehberine el atıp, eskilerden birini aramayı düşündü. Sonra vazgeçti. New York'lu sevgililerinden birini aramayalı aradan üç yıl dokuz ay geçmişti. Dünya

iki günde değişiyordu. Üç yıl dokuz ayda, kimbilir neler olmuştu neler!

Lisbon'da konuştuğu askeri ataşelerden biri, Amerikalı kadınların üniformaya duydukları sevgiden sözetmişti. 'Sırtında yüzbaşı, binbaşı üniforması varsa, kadınları elde etmek işten bile değil.'

Gülümsedi.

Geçen dört yılda, tam üç kez üniforma giymişti.

Ed Pace'le buluşup içki içtikleri gün. Lisbon'a vardığı gün. Lisbon'dan ayrıldığı gün.

Şimdi yanında üniforması yoktu bile.

Telefon çaldı. Şaşırdı David. Fairfax'le bu General Swanson'un dışında, nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Mitchell Üssünün revirinden telefon etmiş, Montgomery Motelindeki yerini ayırmıştı. Binbaşı yetmiş iki saat izinli olduğunu söylemişti. Kimse rahatsız etmeyecekti onu, bu süre içinde. Ama rahatsız eden vardı işte.

«Alo?»

«David!» Bir kadın sesi. Kalınca. «David Spaulding!»

«Kimsiniz?»

«Leslie, sevgilim. Leslie Jenner. Ne kadar oldu görüşmeyeli? Dört yıl!!»

Düşünceler yıldırım hızıyla beyninden geçmeye başladı. Leslie Jenner... New York'lu tanıdıklarından biriydi. Ama oyuncu değil. Üniversiteden. Biltmore Otelinde buluşmalar, La-Rue Kulübünde yanak yanağa danslar... Leslie, tamam! **Yüksek Sosyetenin** güllerinden.

Yale Üniversitesinden bir oğlanla evlenmemiş miydi bu? Adı neydi oğlanın? Hatırlayamıyordu.

«Leslie... çok şaşırdım. Burda olduğumu nerden öğrendin?»

«Hayatım, New York'ta olan herşeyden haberim vardır benim. Heryerde kulaklarım, gözlerim var sevgilim. Casuslarımla dolu bu kent.»

David Spaulding, damarlarında dolaşan kanın buza dönüş-

tüğünü duydu. Kızın bu 'güldürüsü' hiç hoşuna gitmemişti.

«Ciddi söylüyorum Leslie. Kimseye geleceğimi haber vermedim. Aaron'a bile. Sen nereden öğrendin?»

«Madem bu kadar merak ediyorsun söyleyeyim. Cindy Bonner'ı hatırlarsın? Cindy Tottle'dı adı. Paul Bonner'la evlendi. Neyse, Cindy, Rogers Peet Erkek Giyim Mağazasına uğramış. Bir Noel armağanını değiştiriyormuş. Birden seni görmüş. Elbise alıyormuşun. Cindy'i tanırsın. Ne kadar utangaç olduğunu da bilirsin...»

David, Cindy diye birini tanımıyordu! Yüzünü değil, adını bile hatırlamıyordu. Leslie Jenner, bu arada konuşmasını sürdürdü.

«... ve hemen en yakın telefona koşup bana haber verdi. Senle... 'Büyük Aşk' yaşadığımızı bilmeyen mi var sevgilim?»

Eğer 'Büyük Aşk,' Doğu Hampton'da geçen iki aylık kış tatili ve kan ter içinde kalıncaya dek süren aşk oyunları anlamına geliyorsa evet, 'Büyük Aşk' yaşamışlardı. Ama David, bu kıza ne âşık olmuştu ne de onu sevebilmişti. Gözden uzak yatak odalarında tatlı aşk dakikaları yaşamıştı. Hepsi bu. Sonra da kız, en az kendi ailesi kadar zengin bir aileye gelin gitmişti.

«Bu 'Büyük Aşkımızı' kocana söylemesen iyi olur...»

«Ah sevgilim. Beni duymadın bile. Jenner dedim, Hawkwood değil. Boşandıktan sonra adını taşır mıyım hiç?»

David'in kafasındaki ampul yanıverdi. Hawkwood diye bir adamla evlenmişti. Tenis şampiyonu muydu herif?

«Üzüldüm. Bilmiyordum...»

«Richard'la aramızda herşey yüzyıllar önce bitti hayatım. İğrenç bir evlilikti, doğrusunu istersen. Namussuz köpek, en yakın arkadaşlarımla bile ilişki kurmaya kalktı. İngiltere'de şimdi. Hava Kuvvetlerinde çok gizli bir görevi var. İngiliz kızlarının canına okuyordur. Bilirim onun ne aygır olduğunu...»

David'in içinde ılık ılık bir şeyler aktı. Leslie Jenner, yatağa çağrıyordu David'i. Sesinden, konuşmasından belli oluyordu.

«Müttefiklerimiz İngilizler. Onları mutlu etmek de görevi-

miz tabii.» David güldü. «Beni nasıl bulduğunu hâlâ söylemedin. Yani bu motelde kaldığımı.»

«Dördüncü telefondan sonra bulabildim ancak. Çoomodore, Biltmore ve Waldorf Otellerini aradım önce. Derken aklıma Montgomery Moteli geldi. Annenle baban hep oraya inerlerdi. Bu ülkede ilk kez Motel adını kullanan yer orası. Sonunda orayı aradım ve buldum seni...»

«İyi bir polis hafiyesi olursun sen Leslie.»

«Eğer izine düştüğüm kişi önemliyse, bulmadan bırakmam... Çok iyi günler geçirdik seninle David.»

«Evet öyle.» David, bambaşka şeyler düşünüyordu ama. «Bu anıları tazelememiz gerek. Yemeği başbaşa yemeğe ne dersin?»

«Eğer sen sormasaydın ben soracaktım.»

«Seni evinden alayım. Adresin ne?»

Leslie bir an duraksadı.

«Yo. Bir lokantada buluşalım. Buraya gelirsen, lokantanın yolunu bulamayız kolay kolay...»

Güzeel. Tam bir çağrı.

David küçük, gözden uzak bir yerin adını söyledi.

«Yedi buçuk? Sekiz?»

«Yedi buçuk tamam sevgilim. Ama dediğin yerde olmaz. Yıllar önce kapandı o lokanta. Galeri'de buluşalım. Kırk altıncı sokakta. Ben yer ayırtırım. Herkes tanır beni orada.»

«Oldu.»

«Zavallı sevgilim. Yıllardır uzaksın buralardan. Hiç merak etme, bundan böyle seni yanımdan ayırmam.»

«Tamam. Yedi buçukta buluşuruz.»

«Şimdiden sabırsızlanmaya başladım.»

Spaulding telefonu kapadı. Çok garip diye düşünmekten kendini alamıyordu. Bir kız, eski sevgilisine dört yıllık bir aradan sonra telefon ediyor nasıl olduğunu, ne yaptığını, sormuyordu. Hiç olmazsa, kentte ne kadar kalacağını sorar insan.

Bir başka şey daha vardı David'in kafasına takılan.

Annesiyle babası, Montgomery Moteline son kez 1934 yı-

lında gelmişlerdi. O günden bu güne, Spaulding ailesinden kimse buraya uğramamıştı bile. Leslie'yle 1936 yılında tanışmıştı. Çok iyi hatırlıyordu. Yale Balosunda, 1936 yılının ekim ayında.

Yani, Leslie Jenner, Montgomery Motelini bilemezdi.

Yalan söylüyordu.

16

29 ARALIK 1943
NEW YORK

Galeri, aynen David'in düşündüğü gibi çıkmıştı. Duvarlar kadife perdelerle kaplı, aşağıdan yukarı vuran cılız ışıklar, yemek listesini okumak konduğu besbelli, kırmızı mumlar. Müşteriler zengin, orta yaşlı, iyi giyimli. Çarpık gülücükler dağıtan, bembeyaz dişli, zengin çocukları. Sesler birlikte yükseliyor alçalıyor.

David geldiğinde Leslie Jenner, kapının yanında bekliyordu. Sarıldı. Birkaç saniye kollarıyla sıktı genç adamı. Geri çekildiğinde gözleri dolu dolu olmuştu. Gözyaşları gerçekti. Ama kadında bir düzmecelik vardı. Etli dudakların gerilişinde mi? Yoksa bakışlarında? Bir düzmecelik vardı evet. Belki de David, Galeri gibi yerlerden, Leslie Jenner gibi kızlardan çok uzak kalmıştı...

Diğer yönlerden Leslie, tam hatırladığı gibiydi. Biraz daha olgundu... ve de dolgun. Feleğin çemberinden geçmiş, nerden gelip nereye gittiğini iyi bilen kadınlardandı, hiç kuşkusuz. Kumral. Saçları omuzlarına iniyor. Dalga dalga. Kahverengi gözleri iri, nemli. Dudaklar kıpkırmızı, etli. Yüz uzun. Soylu. Uzun boylu, iri göğüslü, ince belli, dolgun kalçalı. Sevişmek için yaratılmış bir vücut.

Dudaklarını David'in kulağına yapıştırdı.

«Tanrım, Tanrım, Tanrım, Tanrım ...David'im!»

Elele masalarına yürüdüler. Kız bir an olsun David'in elini bırakmıyordu. Yemeğini tek eliyle yiyor, sanki kaçacakmış gibi tutuyordu David'i.

David, terhis belgesindeki masalı anlattı. İtalya'da savaştığını yaralandığını, New York'ta ne kadar kalacağını bilmediğini. Kız dinlemiyordu. Gözlerini David'inkilere dikmiş, tatlı tatlı gülümsüyordu.

Yemek, yataktan önceki adımdı. İkisi de biliyordu bunu. Geçmişten rahatça sözettiler, onun için. Seviştikleri günlerden, anne babalarının burunları dibinde, gürültü çıkmasın diye büyük çaba harcayarak birbirlerinin oldukları dakikalardan...

«Senin evine mi gidelim Leslie?»

«Hayır sevgilim. Annemin kız kardeşiyle, teyzemle birlikte oturuyoruz.»

«Öyleyse benim odama gidelim.»

«David.» Kız, erkeğin elini uzun uzun sıktı. «Montgomery'de herkes bizi tanır. Çocukluğumuzu bilir... Peggy'nin anahtarını aldım, bu gece için. Peggy'i hatırlayacaksın? Jack Webster'la evlenmişti. Düğünlerinde sen de vardın canım. Deniz Kuvvetlerinde Jack. Peggy de onu görmeye, San Diego'ya gitti. Anahtarı bana bıraktı.»

Spaulding, kızın yüzünü inceledi. Telefondaki garip tavrını unutmamıştı. Ailesiyle, eski motelle ilgili yalanı da. Gene de, düş gücü fazla mesai yapıyor olabilirdi! Lisbon'da geçirdiği yıllar ona bunu öğretmişti. Dikkatli olmayı, her an tetikte beklemeyi. Affetmemeyi. Ama bu kızda bir... bir gariplik olduğu da gerçekti. Hem iştahı hem de merakı kabarmıştı.

«Peggy'nin evine gidelim.»

Cinsel bir amacın dışında başka bir hedef olduğunu sanmıyordu. Varsa bile, ne olduğunu kestirememişti David.

Paltolarını çıkardılar.

Leslie mutfağa, içki hazırlamaya gitti. David de şömineyi yaktı.

Biraz sonra, elinde iki buzlu viski, geldi.

«İki gün sonra yılbaşı sevgilim. Bu akşam bizim yılbaşımız olacak. Birlikte geçireceğimiz birçok yılbaşının başlangıcı olması dileğiyle David.»

Spaulding içkisini aldı. Gülümsedi. Sonra uzandı. Diğer içkiyi de aldı, kızın elinden.

«Sehpanın üzerine koyayım.»

Leslie yürüdü.

Şöminenin önüne gelince durdu.

Blûzunun düğmelerini çözmeye başladı.

Yavaşça omuzlarından aşağı sıyırdı.

Dantel sütyenin içinde göğüsleri iri, bembeyaz dimdikti.

«Gömleğini çıkar David.»

David düğmeleri birer birer açarken Leslie, etekliğini çıkardı. Nefisti! Bembeyaz!

David kadını kollarıyla sardı. Sütyenin kopçasını açtı. İri, ak güvercinleri elleriyle okşadı, dudaklarıyla sevdi.

Biraz sonra, çırılçıplak, şöminenin önündeki halıya çöktüler.

«Burada David. Yerde... halının üstünde.»

Uzun uzun öpüştüler.

«Hatırlıyorum.» Gülümsedi David. «İlk kez, kayıkhanenin yanındaki kulübede sevişmiştik seninle. Yerde. Hatırladın mı?»

«Unuttuğunu sanıyordum. Ben hiçbir zaman unutmamıştım...»

Leslie'yi eve götürdüğünde saat ikiye çeyrek vardı.

Üç kez, birlikte mutluluğun doruğuna varmışlardı.

Bol bol viski içmişler, eski günlerden sözetmişlerdi.

Leslie, kocasından rahatlıkla sözedebilen, ender kadınlardan biriydi. Cinsel yönü güçlü, kafası boş, ailesinden kalan milyonlarla yaşayan, önüne çıkan her kadını tavlamaya uğraşan bir adamdı Richard Hawkwood.

Parasıyla yüzbaşı rütbesi satın almış. Hava Kuvvetlerine girmiş, Londra'da vur patlasın çal oynasın, savaşın sonunu bekli-

yordu. Savaş bu gibi insanlar içindi bir bakıma. Üniforma giyiyor, buyruklar yağdırıyor, tüm aşağılık duygularını doyurabiliyorlardı.

David, bir kez daha Montgomery Motelini nasıl bulduğunu sordu kıza.

Ama aynı cevabı aldı.

«Aşk beni sana itti David.»

Yalandı bu sözü de. Sevişmişler, doymuşlardı. Ama bu aşk değildi.

Yarın bulaşacaklardı. Webster'de. Akşam onda. Leslie'nin biriyle birlikte olması gerekiyordu ama on'a kadar kurtulmaya bakacaktı. Sonra da iki gün iki gece birlikte olacaklardı. Gerçek yeni yılı birlikte kutlayacaklardı.

Kızı apartmanın önünde bıraktı. Leslie, teyzesinin uyuduğunu, kadıncağızı rahatsız etmek istemediğini, onun için takside ayrılmaları gerektiğini söylemişti.

David, Motelin önünde indi. Taksi şoförüne bir dolar bahşiş vererek içeri girdi. Çabuk adımlarla asansöre yürüdü, katına çıktı.

Kapının önüne gelince durdu. Çakmağını yaktı. Yere diz çöktü. Kapıya yapıştırdığı ince iplik yoktu!

Ne zaman otelde kalsa, dışarı çıkarken kapının iki kanadı arasına bir iplik yapıştırırdı. Böylece, yokluğunda içeri kimsenin girip girmediğini anlayabilirdi.

Yanında silâhı yoktu. İçerde de tabancalı birileri olabilirdi.

Asansöre dönüp aşağı indi. Gece nöbetçisine kapıyı açamadığını, yardım etmesini söyledi.

Kâtiple birlikte asansöre binip yukarı çıktı gene. David asansörün kapısını itti. Aynı anda kulağına bir tıkırtı geldi. Bir oda kapısı açılıp kapanmıştı. İki adımda koridora geldi. Bakındı.

Kimseler yoktu.

Kâtip kapıyı kolayca açtı. David adamı hafifçe itti. Kâtip odaya girdi. David sırtını duvara verip iki saniye bekledi. Ses yoktu. Banyo kapısıyla gömme dolap açıktı. Onları David açık bırakmıştı.

Başka saklanacak yer yoktu zaten. Kâtibin eline bir onluk sıkıştırdı.

«Çok teşekkür ederim. Sizi rahatsız ettim. İçkiyi biraz fazla kaçırdım galiba.»

«Rica ederim efendim. Asıl ben teşekkür ederim. Her zaman emrinizdeyim beyefendi.»

Adam kapıyı ardından çekerek gitti.

David, hemen odayı incelemeye koyuldu.

Dolapta duran ceketini çıkardı. Üst cebi çaprazlama kesen bir iplik yapıştırmıştı oraya da. Yoktu.

Dolabın ikinci çekmecesindeki de düşmüştü. Yerde duruyordu.

Bavuluna baktı. Açılmıştı.

David, telefonun yanındaki rehberi aldı. Zaman yitirmenin anlamı yoktu. Odasını baştan aşağı, iyice aramışlardı. Profesyoneldi arayanlar. Hiçbir iz bırakmadıklarını sanmışlardı.

Leslie Jenner'e telefon edecekti. Apartmanın yanında bir telefon kulübesi gözüne çarpmıştı. Oradan arayacaktı. Ama önce numarasını bulması gerekiyordu. Telefonda, akıl almaz bir şey anlatacak, acele buluşmaları gerektiğini söyleyecekti. Eğer Leslie kabul eder gelirse, herşey yolunda demekti. Eğer bin dereden su getirir, olmazlanırsa, sabaha kadar telefon kulübesinde bekleyecek, apartmanı göz altında tutacaktı.

Leslie Jenner'in bu arama olayıyla mutlak ilgisi vardı. Nedenini öğrenmek istiyordu David.

David'in yarım saat önce gittiği adreste, Jenner diye biri oturmuyordu.

Rehberde, Manthattan telefon numarası olan altı tane Jenner vardı ama.

Bunların numaralarını birer birer motelin santralına söyledi.

Hepsinden gelen cevap birdi.

Leslie Jenner diye birini tanımıyorlardı.

Spaulding telefonu kapadı. Yatağın üzerinde oturuyordu. Kalktı. Odanın içinde dolaşmaya başladı.

Apartmana gidip kapıcıyla konuşmak en iyisiydi galiba. Ama

Leslie'nin teyzesinin adını bilmiyordu. Sonra, kapıcı kuşkulanabilirdi. Yo, bu tehlikeyi göze alamazdı.

Rogers Peet Mağazasındaki kız kimdi yahu? Noel armağanını değiştirmeye giden? Cynthia? Cindy. Cindy. Cindy Tuttle... Tottle. Hayır, hayır... Bonner. Tamam. Paul Bonner'la evlenmişti.

Gene yatağa oturdu. Rehberi açtı.

Tamam. İşte. 'Paul Bonner, 480 Park Caddesi.' Numarayı santralcı kıza bildirdi.

Karşıdan uykulu bir ses geldi, biraz sonra.

«Alo?»

«Bayan Bonner?»

«Evet. Ne var? Ben Bayan Bonner.»

«Efendim... ben David Spaulding. Bugün öğleden sonra, beni Rogers Peet Mağazasında gördünüz. Elbise alıyordum. Siz de Noel armağanınızı değiştiriyordunuz. Galiba kocanıza gelen bir armağanı. Sizi rahatsız ettiğim için çok özür dilerim... Bu akşam, Leslie Jenner'le birlikteydim... Onu siz aramışınız. Burda olduğumu haber vermek için. Yarın bulaşacağız... Ama bir işim çıktı. Sizden Leslie'nin telefonunu rica edecektim. Rehberde bulamadım. Ondan almayı da unutmuşum.»

«Bay Spaulding!» Kadının sesi bayağı sertti. Uyku izi falan da kalmamıştı. «Eğer bu bir şakaysa, çok kötü bir zaman seçtiniz! Evet, sizin adınızı hatırlıyorum. Ama sizi bugün öğleden sonra görmedim... armağan falan da değiştirmiyordum... Rogers Peet'e de gitmedim. Kocam dört ay önce öldü. Sicilya'da. Leslie Jenner'le konuşmadım... Hawkwood oldu galiba soyadı şimdi... Onu bir yıldır da görmüyorum. California'ya taşındı. Pasadena'da oturuyormuş. Onunla hiçbir ilişkim olacağını da sanmıyorum.»

Telefon pat diye kapandı.

17

31 ARALIK 1943
NEW YORK

Yılbaşından bir gün önceydi; sabah.

Meridian Uçak Şirketinde işe başlayacağı ilk gün.

Bir gün önce otelden dışarı pek çıkmamıştı. Öğle yemeğini dışarda yemiş, gazete ve birkaç dergi aldıktan sonra odasına kapanmıştı. Akşam yemeğini de odasında yemişti. Sonra, saat ona doğru bir taksiye atlayarak, Leslie Jenner'le buluşmaya gitmişti. Kızın gelmeyeceğinden yüzde yüz emindi. Gene de gitmiş, beş dakika bekledikten sonra odasına dönmüştü.

Odadan çıkmamasının belli başlı iki nedeni vardı. Birincisi, Mitchell Üssündeki doktorun da dediği gibi, yorgunluktan ayakta duracak gücü kalmamıştı. İkinci neden, en az birincisi kadar önemliydi. Fairfax, Leslie Jenner Hawkwood, Cindy Tottle Bonner ve karısı California'da olan Jack ya da John Webster adında bir deniz subayıyla ilgili soruşturmalara başlamıştı.

David bu bilgileri hemen istemişti. Ed Pace'de, kırk sekiz saat içinde elinden geleni yapacağına söz vermişti.

Spaulding, Cindy Bonner'ın, Leslie Jenner'la ilgili söyledikleriyle takılmıştı.

California'ya taşındı. Pasedena'da oturuyormuş.

Apartmanın kapıcısı, Webster ailesinin gerçekten orada oturduğunu, kocasının deniz subayı olduğunu karısının da California'ya, onu görmeye gittiğini söylemişti. Gelen mektuplar kapıcıda duruyordu.

Kadın California'da neredeydi?

Leslie de California'da oturuyordu.

Bu ikisinin arasında bir bağlantı var mıydı? Yoksa raslantı mıydı?

Spaulding saatine baktı. Sekizdi. Yarın 1944, diye düşündü.

Ama bu sabah, Meridian'ın otuz sekizinci sokaktaki ofisine gidecek, Walter Kendall ve Eugene Lyons diye iki adamla konuşacaktı.

Telefon çaldı. David uzandı.

«Spaulding?»

«Merhaba Ed.»

«Elimden geleni yaptım. Pek bir anlam çıkaramadım ya, neyse. Hawkwood'ların boşandıklarını gösterir hiçbir belge yok, elimizde. Adam gerçekten de İngiltere'de bulunuyor. Sekizinci Hava Kuvvetlerinde. Ama gizli bir görevi falan yok. Surrey'deki Onuncu Ağır Bombardıman Filosuna bağlı bir pilot.»

«Peki ya kadının California'da oturması?»

«Onsekiz ay önce, New York'tan ayrılıp California'ya, teyzesinin yanına taşındı. Teyze çok zengin. Goldsmith diye bir adamla evli. Banker, Milyoner. Yüksek sosyete.»

«Peki ya Webster?»

«**Saratoga** gemisinde görevli. Gemi, San Diego limanında, onarılıyor. İki hafta sonra denize açılacak. Karısı Peggy sevgili teğmeninin yanına koşmuş. Greenbriar Otelinde kalıyor.»

«Bonner'larla ilgili ne var?»

«Senin bildiklerinin dışında pek bir şey yok. Adam gerçek bir kahramanmış. Gümüş Yıldız madalyası almış. Sicilya çıkartması sırasında ölmüş.»

«Hepsi bu mu?»

«Evet. Birbirlerini tanıyorlar. Ama senin Savunma Bakanlığı görevinle ilgili hiçbir şey yok.»

«Bunu bilemezsin Ed. 'Görevin ne olduğundan haberim yok,' dememiş miydin?»

«Doğru. Ama görevle ilgili bazı küçük, önemsiz ayrıntıları biliyorum. Ve aralarında hiçbir ilişki kuramadım.»

«Odam aranmıştı. Bundan yüzde yüz eminim.»

«Belki hırsızlık için girdiler. Zengin asker, zenginlerin uğrak yeri olan bir motelde kalıyor. Hırsızlar için biçilmiş kaftansın.

Yanında bir sürü para olabileceğini düşündüler belki. Yeni 'terhis' olduğuna göre...»

«Sanmam. Profesyoneldi odamı arayanlar.»

«Otel farelerinin çoğu profesyoneldir zaten.»

«Ed bir şey daha var.»

«Nedir?»

«Cindy Bonner, 'onunla hiçbir ilişkim olacağını da sanmıyorum,' dedi. Garip değil mi sence? Neden böyle bir şey demek gereğini duydu?»

«New York'un sözüm ona **yüksek sosyetesindeki** karılar birbirlerinin kocalarını ayartmakta büyük hüner sahibidirler. Sonra, beğendikleri erkeklerle de yatmakta bir sakınca görmezler. Bu Leslie de seni gördü. Eski günleri hatırladı. Eh bir iki güne kadar California'ya dönüyor. Neden olmasın? Gelip senin koynuna girdi.»

«Yo, hayır. Mantıklı bir bakış açısı değil bu. Kadın beni otelden uzak tutmaya çalışıyordu. Bak Ed... bu işlerde bir gariplik var. Azor'daki bomba olayında hedef benmişim. Senin Mitchell Üssüne yolladığın binbaşı böyle dedi...»

«Sen **olabilirsin!**»

«Bense öyle düşünmüyorum. Ama geçen geceki olayın benimle ilgili olduğu kanısındayım. Bu kez sen aksini düşünüyorsun. Galiba ikimiz de yorulmaya başladık Ed.»

«Belki. Beni asıl düşündüren senin bu görevdeki patronun. Swanson, bu işlerden hiç anlamıyor. Olaylar karmaşıklaştıkça adamın eli ayağı birbirine dolaşacak. Ben, ona sorun yaratmama çabasındayım.»

«Öyleyse adamcağıza sorun yaratmayız Ed. Hiç olmazsa şimdilik. Gerekirse, zorunlu kalırsak yani, bir iyilik düşünürüz!»

Spaulding, karşısında oturan, pasaklı muhasebeciyi dinliyordu. Bugüne kadar Walter Kendall gibi bir adamla hiç tanışmamıştı. Leş gibi bir herifti. Pis pis ter kokuyordu. Gömleğinin yakası simsiyah, elbisesi ütüsüz. Adamın, aynı anda burnundan ve de ağzından soluk alışını, şaşkınlık içinde izliyordu David. Kendall,

Buenos Aires görevini anlatıyordu. Terceira'daki görevli, Eugene Lyons'un garip olduğunu söylemişti. Eğer Kendall 'olağansa' acaba Lyons nasıldı??

Buenos Aires işi basit görünüyordu. Lisbon'da yapmak zorunda kaldıklarına oranla çocuk oyuncağı sayılırdı. Hattâ öylesine basitti ki, ta Lisbon'dan buraya kadar getirilmesine bayağı canı sıkılmıştı. Eğer her şeyi iki hafta önce anlatmış olsalardı, buraya kadar gelmek zahmetinden kurtulur, Washington'da bunca para harcamak zorunda kalmazdı. Kurduğu örgüt, çalışmalarına, etkin bir biçimde başladığından bu yana Alman Yeraltı Örgütüyle işbirliği halindeydi. Eğer bu Erich Rhinemann, çizimleri satın alabilecek ve onları Peenemünde'nin dışına çıkarabilecekse, Lisbon'daki adam bunları Amerika'ya kolayca getirebilirdi. Kuzey Denizi ya da Manş'ı aşarak getirmekten çok daha basit, tehlikesiz yollar bulmak olanağı vardı. Bu denizler devriyelerce gözetim altındaydı. İşin en ilginç ve de akıl almaz yanı, Rhinemann'ın Peenemünde'den **Peenemünde**'yle ilgili çizimleri ele geçirebilmesiydi. Çok garipti; olağanüstüydü dahası. Peenemünde yerin yedi kat dibinde, çelik bir kasaydı. Karmaşık güvenlik tedbirleri uygulanıyor, kuş uçurulmuyordu. Bir adamı dışarı çıkarmak, bir kâğıt parçasını kaçırmaktan çok daha kolaydı.

Dahası, Peenemünde'nin laboratuarları birbirinden ayrı görev yapıyorlardı. Aradaki bağlantıyı, Gestapo'nun denetimi altında birkaç bilim adamı sağlıyordu. Kısacası Erich Rhinemann'ın (1) birbiri ardına, laboratuar yöneticilerini satın alması, (2) Gestapo'ya rüşvet yedirerek (olanaksız) göz yummasını sağlaması, (3) laboratuarlar arasında ilişki kurmakla görevli iki üç bilim adamını bu işe koşturması gerekiyordu!

David, tecrübelerine dayanarak son iki olasılığı listeden çıkarmıştı. Gestapo ve iki üç bilim adamı, her an Rhinemann'ı ele verebilirlerdi. Demek Rhinemann, laboratuar yöneticilerini satın almıştı. Tehlikeliydi ama olabilirdi.

Kendall konuşurken David, bu düşüncelerini kendine saklamaya karar verdi. Cevaplarını bilmek istediği birkaç soru soracak ama şu an için, Walter Kendall'la bir 'ortaklığa' girişmeyecekti. Bu karara varması güç olmamıştı. Kendall, dostluk ya da ortaklık kurulacak adamlardan değildi.

Spaulding, Kendall sözlerini bitirince ilk sorusunu sordu.

«Çizimlerin, kademeli olarak verilmelerinin nedeni var mı?»

«Olmayabilir. Ama Rhinemann bunları, parça parça dışarı çıkarabiliyor. Herşey belirli bir zaman tablosuna göre yürütülüyor Rhinemann işin böyle daha kolay yürütüleceği kanısında. Söylediklerine bakılırsa, bir hafta içinde bütün çizimler tamamlanmış olacak.»

«Mantığa uygun. Bu Lyons, çizimlerin gerçek olup olmadıklarını anlayabilecek mi?»

«Ondan daha iyisini arasan da bulamazsın. Biraz sonra ondan söz ederiz. Arjantin'de, Lyons'dan sen sorumlusun.»

«Bu, biraz güç olmayacak mı?»

«Onunla başa çıkabilirsin. Sana yardım edilecektir... Önemli olan, Lyons, çizimleri onaylar onaylamaz, senin şifreleri yollaman ve Rhinemann'ın parasını almasıdır. Sen şifreyi yollamadan Rhinemann'a beş para verilmez.»

«Anlamıyorum. Neden bu kadar karmaşık? Eğer çizimlerde bir yanlışlık yoksa, neden para Buenos Aires'te ödenmiyor?»

«Rhinemann parayı Arjantin bankasından almaya yanaşmıyor.»

«Dünyanın parası olsa gerek.»

«Öyle.»

«Rhinemann'la ilgili pek bir şey bilmiyorum ama onun Alman Yeraltı Örgütüyle çalışması biraz garip değil mi?»

«Rhinemann Yahudi.»

«Bunu ölüm kamplarındaki Yahudilere söyleme sakın. İnanmazlar.»

«Savaş, bazı ilişkileri zorunlu kılıyor. Bize baksana. Kızıllarla birlikte çalışıyoruz. Amaçlarımız bir çünkü.»

«Bir sorum daha var. Madem Buenos Aires'e gidiyorum, ne-

den New York'a geldim? Lisbon'dan Arjantin'e yollanmam daha kolay olmaz mıydı?»

«Son dakikada verilen bir karar.»

«Transfer listesinde miyim?»

«Bilmiyorum... Nedir bu liste?»

«Dışişleri Bakanlığı transfer listesi. Askeri ateşe.»

«Gene anlamadım...»

«Lisbon'dan ayrıldığım biliniyor mu? Bilinmemesi gerektiğini sanmıştım da...»

«Öyleyse bilinmiyordur. Neden?»

«Nasıl davranmam gerektiğini bilmemde yarar var.»

«Bir süre burada kalıp, benimle ve Lyons'la tanışman iyi olur, diye düşündük. Ne yapmak istediğimizi, neler tasarladığımızı, nasıl çalışacağımızı öğrenmen gerek.»

«İyi düşünmüşsünüz. Ciddi söylüyorum. Çoğu kez, işi tam anlamıyla bilmeksizin ateşe sürerler bizi. Ben de bunu yapmışımdır. Örgütümde çalışan adamlara yani. Benim bu... İtalyada yaralanmam, terhis edilmem... bu masallar New York için mi hazırlandı?»

«Evet. Herhalde.»

Masasının üzerinde oturmakta olan Kendall ayağa kalktı. Koltuğuna kuruldu; ardına yaslandı.

«Ne kadar sürecek?»

David öne eğilmiş, Kendall'a dikmişti gözlerini. Muhasebeciyse masasına bakıyordu.

«Ne 'ne kadar sürecek?'»

«İtalya savaşıyla ilgili hiçbir şey bilmiyorum. Terhis emrimde Beşinci Orduda görev yaptığım yazılı. Otuz Dördüncü Tümen, yüz on ikinci alay. Eğer bir süre daha bu 'paravananın' ardına saklanacaksam, konuyu bilmem gerekir. Beklenmedik sorularla karşılaşmak istemiyorum.»

«Onu bana sorma. Burda beş altı gün kalacaksın. Sonra General Swanson'la görüşeceksin. O seni Buenos Aires'e yollayacak.»

«Pekâlâ, bu soruları generale sorarım.»

«Buenos Aires'e gidinceye kadar, Lyons'la birlikte, onun ofisinde çalışacaksın.»

«İyi. Onunla tanışmak isterim.»

«Otur. Lyons burada yok. Sekreterden başka kimseyi bulamazsın bu gün, burada.» Kendall cebinden bir sigara çıkardı; yaktı. «Sana Lyons'dan sözetmem gerek.»

«Peki.»

«Ayyaştır. Dört yıl hapis yattı. Konuşamaz. Gırtlağı ham alkolle yandı. Ve dünyanın önde gelen fizikçilerinden biridir.»

Spaulding, birkaç dakika Kendall'a baktı. Şaşırmıştı.

«Böyle bir adamla nasıl çalışırız?»

«Çok akıllı olduğunu söyledim.»

«Tımarhanedeki zırdelilerin yarısı da öyledir! Çalışabilir mi, onu söyle sen bana. Benim sorumluluğumda olduğunu söylemiştin. Onunla ilgili her şeyi bilmek istiyorum.»

«Ondan iyisi yok.»

«Bu benim sorularıma cevap vermiyor ama.»

«Sen askersin. Emir alırsın...»

«Emir de veririm!»

«Pekâlâ... Haklısın galiba.»

«Ha şunu bileydin!»

«Eugene Lyons, e r o d i n a m i k konusunda bir kitap yazdı. Massachussets Teknoloji Enstitüsünün en genç profesörüydü. Belki de çok gençti; bilmiyorum. Her neyse içmeye başladı. Kötü bir evlilik yaptı. Borca girdi... gırtlağına kadar.»

«Sonra?»

«Sonra ne yapacağını şaşırdı. Bir hafta süreyle içti. Ayıldığında, Boston'un Güney Yakasında, üçüncü sınıf bir oteldeydi. Yanındaki kadınsa ölmüştü. Döverek öldürmüştü kadını. Orospuydu. Kimsenin umurunda bile değildi ölmesi. 'Önceden tasarlanmamış Cinayet' olarak nitelendirdi savcı. Enstitü en iyi avukatları tuttu. Lyons, dört yıl hapse mahkûm oldu. Çıkınca, kimse yanına

bile yaklaşmadı. İş vermek istemedi... Bu dediğim 1936'daydı. Tam bir serseri gibi yaşamaya başladı.»

Kendall sırıttı.

David, rahatsız olmuştu. Bu öykünün gülünç hiçbir yanı yoktu.

«Serserilikten vazgeçti ama, değil mi?»

«Üç yıl sürdürdü bu yaşantısını. Derken gırtlağını yaktı.»

«Yazık.»

«Aslında başına konan devlet kuşuydu bu. Hastanede doktor gerçek kimliğini öğrendi. Lyons'la ilgilenmeye başladı. Hastanenin ruh hastalıkları kliniğine yattı. Kendisini toparladı. Savaş patlayınca da savunma bakanlığında çalışmaya başladı.»

«Şimdi iyi yani?»

«Böyle bir adamı birkaç yılda temizleyemezsin. Arada bir içki fıçısına düştüğü oluyor. Gizli konularda çalıştığı için yanında sürekli olarak, iki koruyucu bulunuyor. New York'ta, Aziz Luke Hastanesinde özel bir odası vardı. Arada bir oraya gidiyor, muayeneden geçiyor. California'da gene öyle. Lockheed Uçak Şirketi, onun için özel bir köşk yaptırdı. Fabrikadan köşke, köşkten fabrikaya gidiyor. Özel koruyucular var yanında. Günün yirmi dört saati, başını bekliyorlar.»

«Çok değerli bir adam olmalı.»

«Söyledim ya! Ondan daha iyisi yok. Ama göz kulak olmak gerekiyor işte.»

«Peki, yalnız başına kalınca ne olacak? Ayyaşları iyi bilirim. Birbaşlarına kaldılar mı şişeye saldırırlar.»

«Merak etme. İçmek istedi mi, alkol bulur. Ona engel olamazsın. Ama dışarı çıkmaz. İnsanların arasına karışmaz. İnsanlardan korkuyor. Nedenini kestirebiliyorsundur.»

«Hayır... Emin değilim yani.»

«Konuşamıyor adam. Hırıltılı birkaç sözcük çıkıyor ağzından, o kadar. Söyledim ya, gırtlağı yandı diye? Tabii insanlardan uzak durmak istemesi bizim için çok iyi. İçki içmediği zamanlar, çalışır, kitap okur. Bazen aylarca laboratuara kapanır, hiç dışarı çıkmaz.»

«Nasıl anlaşıyor insanlarla? Yani toplantılarda? Laboratuardaki yardımcılarıyla?»

«Kalem kâğıt, birkaç fısıltı, el kol hareketleri. Ama genellikle yazarak anlaşmaya çalışıyor. Yazdıkları da sayılar, denklemler, çizimler. Onun dili bu.»

«Başka dili yok mu?»

«Hayır. Onunla konuşmayı düşünüyorsan aklından çıkar. Eugene Lyons, on yıldır kimseyle konuşmadı.»

18

31 ARALIK 1943
NEW YORK

Spaulding, Madison Caddesinden aşağı doğru yürüdü. Gidecek bir yeri yoktu. Kimse de beklemiyordu. Ama Walter Kendall denen insan artığından, uzaklaşmak dileği bir kamçı gibi şaklıyordu sırtında.

Walter Kendall, Eugene Lyons dosyasını, 'birlikte iki koruyucu da Buenos Aires'e gidecek.' diyerek kapatmıştı. Bir damla içki bile verilmeyecek, yirmi dört saat gözaltında tutulacaktı. Eh içki olmayınca da Lyons, geceli gündüzlü çalışmak zorunda kalacaktı.

David, Kendall'ın öğle yemeği çağrısını geri çevirdi. Aile dostlarını arayacağını söyleyerek adamın yanından ayrıldı.

Ofise 2 Ocak günü dönecekti.

İşin gerçek yanı, Spaulding bir an önce bu pis herifin yanından kurtulmak istiyordu. Bir neden daha vardı. Leslie Jenner Hawkwood.

İşe nerden başlayacağını bilmiyordu. Ama bir an önce, fazla zaman yitirmeden kolları sıvamalıydı. İki gün önceki ilginç buluşmanın ardında yatan öyküyü öğrenmesi için, aşağı yukarı bir haftası vardı. İşe Bonner adında bir dulla başlayacaktı.

Belki Aaron Mandel yardımcı olabilirdi, bu konuda.

Biraz sonra taksiye binmiş motele doğru gidiyordu. Bu gece yılbaşıydı. Eğlentiler, balolar düzenlenmişti. Birden beyninde bir şimşek çaktı. Bayan Cindy Bonner, bu balolardan, eğlentilerden birine gidecekti mutlaka. Kocası öleli dört ay olmuştu. Yeterince yas tutmuştu yani. Artık insan içine girmesi, dostlarıyla ara verdiği ilişkilerini yeniden sürdürmesi gerekiyordu.

Kadının nereye gideceğini öğrenmek güç olmayacaktı. Bir başlangıçtı hiç değilse. Leslie Jeanner'e uzanan yolda önemli kilometre taşlarından biriydi Bayan Bonner.

Motelden içeri girdi. Kâtip hemen seslendi.

«Bay Spaulding. Size bir mesaj var, efendim.»

David, adamın uzattığı kâğıdı aldı.

«Teşekkür ederim.»

Açıp, okudu çabucak.

Bay Fairfax aradı. Gelir gelmez aramanızı rica etti.

Ed Pace, bir şeyler öğrenmişti belki.

Kapının iki kanadı arasında, ince iplik duruyordu. Güzel. Demek kimse odasına girmemişti. Hemen telefonun yanına gitti.

«Leslie Hawkwood'la ilgili yeni bir şey öğrendik. Bilmek isteyeceğini düşündüm.»

«Dinliyorum.»

«Bir sürü erkekle ilişkisi var. Los Angeles yöresinde. Birinci sınıf bir orospu olduğu söyleniyor.»

«Kim söylüyor?»

«Subay arkadaşlarımız. Biri denizci diğeri havacı. Sonra film yıldızları, birkaç stüdyo yöneticisi var. Sanayiciler. Lockheed, Sperry, Rand gibi büyük şirketlerin ortaklarıyla da yatıp kalkıyormuş.»

«Casusluk?»

«Hayır. Gizli görevlerde çalışan kimseyle ilişki kurmuyor. Şu sıra New York'ta olduğunu haber aldım. Ailesini Noel için ziyarete gelmiş.»

«Telefon rehberindeki Jenner'lere baktım. Hiçbiri onu tanımıyor.»

«Bernardsville, New Jersey'e bak.»

«Oldu.»

«David, bir şey soracağım sana. Swanson'un nasıl bir iş yaptığını bilmiyorum. Ama senin ne düşündüğünü merak ediyorum.»

«Senin neden bilmediğini anlamıyorum doğrusu. Basit bir alışveriş. Yöneten de iki garip herif. Biriyle tanıştım. Evlere şenlik! Anladığım kadarıyla işi karıştırmışlar. Aslında çok basit. Amatör herifler. Biz çok daha kolay bitirirdik.»

«Swanson'la tanıştın mı?»

«Hayır, tatilden sonra.»

«Peki Dave. Mutlu yıllara.»

«Sana da Ed. Sağol.»

Spaulding telefonu kapadıktan sonra saatine bir göz attı. Biri çeyrek geçiyordu. Aaron Mandel'den bir araba alıp, Bernardsville'e gidebilirdi. Bir saatte varırdı oraya. Evi hatırlıyordu. Yıllar önce Leslie'lerin o evinde, iki ay kalmıştı.

Ama Leslie'nin New York'ta olduğunu sanıyordu. Yeni yıla, Bernardsville'de girmezdi kadın. Burada, bir eğlentide ya da baloda. En iyisi telefon etmekti.

Santralcı kıza, Bernardsville, New Jersey'deki Jenner ailesinin telefon numarasını bulmasını istedi. Hayır, aramayacaktı. Telefon numarasını bulacaktı, o kadar.

Sonra Aaron Mandel'i aradı.

Yaşlı adam David'in sesini duyunca ne yapacağını, ne diyeceğini şaşırdı. Ağlamaklıydı sesi. Derken çabuk çabuk konuşmaya, binlerce soru sormaya başladı. Annesi? Babası? İşleri? Savaş?

«Sağ salim döndün demek? Tanrıya şükürler olsun. Yarın bana geleceksin, değil mi»

«Söz veriyorum.»

«Bugüne kadar bana verdiğin her sözü tuttun.»

«Evet. Ha Aaron, senden bir ricam var.»

«Tabii.»

«Bu gece birini bulmam gerekebilir. Yüksek Sosyeteyle ilişkilerin nasıl?»

Yaşlı adam güldü.

«Oğlum ben, Katolik kiliselerine ilk çağrılan Yahudiyim. Anlayacağın, Yüksek Sosyete ben olmaksızın ne eğlenti düzenleyebilir ne de balo verir. Benim elimde, ülkenin en ünlü sanatçıları oldukça, önümde el pençe divan duracaklar tabii.»

«Güzel. Seni biraz sonra ararım.»

David telefonu kapar kapamaz, santralcı kız aradı.

«Bernardsville adresiniz ve telefon numarası hazır efendmi.»

«Dinliyorum.»

Kız numarayı söyledi. David, telefonun yanındaki kâğıda karaladı numarayı.

«Bağlayayım mı efendim?»

David bir saniye düşündü.

«Bağlayın lütfen. Ben kapatmayacağım. Bekliyorum. Bayan Hawkwood'la görüşmek istiyorum.»

Biraz sonra Bernardville numarası çalmaya başladı. Derken bir kadın cevap verdi; Leslie değildi ama.

Santralcı kız Bayan Hawkwood'u istedi.

«Bayan...»

«Bayan Hawkwood efendim. Şehirlerarası arıyor.

«Bayan Hawkwood burada yok.»

«Ne zaman geleceğini söyler misiniz lütfen?»

«Ne zaman mı? Geleceğini hiç sanmıyorum.»

«Bayan Hawkwood'u nerede bulabileceğimizi söyler misiniz?»

«California'da olacaktı...»

David, söze karışmanın zamanı geldiğini anlamıştı.

«Ben hanımla konuşurum santral.»

«Peki efendim.»

Santralcı kız aradan çekildi.

«Bayan Jenner?»

«Evet benim. Buyrun?»

«Adım David Spaulding. Ben Leslie'yle...» Hay aksi şeytan! Karının kocasının adını unutmuştu... «Yüzbaşı Hawkwood'un arkadaşıyım. Bana bu numarayı vermişti...»

«David Spaulding mi? Nasılsın oğlum? Benim, Madge Jenner. Leslie'nin annesi. Ne kadar oldu görüşmeyeli? Sekiz, on yıl? Annenle baban nasıllar? Geçenlerde gazetede okudum. Londra'da oturuyorlarmış. Çok cesurlar doğrusu!»

İşe bak be, diye düşündü David! Leslie'nin annesi, on yıl önce, iki ay evlerinde kalan bir delikanlıyı nasıl da tanımıştı?

«Aa Bayan Jenner... iyiyim, sağolun... Sizi rahatsız ettim, kusura bakmayın.»

«Rahatsız etmek de nasıl söz? Kocamla başbaşa, yeni yılı kutlamaya hazırlanıyorduk. Artık, New York'u bırakıp, buradaki çiftliğimize yerleştik... Leslie'nin burda olduğunu mu sanıyordun?»

«Evet. Böyle söylediler...»

«Ne yazık ki yok David. Doğrusunu istersen, Leslie'den uzun süredir haber alamadık. California'ya taşındı biliyorsun.»

«Evet. Teyzesinin yanına.»

«Üvey kardeşimin. Pek anlaşamıyoruz onunla. Bir Yahudiyle evlendi. Goldberg diye biriyle. Galiba karaborsacılık yapıyor.»

«Ya? Demek öyle... Leslie sizi görmeye gelmedi.»

«Bize bir Noel kartı yolladı, o kadar.»

Ed Pace'i arayıp Leslie'nin, Bernardsville'de falan olmadığını bildirmeyi düşündü. Ama Pace, şimdi eyleme geçse, kızın izini ancak birkaç gün sonra bulabilirdi. David'se beklemek istemiyordu.

Aaron'u aradı. Leslie'yle Cindy Tottle Bonner'ın adlarını verdi. Açıkça söylemedi ama, bu kadınları mesleği nedeniyle aradığını belirtti. Aaron, hiçbir şey sormadı. Dört yıl önce Albay Ed

Pace'le konuşmuştu. David'in savaş sırasındaki 'mesleği'nin ne olduğunu, üç aşağı beş yukarı kestirebiliyordu.

Yirmi dakika sonra, telefon gene çaldı.

«David?»

«Aaron.»

«Hawkwood'la ilgili hiçbir şey bulamadım. Herkes, kadının California'ya taşındığını söylüyor. Kimse onun New York'ta olduğunu bilmiyor. Bayan Paul Bonner'a gelince... Bu akşam özel bir eğlenti var. Warfield ailesinin evinde. Adres altmış ikinci sokak, numara 212.»

«Teşekkür ederim. İçeri girmenin bir yolunu bulurum herhalde.»

«Davetlisin. Bayan Andrea Warfield, özellikle gelmeni rica etti. Ünlü Spaulding'lerin oğullarıyla tanışmak büyük onur bunlar için. Şubatta düzenlediği bir balo için de bir soprano istiyor. Ama bu senin değil benim derdim...»

19

31 ARALIK 1943
NEW YORK

Birkaç gece önce Galeri Lokantasında yemek yiyenler, sanki sözleşmiş gibi hepsi, altmış ikinci sokaktaki bu eve gelmişlerdi. David, bu insanların arasına rahatça karıştı. İçkiler, büfenin üzerinde duran yemek nefisti. Köşede çalan Zenci caz topluluğuysa kusursuzdu.

David, Cindy Bonner'ı bir köşede, birlikte eğlentiye geldiği teğmeni beklerken buldu. Teğmen, bara, içki almaya gitmişti.

Takas — F : 12

Kızıl saçlı, incecik, genç bir kızdı Cindy Bonner. Üstünde çok pahalı oldukları bir bakışta anlaşılan giysiler vardı. Düşünceli görünüyordu ancak mutsuz değildi. Bir savaş kahramanının dul eşine hiç benzemiyordu doğrusu.

«Sizden özür dilemem gerek. Umarım beni bağışlarsınız.»

«Benden ne diye özür dileyecek mişsiniz? Sizinle tanıştığımızı sanmıyorum.»

Bunları söylerken, yarım yamalak bir gülücük, kızın dudaklarını süsledi. Alnı kırış kırış olmuştu. David'i bir yerden hatırlıyor, kim olduğunu çıkarmaya çalışıyordu. David anladı. Kız, sesini tanımıştı. Bir zamanlar milyonlarca radyodan, hemen hemen her gün duyulan sesini.

«Adım David Spaulding.»

«Geçen gece telefon ettiniz.» Gözlerini öfke bürümüştü şimdi. «Paul'un Noel armağanı. Leslie...»

«Bunun için özür diledim sizden. Bir anlaşmazlık oldu. Lütfen bağışlayın beni. Bu tür 'şakalardan' hiç hoşlanmam. En az sizin kadar öfkelendim ben de.» Yumuşak, uyumlu bir sesle konuşuyor, gözlerini kızınkilerden ayırmıyordu. Yetmişti bu da; kızın öfkesi söndü. Spaulding'in yakasındaki küçük, altın kartal rozetine baktı.

«Size inanıyorum.»

«İnanmalısınız. İğrenç bir şakaydı. Bense iğrenç değilim.»

Teğmen, elinde iki bardakla döndü. Sarhoş ve de saldırgandı. Cindy, kısaca tanıştırdı David'i. Teğmen, yanında duran sivile bakmadı bile. Dans etmek istiyordu. Cindy'se yorgun olduğunu söyledi. David, üzüntülü bir sesle konuşmaya başladı. Teğmene bakıyordu konuşurken.

«Bayan Bonner'ın kocasıyla birlikte... görev yaptım. Birkaç dakika konuşmak istiyorum onunla. Biraz sonra zaten gitmem gerek. Eşim otelde bekliyor.»

Teğmen önce bir şey söylemedi. Sonra başıyla Spaulding'i selamladı ve yalpalayarak bara döndü.

Cindy gülümsedi.

«Çok güzel. Eğer eşiniz gerçekten sizi otelinizde bekliyorsa ona acıdım. Geçen akşam Leslie'yle çıktığınızı söylemiştiniz. Eşinize onun için acıdım. Ama Leslie, bu gibi ilişkilere alışıktır...»

«Evli değilim. Ama geçen gece Bayan Hawkwood'la birlikteydim. Galiba ondan pek hoşlanmıyorsunuz.»

«Kocamla ilişkisi vardı. Yıllar süren bir ilişki. Kısacası, kocamın metresiydi. Onun California'ya gitmesine benim neden olduğumu söyleyenler var...»

«Madem böyle, neden sizin adınızı kullandı? Sonra da yok oldu? Sizi arayıp bulacağımı bilmesi gerekirdi.»

«Siz biraz önce 'iğrenç' bir şaka demiştiniz. İğrenç şakaları yapan insanlar da iğrençtir, Bay Spaulding.»

David, yeni yıla on beş yirmi dakika kala evden çıktı. Lexington Caddesine gelince güneye döndü. Yürüyüp düşünmekten başka yapacağı hiçbir şey yoktu. Bu olaydan bir anlam çıkaramıyordu.

Cindy Bonner, elinden oyuncağı alınmış bir bebekti. Kocasının savaş alanında ölmesi, Leslie Jenner'e karşı kullanabileceği silahtan yoksun bırakmıştı onu. Artık her şeyi unutmak istiyordu. Paul Bonner, karısından ayrılmak için mahkemeye başvurmuştu. Leslie'yle evlenmekti dileği. Ancak, Leslie'nin kocasından ayrılmak gibi bir niyeti yoktu.

Karmaşık, saçma sapan bir koca - eş - metres ilişkisiydi yani.

Öyleyse neden Leslie, Cindy'nin adını vermişti? Tatsız hatta iğrenç bir şaka değil, aynı zamanda anlamsızdı da.

Elli ikinci sokaktan karşıya geçerken, saat on ikiyi vurdu. Çanlar çalıyor, korna sesleri, barlardan dalga dalga çıkan şarkılara, böğürtülere, geğirtilere, öööööö'lere karışıyordu. Duvara sırtlarını vermiş, üniformaları leş gibi, üç denizci bağıra bağıra şarkı söylüyordu. Yanlarından geçenlerse omuzlarını okşuyor, 'aslanlar!' diye mırıldanıyorlardı. Acaba barış zamanında ne derlerdi?

Batıya yöneldi. Kulüplerden birine uğramak, bir iki tek atmak istiyordu canı. Ama önce on dakika daha dolaşmalıydı. Kut-

lamaların, şarkıların,. öpüşmelerin bitmesi gerekti.

«Yeni yılınız kutlu olsun Yarbay Spaulding.»

Sert bir sesti bu. Biraz ilerideki kapı aralığından gelmişti.

«Ne?» David durdu. Gözlerini gölgelere dikti. Uzun boylu, şapkasını gözlerine kadar indirmiş bir adam, dimdik duruyordu. «Ne dediniz?»

«Yeni yılınızı kutladım. Bir süredir izinizden geliyordum. Sizden daha önce karşıya geçip, burada beklemeyi uygun gördüm.»

Garip bir vurguyla konuşuyordu adam. İngilizce, ana dili değildi besbelli. Orta Avrupa vurgusu? Balkanlar.

«Beni rahatsız ediyorsunuz.» David, söyleyecek başka bir şey bulamamıştı. Kıpırdamadan öyle duruyordu. Silâhı yoktu. Kapı aralığında duran adamın ne yapacağını da merak ediyordu. «Bir şey mi istediniz?»

«Yurda hoş geldiniz. Uzun yıllardan beri dışardaydınız.»

«Teşekkür ederim. Şimdi bir sakıncası yoksa...»

«Sakıncası var Yarbayım! Kıpırdamayın lütfen. Elimdeki 45'liğin namlusu göğsünüze çevrili. Bir dostunuzla konuşuyormuşcasına durun lütfen. Kaçmaya falan kalkışmayın.»

«Bir yere gidecek değilim.»

David kaçmayı düşünmüyordu. Adamın öldürmek istemediği belliydi. Dileseydi çoktan tetiğe asılırdı. Bir şey söylemek için gelmişti. Dinlemekte yarar vardı.

«İki adım atın. Bana doğru. Sadece iki.»

David adama yaklaştı. İkinci adımı atıp durdu. Adamı biraz daha iyi görebiliyordu şimdi. Uzun, ince, yaşlı bir yüzü vardı. Gözleri iriydi. Çukura kaçmıştı. Altlarında, yorgunluk simgeleri, torbacıklar vardı. Adam David'in soluna bakıyordu. Birini bekliyordu, besbelli.

«Evet. Şimdi aramızdan kimse geçemez. Birini mi bekliyorsunuz?»

«Lisbon'daki adamın adamın çok akıllı olduğunu duymuştum. Gözünden hiçbir şey kaçmadığını da söylemişlerdi. Doğruymuş.

Evet birini bekliyorum. Biraz sonra beni gelip alacaklar.»

«Ben de mi sizinle geleceğim?»

«Hayır. Bunun gereği yok. Size bir şey söyleyeceğim, sonra bırakıp gideceğim... Lajes Alanındaki olay. Özür dileriz, ama bir uyarı olarak kabul edin. Aslında uçağın içine bomba koyulmasına karşıydık. Ama kökleşmiş öfkeleri, nefretleri engelleyemiyor insan. Bunu siz de Fairfax de bilirsiniz. Fairfax, yeni yılın ilk günü sona ermeden bunu daha iyi anlayacak. İşte arabam geldi. Sağıma geçin.» Adam silâhı cebine soktu. «Bizi iyi dinleyin yarbayım. Franz Altmüller'le anlaşmak yok! Alış veriş bitti!»

«Dur bir dakka! Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Altmüller de kim?»

«Alış veriş bitti dedim! Fairfax'e verdiğimiz dersi birazdan öğreneceksiniz! Bu da sizin için, ikinci bir uyarı olmalı!»

Kahverengi bir araba kaldırıma yanaştı. Uzun boylu adam koşarak yanına vardı; arka kapıyı açıp içeri daldı. Araba son hız uzaklaştı.

Ama arabanın arka camından bakan birinin yüzünü, tüm ayrıntılarıyla gördü. Gözlerine inanamıyordu. Soluğu kesiliverdi birden. Acaba Lisbon'a mı döndüm diyerek, kuşkulu gözlerle çevresine bakındı, öylesine şaşırmıştı!

Arabanın ardından deli gibi koşmaya, ona buna çarparak ilerlemeye çalıştı. Araba Madison Caddesine saptı. Spaulding köşeye gelinceye kadar, kahverengi araba çoktan yok olmuştu.

Arabanın arka penceresinden bakan adam, Portekiz'de ve İspanya'da, en gizli görevleri birlikte yürüttükleri kişiydi.

Marshall. Lisbon'daki şifre uzmanı!

Taksi şoförü, David'in buyruğunu yerine getirerek Montgomery Moteline altı dakikada vardı. David, adamın eline beş kâğıdı sıkıştırıp koşar adımlarla motelden içeri girdi.

Arayan soran yoktu.

Kapıyı açıp içeri girdi. Paltosunu çıkardı. Yatağın üzerine gelişi güzel attı. Dolabın alt gözünden bir şişe viski çıkardı. Bar-

daklardan birini aldı. İki parmak doldurdu. Bir dikişte bitirdikten sonra mırıldandı:

«Mutlu yıllara.»

Yatağın kenarına ilişti. Telefonu kaldırıp santralcı kıza Fairfax'in numarasını verdi. Washington bölgesinde hatlar çok yüklüydü. Kız, beş dakikaya kadar bağlayacağını söyledi.

Ne demek istemişti adam? **Fairfax'e verdiğimiz ders...** Ne dersi?. Sonra Franz Altmüller de kimdi?

Demek Lajes Alanındaki olayda amaç, onu ortadan kaldırmaktı! Yanılmamıştı.

Ya Marshall? Yüzde yüz emindi, arka pencerede gördüğü adamın Lisbon Büyük Elçiliğindeki şifre uzmanı olduğundan.

Biraz sonra Fairfax santralı bulunmuştu.

«Genel Merkez.»

«Albay Edmund Pace, lütfen.»

Hırıltılar doyuldu karşı taraftan. Sonra tık-tık-tık sesleri. Ses alma aygıtı çalışmaya başlamıştı.

«Albay Pace'i kim arıyor?»

«Spaulding. Yarbay David Spaulding.»

«Albaya bir şey söyleyecekseniz bana bildirin efendim. Toplantıda kendisi.»

«Hayır size bir şey söylemek istemiyorum. Bana albayı bağlayın hemen.»

«Özür dilerim efendim. Siz numaranızı bildirin, Albay toplantıdan çıkınca arasın.»

«Bana bak asker! Benim adım Spaulding. Şifrem dört sıfır. Yani, dört sıfır öncelikli bir telefon konuşması bu. Eğer bu sayılar senin için anlam taşımıyorsa, konuşmamızı banda alan hayvana sor. O bilir. Şimdi hıyarlığı bırak ve beni Albay Pace'e bağla!!»

Bir tıkırtı daha duyuldu. Bu kez kalın sesli bir adam konuşmaya başladı:

«Ben Albay Barden, Yarbay Spaulding. Ben de dört sıfırım. Konuşmanızı banda alan 'hayvan' da benim. Şimdi, rütbe numaralarını bir yana bırakalım ha? Ne istiyorsun?»

«Albayım, Ed Pace'le konuşmam gerek. Çok önemli. Gerçekten dört sıfır öncelikli. Fairfax'i ilgilendiriyor.»

«Albay Pace'e bağlayamam. Hat yok. Öldü çünkü. Bir saat önce, beynine bir kurşun sıkıldı. Eşşoğlueşşeğin biri, Fairfax'in ortasında vurdu zavallıyı!!»

20

1 OCAK 1944
FAIRFAX, VIRGINA

Spaulding'i taşıyan resmi araba Fairfax'in önünde durduğunda saat dört buçuktu.

Nöbetçilere haber verilmişti. Bir çavuş, elinde David'in resmi, arabaya yaklaştı. Bir resime bir de David'e baktıktan sonra içeri girmesine izin verdi.

David, ikinci kattaki bir odaya götürüldü. İçerde iki kişi vardı. Albay Ira Barden ve Yüzbaşı Doktor McLeod. Barden orta boylu, yapılı, siyah saçları kısacık kesilmiş bir adamdı. McLeod'sa genç, gözlüklü, hafif kamburu çıkmış.

Barden, Spaulding'in elini sıkar sıkmaz, konuya girdi:

«Devriyeleri ikiye çıkardık. Herkese K-9 tüfeklerden verdik. Tel boyundaki nöbetçilerin sayısını arttırdık. Kimsenin dışarı çıkabileceğini sanmıyorum. Ama daha önce çıkıp gitmiş olabilir.»

«Nasıl olmuş?»

«Pace'in evi arka tarafta biliyorsun. Yeni yılı kutlamak için oniki kişi çağırmış. Hepsi bizden. Kendi adamlarından dört kişi, arşivden üç, yönetimden de beş. Geceyarısını birkaç dakika geçe, arka kapısından dışarı çıkmış. Çöpü mü çıkarıyormuş yoksa hava

mı almak istemiş, bilmiyoruz. Sonra bir daha dönmemiş... Biraz sonra... yolun öte yanında nöbet tutan bir asker gelip, silâh sesi duyduğunu söylemiş. Başka kimse duymamış sesi. Evin içindekilerden yani.»

«Garip. Ses geçirmez değil evler.»

«Pikabın sesi bastırmış olabilir. Otuz saniye kadar, pikabın sesini biri, sonuna kadar açmış. Pace'i 22'lik bir eğitim silâhıyla öldürmüş... her kimse!»

«Pek ses çıkarmaz.»

«Evet. Pikap işaret vermek için açılmış.»

«Evin içinden biri, dışarıya işaret vermiş yani.»

«Evet. McLeod, ruh doktorudur. Eğlentiye çağırılanları dosyalarını inceliyorduk, sen gelmeden.»

«Ruh doktoru mu?» David bunu anlamamıştı. Bu bir güvenlik sorunuydu. Ruhsal bir sorun değildi.

«Ed'in kimseye eyvallahı yoktu. İşini çok iyi bilirdi. Seni de o eğitmişti. Dosyana baktım, Lisbon. Şimdi de diğerlerinin dosyalarına bakıyoruz.»

Doktor söze karıştı:

«Benim dünya kadar işim var. Dosyaları sabaha kadar elden geçirmek istiyorum. Ira, sana yarın dokuza kadar bir haber verebileceğimi umuyorum. Tanıştığımıza sevindim Spaulding.»

«Ben de.»

Doktor, kapıyı ardından kapayıp dışarı çıktı. Barden eliyle koltuklardan birini gösterdi Spaulding'e. David oturdu; gözlerini ovaladı. Barden başını salladı:

«Amma berbat bir yeni yıl değil mi?»

«Öyle.»

«Seninle ilgili olayı bir daha anlat istersen.»

«Anlatacak bir şey yok. Sana telefonda da söyledim. Ed Pace'in öldürülmesi, 'Fairfax'e verilen dersti.' Savunma Bakanlığından Swanson diye bir generalle ilgisi var.»

«Yok.»

«Olması gerek.»

«Hayır. Pace'in, Savunma Bakanlığının göreviyle bir ilgisi yoktu. Senin bu işe getirilmeni sağladı, o kadar. Basit bir aktarma.»

«Öyleyse birileri, Pace'in bu işle ilintisi olduğunu sanıyorlar. Azor'daki olayla da ilgisi var.»

«Ne biliyorsun?»

«Sokakta yolumu kesen hayvan söyledi. Beş saat önce!! Senden bir isteğim var. Pace'in dört sıfır dosyalarına bakmama izin ver. Benim Lisbon'dan alınmamla ilgili ne varsa görmek istiyorum.»

«Ben senin dosyana baktım bile. Sen aradıktan sonra generali beklemenin bir anlamı yoktu. Ed benim en yakın arkadaşımdı.»

«Ne buldun?»

«Hiç bir şey. Senin Lisbon'dan alınmanla ilgili hiç bir şey yok. Savunma Bakanlığı emrine verildiğin yazılı. Ha, bir de sözcük var. Bir tek sözcük. Tortugas.»

«Peki ya hazırlanan terhis emri, kimlik? İtalya'da yaralanmam; Beşinci Ordu, Yüz On İkinci Alay? Bunları, elinizde Fairfax dosyası olmadan nasıl hazırlarsınız?»

«Bunları ilk kez senden duyuyorum. Ed'in dosyalarında böyle bir şey yok.»

«Yahu, Winston diye bir binbaşı geldi bana. Mitchell Üssüne. Emirleri o getirdi.»

«Evet, onunla da konuştum. Sana, ağzı mühürlü bir zarf vermiş. O da başka bir şey bilmiyor.»

«Ne biçim iş bu ben?!»

«Bunun cevabını biliyorsan sen söyle. Bu arada cinayeti işleyen köpeğin adını da söyleyebilirsin...»

David, Barden'a baktı şaşkın şaşkın. Cinayet sözcüğü, bir tokat gibi şaklamıştı suratında. Kimse cinayet işlemezdi bu meslekte. Öldürürdü ama bu cinayet değildi ki! Evet evet... Cinayetti!

«Bunun cevabını verememem. Çünkü bilmiyorum. Ama soru

sormaya nereden başlayabileceğini söylerim istersen.»

«Nerden?»

«Lisbon'dan. Marshall diye bir şifre uzmanına ne olduğunu sor.»

1 OCAK 1944
WASHİNGTON

Pace'in ölüm haberini Swanson, Washington'da, yılbaşı yemeğinde öğrendi.

Ordonat Daire Başkanının evinde yemekteydi. Genelkurmay Başkanlığından bir tümgenerali uşak, telefona çağırdı. Tümgeneral biraz sonra döndüğünde suratı bembeyazdı. Elleri titriyordu.

«Aman Tanrım! Birisi Pace'i Fairfax'de vurmuş. Öldürmüş!»

Evdekilerin tümü generaldi. Pace'i de görevini de biliyorlardı. Onlardan bu haberi saklamanın bir anlamı yoktu. Nasılsa, birkaç saate kalmaz hepsi de öğrenirdi.

Swanson'un aklına önce Buenos Aires geldi. Acaba arada bir bağ var mıydı?

Rhinemann takası, üç hafta önce düşünülmüş, tasarlanmıştı. Bu ölümle, Buenos Aires'teki alış veriş arasında bir bağlantı olamazdı. Pace'in, Rhinemann takası nedeniyle öldürülmüş olması demek, Swanson'un olayla ilgili ağzından bazı şeyler kaçırmış olması anlamına gelirdi!

Pace'in bu işle bir ilintisi olduğunu kimse bilmiyordu.

Zaten Pace'in de birşeyden haberi yoktu.

Lisbon'daki adamın Buenos Aires'e atanması sırasında kullanılacak terhis emri, kimlik, pasaport Pace'in kasasından alınmış Savunma Bakanlığına getirilmişti. Sadece atama kararı vardı, o kadar.

Birden Swanson'un beyninde bir şimşek çaktı. Böylesine soğukkanlı olması, onu bile şaşırtmıştı. Ed Pace'in ölümüyle, Buenos Aires takasını, uzaktan da olsa, bilen biri susturuluyordu. Fairfax'in bu işle hiçbir ilintisi kalmamıştı artık.

Swanson, evine dönünce, kuşkular ve öz çıkarları arasında bir süre bocaladı. Pace'in ölümü çevreye yayacağı sarsıntı dalgaları nedeniyle, büyük bir sorun yaratacaktı. Ama, herkesin gözü Fairfax'e çevrilmiş olacaktı. Müttefik Haber Alma Merkezinin dikkati, salt oraya yöneltilecekti. Hiç değilse bir süre. Bir an önce eyleme geçmesi gerekiyordu. Walter Kendall, hemen Buenos Aires'e gitmeli, Rhinemann'la oturup ayrıntıları konuşmalıydı.

Peenemünde'den gelecek, yönetim düzenini gösteren çizimler. Salt bunlar önemliydi.

Ama bu sabah David Spaulding'i arayacaktı. Lisbon'daki adamla konuşması gerekti.

Swanson telefonun yanına yürüdü.

Almacı kaldırdı.

Eli titremeye başlamıştı.

Suçluluk duygusunun altında yavaş yavaş ezildiğini, o da anlıyordu artık!

1 OCAK 1944
FAIRFAX, VIRGINIA

«Marshall, Valdero diye bir yerden üç dört kilometre uzakta öldürülmüş. Basque Dağlarında bir yer bu... Pusuya düşürülmüş.»

«Palavra! Marsh, kuzeye hiç gitmezdi. Bu konuda eğitilmemişti. Oraya gitmesinin hiçbir anlamı yoktu.»

David iskemlesinden fırlamış, Barden'ın yüzüne haykırıyordu.

«Kurallar değişebilir. Sen artık Lisbon'daki adam değilsin. Marshall oraya gitmiş... ve öldürülmüş.»

«Kaynak?»

«Büyük Elçi.»

«Ya ona haberi veren kaynak?»

«Senin kurduğun örgüt olsa gerek. Kimliği onaylanmış. Hiç bir kuşku yokmuş.»

«İnanmam.»

«Ne istiyorsun? Adamın cesetini görmek mi?»

«Belki şaşıracaksın ama, Marsh'ın kolunu ya da elini görmeyi isterdim. Gerçek tanımlama ancak öyle yapılabilir. Resimleri var mı? Yakın çekim? Yaranın resmi? Bunları bile değiştirebilir bir uzman...»

«Büyük Elçi böyle şey söylemedi. Hem ne oluyor sana be? Adamın öldüğü onaylanmış! Ceset tanımlanmış!»

«Öyle mi?»

«Sıkmaya başladın artık Spaulding! Nedir bu... Tortugas? Eğer Ed Pace bunun yüzünden öldüyse, ne olduğunu bilmek hakkımdır. Sen söylemesen de eninde sonunda ne olduğunu öğreneceğim. Lisbon'daki şifre uzmanı umurumda bile değil!»

Barden'ın masasındaki telefon çaldı. Albay, zır zır öten aygıta baktı. Sonra başını çevirdi, David'le göz göze geldi.

«Cevap ver albayım. Eninde sonunda Emeklilik Şubesi seni arayacaktır. Pace evli... e v l i y d i ! »

Albay içini çekti. Masasına yürüdü:

«Evet?» Albay bir süre dinledikten sonra Spaulding'e döndü. «New York'taki santralcımız. Swanson sürekli olarak seni arıyormuş. Buraya bağlamışlar sonunda. Bekliyor. Onunla konuşmak ister misin?»

David bir an düşündü.

«Burada olduğumu ona söylemek zorunda mısın?»

Albay başını salladı:

«Hayır.»

«Yani beni otelimde sanıyor öyle mi?»

«Evet. Oteldeki santralcı kız görevi bizimkine devretti. O da Swanson'u buraya bağladı. Swanson seni otelde sanıyor.»

«Ver şunu. Konuşayım.»

David birkaç kez 'emredersiniz.' dedikten sonra telefonu kapayıp albaya döndü:

«Beni yarın sabah ofisinde bekliyor.»

«Seni neden Lisbon'dan aldıklarını öğrenmek istiyorum.»

«Bunu öğrenmeden önce bazı soruların cevaplarını bulmamız gerek albayım. Sözgelimi, Altmüller. Franz Altmüller. Kim bu adam? Neci? Alman mı İsviçreli mi? Kim olduğunu, nerde bulunduğunu bilmiyorum. Onunla ilgili bir şeyler öğrenmeye çalış. Beni Montgomery Motelinden ara. Hafta sonuna kadar oradayım. Sonra Buenos Aires'e gideceğim.»

«Bana ne olup bittiğini söylersen... elimden geleni yaparım.»

«Ne olup bittiğini bilmiyorum ama Berlin'le Fairfax arasında dolaysız bağlantı kurulduğu belli. İçimizde, iki yanlı oynayan adamlar var albayım!»

1 OCAK 1944
NEW YORK

Pan Amerikan Havayollarının yirmibir sefer sayılı uçağı La Guardia Havaalanına inmek üzereydi. David saatine baktı. Öğle olmuştu bile. Her şey oniki saat içinde olup bitmişti. Cindy Bonner, elliikinci sokaktaki adam, Marshall, Pace'in cinayeti, Barden, Valdero'dan gelen haber... ve Tuğgeneral Alan Swanson'la buluşması.

Oniki saat.

Uyumayalı da kırksekiz saate yaklaşıyordu. Bir an önce uyu-

ması, dinlenmesi gerekiyordu. Başka türlü bu bilmeceyi çözemezdi.

Erich Rhinemann öldürülecekti.

Bunu David, ta işin başından beri biliyordu. Buenos Aires'e gönderilmesinin başka nedeni yoktu çünkü. Ama general, bin dereden su getirmiş, sözü ağzında gevelemiş, özür dilemiş, kekelemiş durmuştu, baklayı dilinin altından çıkarana kadar. Demek, David'in iki görevi vardı: Lyons'la Rhinemann arasında mekik dokumak, dil bilgisinden yararlanarak çevirmenlik yapmak ve Rhinemann'ı öldürmek.

İşin bu yanı aydınlanmıştı.

Peki ya Marshall?

Leslie Jenner Hawkwood?

Leslie aptal değildi, 'iğrenç' şaka yapacak kadar da duygusuz olabileceğini sanmıyordu David. Cidy Bonner... ölen kocaya gelen Noel armağanı... Leslie, bir şey söylemek istiyordu.

Ama ne?

Ve Pace...

Zavallı, görevine bağlı, çalışkan Edmund Pace. Amerika Birleşik Devletlerinin en güvence altındaki gizli örgüt merkezinde vurularak öldürülmüştü!

F a i r f a x 'e v e r i l e c e k d e r s... Uzun suratlı, şapkalı adam...

Bu sorulara cevaplar bulması gerekiyordu.

Toplantı sırasında David, generali soru yağmuruna tutmuştu. Acımasız, aman bilmez sorular birbiri ardına, birer tokatmışcasına generalin suratında şaklamıştı.

Erich Rhinemann'ı ortadan kaldırmaya kim karar vermişti? Ne zaman? Hangi gün? Emir yazılı mıydı, sözlü müydü? Marshall diye bir şifre uzmanını tanıyor muydu general? Pace bu adamdan hiç sözetmiş miydi Sonra Altmüller kimdi? Franz Altmüller diye birini tanıyor mudyu general?

Cevapların tümü 'hayır'dı. Swanson yalan söylemiyordu. David, bunu adamın yüzünden anlamıştı. Hem Swanson, yalan

söylemeyi beceremeyecek kadar amatördü.

David, bu sinirli, kaygılı generale bildiklerini söylememeye karar vermişti.

Asansöre binip odasına çıkarken ayakta duramayacak kadar yorgundu. Kafasında birbirini izleyen düşünceleri bir yana bırakıp uyuması gerekiyordu.

Asansör altıncı katta durdu. David'in odası yedideydi. Tam bunu asansörcüye söyleyecekti ki, kapıların açılmadığını farketti.

Asansörcü cebinden, kırk beşlik bir tabanca çıkarmış, namluyu David'in göbeğine çevirmişti. Sol eliyle asansörün kolunu aşağı çekti. Asansör tırmanmaya başladı. Adam birden kolu yukarı itti. İki kat arasında kalmışlardı şimdi.

«Fairfax'deydiniz yarbayım. Yolculuğunuz iyi geçti mi?»

Aynı vurgu. Orta Avrupa ya da Balkanlar.

«Çok iyi bir haber alma örgütünüz var.»

Spaulding zaman kazanmaya çalışıyordu. Ira Barden'le gereken güvenlik tedbirlerini almışlardı. Fairfax'te olduğunu bilen topu topu dört beş kişi vardı. Bu adam nasıl, ne zaman öğrenmişti? Kim söylemişti?

«Evet haberlerimizi güvenilir kaynaklardan alırız yarbayım. Fairfax'e verdiğimiz dersi gördünüz, değil mi?»

«İyi bir dostun, insanın, cinayete kurban gittiğini öğrendim. Karısıyla çocuklarına da haber verilmiştir sanırım.»

«Savaşta cinayet işlenmez yarbayım. Cinayetle idamı birbirine karıştırmayın lütfen. Hem biz...»

«Kim bu 'biz'?»

«Eğer bizimle işbirliği yapmayı kabul ederseniz, herşeyi öğrenirsiniz. Eğer kabul etmezseniz öldürüleceksiniz. Boşa tehdit savurmayız b i z... Fairfax'i gördünüz.»

«Hangi konuda işbirliği yapmamı istiyorsunuz?»

«Tortugas'ın nerede olduğunu bize bildirin.»

Spaulding, sabahın beşine döndü birden. Albay Ira Barden'da Tortugas'tan sözetmişti.

«Tortugas, Florida kıyılarında, küçük bir ada. Haritaya bakar-

san görürsün. Kuru Tortugas diye de bilinir.»

Bir zil sesi duyuldu.

«Saçmalıyorsunuz yarbayım.»

«Saçmaladığım falan yok. Ne sorduysan onun cevabını veriyorum.»

Adam gözlerini David'e dikmiş bakıyordu. Özgüvenini yitirmek üzereydi; kuşkuya düşmüştü çünkü. Bu arada öfkesini de gemlemeye çalışıyordu. Zil çaldı gene. Bu kez uzun, ısrarlı.

«Sizi öldürmek istemiyorum. Ama sorularıma cevap vermezseniz öldürmem gerekecek.»

Birden yukardan bir ses geldi. Kalın bir erkek sesiydi bu.

«İşte burada. İki kat arasında kalmış. Hey, aşağıdakiler... İyisiniz ya?»

Adam başını kaldırıp baktı. David'te bunu bekliyordu. Tekmeyi adamın apışarasına yapıştırdı. Aynı anda ensesine de bir kesme indi. Adam 'ıuh'layarak dizlerinin üzerine çöktü. Parmakları açılmış, tabanca yere düşmüştü.

Spaulding, bir tekmede silahı asansörün uzak köşesine yolladı. Adamı gırtlağından tutup sarstı:

«Şimdi sen benim sorularıma cevap ver köpoğlusu! Nedir bu Tortugas?»

Asansörün dışından gelen sesler çoğalmıştı. Asansörcü de hababam inliyordu, acıyla. Ellerini apışarasına bastırıyor, sanki acıyı söküp atmak istiyordu. Motel Müdürü, polisi çağırmaktan sözediyordu dışarıdakilere. Sesleri David'in kulağına kadar geliyordu. Adam başını kaldırıp, yaşla dolu gözlerini David'e çevirdi:

«Ne bekliyorsun... öldürsene beni... daha önce de denemiştin.»

David şaşırmıştı. İlk kez görüyordu bu adamı. Kuzeyde mi acaba? Basque? Navarre?

Ama düşünecek zamanı yoktu.

«Nedir T o r t u g a s ? »

«Altmüller... domuz... Alçak Altmüller.»

Ve adam bayıldı.

Gene o ad.

Altmüller.

David ayağa kalktı. Kolu aşağı çekti. Garip bir asansördü bu. Kol aşağı çekildi mi yukarı çıkıyordu. Motel, on kattan oluşan, eski bir yapıydı. Dışarıda bağırıp çağırıp, içeride olan biteni merak edenlerden önce onuncu kata çıkabilirse paçayı kurtarırdı. Asansörden fırlayıp koridorun ucuna gidecek, kalabalık gelince de onların arasına, sanki odasından yeni çıkmış gibi, karışacaktı. Nasıl olsa, meraklılar yerde baygın yatan adamın çevresinde toplanacaklardı. Kimse dışarıdan gelen birine dikkat etmezdi.

Kurtulmak zorundaydı. Şimdi New York Polisine derţ anlatacak zamanı yoktu.

Baygın adam sedyeyle götürüldü. Sorular kısaydı.

Hayır asansörcüyü tanımıyordu. On dakika önce, katına bırakmıştı David'i. Odasında otururken, dışarıdan gürültüler duymuş, merak edip gelmişti.

Odasına girince kapıyı ardından kilitledi. Gözlerini yatağa çevirdi.

Ayakta sallanıyordu artık. Ama uyumadan önce iki şeyi düşünmesi, bunlara kesinkes karar vermesi gerekti.

Biri Fairfax. Artık Fairfax'le çalışamazdı. İki yanlı casuslar cirit atıyordu orda. Kimseye güvenmemeliydi, bu işin aslını astarını öğreninceye kadar.

İkinci de Altmüller.

Franz Altmüller'in kim olduğunu bir an önce öğrenmek zorundaydı. Kimliğini ortaya çıkarınca da bu işle ilintisini öğrenmeye çalışacaktı.

David, soyunmadan, sırtüstü uzandı yatağa. Koluyla gözlerini örttü. Pencereden içeri güneş giriyordu. Güneş... bindokuzyüzkırkdört yılının ilk güneşi...

Birden gözlerini açtı. Üçüncü bir şey daha vardı, mutlak öğ-

renmesi gereken, Altmüller adındaki kişiyle sıkı bağları olan bir şeydi bu...

Tortugas!

21

2 OCAK 1944
NEW YORK

Eugene Lyons, boş bir odanın ortasında, çizim masasının başında oturuyordu. Önünde bir sürü çizim vardı. Bembeyaz duvarlardan yansıyan sabah güneşi odaya, mikroplardan arıtılmış bir hastane koğuşu görünümü veriyordu.

David, Kendall'ın peşinden odaya girmişti. Biraz kaygılı çokca da kuşkuluydu. Önceden Lyons'la ilgili hiçbir şey bilmemeyi yeğ tutardı.

Bilim adamı, taburesinin üstünde döndü. Spaulding o güne kadar, böyle zayıf bir adam daha görmemişti. Kemiklerin üstüne yapışmış duran et parçaları, adama canlı cenaze görünümü veriyordu. Elleri, kolları, şakakları, boynu, ince, mavi damarlarla örülüydü. Derisi eskimiş değil yıpranmıştı. Gözleri çukurlarına kaçmış, pırıl pırıldı. Adamın canlı tek yanı bu gözleriydi zaten. Arkaya taranmış, gümüş rengi saçları, zamanından önce dökülmüştü. Yaşını kestirmek çok güçtü. Otuz elli arasında bir yaşta olabilirdi, kolayca.

Adamın en belirgin niteliği umursamazlığıydı. Hiçbir şeyle ilgilenmiyordu. David'i başıyla selamladı ama benliğiyle, varlığını kabul etmedi!

Kendall yüksek bir sesle konuştu:

«Eugene, bu beyin adı Spaulding. Ona nereden, nasıl başlayacağını göster.»

Kendall topuklarının üzerinde döndü; çabuk çabuk yürüyerek odadan çıktı.

David iki üç adımda bilim adamının yanına geldi. Elini uzattı:

«Sizinle tanışmak benim için büyük onur Doktor Lyons. Sizin konunuzda uzman değilim ama Enstitüdeki başarılarınızı yakından izledim. Kısa bir süre için de olsa, yanınızda bulunmak, çalışmak benim için büyük bir talih.»

Lyons'ın gözlerinde, bir an için, ilgi parıltıları yanıp söndü.

David'in uzanan elini tutup sıktı. Ama umursamazlık perdesinin ardına saklanmıştı gene. David, çizim masasının yanına doğru yürüdü.

«Çok zamanımız olmadığını biliyorum Doktor Lyons. Ama işin ayrıntılarına girmemin gerekmeyeceğini söylediler bana. Sadece yazacağınız denklemleri Almancaya çevirmem gerekecek.»

Bilim adamı tabureden kalktı. Çizim masasının ardında duran küçük sehpaya yürüdü. Üzerindeki kitaplardan birini aldı; David'e uzattı.

Saat altıyı geçiyordu.

Kendall gitmişti. Sekreter de saat beşte masasını toplamış, David'e çıkarken kapıyı kilitlemesini söylemişti. Eğer David, en son çıkmayacaksa, diğerlerine haber verecekti gitmeden.

«Diğerleri» Eugene Lyons ve iki erkek koruyucusuydu.

Spaulding, adamlarla tanışmıştı. Hal ve Johnny'di adları. İri yarı. Konuşmayı sevenin adı Hal. Eski deniz piyadesininkiyse Johnny.

«İhtiyar son günlerde söz dinliyor.» Gülmüştü Hal. «Merak edecek bir şey yok.»

«Onu hastaneye götürmemiz gerek. Eğer zamanında götürmezsek zılgıtı yeriz.»

İki koruyucu, birlikte Lyons'ın odasına girip adamı aldılar. Koruyucularının arasında, bir canlı cenaze gibi yürüyen bilim

adamı, Spaulding'i başıyla selâmladı, omuzlarını silkti, ayaklarını sürüyerek çıktı gitti.

David asansörün hırıltısını duyuncaya kadar bekledi. Sonra elindeki kitabı, sekreterin masasının üzerine bırakıp Walter Kendall'ın odasına girdi. Kapıyı aralık bıraktı.

Odada dosya dolabı, raf, kitaplık yoktu. David masanın üzerindeki floresanlı lambanın düğmesine bastı. Masanın üst, sağ gözünü açtı. Toplu iğneler, kürdan, ciklet ve iki, çıplak kadın resimleriyle dolu dergi.

Spaulding acı acı güldü:

Mutlu Noeller Walter Kendall.

Alt gözü açtı.

Buruşturulmuş sarı kâğıtlar vardı.

Birini düzeltti.

Kocaman bir gamalı haç.

Kadın göğüsleri.

Erkek ve kadın cinsel organları.

Ve...

J D harfleri... yanyana.

J o h . D . , sonra J . D i e t... Ardından üç tane soru işareti???

???

David kâğıdı katlayıp cebine soktu.

İkinci kâğıtta koskocaman bir J ve dev bir D vardı. Üçüncü kâğıttaysa sürüyle J'ler ve D'ler.

Köşedeki D'lerden birinin yanına iki tane küçük o harfi kondurmuştu Kendall. D harfi de, ince uzundu.

David yüzünü buruşturdu.

Erkek cinsel organı çizmişti iğrenç herif.

Yeni yılınız kutlu olsun Bay Kendall.

Bu son kâğıdı da cebine soktu, diğerini göze bıraktı. Kapadı. Lambayı söndürdü. Kapıyı ardından çekerek dışarı çıktı.

Paltosunu sırtına geçirip yakasını kaldırdı. Ofisteki bütün ışıkları bir bir söndürüp dışarı çıktı. Asansöre doğru yürüdü. Saat

yediye geliyordu. Bindokuzyüzkırdört yılının ikinci günü. Binada kimseler kalmamıştı. Bir tek asansör çalışıyordu. Yukarı doğru çıkmış, David'in katını geçmişti. Üçüncü kattaydı Meridian'ın ofisi. Merdivenlerden inmeye karar verdi David. Birden ayak sesleri duydu merdivenlerde. Durdu. Neden, gecenin yedisinde, iki ya da üç kişi asansörle çıkmak varken merdivenleri seçsin? Buna verilecek en az elli, mantıklı cevap vardı. Ama David'in önsezisi, mantıksız cevapları düşünmesini yeğlemişti.

Ayak parmaklarının ucuna basarak koridorun öbür yanına koştu. Köşeyi dönüp duvara sırtını yapıştırdı. Montgomery Motelindeki asansörcünün saldırısından bu yana, küçük, Beretta marka tabancasını yanından eksik etmiyordu. Silah, giysilerinin içinde, koltuk altındaydı. Paltosunun, ceketinin ve gömleğinin düğmelerini çabucak çözdü. Gerektiği an silahını çekebilirdi şimdi.

Ayak sesleri bir an durdu. Sonra gene başladı. Dikkatli, kuşkulu adamların ayak sesleriydi bunlar. Mırıltılar da geldi kulağına; fısıl fısıl bir şeyler konuşuyorlardı. Meridian'ın önüne gelmişlerdi şimdi. On metre ötedeydiler yani.

David başını çıkarıp baktı. Sağ elinin gömleğinin içine sokmuş, tabancanın kabzasını kavramıştı.

İki kişiydiler. Arkalarını David'e dönmüşlerdi. Kısa boylusu gözünü cama yapıştırmış, içerde olan biteni görmeye çalışıyordu. Biraz sonra geri çekildi. Uzun boyluya bakıp başını, olumsuz anlamda salladı.

Uzun boylu adamın yüzünü yandan görebiliyordu David. Tanımıştı da. Uzun suratlı, Balkan vurgusuyla konuşan, elliikinci sokaktaki kapı aralığında duran adamdı bu.

Adam paltosunun sol cebinden bir anahtar çıkarıp arkadaşına uzattı. Sonra paltosunun önünü açtı. Kemerinden kırk beşlik, kısa namlulu tabancasını aldı. Kısa boylu adam fısıldadı:

«İçerde olmalı. Dışarı çıkmadı ki.»

Kısa adam anahtarı deliğe soktu, çevirdi. Kapıyı açtı.

Aynı anda asansörün hırıltısı duyuldu.

İki adam eşikte bir saniye dona kaldılar. sonra içeri girip kapıyı arkalarından örttüler.

David ok gibi yerinden fırladı. Ayak seslerinin duyulup duyulmaması umurunda değildi. Merdivenlerin başına geldi. Basamakları birer ikişer indi... ve durdu. Tamam! Ayak seslerini doğru kestirmişti. Üç kişiydiler iki değil. Üçüncü adam şaşkınlıkla David'e bakıyordu. Bu şaşkınlıktan yararlanmak gerekti. David havada uçtu, herifin gırtlağına çöktü. Adamın kafası duvara çarptı, yarıldı. David doğruldu. Tekmeyi herifin apışarasına indirdi. Adam çığlığı bastı. David uzandı. Adamın kolunu tuttu, büktü, kırdı! Bayılmıştı herif!

Yukarıda bir kapı açıldı. Ayak sesleri!

David merdivenlerinden aşağı olanca hızıyla inmeye başladı. Birinci katta dört beş kişi, ana kapıya doğru yürüyordu. David onları dirsekledi; aralarından geçti. Kaldırıma ayak basınca doğuya döndü, deli gibi koşmaya başladı...

Aşağı yukarı iki kilometre yol yürümüştü. Bu arada da bazı kararlar vermişti. Önemli olan bu kararları uygulamaktı tabii.

Artık New York'ta kalamazdı. Adamlar onu öldürmeye karar vermişlerdi. Adamlar? Kim? Kimler? Neden? Bu soruların cevabını bilmiyordu.

Montgomery Moteline de gidemezdi. Ertesi sabah Meridian'ın ofisine gitmesi de delilik olurdu. Her iki durumu da telefonla halledebilirdi. Motele, acele Pennsylvania'ya gitmek zorunda kaldığını, eşyalarını depoya koymalarını, faturayı da tutmalarını söylerdi. Motelin en eski müşterilerindendi, kimse bir şey demezdi.

Kendall, Arjantin yolculuğuna çıkmıştı bile. Onun için Meridian'dakilere ne söylese olurdu.

David'in aklına birden Eugene Lyons geldi. Adamla, Buenos Aires'te buluşmadan önce olumlu ilişkiler kurması gerekti. Eğer birden yok olursa, zaten aşağılık duygularının altında ezilen adam, küsecek, David'ten belki de nefret edecekti. Sonra Lyons'-

dan o kitapları alması gerekiyordu. Bu konuda hiç bir bildiği yoktu.

Düşüncelerinin etkisiyle nereye yöneldiğini birden anladı David. Bilinçaltı bir itki onu, Aziz Luke Hastanesine yöneltmişti.

New York'ta kalacağı son saatlerini en güvenceli biçimde, hastanede geçirebilirdi.

Bir de Meridian'ın Ofisinde. Artık oraya bakmak adamların aklına gelmezdi.

Bu iki yere de gittikten sonra General Swanson'u arayacaktı. Mitchell Üssünden.

Son yedi günün biriktirdiği sorulara cevap veremiyordu Swanson. Ya da vermek istemiyordu. Fairfax'ten umudu kesmişti. Kısacası bir başına kalmıştı. Ne yapacaksa yalnız, kimsenin yardımı olmaksızın yapacaktı.

Bu durumda olan birinin de yapacağı iki şey vardı.

Birincisi işi bırakmak! ortadan yok olmak.

İkincisiyse, izindeki kişilerin kimliklerini öğrenmeye çalışmak; onları ortadan kaldırmak.

Brincisini yapamazdı. General Swanson için jiroskop çizimlerinden daha önemli hiç bir şey yoktu, yer yüzünde. Yani, işi bırakması söz konusu değildi.

O zaman, bu bilmecenin ardındaki kişileri birer birer bulup ortaya çıkarması gerekiyordu.

Yıllardır duymadığı bir duygunun etkisiyle sarsıldı. Yetersizlik duygusu. Basque'da değildi. Yepyeni, kuralları depdeğişik, kişileri bambaşka bir savaşın içindeydi.

İKİNCİ BÖLÜM

22

1944
BUENOS AİRES, ARJANTİN

Pan Amerikan uçağı, Tampa Havaalanından sabah sekizde kalktı. Karakas, Sao Luis, Salvador ve Rio'ya indikten sonra Buenos Aires'e varacaktı. David, Cincinnati, Ohio'lu Bay Donald Scanlan olarak yazılmıştı yolcu listesine. Mesleği maden arayıcısı olarak belirtilmişti. Sadece yolculuk sırasında kullandığı bir addı, bu. Pan Amerikan uçağından iner inmez Donald Scanlan yok olacaktı.

David, Mitchell Üssünün Harekât Odasından, Swanson'u aradığında, generalin eli ayağı birbirine dolaşmış, korkuya kapılmak üzereydi. Kendall'ın buyruklarının dışına çıkmayı, onun çizdiği yolun bir milim sağına ya da soluna sapmayı kesinlikle kabul etmiyordu.

General, saldırıların Buenos Aires'le bir ilintisi olup olmadığını sormuştu.

«Doğrusunu isterseniz bunu kestirmenin, şu an için olanağı yok. Bu olasılık üzerinde durabiliriz, ama gerçekmişcesine davranamayız.»

Generalin sesi yorgundu:

«Ed de böyle demişti. Düşün ama kesinmişcesine kabul etme.»

«Ed bu konuları çok iyi bilirdi.»

«Lisbon'da çalışırken, böyle... pis... karmaşık işlere girermişin, çoğu kez.»

«Doğru. Ed, ayrıntıları bilmiyordu sanırım. Ama size söylemek istediği gerçek. Benim ölmemi isteyen bir sürü insan var. Hem Portekiz'de hem İspanya'da.»

Uzun süren bir sessizlikten sonra Swanson konuştu:

«Seni... değiştirmek zorunda kalabiliriz Spaulding.»

«Haklısınız. Bunu şimdiden yapmanız belki daha iyi olur.»

David, bir an önce Lisbon'a dönmek istiyordu. Kuzey dağlarına gitmeli, Valdero'ya uzanmalı, Marshall'a gerçekten ne olduğunu öğrenmeliydi.

«Hayır... hayır. Şu an için seni değiştirmeyi düşünmüyorum. Önemli olan çizimler. Onları ele geçirmemiz gerek.»

Spaulding, telefonu kapamadan generalden son bir şey istemişti. Fairfax'e, gittiği yer bildirilmeyecekti. Buenos Aires Büyük Elçiliğinin dışında kimse bilmemeliydi David'in Arjantinde olduğunu.

«Neden»

«Fairfax'te bir s ı z m a var generalim. Bunu Beyaz Saray'a bildirmeniz iyi olur bence.»

«Yanılıyorsun. Olamaz.»

«Bunu Ed Pace'in eşine söyleyin, bana değil!»

David içini çekerek gözlerini kucağındaki kitaba çevirdi. Eugene Lyons'ın seçtiği, altı ciltten ikincisiydi bu...

«Donald Scanlan» gümrükte hiç bir güçlükle karşılaşmaksızın havaalanından çıktı. Büyük elçilikten yollanan, Amerikalılarla ilgili gümrük işlemlerinde yardımcı olmak için gelen adam bile, kimliğini anlamamıştı David'in.

Elinde bavulu, taksi durağına yürüdü. Spaulding'in kimliğine dönmeye hazır değildi. Büyük elçiliğe de gitmek istemiyordu. «Donald Scanlan»ın izinde kimse var mıydı? Bunu öğrenmeliydi önce. Eğer izleniyorsa, Donald Scanlan masalı yutulmamış, Fairfax ve Lisbon mezunu, David Spaulding'in Buenos Aires'e ayak bastığı duyulmuş demekti.

Sıradan dördüncü taksiye yürüdü. İri yarı, elma yanaklı bir şöfördü, direksiyon başında oturan. Öndekiler karşı koydular, homurdandılar, sıranın kendilerinde olduğunu söyledilerse de, David kulak asmadı.

İçeri oturunca şoföre, kenti gezdirmesini söyledi. Bir saat vakti vardı. Buenos Aires'i görmek istiyordu. Bu gezi iki işe yarayacaktı. İzlenip izlenmediğini öğrenecek; kentin önemli yerlerini belleğine yerleştirecekti.

Yarım saat sonra David, aldığı notlarla yarım düzine kâğıdı, tersli yüzlü doldurmuştu. Kent, Avrupa'nın etkisini taşıyordu her yanında. Paris, Roma ve orta İspanya'nın karışımıydı. Her yerde çeşmeler, heykeller. Kaldırımlarda kahveler, caddeleri ikiye ayıran adaların üstünde ağaçlar, çiçekler. Nefis bir hava vardı. Arjantin'de yazdı. David buram buram terlemeye başlamıştı.

David, şoföre San Talma Bölgesine çekmesini söyledi. Tam Kendall'ın dediği gibi bir yerdi burası. Zenginlerin oturdukları büyük köşkler, villalar; eski ama pahalı apartmanlar, kaldırımlara yanaşmış duran Mersedesler, Kadillaklar.

Lyons, burada rahat edecekti.

San Talmo'dan sonra La Boca'ya gittiler. Burası kentin liman bölgesiydi. Turistlerin, karanlık bastırdıktan sonra uğramamaları gereken bir yer.

Florida Bölgesi. Güney Amerika'nın alışveriş merkezi. Şoför, yakın dostu bir iki dükkân sahibine gidebileceklerini söyledi.

Vakti yoktu David'in. Başka zaman. Florida Bölgesinin sınırlarından içeri araba girmesi yasaktı. Bunu defterine yazdı David.

Şoför, Santa Fe Caddesinden yukarı, Palermo'ya doğru gazladı. Palermo kadar manzarası güzel, ikinci bir yer yoktu Buenos Aires'te.

Ama David'i, manzaradan çok, biribirine zincirleme bağlı, parklar ilgilendiriyordu. Yedi parktan, bir dev hayvanat bahçesi, kocaman bir el yapması gölden oluşan Palermo, buluş-

mak, gözden uzak konuşmak için çok iyi bir yerdi.

Bir saat geçmişti. «Donald Scanlan»ı izleyen yoktu. David Spaulding sahneye çıkabilirdi artık.

Sessizce.

Palermo Hayvanat Bahçesinin kapısında taksiden indi. Adamın eline okkalı bir de bahşiş sıkıştırdıktan sonra içeri girdi. Onbeş dakika hayvanat bahçesinin içinde dolaştı. En uzun süre maymunların önünde kaldı. Orangotanları, gorilleri arkadaşlarına, düşmanlarına benzetti.

Hayvanat Bahçesinden çıkıp taksi durağına yürüdü. İlk arabaya bindi.

«Amerikan Büyükelçiliğine lütfen.»

Büyükelçi Henderson Granville, yeni askeri ateşesine yarım saat ayırabildi ancak. İlerde oturup konuşmak için bol bol zaman bulacaklardı. Ancak pazar günleri çok sıkışıktı. Gitmesi gereken iki eğlenti vardı. Alman ve Japon konukların gittiklerini telefonla bildireceklerdi.

«İtalyanlar önemli değil artık.» Büyükelçi gülümsedi. «İtalyan diplomatlar, bizimkileri lokantalarda, gece klüplerinde köşeye sıkıştırıyor, Mussolini'den nasıl nefret ettiklerini, ülkeyi nasıl mahvettiğini anlatıyorlar.»

«Lisbon'dan pek farkı yok efendim.»

«Bu benzerliğin dışında, apayrı iki ülke, Arjantinle Portekiz. Son zamanlarda neler çektiğimizi sanırım biliyorsunuzdur. Devrimler, ayaklanmalar, iç isyanlar...»

«Doğrusu pek zaman bulamadım efendim. Lisbon'dan ayrılalı bir hafta oluyor. Castillo Hükümetinin devrildiğini biliyorum tabii.»

«Geçen Haziranda. Ramon Castillo, Arjantinin gelmiş geçmiş en salak başkanıydı. Ekonomik durum çok kötüydü. Tarım ve sanayi sektörleri iflasa gidiyordu. Halk, Castillo'nun devrilmesinden yanaydı.»

«Şimdi askerler başta değil mi? Bir cunta yani?»

«Birleşik Subaylar Kurulu. Çıkarcı, kaz adımlarını benimsemiş, beyinsiz herifler. Orduyu Nazi subaylar eğitmişti, sanırım, bunu biliyorsunuz.»

«Peki Arjantinin tarafsızlığını ne sağlıyor?»

«Kendi içlerinde anlaşamamaları. Birleşik Subaylar Kurulu yani BSK, 1929 Alman Parlementosunu andırıyor. Kimse kimseyle dost değil. Herkes kendi çıkarı peşinde. Bu arada Amerikan hava ve deniz kuvvetlerinden de çekiniyorlar. Bizim üretim gücümüz adamları çok etkiledi. Hitler'in 'Bin Yıllık İmparatorluk' düşlerine inanmıyorlar artık.

«Bir başka etken var. Yahudi toplumu çok zengin. Örneğin senin Erich Rhinemann. BSK, Yahudileri karşısına almaktan çekiniyor. Castillo zamanında tüketilen kredi kaynaklarını, Yahudi parasıyla ayakta tutabiliyorlar ancak. Albaylar, bütün askerler gibi para alış verişleri pek bilmiyorlar. Ama savaştan milyonlar kazanabileceklerini anlamışlar. Ve bu milyonları kendi ceplerine aktarmak için ellerinden geleni yapıyorlar. Bilmem durumu yeterince özetleyebildim mi?»

«Evet efendim.»

Davit konuyu değiştirmek istiyordu. Arjantindeki siyasal ortamı üç aşağı beş yukarı kestirebiliyordu. Granville gibi adamlar, konuşmaya hasrettiler. Görevleriyle ilgili, güvenebilecekleri kişilere, saatlerce içlerini dökebilirlerdi. Ama David'in yitirecek zamanı yoktu.

«Washington buradaki görevimi sanırım size bildirmiştir.»

«Evet. Onayladığımı söylemek isterdim. Sizi değil, görevinizi. Ben de BSK gibi, para işlerinden anlamıyorum.»

«Özellikle bu 'yatırım kaynağı' sizin canınızı sıkıyor.»

«Evet. Erich Rhinemann, rüzgârın estiği yöne kolaylıkla dönebilen, vicdansız bir adamdır. Bugüne değin tanıdığım en namussuz adam diyebilirim onun için. Londra ve New York borsalarının ona kucak açmalarını yadırgamadım desem, yalan olur.»

Büyükelçi duvardaki saate baktı. Yerinde şöyle bir kıpırdandıktan sonra gözlerini bir kez daha, David'e çevirdi.

«Sizin için ne yapabilirim?»

«Pek fazla bir şey istediğim yok efendim, Büyükelçilik rehberine adımı yazdırın. Bir oda verin. Telefonu ve masası olsun, yeter. Şifre uzmanınızla da tanışmak istiyorum. Yollamam gereken bazı şifreler var da...»

«Pekâlâ. Baş Şifre Uzmanımızın adı Ballard. İyi bir insandır. Yedi sekiz dil bilir. Onunla biraz sonra tanışacaksınız. Başka, bir isteğiniz var mı?»

«Kalacak bir yer...»

«Evet biliyorum.» Granville, göz ucuyla saate baktı gene. «Bayan Cameron beğeneceğinizi umduğu bir yer buldu size. Washington, ne kadar kalacağınızı bildirmediğinden, üç aylık tuttuk.»

«O kadar kalacağımı hiç sanmıyorum. Neyse, ben hallederim. Sayın Büyükelçi, aceleniz olduğunu biliyorum. Onun için izninizi isteyeyim...»

David ayağa kalktı. Büyükelçi de masanın ardından dolaşıp David'in yanına yürüdü.

«Ha son bir şey efendim. Bu Ballard'da, büyükelçiliğin rehberi var mı? Burada çalışanların adlarını öğrenmek istiyorum da.»

«Çok kişi yok burda çalışan.» Adamın sesine bir soğukluk girmişti. «Hem biz, güvenlik tedbirlerimizi aldık. Çok sıkı...»

«Efendim, güvenlik açısından merak etmiş değilim. Gerçekten burada çalışanların adlarını öğrenmek isterim.»

«Pekâlâ.» Birlikte kapıya doğru yürüdüler. «Sekreterimle konuşabilirsin. Ben bu arada Ballard'ı bulayım. O sana çevreyi gezdirir.»

«Teşekkür ederim efendim.»

Elini uzattı adama. Amma da uzundu boyu! David'ten iki parmak; bir doksana yakın.

«Size bir şey sormak istiyordum. Neden Borsadakiler bu iş için s i z i yolladılar? New York'ta ya da Londra'da bu gibi işlerin üstesinden gelecek kimse kalmadı mı yoksa?»

«Mutlaka vardır efendim. Ben sadece haber getirip götürmekle görevliyim... Bir aracı, yani. Özel bazı bilgileri taşımaktan öte, önemli bir görevim yok. Hem bu konularda... tarafsız ülkelerde... deneylerim var...»

Granville, acı acı güldü.

«Evet... böyle olduğunu tahmin etmiştim zaten...»

23

Robert 'Bobby' Ballard'ta, hemen hemen her şifre uzmanında görülen iki nitelik vardı. Ağzı sıkı değildi. Güvenebildiği birini buldu mu, görevini küçümsüyor, aklına geleni rahatça söylüyordu. Yıllar yılı, başka kişilerin, devletlerin sırlarını elden geçirmiş, bunların gerçekte hiçbir önem taşımadıklarını görmüş, adamsendeciliğe vurmuştu işi. Şifreyle gelen, uzmanın ter dökküp çözmesi sonucu ortaya çıkan haberler çoğu kez anlamsız şeyleri içeriyordu. Falanca generalin karısına alınacak kürk. Yok bilmemkimin hesabına yatırılacak paranın Fransız Frankına ya da İngiliz Sterling'ine çevrilmesi! !

Ballard akıllı bir adamdı. Orta boylu, kızıl saçlı, güleç yüzlü.

«İşte burası evimiz, yuvamız, toprağımız, her şeyimiz. Kocaman, eski bir yapı. Sıcaktan durulmaz burda. Umarım burda yatıp kalkmayacaksındır. Başka bir yerde ev bulmuşundur.»

«Sen burada mı kalıyorsun?»

«Benim elim mahkûm. Günün yirmidört saati, telsiz haberi alabilirim. Bunların bazılarını hemen çözüp, büyükelçimize iletmem gerekir. Aslında gürültüsüz patırtısız bir yerdir. Kimse kimsenin işine karışmaz...»

«Burada senden başka kalanlar da mı var?»

«Evet. Büyükelçilik binasında altı kişiyiz. Granville'in yeri,

yapının kuzey bölümünde. Orada özel bir dairesi var. Sonra ben varım, Jean Cameron... Onunla yarın tanışırsın. Pazarları ihtiyarla birlikte eğlentilere gider.»

Birlikte balkona çıktılar. David'in kafasını bir şey kurcalıyordu. Bunu bir an önce sormazsa rahat edemeyecekti. Hem öz güvenliği açısından da önemliydi.

«Bu Jean Cameron'un büyükelçiyle bir... bir ilişkisi var mı acaba?»

«Jean'le ihtiyar mı?» Ballard uzun uzun güldü. «Yok canım! Aslında neden bu kadar komik karşıladım bilmiyorum. Senin gibi düşünen birçok kişi olmalı. Asıl gülünç olan da bu ya.»

«Neden?»

«Hem acı hem gülünç. İhtiyarla Cameron ailesi çok eskilere dayanırlar. Köklü, zengin, soylu aile ikisi de, Jean'in ailesi de öyleydi. Savaştan önce Jean, Cameron'ların oğluyla evlendi. İki milyarder ailenin çocukları. Birbirlerine deli gibi âşıktılar. Ta orta okuldan beri. Oğlan avukattı. Savaş çıkınca hukuk kitaplarını bir yana bırakıp, orduya katıldı. Pilot oldu. Leyte Körfezinde de öldü. Jean keçileri kaçırdı.»

«Granville'de onu buraya aldırdı, öyle mi?»

«Evet öyle.»

«İyi bir tedavi yöntemi...»

«Jean tedavinin karşılığını fazlasıyla veriyor. Gece gündüz demez, çalışır.»

«Bayan Granville nerede?»

«Bilmem. İhtiyarı onbeş yıl önce boşamış.»

«Evet, tedavi yöntemi çok iyi.»

David'in aklına, kocaları ölmüş birkaç yüz bin kadın geldi. Her gün, aynı evde, aynı ortamda yaşamak, hatırlamak, anılarıyla avunmak zorunda kalan kadınlar. İçini çekti. Bu düşünceleri kafasından çıkarması gerekiyordu. Onu ilgilendirmezdi.

«Çok yetenekli ve bilgilidir.»

«Kim?»

«Beni dinlemiyordun galiba. Jean'den söz ediyordum. Ba-

bası büyükelçiydi. Emekli oldu. Aşağı yukarı dört yıl Buenos Aires'te kaldı. Jean buraları çok iyi bilir... Hadi gel. Granville'in sana verdiği odaya bakalım. Şimdiye kadar senin odan depo olarak kullanılırdı.»

«Granville beni çok seviyor anlaşılan.»

«Evet. Seni anlayamıyor, sırrını çözemiyor. Benimse umurumda bile değil.»

Yanyana merdivenlere doğru yürüdüler. Yukarıdan bir kadın sesi geldi birden.

«Bobby, sen misin?»

Ballard, David'e baktı.

«Jean geliyor. Evet benim. Spaulding geldi. Gel de özel daire tutturacak kadar torpilli yeni dostumuzla tanış.»

«Dairesini görünce anlar, torpilli olup olmadığını.»

Spaulding, kadını görünce irkildi. Bu kadar güzel bir yaratık beklemiyordu. Uzun boylu, ince, kestane rengi saçları dalga dalga çıplak omuzlarına dökülen, iri göğüslü, ince belli, dolgun kalçalı, upuzun bacaklı bir âfetti Jean Cameron. Ballard, yan gözle David'e bakıyordu. David, adamın gözlerindeki alaycı bakışları sezmişti. Ballard, bu kadına bir sevgili olarak yanaşmaya çalışmış, eli boş dönmüştü. Şimdi onun en yakın arkadaşı, koruyucusuydu.

Kadının en ilginç yanı küçücük, kalkık burnuyla iri, deniz mavisi gözleriydi. Canlılık okunuyordu bu gözlerde. Yaşam isteği, tuttuğunu koparabilme niteliği.

Jean Cameron, etekleri yerleri süpüren, alacalı bulacalı bir gece elbisesi giymişti. Eteklerini sağ eliyle toplayarak çabuk çabuk merdivenlerden indi. Etli dudaklarını, David'in yıllardır ilk kez gördüğü içtenlikte bir gülücük süslemişti.

«Hoşgeldiniz.» Elini uzattı. «Sizin için tuttuğum yeri görmeden, özür dileyebilmem için iyi bir fırsat oldu bu. Evi görünce belki fikrinizi değiştirir veya buraya taşınırsınız.»

«Fena mı olur?»

Yakından bakınca kadının otuz yaşının üstünde olduğu an-

laşılıyordu. Otuzbeşinde vardı rahatça. Ama bu, güzelliğine olgunluk katıyordu. Jean, adamın kendini yakından incelediğini sezmişti. Umursamıyordu ama.

«Kısa süre kalmak için fena değil, size tuttuğum yer aslında. Daha uzun süreler kalmak için çok iyi yerler var tabii.»

«Size çok zahmet oldu.»

Ballard söze karıştı.

«Başkası olsaydı sana bir otel odası bulurdu.» Kızın omzunu okşadı. Koruyucusu olduğunu mu belirtmek istiyordu acaba? «Portenos Cameron Albaya güvenirler. Bizlerdense bucak bucak kaçarlar.»

Jean gülümsedi.

«Portenos, BA'da oturanlara verilen adtır.»

«BA... Montevideo yani?»

Ballard sırıttı.

«Bize çok akıllı birini yollamışlar bu kez.»

«Alışırsınız Bay Spaulding. Amerikalılarla İngilizler Buenos Aires'e BA derler hep. Benim acele etmem gerek. Büyükelçi bekliyor. Tekrar hoşgeldiniz Bay Spaulding.»

«Lütfen David deyin.»

«Siz de bana Jean.» Çabuk adımlarla yürüdü genç kadın. Durdu. Omzunun üzerinden seslendi. «Bobby, adres sende var değil mi? David'in... adresi yani?»

«Merak etme, var. Sen git, rahatça kafa çek eğlentide. Herşeyi bana bırak.»

Kadın gidince David, Bobby Ballard'a döndü.

«Harika bir kadın. Çok güzel. Çok iyi arkadaş olduğunuz da belli. Biraz önce söylediklerim için...»

«Özür dilemen gerekmez. Ayrıntıları bilmeksizin çabuk karar verdin. Ben de böyle düşünmüştüm ilk geldiğimde. Düşünceni değiştirmen için bir neden de yok aslında.»

«Neye karşı koyduğunu bilmeksizin itirazı yapıştırıyorsun. Sonra kafanda, karşı koymanın nedenini tartışıyorsun. Eğer bu tartışmayı dışa vurmadan sürdürebilirsen neden tartıştığını tartışmaya başlıyorsun.»

Ballard bir kahkaha attı.

«Çok ilginç. Biliyor musun, söylediklerini kelimesi kelimesine anladım.»

«Siz şifre uzmanlarını altetmek bizim gibilerin harcı değil.»

Merdivenlerin yanından geçerek, karanlık koridorda yürümeye başladılar.

«İhtiyarın sana verdiği odaya bir göz atalım. Sonra da evine gideriz. Cordoba'da. On dakika sürer sürmez...»

David, Bobby Ballard'a bir kez daha teşekkür ederek, evin kapısını örttü. Yorgun olduğunu söyleyerek Ballard'dan özür dilemişti. Günler çuvala girmemişti ya? Başka akşam birlikte olur, kafa çekerlerdi.

Daireyi baştan aşağı gözden geçirdi. O kadar da kötü bir yer değildi aslında. Küçüktü : bir yatak odası, oturma odası, mutfak, banyo. Dairesi birinci kattaydı. Arkada geniş, uzun bir balkon vardı. Balkonu çepeçevre saran, yüksek, tuğla duvarın üstünde sarmaşıklar, saksı içinde çiçekler yanyana duruyordu.

David içeri girip telefona baktı. Evet bağlanmıştı. Buzdolabına yürüdü. Açtı. Gülümsedi. Jean Cameron akıllı kızdı. Tereyağı, süt, ekmek, yumurta, kahve almış, yerleştirmişti. İki şişe de şarap vardı. Dolabı kapayıp oturma odasına döndü.

Bavulunu açtı. İçinden viski şişesini çıkardı. Yarın sabah gidip üst baş alması gerekiyordu. Ballard, birlikte gideriz demişti. Eugene Lyons'ın verdiği kitapları sehpanın üstüne koydu. İkisini bitirmişti. Bu işi biraz kıvırıyordu artık. Ama bu kitapların Almancalarına da bir göz atmak istiyordu. Yarın Alman mahallesine gidip oradaki kitapçıları dolaşacaktı.

Birden David, Walter Kendall'ı hatırladı. Kendall ya Buenos Aires'teydi ya da birkaç saat sonra gelmiş olacaktı. Muhasebeciyle, aşağı yukarı aynı saatte Amerika'dan ayrılmışlardı. Ama David'in uçağı daha az yere uğrayarak gelmişti Arjantine.

Bir an için havaalanına gidip Kendall'ı aramayı düşündü. Ama Kendall gelmemişse onu bekleyemezdi. Gelmişse de otellere

telefon edip adamı bulmak daha kolaydı. Ballard, koca kentte doğru düzgün dört beş otel olduğunu söylemişti.

Ama, bu pis muhasebeciyle, gereğinden çok bir arada bulunmak istemiyordu. Kendall, Swanson'la konuşmadan David'in Buenos Aires'e gelmiş olmasına öfkelenebilirdi. Spaulding'in cevaplandırmak istemediği sorular sorabilir, Swansona tel yazıları yollar, ortalığı bulandırırdı kısacası.

Kendall'ı aramanın hiçbir yararı yoktu yani. Nasılsa Kendall zamanı gelince David'i arayıp bulmak zorundaydı.

Yapacağı başka şeyler vardı. Bilmece. Evet, bilmeceyi çözmeye başlamalıydı bir an önce. Bunu da ancak birbaşına yapabilirdi.

David içkisinden bir yudum alıp ardına yaslandı. Pencereden dışarı baktı. Arka bahçede bir meyve ağacı vardı. Üst dalların birinde tüneyen küçük bir kuş... ötüyordu. Gülümsedi David.

İspanya'da olsa hemen yere çöker, silâhını çeker, hazırlanırdı. Bir kuşun böyle, sürekli cırlaması, yakınlarda düşmanın olduğunu belirtirdi. Ürkmüş demekti kuş. Ama burda... neden olmasın?

Dikkatlice pencereden baktı bu kez. Karşı evin damında iki gölge... İki adam...

Çömelmiş...

David'i izliyorlar...

Esnedi David. Uykusu varmışcasına. Başını sağa yatırdı. Omzuna dayadı. Şimdi daha iyi görebiliyordu. Adamlardan birinin elinde bir tüfek vardı. Güneş ışınları yansıyordu uzun namludan.

Yavaşça ayağa kalktı. Gerindi. Gözlerini ovaladı. Ayaklarını sürüyerek evin içinde dolaşmaya başladı. Yatak odasına yöneldi. Dolabı açtı çabucak. Mendillerin altından tabancasını aldı. Beline soktu. İskemlenin üzerinde duran ceketini sırtına giydi. Çabucak kapıya yürüdü. Açtı. Dışarı çıktı.

Merdivenler, kıvrılarak yukarı doğru tırmanıyordu. Ahşap. İlk basamağa çıktı.

Gıcıtır.

Sövdü içinden David.

Terasa çıkması gerekiyordu. İlk üç kat önemli değildi. Dördüncü kata çıkarken çok dikkatli olması, gürültü yapmaması gerekiyordu. Fırladı. Altmış saniye sonra, üzerinde DAM yazan kapının önünde durdu.

Kapı eskiydi, ahşap. Açınca gıcırtısı yeri göğü inletecekti... hele bu sessizlikte!

David silahını çekti. Kapıyı açıp terasa fırladı. Karşı dama sıçradı. Zaten iki metre bir ayırım vardı iki dam arasında. Sırtını bacaya verdi. Silahı adamlara çevirdi.

İki adam aynı anda, dehşetle dönüp David'e baktı. Elinde tüfeği tutan adam duraksadı. Ne yapacağını bilmiyordu sanki. Sonra namluyu doğrulttu; David'ten yana çevirdi. Spaulding silahını adamın göğsüne yöneltmişti. Ama silahlı adam tetiğe basmaya yanaşmıyordu. Lâf olsun diye namluyu David'e çevirmişti sanki.

İkinci adam bağırdı. Güney İspanyol vurgusuyla konuşuyordu adam. Arjantin vurgusuyla değil.

«Lütfen beyim...»

Spaulding kükredi.

«İndir o silâhı! Çabuk!»

Tüfekli adam silahın namlusunu yere çevirdi.

«Yanılıyorsunuz efendim... Bu mahallede hırsızlar var... onları arıyorduk...»

David adamlara doğru yürüdü.

«Pek inandırıcı değil bu hırsız masalı dostum. Buenos Aires'li değilsiniz siz.»

«Bu mahallede bizim gibi olan çok kişi var... göçmen yani. Dışardan gelen...»

«Beni izlemediğinizi mi söylemek istiyorsunuz?»

«İnanın efendimiz... sadece bir raslantı...»

Öbür adam başını salladı.

«Geçen hafta evimize iki hırsız girdi. Polise başvurduk, oralı

bile olmadı. Biz, polisin gözünde yabancıyız efendim. Kendimizi korumak zorundayız.»

David adamları dipten doruğa süzdü. Korkmuyorlardı. Yalan söylediklerini gösterir bir belirti de yoktu.

«Ben Amerikan Büyükelçiliğindenim.» Adamlar kıllarını bile kıpırdatmadılar. «Kimliklerinizi görmek istiyorum.»

Silahsız adam elini cebine attı. David silahı adamın alnına doğrulttu.

«Kimliğimi vereceğim efendim. Arka cebimde... izninizle...»

Adam eski püskü, siyah bir cüzdan çıkarıp uzattı. David aldı. Açtı. Aynı anda tüfeğin namlusu bileğine indi. David'in bir anlık şaşkınlığından yararlanan diğer adam da, kolunu tutup bükmeye başladı. Ya tabancayı bırakacaktı ya da kolu kırılacaktı.

Parmaklarını açtı. Aynı anda yanında duran, tüfeksiz adama tekmeyi yapıştırdı. Adam iki büklüm oldu. David ikinci tekmeyi herifin suratına attı. Adam damdan aşağı yuvarlandı.

Ama aynı anda tüfeğin kabzasını ensesine yedi. Dizleri üstüne çöktü. Doğrulmaya çalıştı. İkinci kez vurdu adam tüfeğiyle. David karanlık bir çukurun derinliklerine yuvarlandı...

«Kentin bu yakasında böyle şeyler olmazdı.»

Ballard, David'in karşısında oturuyordu. David kanepeye sırt üstü uzanmış, başına da buz torbasını koymuştu.

«Bu tür adamlar, yani göçmenler, daha çok rıhtımda, yük depolarının orda dolaşır, soyacak adam ararlar. Polis kıyıya inmekten çekinir. Sonra cunta, göçmenlerin bir an önce Buenos Aires dışına çıkarılmalarından yana.»

«Bilmediğim şeyleri söylemiyorsun bana.»

«Seni öldürmek istemedikleri belli. Yoksa damdan aşağı atarlardı.»

«Evet beni öldürmek istemediklerini biliyorum.»

«Nerden biliyorsun?»

«Tüfekle ateş edip beni vururlardı isteselerdi. Benim dışarı

çıkmamı bekliyorlardı. O zaman rahat rahat evime girebileceklerdi.»

«Neden girmek istesinler evine?»

«Eşyalarımı aramak için. Bunu daha önce de yaptılar...»

«Kim?»

«Ne bileyim ben!»

«Nasıl bilmezsin yahu?»

«Şimdi boş ver bunları Bobby... Benim Buenos Aires'e geleceğimi kimler biliyordu?»

«Üç kişi biliyorduk. Ben, Granville ve Jean Cameron. Kimseye bir şey söylenmedi. Hatırlayacaksın seninle ilgili emir Washington'dan gece yarısı geldi. Granville'e haberi götürdüğümde Jean'le satranç oynuyorlardı. Şifreli gelmişti haber. Çözdüm. Hemen büyükelçiye götürdüm. Zaten şifreyle gelen haberleri yalnız ben ve büyükelçi görebiliriz.»

«Peki sonra?»

«Sonra mı? Hiç. Senin bildiğin şeyler yani...»

«Olsun. Bir daha anlat.»

Ballard içini çekti.

«Odada kimse yoktu. Ben, büyükelçi ve Jean'den başka yani. Sana çabucak bir ev bulunması da yazılmıştı. Granville, bu görevi Jean'e verdi. Senin geldiğini, bir ev bulunması gerektiğini söyledi.» Ballard çevresine bakındı. «Kız bayağı iyi bir yer tutmuş hani.»

«Bu adamların her yerde gözü kulağı var. Boş evleri, kiralık daireleri, otelleri gözetim altında tutuyorlardı...»

«Söylediklerinden hiçbir şey anlamıyorum.»

«Çok akıllı olabiliriz Bobby, ama bazı şeylerden vaz geçemeyiz. Uyumak, yıkanmak için bir yer gerek bize.»

«Onu anladım canım! Ama yarından öte, senin burada olduğunu bilmeyen kalmayacak. Washington, senin ne zaman geleceğini bize bildirmedi. Sadece geleceğini söyledi. Jean bu daireyi senin adına tutmadı...»

«Yaa?»

O iki göçmen David gelmeden damda, yerlerini almış olmalıydılar. Ya da David geldikten üç beş dakika sonra dama tırmanmışlardı.

«Peki nasıl tuttu burayı? Sözleşmeyi kimin adına imzaladı?»

«Ne bileyim nasıl tuttu? Herhalde ev sahibesine, büyükelçinin bir sevgilisi olduğunu, onunla gözden uzak bir yerde buluşmak istediğini falan söylemiştir. Arjantinliler böyle şeylere bayılır. İşin içine aşk girdi mi gevşerler. Biliyorsun, burası Güney Amerika'nın Paris'i. Ama senin adını kullanmadığından eminim. İllâ da birinin adını vermek gerektiyse, kendi adını vermiştir.

«David, bir an önce şu kelleni doktora göstersen iyi edersin.»

«Haklısın. Omzumda da dikişler var. Onları aldırmam gerek nasılsa. Bana bu gece bir doktor bulabilir misin?»

«Kolay iş. Dikişler neden?»

«Azor Adalarında başıma bir iş geldi... bir kaza.»

«Azor Adaları ha? Bakıyorum çok yer görmüşsün... çok gezmişsin.»

«Başımda da bir belâ geziniyor.»

24

«Bayan Cameron benim isteğim üzerine burada bulunuyor, Spaulding. Gel, gel. Ballard ve doktorla konuştum. Eski dikişler alınmış, yenileri konmuş.»

Granville ceviz kaplama masasının ardında oturuyordu. Jean Cameron da sol yanda, duvara dayalı kanepeye ilişmişti. Masanın önündeki koltuklardan biri David içindi. Ama büyükelçi yer göstermeksizin, oturmak istemiyordu David. Bu adamdan pek hoşlanmamıştı. Verdiği oda, uzun yıllar depo olarak kulla-

nılmış, küçük, izbe, sevimsiz bir yerdi.

«Önemli bir şey değil, efendim.»

Spaulding, dönüp Jean'e baktı. Kızın gözlerinde kaygı belirtileri gördü. Ya da gördüğünü sandı!

«Otur otur... ayakta kalma.»

«Teşekkür ederim efendim.»

Koltuğa oturup bacak bacak üstüne attı.

«Sana dün gece saldıranlar köylüymüş.»

David, Jean Cameron'a döndü.

«Bense göçmen olduklarını sanıyorum.»

Granville atıldı.

«Hayır, hayır. İki ayrı kültürün temsilcileri bunlar. Köylülerle göçmenler yani. Köylüler saldırgan, acımasız adamlar. Hükümet onlara pek yüz vermiyor, dertleriyle ilgilenmiyor. Sömürmekten de geri kalmıyor ama.»

«Köylüler Arjantin'de doğmuş büyümüşler, değil mi? Yani göçmenler gibi diğer Güney Amerika ülkelerinden gelmemişler?»

«Evet evet. Doğma büyüme Arjantinli. Göçmenler yalnız Güney Amerika ülkelerinden gelmiyorlar. İtalya'dan, Almanya'dan, İspanya'dan, Balkanlardan...»

«Bu adamlar, yani bana saldıranlar Arjantinli değildi efendim. Değişik bir vurguyla konuşuyorlardı.»

«Ya? Dil konusunda uzman mısın?»

«Evet efendim, uzmanım.»

«Anlıyorum...» Granville, dirseklerini masanın üstüne dayadı; gözlerini David'e dikti. «Sana yöneltilen saldırı Amerikalı olduğun için miydi? Ya da müttefiklere karşı girişilmiş bir eylem başlangıcı mıydı Spaulding?»

«Bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da, hedefin ben olduğum. Şimdi önemli olan, benim buraya geldiğimi nasıl öğrendikleri, efendim.»

Jean Cameron söze karıştı.

«Herşeyi baştan, bir bir düşündüm David.» Büyükelçi, kadı-

nın Spaulding'e 'David' demesini yadırgamıştı besbelli. Alnı kırış kırış oldu. Jean'e baktı; sonra başını çevirdi. «Gezdiğim evlerin dördüncüsüydü sana tuttuğum yer. Sabah onda ev aramaya başladım, saat ikide oraya geldim. Hemen tuttum. Balkon beni çok etkiledi, bayıldım görür görmez.»

David gülümsedi.

«Neyse, emlâkçiye gittim. Adı Geraldo Baldez; herkes tanır onu. Almanlardan nefret eder. Evi, büyükelçilikte oturmaktan sıkılan bir arkadaşım için tutmak istediğimi söyledim. Baldez güldü. Bobby'e tutmak istediğimi söyledi. Ben de bu düşüncesini değiştirecek bir şey demedim.»

David, Granville'e döndü.

«Beni kimse aradı mı? Haber bıraktı mı? Kendall, örneğin?«

«Kendall mı? Bu adı bir yerden hatırlıyorum... Kendall. Evet, Kendall.» Granville masasının üzerindeki kâğıtları karıştırdı. «İşte Walter Kendall. Dün akşam, onbuçuk uçağıyla gelmiş. Palermo Parkının yanında Alvear Otelinde kalıyor. Çok eski ve güzel bir oteldir.» Granville birden başını kaldırıp Spaulding'e baktı. «Bu kâğıtta s a n a y i e k o n o m i s t i olarak gösterilmiş. Ne demekse bu?»

«Benimle ilgili bazı... ilişkiler kuracak.» David, Walter Kendall konusuna girmek istemediğini belirtiyordu böylece. Ama Jean Cameron'a bir açıklamada bulunmaya, bilinçaltı bir etkiyle, yönelmişti. «Buradaki görevim, Londra ve New York yatırımcılarıyla Buenos Aires... BA yani... bankerleri arasında ilişki kurmak ve bu ilişkinin sürekli olmasını sağlamak.» David, Jean kadar içtenlikle olmasa da, gülümsedi. «Aslında muhasebeden, paradan, yatırımdan hiç mi hiç anlamam. Ama Washington benim gelmemi istedi. Sayın Büyükelçimiz, benim tecrübesiz oluşumdan yakınıyorlar galiba.»

Spaulding, göz ucuyla Granville'i süzdü. 'Bankerler' demişti, BA'dakilerden söz ederken. Erich Rhinemann'ın adına değinmek yasaktı çünkü. Yalnızca büyükelçi bu adı bilecekti. Ama başkalarının yanında 'bankerler' ya da 'yatırımcılar' diyerek geçiştirilecekti.

«Yakınmıyorum Spaulding. Kaygılanıyorum desem daha doğru olur. Ama bunun önemi yok. Dün gece olanlarla ilgili ne yapmak istiyorsun? Bence en iyisi, polise şikâyet etmek. Tabii bunun bir yararı dokunacağını sanmıyorum.»

David birkaç saniye, Granville'in önerisini düşündü.

«Polise şikâyet edersek gazeteler haberi yazarlar mı?»

Jean cevap verdi buna.

«Bir iki satırla geçiştirirler.»

«Genellikle büyükelçilik görevlilerin cebinde para bulunur. Gazeteler de hırsızlık diye nitelendirir, geçerler.»

«Ama cunta hükümetinin hiç hoşuna gitmez böyle haberler.» Jean yüksek sesle düşünüyordu. «Basın onların denetiminde çalışıyor. Arka sayfalarda yazarlar.»

«Eğer şikâyet etmezsem, bu saldırının, hırsızlık girişiminden öte bir şey olduğunu kabul ettiğim gerçeği ortaya çıkar. Şimdilik, böyle bir şeyi kabul ettiğimi kimsenin bilmesini istemiyorum.»

«Öyleyse bu sabah, resmi bir şikâyette bulunmalısın.» Granville, bu toplantıyı bir an önce sona erdirmek istiyordu besbelli. «Hem Spaulding, doğrusunu istersen, bu işin basit bir soygun eyleminden öte, gizli amaçlar uğruna düzenlenmiş bir girişimler zincirinin ilk halkası olduğunu hiç sanmıyorum. Ülkeye gelen, zengin bir Amerikalıyı soymak istediler, o kadar. Duyduğuma göre, havaalanında görev yapan taksi şoförleri, bir hırsızlık şebekesi kurmuşlar.»

David ayağa kalktı. Jean'in de ayağa kalktığını görmek mutlu kılıvermişti genç adamı.

«Bu değerlendirmenizi kabul ediyorum efendim. Lisbon'da geçirdiğim yıllar... beni gereğinden çok kuşkucu yapmış. Zamanla yeni durumuma ve bu kente alışacağım.»

«Şimdi raporunu yaz. İmzala. Polise yollayalım.»

«Olur efendim.»

Jean söze karıştı.

«İki dil bilen sekreterlerden birini yollarım. Ona söylersin.

Yazar, imzalar bana verirsin. Ben hallederim.»

«İki dil bilmesi gerekmez. İspanyolca yazdırırım.»

Jean gülümsedi.

«Unutmuşum. Bobby söylemişti, bu kez bize 'akıllı birini' yolladıklarını.»

David, birlikte yedikleri ilk öğle yemeğinden sonra başladığını sanıyordu. Sonraları Jean, ilk göz göze geldikleri an birbirlerini sevdiklerini söylemişti. Ama David kabul etmemişti bunu.

Birlikte oldukları zaman tüm bunalımlardan, gerginliklerden sıyrılıyor, kurtuluyorlardı. Daha rahat gülüyor, söylüyor, sessizliğin tadını çıkarıyorlardı.

Akıl almaz bir şeydi bu. Beklenmeden, birdenbire olmuştu. Düzeyde kalacak ilişkilerin ötesinde bir bağlılığa girmemek için, ikisinin de yeterli nedeni vardı. David gelip geçiciydi. Günü gününe yaşıyor, bir işi noktalayınca bir başkasına koşuyordu. Jane'se ölen kocasının yasını tutuyordu hâlâ.

Riachuelo Limanında, denize bakan küçük bir lokantaya gitmişlerdi. Öğle yemeğini de lokantayı da Jane önermişti. David'in acı çektiğini görmüş, uzun, rahat bir öğle yemeğine gerek duyduğunu söylemişti. Yemekten sonra da eve gidip yatağa girecek, uzun uzun uyuyacaktı. Başka türlü beyninin zonklamasını, kulaklarının uğuldamasını durduramazdı.

Spaulding genç kadının bardağına beyaz şarap doldurdu.

«Ballard çok iyi bir insan...»

«Evet. Çok severim Bobby'i. İyi yüreklidir...»

«O da seni çok seviyor.»

«Sözü nereye getirmeye çalıştığını anlıyorum. Yanlış 'nota' çalıyorsun. Doğru söyledim değil mi? Granville, annenle babandan söz etti bana.»

«Müziğin 'm'sinden anlamam. Ama doğru söyledin. Merak ettiğim için sordum...»

«Bobby, benimle... ilişki kurmak için elinden geleni yaptı.

Ben de onunla birlikte olmaktan mutluluk duydum. Ama karşılığında hiçbir şey veremedim.»

«Ve bunu kabul etti?»

«İyi yürekli olduğunu söylemiştim.»

«Onun dışında en azından elli kişi var burada... Amerikalı yani.»

«Bir de Deniz Piyade bölüğümüz var; onları unutma.»

«Onlar da mı peşinde yani?»

«Hayır. Kimi evli. Bekâr olanlar da Dış İşleri Bakanlığı tokadından korkuyorlar...»

«Ne?»

«Dış İşleri Bakanlığı 'tokadı' deriz. Sende bu korkuyu görmüyorum.»

«Hâlâ ne olduğunu anlamadım. Ama doğru söyledin. Tokattan korkmam... Yumruk, tekme... bunlar başka tabii.»

«Dış İşleri Bakanlığında herkes, 'aman büyükelçi beni sevsin. Sicilimi iyi işlesin.' diye el ovuşturur, boyun kırar, yağ yapar. Seninse Dış İşleri Bakanlığıyla bir ilgin yok. Büyükelçi seni sevmiş, sevmemiş umurunda bile değil.»

Spaulding dayanamayarak güldü.

«O güzel kafandan neler geçtiğini anlıyorum şimdi. Haklısın. Benim Bakanlıkla bir ilgim yok. Bu meslekten de değilim. Savaş bitince, benim 'meslek' yaşantım da sona erecek. Bazı görevleri yerine getirmek için, Büyükelçiliklere bağlı olarak çalışırım. Daha doğrusu öyle görünürüm. Dört dil bilirim. Biraz önce sözünü ettiğin, o ünlü anam ve babam sayesinde hükümetin ileri gelenleriyle, senatörlerle, temsilciler meclisi üyeleriyle yakın ilişkilerim vardır. Dilediğim yere, elimi kolumu sallaya sallaya girebilirim. Ebleh olmadığım için, türlü ülkelerdeki şirketlere, dev kuruluşlara gider gelir, onlara... bazı önemli bilgiler veririm. Savaş gibi gelip geçici rahatsızlıklar bile, alışverişleri engellemiyor.»

Jean içtenlikle gülümsedi. Uzanıp David'in elini tuttu.

«Yaptığın her şeyi, büyük bir yetenekle başardığın belli oluyor. Herkesin illâ da cephede dövüşmesi gerekmez.»

«'Savaşta ne yaptın baba?'... 'Ben mi oğlum? Borsada para kazanan şirketlere yardımcı oldum. 'A' ya gidip 'B' nin hisse senetlerini almasını söyledim.'» Kızın parmaklarını sıktı.

«Ve Arjantinde saldırıya uğradın. Omuzundaki dikişler neyin nesiydi?»

«Azor Adalarına giderken uçak kötü bir iniş yaptı. Pilotla mürettebat öldü. Bir ben kurtuldum.»

«Gördün mü? En az cephedeki adam kadar tehlikeli bir yaşantın var... Eğer biraz önce konuştuğun o çocukla tanışırsam, 'baban büyük tehlikeler atlattı.' derim.»

Göz göze geldiler; Jean'in yanakları al al oluverdi birden. Elini çekti. Spaulding için önemli olan, bu kadının ona inanmasıydı. Anlattıklarını, sorgusuz sualsiz kabul ediyordu. Hem rahatlamış hem de üzülmüştü. Jean'e yalan söylemek istemiyordu, nedense.

«Dış İşleri Bakanlığının tokadından korkmadığımı anladın. Ama bu şamarın kendilerine ulaşmayacağını sanan, birkaç kişi yok muydu?»

«Hayır. Hepsi tir tir titriyor. Bir gün gelip de Kral James'in Sarayına gidememek korkusu onları mahvediyor. Bu da benim işime geliyor tabii. Benden uzak durmalarını sağlıyor.»

«Gene hiçbir şey anlamadım.»

«Bilmez misin, her diplomat, eninde sonunda İngiltereye atanmak ister. Hem Bobby'nin sana söylememiş olmasına sevindim...»

«Neyi söylememiş olmasına?»

«İyi yürekli Bobby. Gerçeği benden duymanı istemiş olmalı.»

«Hangi gerçeği?»

«Henderson Granville, kocamın üvey babasıydı. Birbirlerini çok severlerdi. Onun için de büyükelçilikle uzaktan yakından ilişkisi olan biri, benim yanıma yaklaşmaya cesaret edemez.»

Lokantadan, dördü biraz geçe çıktılar. Kol kola, denizin kıyısında bir süre yürüdüler. Kadının güzelliği David'in başını dön-

dürmeye başlamıştı. Bu kadar kusursuz, bu kadar nefis bir yaratık görmemişti bugüne kadar.

Calle Alanına geldiklerinde taksi durağına yürüdüler. David, kadına baktı. Jean gülümseyip başını salladı. Sıranın önündeki arabaya bindiler. David, evinin adresini verdi şoföre.

Hiç konuşmaksızın bir süre gittiler. Kadın omzunu David'e yaslamıştı. Hâlâ kolundaydı.

David başını çevirip baktı. Yüzünde mutlu bir görünüm vardı. Gözlerinin içi gülüyordu.

«Ne düşünüyorsun Jean?»

«Henderson, geçen gece Bobby'nin getirdiği tel yazısını okurken, senin nasıl biri olacağını, neye benzediğini düşünmüştüm. Evet ona Henderson derim. Bay Granville ya da Sayın Büyükelçi değil.»

«Hayret doğrusu. Başkan'ın bile ona Henderson diyebileceğini sanmamıştım.»

«Onu tanımıyorsun daha. Biraz tanıyınca şeker gibi bir adam olduğunu anlarsın.»

«Benim nasıl biri olduğumu düşünmüştün?»

«Olduğundan çok başka.»

«Nasıl?»

«Önce çok kısa olduğunu düşündüm... Yatırımlar konusunda uzman, bankerlere ders verecek, David Spaulding diye biri en azından elli yaşındadır, kafası keldir, göbeklidir. İnceciktir burnu. Gözlüklüdür. Allerjisi vardır. Hababam aksırır, tıksırır. Az konuşur, öz konuşur. Sevimsiz bir adamdır.»

«Sekreterlerin peşinden koşar. Bunu unutma.»

«Benim David Spaulding sekreterlerin peşinden koşmaz, açık saçık dergiler okur.»

Bir de üstü başı peümürde, pislik içinde deseydi ortaya Walter Kendall çıkacaktı!

«Senin Spaulding, iğrenç bir yaratığa benziyor.»

«Benim Spaulding'im... yani şimdi yanında oturduğum adam, hiç de iğrenç değil... Tam aksi...»

Araba kaldırıma yanaşıp durdu. Jean Cameron, evin kapısına çivilemişti gözlerini; öyle oturuyordu.

David yavaşça fısıldadı.

«Seni büyükelçiliğe götüreyim mi?»

Kız başını çevirip baktı.

«Hayır.»

Şoföre parasını ödedi David. Birlikte içeri girdiler.

David gülümseyerek, Jean'e olduğu yerde kalmasını belirtti. Çabuk adımlarla yatak odasına girdi. Çevreyi iyice gözden geçirdi. Balkona çıktı. Pencerelere baktı. Sonra Jean'e dönüp gülümsedi gene.

Jean anladı. Kapıyı kapatıp David'e yürüdü.

«Tam... tam bir profesyonelsiniz.»

«Aynı zamanda korkağım.»

«Bayan Cameron size çok teşekkür ediyor Bay Spaulding.»

David, uzanıp kadının incecik belini kavradı. Kendine çekti. Bekledi. Karar sırasıydı. Ve de bu kararı Jean, birbaşına vermeliydi. Ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Yumuşacık dudaklarıyla, David'in çenesini okşadı. Birden titremeye başladı. Sıkı sıkı sarıldı erkeğine. Büyük bir arzuyla öptü, öptü, öptü.

Dudaklarını çekti. Başını göğsüne dayadı.

«David, hiçbir şey söyleme. Sev beni... Sev...»

Kadını kucağına aldı. Yatak odasına girdi. Yatağın üzerine uzattı. Birkaç dakika sonra çırılçıplaktılar...

Üzerine yatmıştı erkeğinin. Parmaklarıyla dudaklarına dokundu. İri göğüsleri erkeğin kıllı göğsünde, yanyana duran, bembeyaz, iki güvercin. Dudaklarında içtenlik, sevgi belirtisi bir gülücük.

«Sana bir şey söylemek istiyorum David.»

Kızın parmağını öptü.

«Biliyorum. Sen öbür Spaulding'i istiyorsun. Gözlüklü, tombul, kel kafalı olanı.»

«O çoktan yok oldu. David... ben genç değilim... Çocukluk yaşımı geride bırakalı yıllar oldu.»

«Anlamıştım zaten. Emekli maaşı istiyorsun benden. Merak etme, bir iyilik düşünürüz.»

«David... lütfen ciddi ol.»

«Ben her zaman ciddiyim.»

«David... benim için kendini sorumlu tutman gerekmez. Bunu bilmeni istiyorum. Herşey o kadar çabuk oldu ki...»

«Herşeyin bu kadar çabuk olması doğaldı. Bana herhangi bir şeyi açıklamak zorunda değilsin.»

«Burada olacağımı, koynuna gireceğimi hiç ummamıştım.»

«Doğrusunu istersen ben de ummamıştım. Ama istemiştim, arzulamıştım. Daha önceden tasarlamadık bunu...»

«Ben... ben tasarladım galiba David. Bilinçaltı... Seni dün gjörür görmez bu karara vardım.»

«Bu karara seni itecek bir erkekle tanışmadın şimdiye kadar. Yani kocandan sonra...»

«Şımarık, bencil bir kadınım ben.»

«Her önüne çıkanla yatmadığın için mi?»

Jean yanına uzanmıştı şimdi. Dirseğinin üzerinde doğruldu David. Alnını, gözlerini, burnunu, dudaklarını öptü. Pencereden vuran güneşin etkisiyle Jean'in gözleri menekşeye dönüşmüştü. Güldü birden. İçten bir gülücük...

«Çok gülünç. Ben yurdumu sevmiyorum galiba. Bunca yıl, savaşan aslan askerlerimizin aşk çağrılarına karşı koydum. Sonunda bir sivile kendimi verdim.»

«Vizigotlar duysalar çok kızarlardı sana. Önce savaşçılar, sonra benim gibi siviller.»

«Vizigotlara söylemeyiz, değil mi?» Elleriyle David'in yüzünü tuttu. Öptü, öptü, öptü...

25

«Umarım seni uyandırmadım. Eğer ecele olmasaydı rahatsız etmezdim.»

Büyükelçi Granville'in sesi her zamankinden daha nazik, daha yumuşaktı. David saatine bir göz attı. Onu üç geçiyordu.

«Yo... Zaten kalkacaktım efendim.»

Komodinin üstünde bir kâğıt duruyordu. Jean'den.

«Arkadaşın bizi aradı.»

«Hangi arkadaşım?» David, kâğıdı alıp okudu : **Sevgilim... o kadar tatlı uyuyordun ki seni uyandırmaya kıyamadım. Taksi çağırdım. Sabah görüşürüz. Bastille Hapishanesinde. Cariyen.** David gülümsedi.

«... bir an önce haber vereyim dedim.»

David, büyükelçinin sözlerini duymamıştı.

«Özür dilerim efendim. Bağlantıda bir gariplik var.»

«Neyse. Gelir gelmez lütfen beni gör.»

«Peki efendim. Şimdi yola çıkıyorum.»

Jean'in bıraktığı notu alıp okudu.

Sorumluluktan sözetmişti dün akşam.

Ne demekti sorumluluk? Bunu düşünmek, üzerinde fikir yürütmek bile istemiyordu. Galiba âşık... yo, yo, yo. Bunu düşünmenin sırası değildi şimdi. Sonra... herşey bitince aşkı, sevgiyi, birliği, bağlılığı düşünecekti.

«Arkadaşı» aramıştı.

Walter Kendall.

Bu 'gerçekle' bir an önce boğuşmaya başlaması gerekiyordu.

Sigarasını öfkeyle tablaya bastırdı.

Neden öfkeliydi?

Bu konunun üzerinde de durmak istemiyordu. Yapması gereken bir iş vardı şimdi. Sorumluluğunu çok önceden yüklendiği bir iş...

«Jean, güç belâ yemek yiyebildiğini, uykudan ayakta duracak gücün kalmadığını söyledi.»

Büyükelçi masasının ardından dolanarak gelmiş, kapının önünde karşılamıştı David'i. El sıkıştılar. Şaşırmıştı David. Bu ya-

kınlık gösterisinin nedenini kavrayamamıştı. Hem 'Bayan Cameron' yerine 'Jean' diyordu adam.

«Çok nazikti... Jean. Onsuz doğru düzgün bir lokanta bulamazdım koca kentte.»

«Evet. Seni fazla tutacak değilim. Bir an önce şu Kendall işine başlaman gerekecek.»

«Burayı aradığını söylemiştiniz...»

«Sabaha karşı aradı. Ondan sonra da her yarım saatte bir. Sabahın iki buçuğunda basbas bağırıyor, senin nerede olduğunu soruyormuş. Elçilik santralindeki gece nöbetçisi kızın anlatımı bu. Tabii adresini vermemiş ona.»

«Çok teşekkür ederim. Dinlenmeye gerçekten ihtiyacım vardı efendim. Telefon numarası var mı sizde?»

«Var, var.» Granville masasına yürüdü; üstünden bir kâğıt parçası alıp David'e uzattı.

«Teşekkür ederim efendim. Ben şimdi gidip bulurum onu. İyi günler efendim.»

David kapıya doğru yürüdü. Granville seslendi.

«Spaulding.»

«Buyrun efendim.»

«Bayan Cameron seni görmek istiyordu. İyileşip iyileşmediğini merak ediyor herhalde. Odası sağda. Girişte karşına gelen ilk oda. Biliyorsun değil mi?»

«Bulurum efendim.»

«Evet. İyi günler Spaulding.»

David kapıyı ardından kapatarak koridora çıktı. Yanılıyor muydu, yoksa Granville, Jean'le ilişkisini onaylıyor muydu?

Biraz sonra Jean'in odasının önünde duruyordu David. Kapının üstünde, pirinç bir levhaya, siyah harflerle adı kazılmıştı.

Bayan Andrew Cameron

Demek ölen kocasının adı Andrew'ydı.

Birden her yanını ter bastı David'in. Çok garip bir tepki gösteriyordu bu 'Andrew Cameron' adına. Nefret ediyordu adamdan!

Kapıyı açıp içeri girdi.

Jean'in sekreteri Arjantinliydi. Orta boylu, tombul, siyah saçlarını arkasında toplamış.

«Bayan Cameron'u görecektim. David Spaulding.»

«Buyrun Bay Spaulding. Sizi bekliyor.»

Kapıyı açıp içeri girdi.

Jean pencerenin yanında, ayakta duruyordu. Elinde bir kâğıt, gözlerini bahçeye dikmiş.

David'in yüreği büyüdü, devleşti, koskocaman oldu gırtlağını tıkadı birden, Tatlı-acı bir duygu tüm benliğini kaplamıştı.

Yutkundu.

«Bu sabah uyanınca elimi uzattım. Sana dokunmak için. Yoktun. Az kaldı ağlayacaktım.»

Çabuk çabuk yürüdü.

Sarıldılar.

Öyle kalakaldılar; beş, on, yirmi dakika. Sonsuzluğa kadar belki de.

Sonra David, omuzlarından tutup yavaşça itti.

Gözlerine baktı.

Menekşe gözlerine.

Sevgilim diyen gözlerine.

«Granville bana karşı çok iyi davranmaya başladı.»

«Sana söylemiştim iyi yürekli olduğunu. İnanmamıştın bana.»

«Dün akşam birlikte yemek yediğimizi söylemişsin ona. Bana da b i l d i r s e y d i n bunu iyi olurdu.»

«Ağzından bir şey kaçırırsın sanmıştım. Granville iyice kuşkulanırdı o zaman.»

«Onu anlamıyorum. Ya da seni...»

«Henderson'un bir sorunu var. Bana nasıl davranacağını kestiremiyor; bana karşı tutumunu ayarlayamıyor. Beni koruyor. Çünkü ilk geldiğimde savunmasız olduğumu, korunmaya ihtiyaç duyduğumu belirtmiştim ona. İşime geliyordu bu. Ama üç kez evlenip boşanan, bir sürü kadınla yaşayan bir adamı aldatmak çok güç... Sonra, senin uzun süre burada kalmayacağını biliyor. Şimdi anladın mı?»

«Evet.»

«Seninle ilişki kurduğumu ya da kurmak üzere olduğumu sezinliyor. Tabii istemiyor. Gene de sana karşı yakınlık göstermek zorunluluğunu duyuyor.»

«Benden hoşlanmadığı besbelli. Bak, birkaç yere telefon etmem gerek. Sonra da birisini göreceğim.»

«Kimi?»

«Nefis bir kadını. O da beni arkadaşlarıyla tanıştıracak. Doğrusunu istersen nefret ettiğim bir herifle buluşmak zorundayım. Bu akşam yemeğe ne dersin?»

«Evet derim. Zaten şimdiden tasarlamıştım nereye gideceğimizi. Elin mahkûm.»

Walter Kendall, otel odasının içinde, kafese kapatılmış bir aslan gibi hababam yürüyordu. Spaulding divana oturmuş adamı izliyordu.

«Beni dinle. Bu askeri bir harekât değil. Emir alacaksın. Benden. Emir vermeyeceksin!!»

«Beni yanlış anlıyorsun.»

David güçlükle öfkesini denetlemeye çabalıyordu.

«Yanlış falan anladığım yok. Swanson'a New York'ta başının derde girdiğini söylemişin. Bu seni ilgilendirir, bizi değil!»

«Bundan emin olamazsın.»

«Eminim! Swanson'a bir şeyler söylemişin, herif de inanmış. Bizi bu işin içine sokmaya, kendi dertlerine ortak etmeye kalkışma.»

«Ağır ol biraz! Swanson'a New York'ta olan bitenin Buenos Aires'le bir ilişkisi olabileceğini söyledim. Kesinkes var, demedim.»

«Olamaz.»

«Nerden biliyorsun?»

«Biliyorum işte!» Kendall yalnızca öfkeli değil aynı zamanda sabırsızdı da. «Bu basit bir iş ilişkisi. Bir... bir alışveriş. Anlaşma yapıldı. Kimse bize engel olmaya, bu işi durdurmaya çalışmıyor.»

«Anlaşma yapıldı diye herşey süt liman olmaz ki. Eğer Almanlar, Buenos Aires'te olanları haber alırlarsa, ortalığı birbirine katarlar.»

«Evet... Ama olmaz.»

«Bunu yüzde yüz biliyorsun?»

«Biliyorum. Onun için, Swanson aptalının aklını karıştırıp durma. Beni iyi dinle. Bu iş basit bir para alışverişi. Ticaret. Aslında, Washington burnunu sokmadan herşeyi bitirebilirdik. Ama Swanson tutturdu. İllâ da bir adamımızı Buenos Aires'e yollamamız gerek, dedi. Pekâlâ. Bu adam da sensin. Bize büyük yardımların dokunabilir. Dil biliyorsun. Çizimleri yurt dışına rahatlıkla çıkarabilirsin. Ama bunun dışında başka bir iş yapmanı istemiyoruz senden. Ortalığı birbirine karıştırma. Dikkatleri üstüne çekme. Kimsenin canı sıkılsın istemiyoruz!»

David, Swanson'un ne yapmak istediğini şimdi daha iyi anlıyordu. Kendall, Rhinemann'ın öldürüleceğini bilmiyordu. Böyle bir şeyden haberi yoktu. Swanson, Kendall'ın dediği gibi bir 'hıyar' değildi.

Amatördü general. Bu işde yeniydi. Ama çok akıllıydı. Herşeyi en ince ayrıntısına kadar hesaplamıştı.

«Pekâlâ. Özür dilerim.» Elinden geldiğince içtenlik göstermek istiyordu bu herife. Onu inandırmanın başka yolu yoktu çünkü. «Belki New York'ta olanları abarttım biraz. Portekiz'de bir sürü düşmanım var... Kimsenin haberi olmadan ayrıldım.»

«Ne? Anlamadım.»

«New York'tan, diyorum, kimsenin haberi olmaksızın ayrıldım.»

«Emin misin?»

«Sen, anlaşmayı kimsenin bozmaya çalışmadığından ne kadar eminsen ben de, New York'tan ayrılırken kimsenin beni izlemediğine o kadar eminim.»

«Pekâlâ, pekâlâ... Herşey hazır.»

«Rhinemann'la konuştun mu?»

«Dün. Sabahtan akşama kadar.»

«Peki ya Lyons?»

«Swanson onu bu hafta sonu yolluyor. Koruyucuları da yanında. Rhinemann çizimlerin pazar ya da pazartesi burada olacaklarını söyledi.»

«Hepsi mi?»

«Rhinemann'a göre ilk bölümü. Olsun. Salıya kadar hepsi gelmiş olacak.»

«O zaman iş hızlandı birden. Sen üç haftadan söz etmiştin, ilk konuşmamızda.»

David'in midesine bir bıçak saplanmıştı. Bu ağrının Kendall, Lyons ya da yüksek irtifa jiroskoplarıyla bir ilgisi yoktu. Jean Cameron'la birlikte sadece yedi gün geçireceği için üzüntülüydü.

Canı çok sıkılmıştı. Bu can sıkıntısının nedeni üzerinde düşündü bir an.

Ama kadına bağlanamazdı.

Apayrı dünyalardan geliyordu.

«Rhinemann çok iyi bir örgüt kurmuş.» Kendall'ın sesinden, Erich Rhinemann'a duyduğu saygı anlaşılıyordu. «Çok etkin yöntemler uyguluyor üstelik. Çok beğendim.»

«Gerçekten daha ihtiyacınız yoksa...»

David, konuyu başka bir yöne çekmek istiyordu.

«Yok. Bunu söylemiştim. Ama işin içinde dünyanın parası dönüyor. Faturanın büyük bir bölümünü de Savunma Bakanlığı ödüyor. Onun için Swanson, burada bir adamı olsun istedi. Kendi bileceği iş. Nasıl isterse yapar...»

«Biraz da şifrelerden sözedelim. Belirttiğin gibi, para çok büyük. Onun için değişik bir şifre düzeni uyguluyoruz. Elçilikteki şifre uzmanıyla herşeyi araştırdık; uygulayacağımız yöntemi saptadık. Her on iki saatte bir değişen, şifreler yollayacağız. Tabii önemli olan TORTUGAS sözcüğü...»

David bekledi. Gözlerini Kendall'ın yüzünden ayırmıyordu. Adam Tortugas sözcüğüne hiçbir tepki göstermemişti.

«Nasıl istersen öyle yap...»

Kendall, koltuğa oturdu. Aklı başka yerdeydi besbelli.

«Uygulayacağımız yöntemi onaylıyorsun.»

«Ha? Tabii tabii. Bana ne birader? N'aparsanız yapın yahu. Cenevreden haberi alınca pılını pırtını toplayıp gideceksin buradan. Beni ilgilendiren bu zaten.

«Tortugas'tan mutlak söz etmemiz gerekiyor.»

«Neden? Neymiş bu Tortugas?»

Adam numara yapmıyordu. David emindi bundan.

«Belki yanlış anladım. Tortugas'ın, ödeme yapılmasını bildiren şifrede mutlak bulunması gerektiğini sanıyordum.»

«Öf! Swanson'un kafasızca numaraları gene. Başka bak, sana herşeyin istediğimiz gibi olduğunu, alışverişin bittiğini haber verince, şifreni yollarsın. Oradan da Mendarro Havaalanına gidersin. Rhinemann'ın adamları uçağının kaçta kalkacağını söylerler sana. Çeker gidersin! Anlaşıldı mı?»

«Evet anladım.»

Ama hiç bir şey anlamamıştı Spaulding...

Dışarı çıkınca David, Aires sokaklarında dolaşmaya başladı. Bir süre sonra kendini San Martin Alanında buldu. Parka girdi. Banklardan birine oturdu.

Walter Kendall yalan söylememişti. Gerçekten Tortugas diye bir şeyden haberi yoktu.

Ira Barden, Fairfax dosyasında, David Spaulding adının yanında bir tek sözcük olduğunu söylemişti: Tortugas!

Berlin, Peenemünde'den çizimlerin çalındığını öğrenmişti belki. Bu işi durdurmak için eyleme geçmişti. Yalnız alışverişe bir son vermekle kalmayıp Rhinemann'la ilişkisi olan herkesi ortadan kaldıracaktı.

Eğer bütün olan bitenlerin açıklaması buysa, Fairfax'e girip Ed Pace'i öldüren adamın Berlin'e, Tortugas şifresini vermiş olması gerekirdi. Fairfax'deki güvenlik zinciri kırılmıştı. Pace'in ölümü bunun en büyük kanıtıydı.

Tortugas nedir? Nerededir?

Montgomery Motelinin asansöründeki adam böyle bağırmıştı. Adam, kimin adına çalıştığını söylemektense ölmeyi yeğ tutmuştu. Böyle manyakların çoğu Naziydi.

Tortugas'ın ne olduğunu bilmiyordu Naziler. Ama Spaul'ding'in bildiğini sanıyorlardı. Onun için de izine düşmüş, her davranışını gözetliyorlardı. Demek öldürmeyeceklerdi onu. Şimdilik...

Ayrıca Berlin, Spaulding'in Buenos Aires'te bir örgüt kurmasına engel olmak isteyecekti. David'in Lisbon'daki Adam olduğunu çok iyi biliyordu Gestapo. Buenos Aires'te örgütlenirse, ülkeyi kısa sürede avucunun içine alabileceğini seziyordu. Ama David'i her saniye gözetim altında tutabilmek için Büyükelçilikten birini tavlamaları gerekiyordu. Dünyanın parasını ödeyerek, bir elçilik görevlisini satın alabilirlerdi.

Kim vardı satılık?

Kasa dairesine, şifre odasına, telsiz bölümüne elini kolunu sallayarak girebilecek biri?

Büyükelçilikte biri, David'in düşmanıydı.

İşin sona yaklaştığı günlerde ya da saatlerde Berlin, Spaulding'in öldürülmesi emrini verecekti.

David banktan kalkıp yürümeye başladı.

Çevresine bakındı.

Bir kız, bir erkek kolkola yürüyorlardı.

Bir adam, oturmuş.

Bir kadın, çocuğunu gezdiriyor.

Hangisi düşman?

Kim gözetliyor?

Eninde sonunda bu adamlardan birini ya da ikisini bulup, konuşturmak zorundaydı.

Adamların üstüne üstüne gidemezdi.

Birer birer.

David bir sigara yaktı.

Gülümsedi birden.

Dağlardaydı gene. Ormanda. Dövüşmeye, öldürmeye hazır.

Bu işi onun kadar iyi yapabilecek kimse yoktu. Yıllarca, Lisbon'daki Adam olarak bunu kanıtlamıştı. Ormanda çelik köprüleri, gökdelenleri az mı yapmıştı?

Başka tutunabileceği nesi vardı ki?

Düşler...

26

Saatine baktı. Beş buçuk olmuştu. Jean'le altıda, evde buluşacaktı. İki saattir yürüyordu; Viamonte Caddesinin köşesine gelmişti. Evine de yüz metre var yoktu. Karşıya geçip, kitapçıdan bir gazete aldı.

Baş sayfaya şöyle bir göz attı. Savaşla ilgili haberler alt köşedeydi. Başlıklarda yalnızca cuntanın adı geçiyordu. Özellikle Juan Peron adında bir albaydan sözediliyordu.

David gazeteyi katlayıp kolunun altına sıkıştırdı. Saatine bir göz daha attı. Ve durdu. Sol gözünün ucuyla, karşı kaldırımda birini görmüştü. Cordoba'nın damındaki adamlardan biriydi bu. Adam birden döndü; kalabalığa karışmak, David'in dikkatini çekmemek istiyordu. Küt diye karşıdan gelen bir kadına çarptı; yana çekildi. Yanına biri geldi. Konuştular. İkinci adamı David tanımıyordu. Ama izlendiğini anlamıştı.

Yürümeye başladı.

Küçük bir kuyumcu dükkânına girdi. İçerde üç genç kız, bir arkadaşlarına doğum günü armağanı almaya çalışıyor, onu indiriyor, buna bakıyor, kuyumcuyu delirtiyorlardı. David, kuyumcuya bakıp gülümsedi. Acelem yok, beklerim, demek istiyordu.

David kapının yanından başını çıkarıp baktı.

İki adam öfkeli öfkeli konuşuyorlardı. David'i yitirmişlerdi.

Ayak parmaklarının üzerinde yükseliyor, kalabalığın başı üzerinden bakmaya, izledikleri adamı bulmaya çalışıyorlardı.

David adamların köşeye yürüyüp sağa döneceklerini, Cordoba'daki evinin önünde bekleyeceklerini kestirmişti. Adamlar aynen böyle yapınca David, kuyumcunun karşı koymalarına kulak asmaksızın dışarı fırladı; koşarak karşıya geçti. Adamları izleyecek, ayıracak, damdakini yalnız kıstıracak, sorguya çekecekti. Damda dövdüğü adam topallıyordu.

Eğer bu adamlar tecrübeliyse, evin önüne gelince ayrılacak, biri içeri girecek, diğeriyse dışarıda bekleyecekti. İçeri giren David'in evde olup olmadığını anlamaya çalışacaktı. Dışarıdaki de gözcülük edecekti. Herhalde David'i tanımayan adam içeri girecek, damdaki herifse dışarıda bekleyecekti.

Spaulding ceketini çıkardı, omuzuna attı; gazeteyi koltuğunun altına sıkıştırdı gene. Karşı kaldırıma geçti, yürümeye başladı.

İki adam yirmi metre önünden gidiyorlardı. Arada bir dönüp bakıyorlardı ama karşı kaldırıma bakmak akıllarına gelmiyordu.

Amatör herifler, ne olacak?

Adamlar apartmana yaklaşmışlardı. Gözlerini kapıdan ayırmıyorlardı.

David'in tanımadığı adam evden içeri girdi. Topal sağa sola bakındı, sonra karşıya geçmek için araba selinin tükenmesini beklemeye koyuldu. David hızlı hızlı yürüdü. Kapı aralıklarından birine sığındı; sırtını duvara verdi.

Topallayan adam karşıya geçip, doğuya doğru yürüyecekti. David'in gelebileceği iki yönü de, göz altında bulundurabileceği bir yer arayacaktı. Bunu yapabilmesi için de David'in sığındığı kapı aralığının önünden geçmesi gerekiyordu.

Adam, David'in önüne gelince bile dünyadan habersiz, yoluna devam etti. David adamın ardından fırladı. Kolunu tuttu. Kıvırdı. Dirseğine bastırdı, olanca gücüyle.

«Yürü! Bir numara yapmaya kalkarsan kolunu kırarım!»

Adam yüzünü acıyla buruşturdu. David hızlı hızlı yürüyor-

du şimdi. Adam topal ayağının sızısıyla inledi, tökezlenecek gibi oldu. David, iyice yüklendi kola.

«Kıracaksın! Yapma!»

Adam basıncı hafifletmek için hızlandı.

«Hızlı yürümezsen kırarım!»

Parana Caddesinin köşesine gelince David, herifi sola sürükledi. Bir süre gittiler. Eski bir yapının girişini gözüne kestrmişti David. İçeri itti adamı. Sırtını duvara yapıştırdı, kolu bıraktı tabii. Adam elini beline attı. Aynı anda David diziyle hayalarını yokladı herifin. Adam inleyerek iki büklüm oldu. David çabucak ceketini açtı, belindeki kılıfta kuzu kuzu yatan kırkbeşliği çekip aldı.

Yeniydi tabanca. 'Kız' gibi.

David, adamın belinden aldığı silâhı kemerine soktu. Sağ kolunu adamın gırtlağına bastırdı. Çabucak ceplerini yokladı, inleyen topalın. Sağ iç cebinde, büyük, Avrupa yapısı bir cüzdan vardı. Kolunu adamın gırtlağından çekti. Sol omuzunu göğsüne yapıştırdı. Çabucak cüzdanı açtı.

Alman otomobil ehliyeti, otoyol giriş izni, yiyecek, içecek, giyecek karneleri. Bu karnelerde. Gestapo ileri gelenlerinin imzaları vardı. Almanya'nın her yanında geçerliydiler. Demek bu herif Naziler için önemli biriydi.

Ve David aradığını buldu.

Cüzdanın sağ gözünde.

Üstünde resim olan. Silâh, Hava Malzeme ve Propaganda Bakanlıklarına giriş kartı.

Gestapo!

«Himmler'in işe aldığı herifler içinde en salaklardan biri sensin galiba.» David cüzdanı katlayıp arka cebine soktu. «Torpille Gestapo'ya girdin herhalde... Tortugas nedir?» Spaulding birden, hırıltılı bir sesle fısıldamıştı bunu. Omuzunu geri çekip, olanca gücüyle adamın göğsüne bir yumruk indirdi. Gestaponun soluğu kesildi. «Altmüller kim? Marshall nerede?» Kolunu geri çekip ikinci yumruğu aynı yere yapıştırdı. «Konuş! Çabuk!»

«Bir... bir şey... bilmiyorum...»

Adam, Almanca konuşuyordu. Berlinli değildi. Bavyera vurgusu?

Ve adam birden, olağanüstü bir şey yaptı. Almanca konuşmayı bıraktı. İngilizce hırladı:

«Hiçbir şey bilmiyorum. Ben sadece bana verilen emirleri yerine getiririm.»

David geri çekildi. Adam rahat bir soluk aldı. Aynı anda David'in yumruğu midesine gömüldü.

«İçindeki herşeyi paramparça edene kadar bunu sürdürebilirim. İşim bitince de seni bir taksiye atıp Alman Büyükelçiliğine götürürüm. Bir de onlarla uğraşırsın. Şimdi ...Sorduklarıma cevap ver!»

David adamın gırtlağına bir tekme indirdi.

«Aaah! Dur... Tanrım... dur...»

«Konuş! Tortugas nedir? Altmüller kim? Marshall diye bir şifre uzmanını tanıyor musun?»

«Yemin ederim. Hiçbir şey bilmiyorum.»

David bir daha vurdu adama. Nazi, diz üstü çöktü. Spaulding, herifi omuzlarından tutup kaldırdı. Duvara dayadı sırtını. Omuzuyla bastırdı, yere düşmesin diye. Adam gözlerini açtı.

«Beş saniyen kaldı. Konuşmazsan gırtlağını deşeceğim!»

«Yo! Lütfen! Altmüller... Silâhlar... Peenemünde... Savaş... Silâhlanma Bakanlığı...»

«Ne olmuş Peenemünde'ye?»

«Aletler... Tortugas...»

«Nedir bu Tortugas be??»

Alman'ın gözlerinde bir parıltı yanıp söndü. Gözlerini, David'in omuzunun ardında bir yere dikmişti.

David döndü.

Aynı anda, ensesinde bir bomba patladı.

Yere yuvarlandı.

Gözlerini açtı, son gücüyle. Ardına yaklaşıp vuran adam, topalın arkadaşıydı.

David doğrulmaya çalıştı. Muşta ikinci kez ensesine indi...

Başını salladı; leş gibi kokuyordu her taraf. İğrenç, mide bulandırıcı bir koku.

Kapının yanında, dizlerini göğsüne çekmiş yatıyordu. Her yanı ıslaktı. Yüzü, gömleği, apışarası...

Viski dökmüşlerdi üstüne. Adi, leş gibi kokan viski.

Gömleğinin önü açılmış, düğmeleri koparılmıştı. Ayakkabıları yoktu. Çoraplarından biri de çıkarılmıştı. Kemeri çözülmüş, fermuarı açık.

Alkolik. Seks manyağı.

Yavaşça doğruldu. Üstüne başına, elinden geldiğince bir çeki düzen vermeye çalıştı. Saatine baktı.

Boş bileğine. Saati alınmıştı.

Cüzdan da. Cepleri boşaltılmıştı.

Ayağa kalktı. Karanlık bastırmıştı. Caddede pek kimse yoktu.

Acaba saat kaç diye düşündü.

Jean gitmiş miydi? Yoksa bekliyor muydu evde?

Elbiselerini çıkarmasına yardım etti Jean. Ensesini buzla ovdu. Banyoya gidip, sıcak duşun altına girmesini söyledi.

Banyodan çıkınca bir içki tutuşturdu eline. Yanyana kanepeye oturdular.

«Henderson büyükelçiliğe taşınmanı isteyecek. Bunu biliyorsun herhalde?»

«Taşınamam.»

«Her gün dayak da yiyemezsin. Hırsız olduklarını söyleme gene. Geçen sefer Henderson'la Bobby, sana hırsızların saldırdıklarını söylemeye kalkınca inanmamıştın.»

«Bu kez iş başka Jean. Adamlar üstümde ne var ne yok aldı»

Kızı inandırması gerekiyordu. Sert konuşuyordu. Bundan böyle kızla ilişkisini kesmesi de gerekebilirdi. Çok güç olacaktı bu gerçi, ama zorunluydu.

«Hırsızlar seni soydu, sonra da üzerine viski döktü ha?»

«Kaçmak için zaman kazanmak istiyorlardı. Ben polise gidip

sarhoş olmadığımı, hırsızların saldırısına uğradığımı anlatıncaya kadar, herifler elli kilometre uzağa gitmiş olacaklar.»

«Sana inanmıyorum. İnanmamı sen de beklemiyorsun ya!»

Ayağa kalktı Jean.

«Bekliyorum çünkü gerçek bu. Cüzdanımı, paramı, saatimi, seni bir yalana inandırmak için çaldırmadım! Jean lütfen benimle uğraşma! Başım çatlıyor... Canım içki istiyor.»

Kız omuzlarını silkti. Tartışmanın anlamsızlığına inanmıştı, besbelli.

«Viski kalmamış. Gidip bir şişe alayım. Talcahuano'nun köşesinde bir bakkal var. Orada bulunur.»

«Yo. Ben gider alırım. Bana biraz borç para ver.»

«Birlikte gidelim.

«Lütfen Jean. Sen burda bekle. Hem, bir telefon bekliyorum. Arayan adama, benim biraz sonra döneceğimi söylersin.»

«Kim arayacak?»

«Kendall diye biri.»

Sokağa çıkınca doğru kitapçının yolunu tuttu. Orada bir telefon gördüğünü hatırlamıştı.

Kendall otelin lokantasından çağrıldı. Telefonda konuşurken ağzındaki lokmayı çiğniyordu hababam. Spaulding, açık saçık kitaplara düşkün, ağzından ve burnundan, bir anda soluk alan Kendall'ı gözlerinin önüne getirdi. Ne iğrenç yaratıktı!

«Lyons üç gün sonra geliyor. Bakıcılarıyla birlikte. San Telmo Bölgesinde ona bir yer buldum. Sessiz bir yer. Gözden uzak. Swanson'a adresini tel yazısıyla bildirdim. O da bakıcılara verecek. Buraya gelir gelmez seni arayacak Lyons... ya da bakıcıları.»

«Hani onu evine ben yerleştirecektim?»

«Sen işleri karıştırırsın diye korktum. Önemi yok. Seni arayacaklar. Ya da ben arar bildiririm. Bir süre daha buradayım.»

«Buna sevindim... Çünkü Gestapo'da burada.»

«Ne??»

«Gestapo da burada dedim. Çuvalladın Kendall. Seni durdurmaya çalışıyorlar.»

«Delirmişsin sen!»

«Asıl delirecek olan sensin.»

«Ne oldu?»

David herşeyi anlattı. Muhasebecinin soluğu bayağı sıklaşmıştı. David, adamın korkmaya başladığını anladı.

«Rhinemann zincirinde bir halka kırıldı ya da yerinden alındı. Bu, çizimler buraya gelmeyecek demek değildir. Bazı engeller çıktı, kısacası. Eğer Rhinemann, senin dediğin kadar kafalıysa, güçlü bir örgüte sahipse, bu engelleri aşabilir. Benim anladığım kadarıyla Berlin, çizimlerin çalındığını öğrendi. Gestapo'da buraya koştu. Ortalığı velveleye vermeden işi bitirmek istiyorlar. Peenemünde'de bir sürü kişinin ipe çekildiğine iddiaya girerim.»

«Olamaz!» Kendall fısıldamaya başlamıştı. David, adamın ne dediğini anlayamıyordu.

«Sesini duyamıyorum. Yüksek sesle konuş.»

«Telmo'daki adres. Küçük bir yer. Arka kapısı da var. Üç oda.»

Adam korkusundan donuna kaçırmak üzereydi.

«Kendall yüksek sesle konuş. Ne dediğini anlayamıyorum. Sâkin ol! Benim Rhinemann'la tanışmam gerek. Duyuyor musun?»

«Telmo'daki adres... Onbeş Verda Sokağı... sessiz bir yer.»

«Rhinemann'la nasıl buluşabilirim. Aracı kim?»

«Ne?»

«Rhinemann'la buluşmak istediğim zaman başvurmam gereken aracı kim? Adı ne?»

«Bilmiyorum.»

«Nasıl bilmezsin Kendall! Herifle geçen gün akşama kadar birlikte değil miydin?»

«Seni sonra ararım...»

Küt diye kapandı telefon. David şaşırmıştı. Kendall'ı bir daha aramayı düşündü. Ama adam korkudan perişandı. Onunla şimdi, mantıklı bir biçimde konuşulmazdı.

David dükkândan çıkıp sokağı adımlamaya başladı.
Ne bok yiyecekti şimdi?
Ha, viski alacaktı.
Nerden?
Talcahuano'daki bir bakkaldan sözetmişti Jean.
Saatine baktı. Tabii saati yoktu!
Hay...

«Özür dilerim, geciktim. Yanlış yola saptım. Bakkalı bulunca kadar akla karayı seçtim.» David viskiyi masanın üstüne bıraktı. Jean kanepenin üzerinde oturuyordu. Yüzünden, kaygılı olduğu belliydi. «Bir arayan oldu mu?»

«Evet ama sandığın kişi değildi arayan. Başka biri. Seni yarın gene arayacakmış.»

«Ya? Adını söyledi mi?»

«Evet söyledi. Heinrich Stoltz.»

«Stoltz mu? Öyle birini tanımıyorum.»

«Tanıman gerekir. Alman Büyükelçiliğinde birinci kâtip... David, senin gerçek görevin nedir?»

27

«Üzgünüm efendim. Bay Kendall dün akşam otelimizden ayrıldılar. On buçukta...»

«Bir Buenos Aires telefon numarası ya da adresi bıraktı mı?»

«Hayır efendim. Amerika'ya döndü. Pan Amerikan'ın geceyarısı kalkan uçağıyla.»

«Teşekkür ederim.»

David, telefonu kapatıp sigara paketine uzandı.

Akıl alacak gibi değildi! İşler karışır karışmaz Kendall yok olmuştu.

Neden?

Telefon çaldı.

«Alo?»

«Bay Spaulding?»

«Evet.»

«Heinrich Stoltz. Dün akşam aradım ama dışarı çıkmıştınız.»

«Evet, biliyorum... Alman Büyükelçiliğinden olduğunuzu söylediler... Beni aramanızı garipsedim... biraz da öfkelendim, doğrusu!»

«Aman Bay Spaulding. Lisbon'daki Adam bunu nasıl söyler? Nasıl öfkelenir?» Stoltz güldü yavaşça.

«Ben Amerikan Büyükelçiliğinde Ticaret Ataşeliği görevi yapıyorum. Bu kadar. Eğer benimle ilgili bir soruşturma yaptıysanız, bunu biliyorsunuz... Şimdi izninizle...»

«Sizi, Alman Büyükelçiliğinden değil bir telefon kulübesinden arıyorum. Bunun ne demek olduğunu sanırım anlamışsınızdır.»

Anlamıştı tabii.

«Telefonda hiçbir şey konuşmam.»

«Sizinki dinlenmiyor; bundan emin olabilirsiniz.»

«Buluşmak istiyorsanız, yer, zaman bildirin. Kentin merkezinde bir yer olsun. Kalabalık.»

«Deniz Evi diye bir lokanta var. Lezama Parkının kuzeyine düşer. Orda rahatça oturup konuşabiliriz.»

«Kaçta?»

«Yarım?»

«Sigara içiyor musunuz?»

«Evet.»

«Arabanızdan iner inmez, benim görebileceğim biçimde, bir paket Amerikan sigarası taşıyın. Sol elinizde olsun, daha iyi. Ağzını açın. İki sigara çıkarın. Filtreleri görünsün.»

«Buna bir gerek yok ki! Kim olduğunuzu biliyorum. Sizi tanırım, görür görmez.»

«Gerek var. Ben sizi tanımıyorum çünkü!»

David, telefonu küt diye kapadı.

Jean Cameron, bodruma inen merdivenlere doğru yürüdü.

'Mağara'ya inen merdiven.

Dış İşleri Bakanlığınca, 'Mağara' adı verilen bodrum katlarında, büyükelçiliklerle uzaktan yakından ilişkisi olan herkesin dosyası çelik dolaplarda saklanırdı. Güvenlik raporları, sicilleri, bundan önce yaptıkları görevlerin ayrıntıları, Dış İşleri Bakanlığının değerlendirmeleri hep bu dosyalarda bulunurdu.

'Mağara'ya inebilmek için iki kişinin imzası gerekliydi. Büyükelçi ve araştırmayı gerekli bulan kıdemli ataşenin.

Bu kural bazen bir yana itilirdi. Eğer görev acilse, 'Mağara'ya inmek isteyen kişi herkesçe tanınıyorsa.

Jean, Henderson'la olan ilişkisinden yararlanmayı hiç düşünmemişti... bu güne kadar. Bugün, Graville'in 'gelini' ve Büyükelçiliğin ikinci kişisi kimliğini kullanarak 'Mağara'ya inecekti. Kapıda duran deniz piyadesi nöbetçiye, 'kayınpederim, sayın büyükelçi, yeni gelen adamla ilgili bazı soruşturmalar yapmamı istedi' diyecekti.

Spaulding, David.

Eğer Henderson çağırır, bunun nedenini sorarsa da herşeyi anlatacaktı. Bay Spaulding'le... ilişkisi olduğunu söyleyecekti. Merak ediyordu. Sevmeye başladığı bu adamın neyin nesi olduğunu öğrenmek zorundaydı.

Jean, David'in dosyasına baktı. Korkutucu bir şeydi bu! Bugüne kadar böyle bir dosya daha görmemişti. Hiçbir şey yoktu! Ne Dışişleri Bakanlığı atama raporları, ne görev emri, ne sicil hiçbir şey!! Sadece bir sayfa... ve bir satır:

Savunma Bakanlığı. Transfer. Gizli Görevler Bölümü. Yatırım. Tortugas.

Bu kadar.

Kapıda bekleyen deniz piyadesi, yana çekilerek Jean'e yol verdi.

«Aradığınızı buldunuz mu Bayan Cameron?»

«Evet... Teşekkür ederim.»

Yavaş yavaş merdivenleri tırmanmaya başladı. David'in gizli bir görevde çalıştığını kabul ediyordu. Ama bu görevden, onun yanısıra gelen tehlikelerden korkuyor, nefret ediyordu.

Bir şey daha vardı, aklına takılan. Bir sözcük.

«Tortugas.»

Birkaç gün önce, aynı sözcüğü başka bir yerde görmüştü.

Kuru Tortugas'ı hatırlattığı için dikkat etmişti. Andrew'yla birlikte Kuru Tortugas'a gitmişlerdi üç beş kez... Yıllar önce.

Nerde görmüştü? Evet, evet hatırlıyordu.

Henderson Granville'in masasının üstünde duran, bölge denetim raporunda. Birkaç gün önce, lâf olsun diye okumuştu.

Bir gemi... şilep. Tortugas'a mal götürüyordu. Bir yanlışlık olarak nitelendirilmişti. Tortugas'a ne diye Buenos Aires'ten biri mal götürsün?

Konşimentoda, Tortugas denmişti ama.

David Spaulding'in gizli görevine verilen şifre adı da, **Tortugas!**

Ve Alman Büyükelçiliğinden Heinrich Stoltz, David'i aramıştı.

Jean Cameron dipten doruğa titredi. Korkmaya başlamıştı...

Spaulding, Stoltz'un yalnız geldiğini anlamıştı. Alman'a başıyla işaret verdi. Yarım saat önce garsonla konuşarak ayarladığı, perdeyle kapatılmış bölmeye girdi. Stoltz da ardından geldi. David sırtını duvara, yüzünü de perdeye vererek oturdu. Karşısındaki iskemleyi gösterdi:

«Oturun.»

Alman, elindeki sigara paketini masanın üzerine bıraktı; oturdu.

«Lisbon'daki Adam, çok dikkatli davranıyor. Bana güvenebilirsiniz, silâhım yok.»

«Güzel. Çünkü benim var.»

«Dedim ya çok dikkatlisiniz. Belki de gereğinden çok... Al-

bayler Cuntası, silâhlı sivilleri hemen tutuklar. Büyükelçiliğiniz sizi uyarmalıydı.»

Amerikalıları tutuklamakta çok aceleci davranıyorlarmış. Almanlaraysa pek dokunmuyorlarmış, öyle mi?»

«Bunda şaşılacak ne var? Onları biz eğittik. Sizse sadece para yardımı yapıyorsunuz.»

«Unutmadan söyleyeyim, yemek yemeyeceğiz. Garsona masa için para ödedim.»

«Yazık. Nefis istakoz vardır burada... Bir içki içer misiniz?»

«Hayır. Sadece konuşmak için geldim.»

Başını salladı adam:

«Pekâlâ. Size... Erich Rhinemann adına Buenos Aires'e hoş geldiniz derim.»

David inanmayan gözlerle Stoltz'a baktı:

«Sen mi?»

«Evet. Rhinemann'la sizin aranızdaki **bağ** benim. Aracı yani.»

«Çok ilginç.»

«Erich Rhinemann'ın isteği bu. Dostlukları parayla kazanmayı amaçlayan bir adamdır.»

«Kanıt istiyorum.»

«Tabii. Rhinemann'ın kendi versin size, dilediğiniz kanıtı. Oldu mu?»

Spaulding başını salladı:

«Ne zaman? Nerede?»

«Bunu konuşmak için geldim zaten. Rhinemann, en az Lisbon'daki Adam kadar dikkatlidir.»

«Ben Portekiz Büyükelçiliğinde çalıştım. Bunu abartıp, 'Lisbon'daki Adam' gibi saçma sapan yakıştırmalara girişmeyin lütfen.»

«Size gerçeği söylemek zorundayım. Bay Rhinemann, Washington'un sizi seçip yollamasına çok öfkelendi. Buenos Aires'te dikkati çekebilirsiniz.»

David, masanın üzerindeki paketten bir sigara alıp yaktı.

Alman doğru söylüyordu, Rhinemann haklıydı. Düşman, David Spaulding'in gerçek kimliğini, 'Lisbon'daki Adam' olduğunu öğrenmişti. Ed Pace'de bunu düşünmüş olacaktı. Ama görevin önemi karşısında, bu tehlikeyi göze almak zorunluğu doğmuştu herhalde. Herneyse, bunları Alman Heinrich Stoltz'la konuşamazdı.

«Ne demek istediğinizi anlamıyorum. Ben Buenos Aires'e savaştan sonra yapılacak onarım işleriyle ilgili, bazı ön anlaşmalarda bulunmak için geldim. Londra ve New York borsalarıyla bazı inşaat şirketlerini temsil ediyorum. Savaşı kazanacağımıza inanıyoruz. Böylesine büyük bir iş için Rhinemann'ın parasal gücünden ve iş bilgisinden yararlanmayı düşündük.»

«Lisbon'daki Adam tam anlamıyla bir profesyonel.»

«Size söyledim bu, 'Lisbon'daki Adam' saçmalarını bırakın lütfen.»

«Ve de çok inandırıcı. 'Korkak, hanımevlâdı' görüntüsü üzerinizde sırıtıyordu. Lisbon'da böyleydi çünkü. Zengin ve ünlü bir ailenin tek oğlu. Savaştan kaçmak için, Dış İşleri Bakanlığına sığınmış. Bay Kendall da böyle düşünüyor. Yani burada uyguladığınız yöntem, ardına saklandığınız paravananın çok yerinde olduğu kanısında.»

«Kendall'ı anlat.»

«Nesini anlatayım?»

«Tanımla.»

«Kısaca mı?»

«Fark etmez.»

Stoltz güldü:

«Benim için fark eder. Öylesine iğrenç bir sürüngenden söz ederken, insan lâfı çabuk bitirmek ister. Herhalde çok değerli bir muhasebeci. Yoksa, onunla bir odada oturmanın anlamı yok.»

«Onunla 'bir odada' oturdunuz mu?»

«Ne yazık ki evet. Saatlerce. Bay Rhinemann da vardı... Şimdi, konumuza dönelim mi?»

«Pekâlâ.»

«Sizin Lyons, yarın değil öbürsü gün burda olacak. Herşeyi

çalışacak bitirebiliriz. Çizimler, Kendall'ın sandığı gibi iki değil bir defada teslim edilecek.»

«Kendall böyle mi sanıyor?»

«Ona böyle söylendi.»

«Neden?»

«Çünkü dün akşam, geç saatlere kadar Bay Rhinemann bunun böyle olduğunu sanıyordu. Ben de bu sabah öğrendim değişikliği.»

«Neden beni dün akşam aradınız, öyleyse?»

«Walter Kendall öyle istedi.»

«Açıklayın lütfen.»

«Bay Kendall beni aradı. Acele Washington'a çağrıldığını söyledi. Sizi biran önce aramam gerektiğini bildirdi. Böylece sizinle ilişki kesilmeyecekti. Çok üsteledi.»

«Kendall, Washington'a neden gittiğini söyledi mi?»

«Hayır. Ben de sormadım. Buradaki işi bitmişti zaten. Bizi ilgilendirmiyor Kendall. Şifreler sizde...»

David sigarasını tablaya bastırdı.

«Büyükelçilikte birinci kâtipsiniz galiba?»

«Evet. Ama Erich Rhinemann'a bağlıyım.»

«Bunu Erich Rhinemann'la konuşunca anlayacağız.» Devid başını kaldırıp gözlerini Alman'a dikti. «Buenos Aires'te Gestapo ne arıyor?»

«Hiçbir şey. Yani Gestapo yok... Elçilikte görev yapan biri var. Önemli bir görev yapmıyor. Bütün Gestapo üyeleri gibi, kendini Nazilerin baş danışmanı sanıyor ama kimsenin ona aldırdığı yok. Bizimle birlikte çalışıyor, ayrıca. Salak bir herif kısacası.»

«Başka kimse yok mu?»

«Hayır.»

«Emin misiniz?»

«Tabii. Büyükelçiden önce benim haberim olurdu. Bu oyuna hiçbir gerek yok Bay Spaulding.»

«Rhinemann'la ne zaman nasıl buluşacağız. Bunu ayarlayalım.»

«Tabii, tabii... Önce size Bay Rhinemann adına birşey sormak istiyorum. Neden Lisbon'daki Adam burada?»

«Burada olması gerekiyor da ondan.»

«Ame neden siz? Lisbon'dan sizi almak müttefiklere çok şeye patlar. Bunu tarafsız bir gözlemci olarak söylüyorum. Yoksa bizim bilmediğimiz bir şey mi var?»

«Eğer varsa, ben de bilmiyorum. Doğrusunu isterseniz, bir an önce çizimleri almak, paranızı vermek burdan defolup gitmek istiyorum. Paranın büyük bir bölümü Washington'dan gelecek. Hükümetin cebinden çıkacak yani. Bunun için de benim gibi birinin Buenos Aires'te bulunması gerekti. Washington'un kazıklanmasını önleyebilirim...»

«İnanıyorum size. Amerikalılar hep kazıklanmak korkusuyla yaşarlar.»

«Rhinemann'dan söz edelim. Onunla hemen buluşmak istiyorum. Kendall'ın her şeyi doğru düzgün yaptığına güven getirmeksizin, Washington'la bir şifre düzenlenmesine gitmem. Biliyorsunuz, şifre düzenlenmesi olmaksızın da parasını alamaz Bay Rhinemann.»

Stoltz içini çekti:

«Kullanılacak şifrenin biçimini ve anahtarını saptamadınız mı daha?»

«Hayır. Rhinemann'la konuşmadan da saptamamaya kararlıyım. Herşeyin yolunda olduğuna inanınca gerek kullanacağım şifrenin türünü gerek biçimini gerekse de anahtarını Washington'a bildireceğim.»

«Rhinemann'la görüşeceksiniz. Evinde. Karanlık basınca. İki araba değiştirerek evine götürüleceksiniz. Birlikte görünmek istemiyor sizinle tabii. Bu tedbirler sizi rahatsız ediyor mu?»

«Neden etsin? Şifreler olmaksızın İsviçre, Rhinemann'a beş para ödemez.»

«Evet... İşimiz bitti. Bu akşam sizinle ilişki kurulacaktır. Evde mi olacaksınız?»

«Yoksam Büyükelçilik nerde olacağımı bilir.»

«Pekâlâ. İyi günler.»

Stoltz, başıyla David'i selâmlayarak ayrıldı lokantadan.

David, Stoltz'un sigara paketini masanın üzerinde unuttuğunu gördü. Paketten bir tane aldı. Ucunu iki parmağının arasında sıktı. Çok garipti, çok!

Heinrich Stoltz, Alman Büyükelçiliğinde birinci kâtipti. Buenos Aires'te Gestapo görevlilerinin bulunduğunu bilmiyordu ama. Gerçeği söylemişti. Demek Gestapo'nun varlığı saklanmıştı ondan.

Erich Rhinemann'la birlikte çalışacağız, diye düşündü David. Kaderin garip bir cilvesi. Öldüreceğim adamla iş birliğine sıvanıyorum.

Heinrich Stoltz, masasının başına oturup telefona uzandı:

«Bana Bay Rhinemann'ı bulun. Lujan'da.»

Birkaç dakika bekledi.

«Bay Rhinemann? Heinrich Stoltz... Evet, evet herşey düşündüğümüz gibi. Hiçbir aksilik olmadı efendim. Kendall gerçeği söylemiş. Spaulding'in ne elmaslardan ne de Koening Madenlerinden haberi var. Onu sadece çizimler ilgilendiriyor. Bizi de 'parayı ödememekle' tehdit ediyor. Umursamazdım ama şifrelere ihtiyacımız var. Amerikan devriye gemileri bölgeden uzaklaştırılmalı... Düşünebiliyor musunuz efendim, adamın tek korkusu kazıklanmak?»

28

Önce yanıldığını sandı. Sonra şaşırdı. Kalakaldı olduğu yerde. **Leslie Hawkwood!**

Mayo Alanında, bir adamla konuşuyordu genç kadın. David onu, taksinin camından görmüştü. Hemen şoföre yana çekip durmasını söyledi.

David arabadan indi. Leslie'yle konuştuğu adam hemen karşıdaydılar. David de etrafı heykellerle çevrili çeşmenin yanında duruyordu.

Adam, Leslie'nin eline bir zarf tutuşturdu. Eğilerek genç kadını selâmladı. İlk geçen taksiyi durdurdu. Bindi. Taksi yavaş yavaş ilerlemeye başladı.

Leslie yukarı doğru yürüyordu şimdi. David, arabaların arasından geçerek kızın izine takıldı.

Kadın arada bir vitrinlere bakıyor, dükkânların önünde duruyor, girip girmemek arasında bocalıyor, ama yolunu sürdürüyordu.

David, zaman yitirmenin anlamsız olacağını anlamıştı. Çabuk adımlarla kadına yaklaştı.

Laslie, David'i gördü birden. Yüzü tebeşirleşti; gözleri iri iri açıldı.

«Leslie, Büyükelçilik çok yakın. İki yüz metre ötede. Amerika Birleşik Devletleri toprakları sayılır. Oraya gidelim istersen. Seni, ulusal güvenliğe karşı eylemlerde bulunmak suçundan tutuklatabilirim. Ya da casusluk. Ama istersen şimdi benimle gelir, bazı sorularıma cevap verirsin. Karar ver.»

Taksiyle havaalanına gittiler. Orada David, 'Donald Scanlan' kimliğini göstererek bir araba kiraladı.

Kızın kolunu çelik parmaklarıyla sıkıyordu. Leslie, kaçamayacağını anlamıştı. Havaalanına giderlerken hiçbir şey söylemedi. Göz göze gelmekten kaçınıyor, pencereden dışarıyı izliyordu. Arabayı kiraladıktan sonraysa bir tek şey sordu:

«Nereye gidiyoruz?»

«Buenos Aires dışına.»

Irmağın yanından geçen yolu izleyerek dağlara yöneldi David. Santa Fé il sınırlarına girince Lujan Irmağı, batıya doğru kıvrılıyordu. Arjantinli zenginlerin dinlenme yerleriydi burası. Irma-

ğın kıyısına bir sürü villâlar yapılmış, motorlar, yelkenliler, büyük tekneler mavi suların üzerinde geziniyordu.

David sola saptı. Bir kilometre kadar gittikten sonra arabayı sola çekti. Karayollarınca yapılan bir dinlenme parkıydı burası. Hafta arası olduğundan başka kimseler yoktu çevrede.

Leslie, yola çıktıklarından bu yana hiç konuşmamıştı. Hababam sigara içmişti. Elleri tir tir titriyordu. David'le göz göze gelmemek için de olağanüstü bir çaba harcıyordu.

Spaulding kıza döndü:

«Şimdi sorulara başlayalım. Eğer cevap vermezsen Leslie, seni tutuklarım. Ondan sonra başına gelecekleri sanırım biliyorsun.»

Kız başını çevirip ilk kez David'in yüzüne baktı; öfkeli bir sesle tısladı:

«Neden bir saat önce tutuklamadın beni?»

«İki nedeni var. Seni tutukladığım an, iş benim elimden denetimimden çıkar. Bunu istemiyorum. İkincisi de, sevgili dostum, burnunu soktuğun işler senin üstesinden gelebileceğin türde, **sosyete** oyunları değil. Neler yapıyorsun Leslie? Anlat.»

Kadın sigarasından derin bir soluk aldı. Başını salladı:

«Hiçbir şey anlatamam. Lütfen zorlama!»

İçini çekti David:

«Galiba beni anlamıyorsun Leslie. Ben, haber alma örgütünde çalışıyorum. Gizli Görevler Bölümüne bağlıyım. Sana bilmediğin bir şeyi söylemedim, herhalde. Motel odamın aranmasını sağladın. Bana yalan söyledin. Kaçtın. Senin yüzünden birkaç kez saldırıya uğradım; az kaldı ölecektim. Şimdi de Buenos Aires'te karşıma çıkıyorsun. Beni dört bin kilometre izledin! Neden?»

«Sana bir şey söyleyemem! Sana neler anlatabileceğim bildirilmedi bana!»

«Delirmişsin sen Leslie! Eğer seni tutuklarsam, mahkemede tanıklık edersem en azından yirmi yıl ağır hapis cezasına çarptırılırsın.»

«Arabada oturmak istemiyorum. İnebilir miyim?» Sigarayı kül tablasına bastırdı.

«İnebilirsin tabii.»

David kapıyı açtı. Çabucak arabanın ardından dolandı. Leslie uçurumun yanına kadar yürümüş. Lujan Irmağının sularına dalgın dalgın bakıyordu.

«Evet. Leslie, beni öldürtmek mi istedin?»

«Asıl sen delirmişsin! Seni ben kurtardım! Ölmeni istemediğim için burdayım.»

David gözlerini kırpıştırarak kıza baktı. Leslie'nin saçları dağılmış, gözleri dolu dolu, dudakları titriyordu. İçini çekti. Yumuşak bir sesle konuştu:

«Ne demek istediğini biraz açıklar mısın lütfen?»

Leslie başını çevirdi gene. Irmağa, villâlara, yelkenlilere baktı:

«Riviera'ya ne kadar da benziyor. Değil mi David?»

«Leslie, yeter!»

«Neden? Bir zamanlar yaşantım buydu. Bir eğlentiden diğerine... 'ne güzelsin?' 'Sen de ne yakışıklı.' Yat... kalk... yat. Sen de bu yaşantının içindeydin. Bir parçasıydın.»

«Yanılıyorsun. Beni daha fazla oyalama Leslie.»

«Seni oyaladığım falan yok. Sana bir şey söylemek istiyorum.»

«Hayatımı kurtarmak için beni izlediğini mi söylüyorsun?» İnanmayan bir sesle sormuştu bunu. «New York'ta da oyun oynuyordun. Kaç yıl beklemiştin? Beş, altı, sekiz? Benimle yatmak için? Kayıkhanede olduğu gibi. Sen bir orospusun!»

«Sense çölde bir kum tanesi! Yalnız sen değil... hepimiz.»

«Demek hanımefendi hazretleri bir dava uğruna çalışıyorlar.»

«Çok inandığım bir dava! Bütün benliğimle, herşeyimle.»

«Öyleyse bana herşeyi açıklayabilirsin.»

«Söz veriyorum, zamanı gelince herşeyi öğreneceksin. Ama şimdi olmaz.»

«Pekâlâ.»

Birden uzanıp kızın omzunda asılı duran çantayı aldı. Leslie karşı koymaya kalkıştı. David'in bakışlarını görünce dondu; direnmeyi bıraktı.

Kahverengi deri çantayı açtı David. İçinden, adamın verdiği zarfı aldı. Birden gözüne çantanın dibinde, ipek bir eşarbın altında yarı saklı duran tabanca ilişti. Remington marka, küçük bir silâh. Tabancayı. hiçbir şey söylemeksizin cebine soktu.

«Kullanmayı öğrendim...»

«Kutlarım... aferin sana!»

Zarfın içinde bir kâğıt vardı.

Başını çevirip ırmağa döndü.

Spaulding, David. Yarbay, Askeri Haber Alma Örgütü, ABD Silâhlı Kuvvetleri. Sınıfı 4-0, Fairfax.

Altındaysa, beş karmaşık bölümden oluşen bir rapor. Cumartesi öğleden sonra Büyükelçiliğe girişinden bu yana bütün olanlar özetlenmişti. David, 'Donald Scanlan' adından söz edilmediğini görünce rahat bir soluk aldı. Demek gümrükten, kimsenin ruhu duymaksızın geçebilmişti.

Bundan başka herşey yazılıydı: Adresi, telefon numarası, büyükelçilikteki odası, Cordoba damındaki olay, Jean Cameron'la öğle yemeği, Kendall'la oteldeki buluşma, Parana Caddesindeki kavga ve saldırı, Kitapçıdan Kendall'ı aradığı.

Herşey.

Heinrich Stoltz'la birlikte öğle yemeği yediği de yazılmıştı rapora.

«Çok iyi çalışıyorsunuz. Kimsiniz?»

«Büyük bir davaya inanan insanlarız. Kadın, erkek...»

«Bunu sormadım sana.»

Bir araba sesi duydu David. Hemen elini beline attı. Kahkaha sesleri geldi kulağına aynı anda. Arabanın içindekiler gülüyorlardı. David, gözlerini kıza çevirdi gene.

«Bana güvenmeni söyledim. Saat bir buçuktu, Julio Caddesinde bir yere gidecektim. Beni merak etmişlerdir.»

«Cevap vermeyeceksin bana, öyle mi?»

«Sana şöyle bir cevap vereyim: Buraya, Buenos Aires'ten gitmeni sağlamak için geldim.»

«Neden?»

«Burada yaptığın iş... ne olduğunu bilmiyorum... yapılmayacak. Çok kötü bir iş çünkü. Buna engel olmamız gerek. Yapılmamasını sağlamalıyız.»

«Ne olduğunu bilmiyorsan, kötü diye nasıl nitelendirebilirsin?»

«Bana öyle söylediler. Bu kadarı da yeter.»

«Halk için, Nazi ilkeleri için, Hitler için.» Acı acı güldü David. Nazi Partisinin beyin yıkama uğraşında kullandığı beylik sloganlardan giriydi söylediği. «Bin arabaya.»

«Lütfen beni dinle David! Buenos Aires'ten gitmelisin. Generallerine bu işin olmayacağını söyle!»

«Arabaya bin dedim!»

Bir başka araba sesi geldi. Bu kez araba yukarıdan iniyordu. David elini cebine attı. Durdu. Biraz önce geçen arabaydı bu. Kahkaha sesleri. Sarhoş turistler.

«Beni elçiliğe götüremezsin! Yapamazsın bunu!»

«Arabaya binmezsen, beynine yumruğu yersin Leslie!»

Lastik sesleri. David başını çevirip baktı. Araba son anda dönmüş, üzerlerine doğru geliyordu.

David donakaldı. Küfürü bastı!

Arabanın penceresinden iki tüfek namlusu uzanıyordu! İçerde üç kişi vardı. Yüzleri naylon çorapla örtülüydü. Şoförün yanında oturan adamla arkada oturan kişinin elindeydi silâhlar.

Arkadaki adam kapıyı açtı. Tüfeğin namlusunu David'in göğsünden ayırmıyordu. Yumuşak bir sesle konuştu:

«Arabaya binin Bayan Hawkwood. Yarbayım, lütfen silâhınızı çıkarın. İki parmağınızla. Çalıların arasına atın.»

David buyruğu yerine getirdi. Leslie arabaya bindi. Şoför gaza bastı. Araba, ardında bir toz bulutu bırakarak, yokuştan aşağı inmeye başladı...

David öyle kalakalmıştı. Gidip silâhını bulsa iyi olacaktı. Arabayı izlemenin bir anlamı yoktu. Kiralık kaplumbağası, suratları naylon çoraplarla örtülü üç adamın ve Leslie'nin bindiği arabayı yakalayamazdı. Koca Duesenberg, Buenos Aires'e girdiğinde David'in kalıntısı yarı yola ancak varırdı...

29

Lokantayı Jean seçmişti. Kentin kuzey yakasında, Palermo Parkının ötesinde, gözden uzak, küçük, lüks bir yer. Masaların yanında telefon çıkışları vardı. Garsonlar değerli müşterilerinin isteği üzerine telefonu getirip masaya bağlıyorlardı.

David, Jean'in böyle bir lokantayı seçmesine şaşırmıştı doğrusu.

«Bugün öğleden sonra nerdeydin David?»

«Birkaç toplantım vardı. Çok can sıkıcı.» Gülümsedi.

«Evet. Son kuruşu bile hesaplar bankerler...»

«Öyle... Burası bayağı ilginç bir yer. Bana Lisbon'u hatırlattı.»

«Roma. Gözden uzak. Appia Caddesindeki küçük İtalyan lokantalarına benziyor. İtalyanlar, Buenos Aires'in yüzde otuzunu oluşturuyorlar, biliyor muydun?»

«Kentte bir sürü İtalyan yaşadığını duymuştum.»

«Bobby getirmişti beni buraya. Bütün... sevgililerini getirir. Ama ben sevgilisi değildim.»

«Sevgilisi olmanı istiyordu, besbelli. Bizim için seçmen hoşuma gitti. İnsana güven duygusu veriyor.»

«Yo, yo! Güven duygusu aramak yasak. Bu yıl sorumluluklardan kaçma, güven duygusundan saklanma yılı!» Masanın üzerinde duran paketten bir sigara aldı. David kibriti yakıp uzattı.

Kibritin cılız alevi genç kadının gözlerini aydınlattı bir an. David, bu gözlerde, korku ve kuşku okudu.

«Neyin var senin?»

«Hiç... hiçbir şeyim yok.» Gülümsedi Jean. Ama bu bir gülücük artığıydı. İçtenlik yoktu. Sadece dudakların gerilmesi.

«David... Stoltz'la konuştun mu?»

«Bu mu seni rahatsız ediyor yoksa? Özür dilerim daha önce söylemeliydim sana. Stoltz, donanmayla ilgili bilgi satıyor. Benim alacak yetkim yok. Deniz Kuvvetleri Haber Alma Örgütüyle ilişki kurmasını söyledim. Bu sabah da, Komutanlığa bir raporla durumu bildirdim. Hepsi bu kadar.»

«Seni araması biraz garip değil mi?»

«Evet, ben de öyle düşündüm. Geçen gün Alman Gizli Haber Alma Örgütü, benim geldiğimi Büyükelçiliğe bildirmiş. Stoltz'da önemli biri olduğumu sanmış...»

«İki yanlı bir casus mu?»

«Ya da yanlış bilgi satmaya çalışan bir Nazi. Beni ilgilendirmez, Komutanlık ne yaparsa yapsın.»

«Çok akıllısın.»

«Ne demek bu?»

«Hiçbir şey... Sadece çok akıllısın demek. Uyanık, hazır cevap. Görevini çok iyi yapıyorsun.»

«Saldırgansın bu akşam Jean. Yoksa içkilerin etkisi mi?»

«Sarhoş muyum yani?»

«Ayık değilsin. Önemi yok ama.» Gülümsedi. «Alkolik olmadığın belli.»

«Teşekkür ederim. Ama bunu kesinkes bilemezsin. Bazı konularda fikir yürütmek, o konuların süreklilik kazanmalarını istemek anlamına gelir. Bizse... senle ben yani... süreklilik istemiyoruz.»

«Öyle mi? Bakıyorum bu gece bundan başka bir şey söylemiyorsun. Güven duygusu, sorumluluklardan kaçmak... süreklilik istememek. Ben bunları bir sorun olarak görmüyordum.»

«Görmüyorsun çünkü düşünme fırsatı bile bulamadın. Şu

ında seni ilgilendiren çok daha önemli konular olmalı.» Jean kahvesinden bir yudum aldı. Fincanı masaya bırakırken eli titredi. Kahve, masanın üstüne döküldü. «Bu işi beceremiyorum.»

«Evet öyle.»

«Çok korkuyorum.»

«Neden?»

«Buenos Aires'e bankerlerle konuşmak için gelmedin, değil mi? Görevin çok gizli ve de çok önemli. Bana söylemeyeceksin. Birkaç hafta sonra da gideceksin... o kadar yaşarsan tabii.»

«Düş kuruyorsun Jean.»

Uzanıp kadının elini tuttu. Jean sigarasını söndürdü. David'in elini kavradı parmaklarıyla. İki elinin arasına aldı; hiç bırakmak istemiyormuşcasına sıktı, sıktı!

«Diyelim ki haklısın. Ben düş kuruyorum. Deliyim, çok içtim. Ama benim dediklerime kulak ver.»

«Peki, dinliyorum.»

«Bir oyun oynayalım. Diyelim ki, benim David'im, Dış İşleri Bakanlığında çalışmıyor. Bir **ajan** o. Bugüne kadar Buenos Aires'e iki üç tane geldi. Albaylar onlara **ajan provakatör** der... Neyse, benim David'im... yaralanabilir, sakat kalabilir... ölebilir. Korkunç değil mi?»

«Evet ama aynı şey, her an birkaç milyon kişinin başına gelebilir.»

Ama onlar başka. Orduları, üniformaları, bazı kuralları var. Pilot da olsalar... kurtulma olanakları daha çok. Pilotlar konusunda... bir zamanlar uzmandım.»

«Yeter!»

«Hayır. Sözümü sonuna kadar dinleyeceksin. Şimdi sana, benim David'imin bu işten nasıl sıyrılabileceğini anlatacağım. Çok düşündüm... sabahlara kadar. Benim David'im yalnız çalışıyor... birbaşına... kimsenin denetimi olmaksızın... ya da bir iki kişiyle birlikte. Yabancı bir ülkede şimdi... ve yapayalnız. Anlıyor musun ne demek istediğimi?»

David, önce hiçbir şey söylemedi. Genç kadın kafasında bir şeyler kurmuş, David'in bunları anlamasını bekliyordu. Ama bu düşüncelerini seslendirmiyordu.

«Hayır anlamıyorum.»

«Eğer David yabancı bir ülkede, birbaşına çalışıyorsa ve de şifreler yollamak zorundaysa Washington'a... Henderson söyledi bunu bana... buyruğunda çalıştığı kişilerin ona güveni var demektir. Yani David ne derse, inanacaklardır. İstediğini söyleyebilir onlara... Bütün bunları bilen David, neden bu oyunu sürdürüyor? İlginç bir soru değil mi? Savaşın sonucunu etkileyemez. Milyonlarca insanın içinde bir kişi o.»

«Yani... eğer dediklerini doğru anlamışsam... bu David, üstlerine haber yollayıp, başının dertte olduğunu ya da işin sanıldığı kadar çabuk bitmeyeceğini söyleyebilir.»

«Evet! Buenos Aires'te uzun ...uzun süre kalabilir!»

Tırnaklarını David'in eline geçirmişti Jean.

«Üstleri hayır derse de kaçıp ormanda saklanır ha?»

«Benimle alay etme.»

«Alay etmiyorum. Ama sözünü ettiğin kişi, sandığın kadar başına buyruk çalışmıyordur... belki. Dizginler başkalarının elinde. Eğer, beklenmedik bir haber verirse, başkalarını yollayabilirler. Senin önerdiğin yol, kısa süreler için geçerli. Ama bu, David dediğin adamın başını büyük dertlere sokabilir. Çok ağır cezalara çarptırırlar onu.»

Ellerini yavaş yavaş geri çekti; kucağında kenetledi.

«Bu tehlike göze alınabilir ama. Seni çok seviyorum. Sana bir şey olmasını istemiyorum. O adamlar seni öldürmek istiyor. Milyonlarca insanın içinden seni bulup çıkardılar. 'Olamaz,' diyorum kendi kendime. 'Tanrım ona bir şey yapmasınlar!' Anlamıyor musun beni David? Bu adamlara... üstlerine gereğin yok artık. Bu işi bırakabilirsin. Onlar için yıllardır herşeyini verdin.»

Göz göze geldiler. Jean'ın sözlerinde yatan büyük gerçeği kavramıştı. Evet. Onlar için h e r ş e y i n i vermişti... yıllardır! Bütün yaşantısı karman çorman olmuştu. Eskiden yadırgadığı,

olağandışı diye nitelendirdiği şeyler, günlük yaşantısının birer parçasıydı şimdi.

Kimin için?

Niçin yapıyordu bunları?

Amatörler? Alan Swanson? Walter Kendall?

Ed Pace... ölmüş. Fairfax... parçalanmış.

Milyonların içinde bir kişi.

«Bay Spaulding?» Şaşkınlıkla başını kaldırdı David. Yanıbaşında, siyah smokinli garson duruyordu.

«Evet.»

«Telefondan arıyorlar beyefendi.»

«Buraya bağlayın.»

«Özür dilerim efendim. Bu priz çalışmıyor.»

Yalan.

«Pekâlâ.» David ayağa kalktı. Jean'e döndü.» Şimdi gelirim. Sen bir kahve daha iç.»

«Ya içki içmek istiyorsam?»

«Nasıl istersen.»

Yürümeye başladı.

«David.»

Durdu.

Döndü.

«Evet?»

«Tortugas için değmez.»

Sanki midesine balyozla vurmuşlardı. Soluğu kesildi. Gözlerine yaşlar saldırdı. Yutkundu.

«Şimdi dönerim.»

«Ben Heinrich Stoltz.»

«Arayacağınızı biliyordum. Elçiliğin santralından mı aldınız buranın numarasını?»

«Elçiliği aramamız gerekmedi. Herşey hazır. Yirmi dakika sonra yeşil bir Packard sizi lokantanın önünden alacak. Bir adam camdan dışarı sol kolunu çıkaracak. Elinde bir paket **Alman** sigarası olacak. Umarım küçük güldürümü hoşgörürsünüz.»

«Ne demek? Ama yirmi dakika sonra olmaz.»

«Olacak. Bay Rhinemann sizi bekliyor.»

«Bir işim çıktı.»

«Yirmi dakika, yeşil Packard.»

Telefon kapandı.

Umurunda bile değildi. Stoltz'la istediği zaman konuşacak, Rhinemann'ı görmeye gidecekti. Şimdi aklında yalnız Jean ve onun biraz önceki sözü vardı.

Çabuk çabuk yürüyerek masasına döndü.

Jean Cameron yoktu!

Masanın üstüne bir not bırakmıştı.

Peçetenin üstüne yazılı.

David. Yapman gereken bazı işlerin olduğunu biliyorum. Benim de sinirim çok bozuk.

Başka bir şey yoktu. Hepsi bu kadar. Sanki birden yazmaktan vaz geçmiş, kalkıp gitmişti.

Peçeteyi buruşturup cebine soktu. Çabuk adımlarla lokantanın girişine yürüdü. Biraz önce masasına gelen şef garson kapının yanında duruyordu.

«Birşey mi oldu efendim?»

«Birlikte oturduğumuz hanım... nereye gitti?»

«Bayan Cameron mu efendim?»

Ne biçim işti bu be! Lokantadaki masa David'in adına ayrılmıştı. Sonra Jean bu lokantaya sadece bir kez geldiğini söylememiş miydi? Bobby'le?

«Evet! Bayan Cameron! Nerde?»

«Biraz önce gitti. Duraktaki ilk taksiye bindi.»

«Bana bak...»

«Beyefendi, sizi biri bekliyor. Dışarda. Hesabınızı o ödeyecek. İyi akşamlar.»

David kapıyı itip dışarı çıktı. Adamın yanına yürüdü.

«Beni mi görmek istediniz?»

«Sizi bekliyordum efendim. Araba on beş dakikaya kadar burada olur.»

30

Yeşil Packard, karşı kaldırıma yanaşıp durdu. Şoför kolunu çıkardı. Elinde bir paket Alman sigarası tutuyordu. David'in yanında duran adam eliyle arabayı gösterdi.

Arabaya yaklaşırken David, şoförün tam bir insan azmanı olduğunu gördü. Siyah bir gömlek giymişti herif. Kolları, orta boy bir ağacın gövdesi iriliğindeydi nerdeyse! Yanında yürüyen adam arabanın kapısını açtı; David içeri girip oturdu.

Kimse konuşmuyordu. Araba önce kentin merkezine, güneye yöneldi, oradan **Aeroparque** Bölgesine, kuzeydoğuya döndü.

Şoför, ırmağın yanısıra giden karayoluna sapmıştı. Öğleden sonra Leslie Hawkwood'la bu yoldan geçmişti David. Acaba bu yolu özellikle mi seçtiler, diye düşündü David. Bu raslantıdan söz etmemi mi bekliyorlar?

Ardına yaslandı; pencereden dışarı bile bakmıyordu.

Araba, yan yollardan birine sapmaksızın geniş karayolunu izliyordu. Pek trafik yoktu. Tek tük araba, motosiklet gelip geçiyordu. Şoför dikiz aynasıyla sık sık ardını denetliyordu.

Packard biraz sonra yavaşlamaya başladı. Şoför başıyla, David'in yanında oturan, açık renkli giysili adama bir işaret verdi.

Adam elini iç cebine atıp bir tabanca çıkardıktan sonra David'e döndü.

«Burada araba değiştireceğiz Bay Spaulding.»

Biraz ilerde, tek katlı, beyaz bir yapı vardı. Bir lokanta ya da motel. Önünde çim bir bahçe. Işıklar. Araba yapının önünde durdu. Açık renk giysili adam David'in omzuna dokundu.

«Burada ineceksiniz. Doğru içeri girin efendim.»

David kapıyı açtı. Dışarı çıktı. Merdivenleri çabucak tırmandı. Üniformalı kapıcının önünden geçerek içeri girdi. Açık renk

giysili adam da, iki adım ardından geliyordu. Tabancayı iç cebine sokmuştu gene.

Girişte, sağda bir kapı vardı. Açık renk giysili adam, David'in koluna dokundu; beklemesini söyledi. Sonra kapıyı tıklattı yavaşça. Açtı. Birlikte içeri girdiler.

Küçücük bir ofisti burası. İçerde de iki kişi vardı. Biri beyaz elbise, beyaz gömlek, bordo bir boyunbağı takmıştı. Diğeriyse aynen David gibi giyinmişti. Açık mavi bir ceket, koyu gri pantolon. Adam David'in boyunda, kilosundaydı; saçlarını bile aynen sağa yatırmıştı. David gülümsemekten kendini alamadı.

Açık renk giysili adam masanın üzerindeki lâmbayı söndürdü birden. Pencereye yürüdü.

«Siz gidin artık. Çabuk.»

İki adam kapıyı arkalarından kapayarak çıktılar. Açık renk giysili Alman, eliyle David'i yanına çağırdı. David pencereye yürüdü. David'e benzeyen, onun gibi giyinen adamla diğer beyaz giysili adam yanyana dışarı çıkmışlardı. Derken bir araba geldi. Önlerinde durdu. Bindiler. Araba karayoluna çıktı, güneye, kente doğru hızla yol aldı.

David, bu aldatmacanın gerekli olup olmadığını düşünüyordu. Ama yanındaki adama sormayacaktı. Alman, birden sırıttı. Spaulding gözlerini karayoluna çevirdi.

Bir araba geliyordu, kuzeye doğru ilerleyen. Yapının önünde durdu. Biraz sonra tekrar gitmeye başladı. Döndü. David'e benzetilmeye çalışılan adamla diğer açık giysilinin bindikleri arabanın yönüne çevirdi burnunu. Ve son hız kente doğru gazladı.

Alman David'e döndü.

«Numaramızı yuttular.»

Adam masaya yürüdü; lambayı yaktı. David kapıya doğru yürüdü. Durdu. Döndü. Açık renk giysili, Alman'a çevirdi gözlerini.

«İlginç bir **numara!**»

«Biz dikkatli insanlarız Bay Spaulding. Artık rahatça yolu-

muza devam edebiliriz. Bay Rhinemann bizi bekliyor. İzimizdeki leş kargalarından da kurtulduk...»

Gün ışığında bile bu toprak yolu bulmanın güç olacağını anlamıştı David. Ne bir ışık, ne bir lamba vardı. Sadece ay ışığının cılızlığı. Sanki Packard karayolunu bırakmış, karanlıktan oluşan bir duvarı delerek yolunu sürdürmüştü. Şoför bu yolu belleğine yerleştirmişti besbelli. Dönüyor, düz gidiyor, sağa sapıyor, sola giriyor ama arabayı yolda tutuyordu. Aşağı yukarı beş yüz metre ormanın içinde gittikten sonra, yol birden genişledi. Toprak, yerini asfalta bıraktı.

Dev bir park yerine gelmişlerdi. Dört taş sütun, ellişer metre aralıkla, asfalt alana yerleştirilmişti. Her sütunun üstünde kocaman bir ışıldak vardı. Bütün alanı, bitimindeki ormanı rahatça aydınlatıyorlardı. Sütunların arasına, tel örgü bir çit gerilmişti. Ortasındaysa gene çelik örgüden bir kapı vardı. Elektrikle çalışıyordu besbelli.

Yarı askeri görünümlü bir sürü adam dolaşıyordu çevrede. Tasmalarından tuttukları dev kurt köpeklerinin havlamaları yeri göğü inletiyordu. Simsiyahtı adamların giysileri.

Adamlar, Almanca bir şeyler söyledi. Köpeklerin homurtuları kesildi.

Açık renk giysili adam kapıyı açıp dışarı çıktı. Biraz ötede, ilk sütunun yanından tek katlı, küçük pencereli bir ev vardı. İçerden ışık sızıyordu.

Açık renk giysili adam nöbetçilerden biriyle konuştu. Nöbetçi eve girdi, Alman da arabaya döndü.

«Burada biraz beklememiz gerekecek.»

«Acelemiz var sanmıştım.»

«Buraya gelmek için acele ediyorduk Bay Spaulding. Bay Rhinemann'a geldiğimizi bildirmek için. Onun yanına alınmak için değil tabii.»

On dakika sonra Packard, evin yanından süzülerek içeri girdi. Köpeklerin havlamaları, yeri göğü inletmeye başlamıştı ge-

ne. Araba yılan gibi kıvrılan bir yolu tırmandı. Koskocaman, beyaz sütunlu bir sarayın önünde durdu. Beyaz mermer merdivenler, David'in o güne dek gördüğü en büyük kapıya çıkıyordu. Burada da ışıldaklar çevreyi gündüzmüşçesine aydınlatmışlardı. Asfalt alanın ortasında dev bir çeşme vardı. Işıklar, fıskıyenin en azından on metreye püskürttüğü sulardan yansıyor, küçük küçük gökkuşakları oluşturuyordu.

Sanki, Amerika'nın güneyinden taş taş alınarak buraya getirilmiş, bin sekiz yüzlere özgü bir mimari türünden yararlanılarak Arjantin ormanlarında yeniden oluşturulmuştu. David'in, inşaat mühendisi damarları kabarmıştı. Bu 'sarayı' yapabilmek için en azından beş yüz ameleye, ustaya, iki milyon dolara, dünyanın malzemesine gerek vardı.

Alman, arabadan indi. Ardından dolanıp David'in kapısını açtı.

«Burada ayrılıyoruz. Kapıya gidin, içeri alınacaksınız. İyi geceler dilerim Bay Spaulding.»

David arabadan indi. Mermer merdivenlerin önünde durdu. Yeşil Packard homurtuyla ileri atıldı, döndü, aşağıya inmeye başladı.

Yavaş yavaş merdivenleri tırmandı David. Kapının önüne gelince durdu. Tokmak, zil, çan, hiçbir şey yoktu. Olacağını da sanmamıştı zaten. Başını çevirip gündüzmüşçesine aydınlık alana baktı. Ne bir uşak, ne bir nöbetçi.

Sessizlik.

Ormana özgü gürültüler bile sus pus olmuşlardı.

Sadece çeşmenin hışırtısı duyuluyordu.

Demek görünmeyen gözler, duyulmayan fısıltılar egemendi burada.

Kapı açıldı. Heinrich Stoltz'du gelen.

«Kartal Yuvasına hoş geldiniz. Bay Spaulding. İlginç bir benzetme değil mi?»

«Benim gördüğüm **kuş** yuvalarından hiçbirine benzemiyor burası.»

Heinrich Stoltz gülümsedi.

«Benimle gelin lütfen. Bay Rhinemann balkonda. Sizi bekliyor. Hava ne güzel bu akşam!»

Büyük, kristal avizelerin altından geçtiler. Mermer merdivenlerin yanından yürüdüler. Büyük bir salonun kapısını açıp içeri girdiler. Sola döndüler. Cam bir kapıyı itti Stoltz. Koskocaman bir terasa çıktılar. Üstleri cam, çelik masalar, rengarenk minderli, çelik iskemleler, koltuklar gelişigüzel serpiştirilmişti sağa sola. Terastan evin içlerine açılan bir sürü kapı.

Terasın çevresinde, sütunlu, bel yüksekliğinde, üzerinde saksılar, türlü çiçekler duran bir korkuluk vardı. Ötede, ağaçların bitiminde bir düzlük görülüyordu. Terastan bu düzlüğe çelik bir kapıyla varılıyordu. Düzlüğün üstünden raylar geçiyor, ormanın derinliklerine giriyordu. Tepedeyse kalın kablolar, teller uzanıyordu. Evle ırmak arasında işleyen bir tramvay vardı demek.

David çevresine bakındı. Rhinemann görünürlerde yoktu. Korkuluğa yürüyüp aşağıya baktı. Dört metre aşağıda, mermer bir teras daha vardı. Koskocaman bir yüzme havuzu. Suyun altına yerleştirilen ışıldaklar yeşil - mavi suları aydınlatıyordu. Çevresineyse çim bir bahçe yapılmıştı. Şemsiyeler, şezlonglar, koltuklar, masalar.

«Umarım bir gün sabahtan gelir, bizimle güzel bir gün geçirirsiniz Yarbay Spaulding.»

David sesin sahibini görmek için başını çevirdi. Kapılardan birinin önünde bir adam duruyordu.

Erich Rhinemann.

Çabuk çabuk yürüdü. Uzun boylu, gümüş rengi saçları geriye taralı, çok iyi giyimli. Elleri iri, tombuldu. Parmaklarının arasında kristal bir şarap kadehi tutuyordu.

Erich Rhinemann yaşlı bir adamdı. Güneşten bakırlaşmış derisine, usta terzilerin elinden çıkan, gençlere özgü giyimine, milyarlarına rağmen yaşlı.

Rhinemann elini uzattı. Tokalaştılar.

«Hoş geldiniz Yarbayım. Şöyle buyrun. Oturun.»

Masalardan birini gösterdi. Karşılıklı oturdular.

«Bir şey içer misiniz?»

«Hayır, teşekkür ederim.» Gözlerini Rhinemann'a çevirdi. «Buenos Aires'te çok önemli ve acele yapılması gereken işlerim var. Bunu Bay Stoltz'a da anlatmaya çalıştım... telefonu suratıma kapamadan önce.»

Rhinemann, başını çevirip kapıya dayanmış duran Stoltz'a baktı.

«Telefonu böyle saygısızca kapatman gerekli miydi? Bay Spaulding'e bu biçimde davranmak, sana hiç yakışmıyor. Bundan sonra olmamalı!»

«Ne yazık ki gerekliydi efendim. Amerikalı dostumuzun iyiliği için. İzlendiği bildirilmişti bize. Bunun için bazı tedbirler almak zorunluluğu doğdu.»

«Eğer izleniyorsam bunu siz yapıyorsunuz.»

«Ancak sizi **başkalarının** izlediğini haber aldıktan sonra peşinize düştük. Daha önce böyle bir neden yoktu.»

Rhinemann'ın küçük gözleri David'in üzerine çakıldı.

«Bu rahatsız edici bir haber, en azından. Kim izliyor sizi? Kim izleyebilir?»

David, Stoltz'a baktı sonra gözlerini Rhinemann'a çevirdi.

«Yalnız ve özel olarak konuşabilir miyiz?»

İş adamı gülümsedi.

«Buna gerek yok. Stoltz, Güney Amerika'daki en yakın adamımdır. Sağ kolum. İşlerimle ilgili her şeyi, en küçük ayrıntısına kadar bilir. Onun yanında herşeyi rahatça konuşabiliriz.»

«Ben özel konuşmak istiyorum.»

Stoltz sert bir sesle söze karıştı.

«Belki Amerikalı Yarbayımız uyanıyorlar. Lisbon'daki Adamın yeteneklerinden kendi hükümeti kuşkulanmaya başladı. Onun için peşine adam taktı...»

David bir sigara yaktı; Alman'ın sözüne cevap vermedi. Saçma bir suçlamaydı çünkü. Bunu Stoltz da biliyordu.

«Böyle olsa bile, Stoltz'un aramızdan ayrılması için bir neden değil.»

«Biz alıcıyız... sizse satıcı... çalınmış mal satıyorsunuz.»

Stoltz bir şey söyleyecekti ki Rhinemann elini kaldırıp adamı susturdu.

«Ne demek istediğinizi anlıyorum. Ama olamaz bu. İşleri büyük bir gizlilik içinde yürüttük. Bay Stoltz, Alman Yüksek Komuta Kurulunca yakından tanınan, sayılan ve sevilen bir adam. Büyükelçinin bile bilmediği şeyler onun kulağına fısıldanır.»

David öfkeli bir sesle konuştu.

«Ya o gider ya da bu konuşma burada biter!»

Rhinemann gözlerini Spaulding'den ayırmaksızın Stoltz'a gitmesini söyledi.

Alman topuklarını vurdu, döndü; çabuk adımlarla terastan çıktı.

«Teşekkür ederim.»

David yerinde şöyle bir kıpırdandı. Pencerelere, küçük balkonlara baktı, göz ucuyla. En küçük bir davranışta, acaba kaç kişi üzerine atlamak için hazır bekliyordu?

Alman sinirli bir sesle, David'in düşüncelerini yarım bıraktı.

«İstediğiniz gibi yalnızız şimdi. Sizi dinliyorum.»

«Stoltz'a Büyükelçilikte doğru bilgi vermiyorlar.»

«Saçma! Nasıl söyleyebilirsiniz bunu? Neye dayanarak...»

«Gestapo. Stoltz, Buenos Aires'te çalışan Gestapo görevlileri olmadığını söyledi. Yanılıyor. Gestapo burada. Çalışıyor. Bizi... beni ve sizi... durdurmak için olağanüstü bir çaba harcıyor.»

Erich Rhinemann derin bir soluk aldı.

«Bunu açıklayın lütfen.»

«Önce bazı sorularıma cevap istiyorum.»

«Sorulara cevap mı?» Rhinemann öne eğildi. Elleri, masanın kenarını kavramış, sıkıyordu. Yüzü bembeyaz olmuştu. Güçlükle kendini toparladı. «Özür dilerim. Başkalarından emir almaya alışık değilim.»

«Bundan hiç kuşkum yok. Ben de Stoltz gibi, dangalaklarla

çalışmaya alışık değilim. Dünyadan haberi yok. Bu hem beni hem de sizi tehlikeye sokar.»

«Sorularınızı sorun lütfen.»

«Çizimler Almanya dışına çıkarıldı herhalde?»

«Çıkarıldı.»

«Yolda mı?»

«Bu gece geliyorlar.»

«Erken. Adamımız, yarından sonra Buenos Aires'e gelecek.»

«Size yanlış bilgi verilmiş Yarbayım. Amerikalı bilim adamı Lyons, yarın burada olacak.»

David, birkaç dakika konuşmadan öyle oturdu. Hiç beklemediği bir haberdi bu.

«Benim bildiğim San Telmo'ya yarından sonra geleceği. Değişiklik önemli değil ama Kendall bana böyle söylemişti.»

«Pan Amerikan uçağına binmeden önce sizinle konuşmuş olacak. Bizi daha sonra aradı.»

«Yalnız sizinle değil birçok kişiyle konuşmuş anlaşılan.»

«Lütfen konumuza dönelim.»

«Döneriz. Önce başka bir şey var. Şifreleri Washington'a yollayabilmem için on sekiz saat gerekiyor. Kuryeyle, kimyasal bir mühürle kapalı olarak yollanacak.»

«Stoltz söyledi. Aptalca bir iş. Şifreleri çoktan göndermiş olmanız gerekirdi.»

«Büyükelçilikte bir hain var. Satın alınan biri. Kim olduğunu bilmiyorum. Şifreleri çalmak, büyük paralar karşılığı satmak, savaş yıllarında uygulanan olağan 'para kazanma' yöntemlerinden biridir, bilirsiniz. Şifrelerin geçerli olduklarını, yolda bir 'kazaya' uğramışlarsa yenilerini telsizle bildireceğim.»

«Öyleyse çabuk davranmanız gerekecek. Şifreleri sabah uçağıyla yola çıkarın. Ben çizimlerin ilk bölümünü yarın gece San Telmo'ya götüreceğim. Washington, bize ödemeyi yapacağına dair haber verince, çizimlerin ikinci bölümünü alacaksınız. Siz şifreyi çekeceksiniz, Bern ya da Zürih bana paranın hazır olduğunu bildirecek, çizimleri size teslim edeceğim ve Arjantin

serüveniniz sona erecek. Menderro adında küçük bir havaalanı var. Buraya çok yakındır. Adamlarımın denetiminde. Uçağınız sizi orada bekleyecek.»

«Anlaştık.» David sigarasını tablaya bastırdı. «Yarın akşam çizimlerin ilk bölümü. İkinci bölümüyse yirmi dört saat içinde Şimdi herşey tamam.»

«Güzel. Dönelim bu Gestapo olayına. Açıklayacağınızı söylemiştiniz. Buyrun, sizi dinliyorum.»

David, ayrıntılara da girerek olanları bir bir anlattı.

Sözünü bitirdiğinde Rhinemann derin derin soluk alıyordu. Gözlerinde öfke pırıltıları yanıp sönüyor, hababam alt dudağını dişliyordu.

«Teşekkür ederim Yarbayım. Bütün bunların bir nedeni vardır mutlaka. Uzun ve karmaşık olaylarla dolu bir gece geçirdiniz. Adamlarım sizi Cordoba'ya götürecekler. İyi geceler dilerim.»

Rhinemann kükredi.

«Altmüller! Salak! Sersem! Hayvan!»

Stoltz başını salladı.

«Anlamıyorum...»

«Altmüller...» Rhinemann korkuluğa yürüdü. Gözlerini ırmağın karanlık sularına dikti. «Buenos Aires'le Yüksek Komuta Kurulu arasında hiçbir bağ olmamasını sağlayacağım diye, herşeyi berbat etti... Bakanlığını temize çıkaracakmış... Onlar namuslu, biz namussuz. Ama Gestapo'nun ağına düştü işte!»

«Bay Rhinemann, Buenos Aires'te Gestapo yok! Lisbon'daki Adam yalan söylüyor.»

Rhinemann başını çevirip elçilik birinci kâtibine baktı. Buz gibiydi sesi.

«Bir adamın yalan söyleyip söylemediğini anlarım. Lisbon bize gerçeği söyledi. Yalan söylemesi için de bir neden yok... Eğer Altmüller Gestapo'nun ağına düşmediyse, bu işde onun parmağı var demektir. Bana ihanet etti. Gestapo'yu yolladı. Takası kurallarına uygun bir biçimde noktalamayacak. Elmasları alacak,

çizimleri yok edecek. Yahudi düşmanları beni tuzağa düşürdü.»

«Franz Altmüller'le aranızdaki tek bağ benim efendim.» Stoltz, diplomatlara özgü, yumuşak, inandırıcı bir sesle konuşmaya çabalıyordu. «Bunu da siz sağladınız. Aranızda köprü olmamı siz buyurdunuz... Ocho Calle'dekiler yani... işlerini bitirmek üzereler. Bir iki gün sonra Koening elmaslarıyla ilgili denetim sona erecek. Kurye, çizimleri bu akşam getiriyor. Herşey tasarlandığı gibi yürüyor. Alışveriş yapılacak.»

Rhinemann gözlerini ırmağa çevirdi gene.

«Bundan emin olmanın bir yolu var. Berlin'i ara. Altmüller, Buenos Aires'e gelecek. Yoksa bu iş burda biter!»

31

Açık renk giysili Alman, Rhinemann'ın koruyucularınca giyilen, yarı askerî, siyah elbiseler geçirmişti sırtına. Şoför de değişmişti. Arjantinliydi.

Araba da, altı kişilik, deri koltuklu, camları perdelerle örtülü bir Bentley.

Şoför yolu iyi bellemişti. Biraz sonra, ırmağın yanısıra kıvrılan karayoluna çıkmışlardı bile. David'in yanında oturan Alman sigara uzattı. Spaulding başını salladı. Ağzının içi zehir gibiydi.

Şoför başını yana çevirip konuştu.

«Amerikan Büyükelçiliğine gitmek istediğinizi söylüyorsunuz efendim. Ama bunu yapamam. Bay Rhinemann sizi Cordoba'daki eve götürmemi söyledi.»

Alman başını salladı.

«Verilen buyrukları yerine getirmemiz gerek.»

Spaulding acı acı güldü.

«Siz Almanlar, verilen buyrukları yerine getirmeyi hiç aksatmadan sürdürün! Bunun için savaşı biz kazanıyoruz ya...»

Adam omuzlarını silkti.

«Benim için kimin kazandığı önemli değil.»

«Ha evet. Kartal Yuvası tarafsız. Bunu unutmuştum.»

David ardına yaslanıp gözlerini yumdu. Bir an önce Büyükelçiliğe ve Jean'e gitmek istiyordu. 'Tortugas'ın bir parçası mıydı? Bilmecenin hazırlayıcılarından mı?

Hayır.

«Tortugaş için değmez!» Jean söylemişti bu sözleri. Yalvarmıştı.

Leslie Hawkwood da yalvarmıştı, değil mi? Leslie, yalvarmak için dört bin kilometre yol gelmişti.

«Buenos Aires'ten git David!»

İki kadın arasında bir ilişki var mıydı?

İki yalvaran kadın...?

«Beyler!»

Şoförün sesiyle David, bir anda düşüncelerinden sıyrıldı. Alman başını çevirip arka pencereden yola baktı. Sonra da iki sözcükten oluşan soruyu tısladı.

«Ne kadardır?»

«Uzun süredir. Üç araba geçtim. Sonra yavaşlayıp sağdan gitmeye başladım. Peşimizden ayrılmadı. Hızlanıyor.»

«İki Tepe Bölgesindeyiz değil mi?»

«Evet. Bayağı hızlı geliyor. Biraz sonra bize yetişecek.»

«Sağdaki yollardan birine sap!»

Rhinemann'ın adamı belinden silâhını aldı. Bentley, lâstiklerini gıcırdatarak birden sağa döndü. David'le Alman, dengelerini yitirerek üst üste, sol kapıya yığıldılar.

Arjantinli vites değiştirerek, gaz pedalını sonuna kadar bastırarak tepeyi tırmanmaya çalışıyordu. Birden düzlüğe geldiler. Yirmi otuz metre sonra ikinci bir yokuş başlıyordu. Daha dikti. Şoför arabayı iyi tanıyordu besbelli. İkinci tepeyi tırmanmaya başladılar.

Alman bağırdı birden.

«Işıklarını görüyorum. Peşimizdeler!»

«Düzlükler olacak burda... galiba. Bir sürü de sağa sola ayrılan küçük, toprak yol var. Birine girerim. Belki bizi görmez, yanımızdan geçip gider.»

«Hayır!»

Alman koltuğun altına uzandı. Nazi İmparatorluğunca yapılan en iyi tüfeklerden birini çıkardı. Aşağı yukarı kırk mermi alan, otuzluk kurşun yakan, Alman piyade tüfeğiydi bu.

«Düzlüğe gelince yavaşla biraz.»

David, ön koltuğun ardındaki kayışa tutundu, yan dönerek Almana bağırdı.

«Ateş etme! Kim olduklarını bilmiyorsun.»

Tüfekli adam Spaulding'e baktı. Sonra omuzlarını silkti.

«Sorumluluklarımı biliyorum ya, bu yeter bana.»

Arka camın yanında küçük bir halka vardı. Adam uzanıp bunu çekti. Camda büyükçe bir hava deliği açıldı. David başını çevirip baktı. Hemen yanıbaşında ikinci bir delik daha vardı.

Rhinemann'ın arabası, beklenmedik tehlikelere karşı hazırlıklıydı anlaşılan.

«Ya Amerikalıysa gelenler? Beni izliyorlarsa?»

«Değil.»

«Ne biliyorsun?»

«Beyler!» Şoförün sesiyle, ikisi de başını ondan yana çevirdi. «Yokuş aşağı ineceğiz! Hatırlıyorum! Yolun sonunda büyük bir düzlük var. Sıkı tutunun!!»

Bentley birden inmeye başladı. Alman dengesini yitirdi yine koltuğun ardına çarptı bedeni; bir an şaşırdı, afalladı.

David bir an olsun duraksamadı. Tüfeği yakaladı. Tetik bölmesini eliyle kavradı. Çekti. Kopardı Almanın elinden. Rhinemann'ın adamı şaşırmıştı. Ama bu şaşkınlıktan çabuk sıyrıldı. Elini beline atıp silâhını çekti.

Bentley olağanüstü bir hızla yokuş aşağı yarışını sürdürü-

yordu. Geniş düzlüğe çıkılmıştı şimdi. Araba dönmeye başlamıştı. Şoför tüm bilgisini, yeteneğini kullanarak arabayı yolda tutmaya çabalıyordu.

David'le Alman sırtlarını karşılıklı kapılara vermiş, ayaklarını halıya dayamış, silâhlarını birbirlerine çevirmiş oturuyorlardı.

«Ver o tüfeği bana!»

Tabancanın namlusu David'in suratına dönüktü. Tüfek de Almanın karnına çevrilmişti' David'in işaret parmağı tetiğin üstündeydi.

«Ateş edersen ben de tetiğe basarım. Belki ben kurtulurum ama sen paramparça olursun.»

David, şoförün ürktüğünü anlamıştı. Arka koltukta olanlar, yokuş aşağı iniş adamın canını tüketmişti.

«Beyler! Lütfen! Yapmayın...»

Bentley bir taşın ya da ağaç kütüğünün üzerinden geçti. Alman dişlerinin arasından tısladı.

«Aptallık ediyorsunuz. Bu adamlar bizim değil sizin peşinizde.»

«Bunu bilmiyoruz. Emin olmaksızın adam öldürmem.»

«Öyleyse bizi öldüreceksin? Neden?»

«Kimseyi öldürmek istemiyorum. Bırak o tabancayı.»

Alman dudaklarını yaladı. Düşünüyordu. Karar vermekte de güçlük çekiyordu besbelli.

Araba sarsıldı gene. Rhinemann'ın adamı içini çekti. Tabancayı koltuğun üzerine bıraktı.

«Şükür Tanrım!»

Şoför korkudan sıyrılmış, makinenin efendisi olmuştu gene. Bentley yavaşlıyordu.

David yola baktı. Uzakta tarlalar başlıyordu. Uzanıp Almanın tabancasını aldı. Adam, David'in bunu yapacağını beklemiyordu besbelli; yüzünü buruşturdu.

«Derin bir soluk al şoför efendi. Bir sigara yak. Sonra da beni kente götür.»

«Yarbayım! Silahlar sizin elinizde olabilir ama araba hâlâ pe-

şimizde! Madem sözlerime kulak asmıyorsunuz, hiç olmazsa bir yere saklanalım. Yoldan çıkalım.»

«Yitirecek zamanım yok. Hem ona yavaşla demedim. Sâkinleşmesini söyledim, o kadar.»

Araba düzlüğe çıkmıştı gene. Şoför gazladı. Bir de sigara yaktı. Hiç olmazsa ellerinin titremesi geçmişti.

Arjantinli, korkuyu belirleyen, tekdüze bir sesle konuştu.

«İşte geliyorlar! Işıklarını görüyorum. Bizden daha hızlı altlarındaki araba... Ne yapmamı istiyorsunuz?»

David bir an düşündükten sonra cevap verdi.

«Cevap vermeleri için fırsat tanı... Yolu görecek kadar ay ışığı var mı? Yani farlarını kapatırsan?»

«Kısa sürelerle kapatabilirim. Yolu iyi bilmiyorum çünkü.»

«Işıkları söndür... aç... söndür. Bakalım işaretimize ne cevap verecekler?»

David, gelen arabanın ışıklarına baktı, arka pencereden. Hiç bir 'cevap' yoktu.

Ve birden araba ateş açtı!

Arka cam tuz-buz oldu. Cam parçacıkları David'in derisine, koltuğa, sağa sola saplandı, dağıldı. David'in yanağından aşağı kan sızıyordu. Alman'ın sol eli de kan içindeydi.

Bentley sağa döndü, sola gitti. Şoför zigzaklar çizerek kurşun yağmurundan kurtulmaya çabalıyordu. Alman havladı.

«Aldın mı cevabını?»

David, tüfeği adama uzattı.

«Ateş et!»

Alman silahın namlusunu dışarı çıkardı. David de tabancasını arkalarından gelen arabaya doğrulttu.

Arkadan gene ateş edildi. Hafif makineli bir tüfekle kurşun yağmurunu sürdürüyorlardı. Birkaç kurşun arabanın arkasına saplandı; üç beşi de ön camı parçaladı.

Alman tüfekle ateş etmeye başladı. David'de tabancasını ateşledi. Sağa sola giden, yatan Bentley'in içinde doğru düzgün nişan alınamıyordu tabii.

Alman yapısı tüfeğin sesi gök gürültüsünü andırıyordu.

David patlamayı, oluştuğu anda gördü. Arkalarındaki arabanın kaportası duman ve buhar bulutlarıyla kaplndı.

Ama makineli susmamıştı.

«Aaaaah!» Şoför bir çığlık attı. David dönüp baktı. Adamın başından kan fışkırıyordu. Boynunun yarısı kopup gitmişti.

David öne atlayıp direksiyonu tutmayı denedi; başaramadı. Araba bel yüksekliğindeki otların arasına daldı. Bir tepeye çarptı, yan yattı, düzeldi, durdu.

Arkalarından gelen, dört bir yana alev ve duman saçan araba, biraz ötelerinde fren yapıp yan dönerek durdu birden.

Ateşi sürdürüyorlardı hafif makineliyle.

Alman, Bentley'in kapısına bir tekme vurup açtı. Otların arasına daldı. David sol kapının yanına çömeldi. Parmaklarıyla yokladı, tokmağı buldu. Bedenini kapıya yasladı.

Alman tüfeğinin bum-bum-bumları yeri göğü inletiyordu.

Korkunç çığlıklar!

David kapıyı itip dışarı atladı. Yerde yuvarlandı, bir iki. Dizinin üzerinde doğruldu.

Rhinemann'ın adamı, tüfeği elinde, arabaya doğru koşuyor bir yandan da ateş ediyordu.

Kurşunlar her yanına saplandı. Adam iki üç el daha ateş etti.

Düştü.

Aynı anda, ikinci bir patlamayla arkalarından gelen arabayı, portakal rengi alevler sardı.

Benzin deposu havaya uçmuştu.

Demir, çelik parçaları sağa sola dağıldı.

David yavaşça ayağa kalktı.

Silah sesleri durmuştu. Alevlerin hırıltısı, buharın tıslaması... o kadar.

Yavaş yavaş yürüdü.

Yanan arabayı tanımıştı.

Leslie Hawkwood'u almaya gelen Duesenberg'ti bu.

Arkada iki ceset görülüyordu. Alevin kollarında kömüre dönüşmek üzereydiler. Şoför direksiyonun üzerine kapanmıştı.

Dördüncü bir adam daha vardı. Yerde, arabadan bir iki metre uzakta, sırt üstü yatıyordu.

Adamın sağ eli oynadı. Sonra da başı!

Yaşıyordu!

David koştu, adamın yanına diz çöktü.

«Kimsin sen? Neden beni öldürmek istedin?»

Adam gözlerini araladı. David'e baktı. Duesenberg'in ışıklarından biri yanıp söndü. İkisi de aynı anda ölecekti anlaşılan. Adam ve makine.

«Kimsin sen? Kim olduğunu söyle?»

Adam konuşmadı... konuşamıyordu. Dudakları kıpırdadı.

Spaulding iyice eğildi üzerine.

Salyayla kan, birbirine karıştı. Çenesinden aşağı aktı.

Yayılan alevlerin ışığında David, adamın üstünü yokladı. Ceketini açtı.

Kimliği yoktu.

Pantolonunda da.

Ceketin astarını söktü. Gömleği yırttı.

Birden durdu. Şaşırmıştı.

Adamın karnında garip yara izleri vardı.

David bunları daha önce de görmüştü.

Ceketi sıyırdı sol kolundan, gömleği de yırttı. Adamın bileğine baktı.

İşte.

Hiçbir zaman silinmeyecek.

Ölüm kampının dövmesi.

Halk için, Nazi ilkeleri için, Hitler için!

Ölen adam bir Yahudiydi!

32

Spaulding Cordoba'daki evine vardığında saat beşti. Arjantinli şoförle Rhinemann'ın adamını yere, yanyana yatırmış, üzerlerinden kimliklerini almıştı. Arabanın bagajında bir kerpetenle İngiliz anahtarı bulmuş, plâkaları sökmüştü. Arabanın saatini kırmış, beş saat geriye almıştı. Hiç olmazsa polisleri biraz oyalayabilecekti böylece. Rhinemann'la yüz yüze gelmeden önce gereken yedi sekiz saati kazanacaktı.

Rhinemann konuşmak, olanları öğrenmek isteyecekti.

Ve öğrenmesi gereken birçok şey vardı.

David'in.

Yüzündeki cam parçalarını bir bir ayıklamıştı. Zaten pek fazla bir şey yoktu. Alman yapısı tüfeği ağaca vura vura kırmış, parçalarını ormana fırlatmıştı.

Tigre Bölgesinden gelen bir süt kamyonuna bindi. David şoföre seks ve alkol dolu bir palavra anlattı. Orospu içkisine ilâç katmış, buraya getirmiş, parasını aldıktan sonra arabadan atmıştı. Kimseyi suçlamıyordu David. Suç ondaydı.

Eve girince bir süre uyumayı düşündü. Ama gözüne uyku girmeyeceğini biliyordu. Hem uykuyla yitirecek zamanı yoktu. Banyoya girip yıkandı. Kahve yaptı.

Gün ışımaya başlamıştı. Jean'ı arayabilirdi artık.

Büyükelçilik santralı hemen Jean'ı bağladı.

«Alo?... Alo.» Jean'ın sesi önce şaşkın sonra kaygılıydı.

«Benim, David. Özür dileyecek zamanım yok. Seni bir an önce görmeliyim.»

«David? Tanrım...»

«Yirmi dakika sonra ofisinde buluşalım.»

«Lütfen...»

«Vakit yok. Yirmi dakika. Lütfen, ofisinde ol... sana ihtiyacım var, Jean. Sana ihtiyacım var...»

Elçilik nöbetçisi, Bayan Cameron kapıya gelmedikçe David'i içeri alamayacağını söylüyordu.

Jean merdivenlerde göründü biraz sonra. David soluğunu tuttu. Ne kadar güzeldi Tanrım! Kapıya yürüdü çabuk adımlarla. David'in yüzünü görünce, dehşetle gözleri açıldı.

Yanaklarından, alnından, çenesinden çıkardığı cam parçacıklarının izlerine bakıyordu genç kadın.

Koridordan geçerek Jean'in odasına yürürlerken, kadın tırnaklarını David'in koluna geçirmiş ölümüne tutunuyordu erkeğine.

İçeri girince kapıyı kapadı; sonra David'in kollarına atıldı.

«David, özür dilerim, beni bağışla, yalvarırım. Sana karşı çok kötü davrandım dün gece... yalvarırım...»

Kızın omuzlarını tuttu, yavaşça geri itti.

«Bir soruna çözüm bulmaya çalışıyordun.»

«Bulacağımı sanmıyorum. Halbuki sorunları alt etmekte bir zamanlar benden iyisi yoktu. Yüzüne ne oldu?» Parmaklarıyla yanağına dokundu. «Burası şişmiş.»

«Tortugas.» Kızın gözlerine baktı. «Tortugas oldu.»

«Tanrım!» Başını erkeğin göğsüne yasladı. «Ne diyeceğimi bilemiyorum... öyle perişanım ki! Lütfen... Tanrım... sana bir şey olmasın David...»

«O zaman bana yardım etmelisin.»

Kız başını geri çekti.

«Ben mi? Nasıl?»

«Sorularıma cevap vererek... Yalan söylüyorsan anlarım.»

«Yalan mı? Sana yalan söyler miyim hiç!»

Kıza inandı. Ama bunun hiç kimseye yararı yoktu şu anda.

«Tortugas adını nerden öğrendin?»

Kollarını erkeğin boynundan çekti. David de kızı bıraktı. Bir iki adım arka arka yürüdü Jean. Ama geri çekilmiyordu.

«Mağaraya indim... Kimseden yetki almaksızın. Senin dosyana bakmak istedim. Kendimden utanıyorum David. Dış İşleri Bakanlığının tarihinde görülmüş en ince dosyaydı.»

«Ne diyordu?»

Kız söyledi.

«Görüyorsun değil mi? Benim David'im gerçek.»

Elçiliğin batı yanına, bahçeye bakan pencereye yürüdü David. Güneş doğmuştu. Otlar pırıl pırıldı. Birden aklına Rhinemann'ın bahçesi geldi. Ve şifreleri hatırladı. Döndü.

«Ballard'la konuşmam gerek.»

«Bütün söyleyeceğin bu mu bana?»

«David'in işi var. Bu değişmiyor.»

«Ben bile değiştiremiyorum değil mi?»

Kıza doğru yürüdü.

«Keşke değiştirebilsen! Yaptığım işin, savaşın sonucunu etkileyeceğine inanıyorum Jean... Milyonlardan biriyim ama... işim çok önemli.»

«Senin çok yetenekli olduğunu söylemiştim, değil mi?»

«Evet. Öyleyim de. Neci olduğumu biliyor musun? Ne iş yaptığımı? Mesleğimi?»

«Casussun... Haber Alma Örgütüne bağlı çalışıyorsun. Karanlıklarda, gölgelerde görev yapan, parayla, yalanla, kurşunla, kanla iş gören bir adamsın.»

«Yo, yo bunu demek istemedim. Gerçek mesleğimi bilmiyorsun. Ben inşaat mühendisiyim. Bina yaparım, köprü, baraj, karayolu yaparım. Meksika Hayvanat Bahçesine bir ek yapmıştım, yıllar önce. Maymunlar için. Ama iş çok pahalıya çıktı. Maymun alacak parayı bulamadı Hayvanat Bahçesi Müdürlüğü.»

Jean gülümsedi.

«Çok şekersin.»

«En çok köprü yapmayı severim ama. Doğal bir engeli, varlığına el sürmeksizin aşmak...»

«Mühendislerin duygusal olduklarını bilmezdim.»

«İnşaat mühendisleri çok duygusaldır. En iyileri.. Ama bun-

lar hep geçmişimde kaldı. Bu iş bitince döneceğim. Ama aptal değilim... neler yitirdiğimi biliyorum. Avukat savaşa katılır, döner, bıraktığı yerden sürdürür işini. Yasalar değişmez çünkü. Ama benim işim öyle mi?»

«Ne demek istediğini anlayamıyorum...»

«Teknoloji. Savaşın ürettiği, tek uygar ve gerçek şey bu. İnşaat alanında devrimler yapıldı... savaş yüzünden. Üç yıl içinde yepyeni teknikler geliştirildi... Benim haberim bile yok bunlardan.»

«Sen kendine acıyorsun.»

«Ha şunu bileydin! Öfkeliyim de. Kimse beni bu işe zorlamadı. İleriyi görmeksizin, bütün yanlış nedenlere dayanarak... bu... bu işe girdim. Onun için de başarılı olmak zorundayım.»

«Peki ya bize ne olacak?»

«Seni seviyorum. Hem de deli gibi. Bundan eminim.»

«Bir hafta içinde mi âşık oldun bana? Bunu kendime de sorup durdum. Çünkü ben de seni çok seviyorum. Çocuk değiliz biz.»

«Çocuk değiliz.» Gülümsedi. «Çocuklar, Mağaraya yetki almaksızın inemezler.» Birden ciddileşti. «Bana yardım et Jean.»

«Evet... elimden ne gelirse.»

«Erich Rhinemann'la ilgili ne biliyorsun?»

«İğrenç bir adam.»

«Yahudi.»

«Öyleyse iğrenç bir Yahudi.»

«Neden iğrenç?»

«İnsan kullandığı için. Açıkça. Kinle, nefretle. Parasıyla insanları sömürüyor, kullanıyor, posalarını çıkarıp bir köşeye atıyor. Cuntayı da kukla gibi oynatıyor. Devlet ihaleleri onun. Gemilerini bu ülkenin bayrağı altında rahatça denize salıyor. Patagonia Irmağı yakınlarında bir sürü madene el koydu. Comodoa'daki petrol kuyularına sahip çıktı...»

«Siyasal görüşü ne?»

Jean birkaç saniye düşündü. Koltuğuna oturup ardına yas-

landı. Pencereden dışarı baktı, sonra gözlerini Spaulding'e çevirdi.

«Kendisi.»

«Nazilerden yana olduğunu duydum.»

«İngiltere'nin teslim olacağını, barış imzalanacağını sanıyor da ondan. Duyduğuma göre Almanya'da çok güçlüymüş.»

«Yahudi ama.»

«Geçici bir hastalık. Sinagoga uğradığını sanmıyorum. Buenos Aires'teki Yahudi azınlık ondan nefret ediyor.»

David ayağa kalktı.

«Belki de budur.»

«Nedir?»

«Rhinemann kabilesine sırt çevirdi. Auschwitz'i yaratanları açıkça destekliyor. Önce koruyucularını temizleyecek sonra da onu gebertecekler.»

«Eğer 'Yahudiler' derken, buradakilerden söz ediyorsan hiç sanmam. Arjantinli Yahudiler, çok dikkatli davranmak zorundalar. Albayların askerleri kaz adımlarıyla yürüyor sokaklarda. Rhinemann'ın etkisi büyük demiştim. Zamanı gelince Rhinemann'ın arkasına saklanabileceklerini umuyorlar. Ama birkaç kişi...»

«Yo, bunlar birkaç kişi değil. Çok güçlü. Örgütlenmiş.»

«Ve Rhinemann'ın izindeler öyle mi? Yahudi azınlığı onlara yardım etmez. Önce bize gelirler.»

David birden durdu. A l t m ü l l e r ' l e a n l a ş m a k y o k. New York'ta, Elllliikinci sokağın köşesinde... karanlık bir kapı aralığında, söylenmişti bu sözler.

«Altmüller adını duydun mu hiç?»

«Hayır. Müller diye biri var Alman Büyükelçiliğinde ama Altmüller yok.»

«Peki ya Hawkwood? Leslie Hawkwood. Genç kızlık soyadı Jenner.»

«Hayır. Bunların haber alma örgütleriyle bir ilgileri varsa, ben nereden bileyim?»

«Var. Ama gizli çalıştıklarını sanmıyorum. Hiç değilse bu

Altmüller. Adından açık açığa söz ediliyor. Tanınan biri olmalı.»

«Mağara'daki dosyalara bakayım mı?»

«Hayır. Ben Granville'e sorarım. Kaçta gelir?»

«Dokuza çeyrek kala masasının başında olur.» David sol bileğine baktı. Saati yoktu. «İki saat sonra yani. Sana bir saat alayım sevgilim.»

«İyi olur. Ballard'ı görmem gerek. Sabahın bu saatinde nasıldır?»

«Cin gibi. Erken saatlerde uyandırılmaya alışıktır. Şifreli bir haberin ne zaman geleceği belli olmaz.»

«Onu lütfen ara. Çay yapabilir miyiz burada?. Canım kahve yerine çay istedi birden.»

«Dışarıda bir elektrik ocağı var. Sekreterimin iskemlesinin arkasında. Musluk da dolabın içinde... Neyse ben yaparım. Önce Bobby'i arayayım.»

«Çay pişirmesini çok iyi bilirim. Sen ara, ben çayı yaparım.»

Çaydanlığın içini temizliyordu ki, dışarıda bir ayak sesi duydu. İkinci adımı bekledi David. Gelmedi.

Spaulding çaydanlığı masanın üzerine bıraktı. Eğilip ayakkabılarını çıkardı yavaşça. Kapıya yürüdü. Bekledi.

Gene başlamıştı ayak sesleri. Yumuşak. Boğuk.

David ceketinin önünü açtı. Silahını yokladı. Kapıyı .açıp koridora çıktı.

On metre ötede bir adam yürüyordu. Başını çevirip David'e baktı. Adamın yüzündeki ifadeyi David yüzlerce kez görmüştü.

Korku.

«Merhaba, siz yeni gelen arkadaş olacaksınız. Tanışmadık sizinle... Adım Ellis. Bill Ellis... Saat yedide bir toplantım var da onun için erken geldim.» Hiç de inandırıcı değildi adam.

«Balığa gideceğiz biz de. Gelmek ister misiniz?»

«Dedim ya toplantım var. Yoksa çok iyi olurdu.»

«Evet, öyle dediniz. Bir çay içer misiniz?»

«Teşekkür ederim. Ama bir sürü işim var.»

«Neyse başka zaman.»

«Tabii. İyi günler.»

«Size de.»

David kapıyı kapayıp Jean'in odasına girdi.

«Kiminle konuşuyordun sabahın bu saatinde kuzum?»

«Adının Ellis olduğunu söyledi. Saat yedide toplantısı varmış... Yok ama.»

«Ne?»

«Yalan söyledi. Ellis'in görevi ne?»

«İhracat - İthalat...»

«Uygun... Ballard ne dedi?»

«Şimdi geliyor. Ellis'in nesi 'uygun?'»

Spaulding masanın üzerinde duran çaydanlığı aldı, musluğa doğru yürüdü. Jean kalkıp geldi. Çaydanlığı elinden aldı.

«Ellis nasıl bir adam?»

«Tam bir Dışişleri memuru. Kral James'in Sarayına gitmek için can atanlardan. Cevap vermedin bana. 'Uygun' demiştin ya...»

«Satın alınmış. Ya ciddi işlerde kullanılıyor ya da basit kaçakçılık numaraları için...»

«Ya?» Jean düşünceli düşünceli dolabın gapısını açtı, musluğu çevirdi. Birden durdu. Spaulding'e döndü. «Tortugas nedir David?»

«Dalga geçmeyi bırak Jean!»

«Yani bana söyleyemezsin öyle mi?»

«Hayır. Bilmiyorum ne olduğunu.»

«Bir şifre, değil mi? Dosyandan öyle anladım.»

«Ne olduğunu bilmediğim ama sorumlu tutulduğum bir şifre.»

«Al doldur şunu. Ama önce içini yıka bir daha.»

Çaydanlığı David'in eline tutuşturup odasına girdi. David'de ardından yürüdü. Eşikte durdu.

«Ne yapıyorsun?»

«Ateşelerin, kâtiplerin sabahın bu saatinde toplantı yapabil-

meleri için Büyükelçiden izin almaları gerek. Sonra da kapıya bildirmek zorundalar.»

«Ellis?»

Jean başını salladı. Telefonu kaldırdı. Kısa konuştu. Telefonu kapayıp Spaulding'e baktı.

«İlk ziyaretçi giriş kartı dokuza yazdırılmış. Ellis'in toplantısı falan yok.»

«Biliyordum zaten. Sen neden şaşırdın?»

«Emin olmak istedim. Tortugas'ın ne olduğunu bilmediğini söyledin. Belki ben sana yardımcı olabilirim.»

David şaşkın şaşkın iki adım attı.

«Ne??»

«Ellis'in sorumluluğuna giren liman bölgesi, La Boca'yla ilgili bir rapor vardı.»

«Ne diyordu raporda?»

«La Boca'da bir şilep... yük almış. Tortugas'a götürecekmiş yükünü. Yanlış olduğu sanıldı. Ellis'e bakması için görev verildi. O da yanlış olduğunu söyledi. İş kapandı.»

Birden dış kapı açıldı. Bobby Ballard, ağzı kulaklarında içeri girdi.

«Bu saatte beni uyandırmaya utanmıyor musunuz be!»

33

Şifre düzenlemesi yarım saatte bitti. David, Ballard'ın zekâsına, iş bilgisine hayran kalmıştı. Birkaç dakika içinde, giderek artan sayılardan ve değişik harflerden oluşan, en iyi uzmanların bile ancak bir haftada çözebilecekleri bir şifre düzenlemesi hazırlamıştı.

David'eyse en çok doksanaltı saat gerekiyordu.

Bobby, Washington'a gidecek şifreleri r e s m i, k u r y e zarfına yerleştirdi, ağzını kimyasal bir maddeyle mühürledi. Üç kilitli bir çantaya yerleştirdi, Amerikan Üssüne telefon ederek yüzbaşı rütbesinden yüksek bir subayın, bir saat içinde elçiliğe gönderilmesini istedi. Şifreler öğleden sonra Andrews Üssünde olacak oradan da, zırhlı kurye arabasının içinde, General Swanson'a götürülecekti.

Onay şifresi basitti. Spaulding, Ballard'a şifrelemesi için üç sözcük vermişti.

Tortugas'a Telgraf Çek!

Bu şifre Washington'a çekilince Swanson, Eugene Lyons'un çizimleri incelediğini, gerçek olduklarını onayladığını anlayacaktı. Sonra da İsviçreye haber verip Rhinemann'a paranın ödenmesini buyuracaktı. David 'Tortugas' sözcüğünü kullanarak, öfkelendiğini, içine düştüğü bela çukurundan kurtulmaya çabaladığını Swanson'a bildirmek istiyordu. Herşeyi öğrenmeden bütün sorumlulukları sırtlanmıştı.

Rhinemann ölecekti.

Bu ölümü gerçekleştirmek için uygulayacağı tasarı aklında biçimleniyordu David'in, yavaş yavaş.

Jean'le Bobby Ballard'a yüksek irtifa yönetim düzenleri jiroskoplardan söz etmemek saçmalık olurdu. Kendall hiçbir haber vermeksizin Buenos Aires'ten ayrılmıştı. David'in acele yardıma ihtiyacı olabilirdi. Kısaca Rhinemann'dan, Eugene Lyons'ın yapacağı görevden ve Stoltz'un bu işdeki rolünden söz etti.

Ballard, Stoltz'un bu işe karışmasını bayağı yadırgamış, çok şaşırmıştı.

«Yahu nasıl olur? O herif davaya bağlı. Hem de tüm benliğiyle. Hitler'in o, 'ölüm - alev - kan' palavralarına değil ama Almanya'ya! Versailles anlaşmasının bir sömürü düzeni kurmak amacıyla imzalandığını, Alman ırkının üstünlüğünü, ekonomik gerekçeleri kabul ediyor.. Bu işe nasıl karışır? Aklım almıyor...

David, omuzlarını silkmekle yetindi.

Henderson Granville'le toplantısı kısa sürdü. Diplomatik ni-

telikte bir çatışma olmadıkça Büyükelçi, David'in Buenos Aires'teki gerçek görevini merak bile etmiyordu. Spaulding, görevinin bu tür bir çatışmaya ya da kargaşaya yol açmayacağını söyledi. Hele Büyükelçi, görevle ilgili bir şey bilmez ve de işin içine karışmazsa... David'in isteği üzerine 'Mağaraya' birini yollayarak Franz Altmüller ve Leslie Jenner Hawkwood'la ilgili bilgi arattırdı.

Hiçbir şey bulunamadı.

Spaulding, Granville'in ofisinden çıkınca doğru Jean'in yanına gitti. Genç kadın, Pan Amerika'nın yolcu listesini getirmişti. Eugene Lyons, 101 sefer sayılı uçakla, öğleden sonra saat ikide geliyordu. Mesleği 'fizikçi', ülkeye giriş nedeniyse 'sanayi dalında toplantılara katılmak' olarak belirtilmişti.

David, Walter Kendall'la Tuğgeneral Alan Swanson'un bu salaklığına öfkelenmişti. 'Bilim Adamı' demek varken ne diye 'fizikçi' yazılmıştı? Buenos Aires'te bir fizikçinin ne işi olabilirdi? Herkesin, bütün haber alma örgütlerinin gözü Lyons'ın üzerinde olacaktı şimdi. Müttefiklerin bile!

Küçük ofisine kapandı. Düşünmesi gerekiyordu.

Lyons'ı karşılamaya bir başına gitmeye karar verdi. Walter Kendall, koruyucuların Lyons'ı, San Telmo'daki eve götürüp yerleştireceklerini söylemişti. Johnny'le Hal'i düşününce yüzünü buruşturdu David. Pek akıllıya benzemiyordu ikisi de. Hastane sanarak Lyons'ı, Alman Büyükelçiliğinin kapısına bırakabilirlerdi!

Evet en iyisi Pan Amerikan uçağını karşılamak, üç adamı alıp karmaşık bir yoldan geçirerek San Telmo'ya götürmekti.

Lyons'ı evine yerleştirdikten sonra, aşağı yukarı üç saatlik bir süresi kalıyordu, Stoltz ya da Rhinemann aramadan önce. Belki de Rhinemann şimdiden izine düşmüştü? Ölümlerle ilgili bir soruya karşı cevabı hazırdı David'in : «Haberim yok. Beni evime bırakıp gittiler. Ondan sonra olanları bilmiyorum.»

Bu yalan ona iki üç saat kazandırabilirdi.

Rıhtıma, La Boca'ya gidecekti.

Jean, Amerikan Üssünü aramış, Tortugas'a yük taşımak için konşimento dolduran, izin isteyen şilebin Ocho Calle'de, bir de-

ponun önüne demir attığını öğrenmişti.

Ocho Calle.

Orayı gözden geçirdikten sonra eve dönecek telefonun başında bekleyecekti.

Jean kapıyı açıp içeri girdi birden.

«Beni yemeğe götürecek misin? Saatine bakma, yok.»

Spaulding gülümsedi.

«Öğlen oldu demek.»

«Saat daha onbir ama uzun süredir yemek yemediğin, dinlenmediğin yüzünden belli. Hem saat birde havaalanına gideceğini söylemiştin.»

«Haklısın. Sen dev bir şirketin yöneticilerinden olmalıymışsın. Korkunç bir belleğin, akıl almaz bir düzenleme ve örgütlenme yeteneğin var.»

«Teşekkür ederim. Önce bir kuyumcuya gideceğim. Telefon ettim. Sana aldığım armağanı hazırladılar.»

Kapıya doğru yürürlerken telefon çaldı. David durdu.

«Bu odaya girdiğimden beri ilk kez çalıyor bu meret.»

«Beni arıyorlardır. Sekreterime senin yanında olduğumu söylemiştim.»

«Alo?»

«Spaulding?»

David, Heinrich Stoltz'un sesini hemen tanıdı.

«Beni buradan araman doğru mu?»

«Başka çarem yoktu. Ortak dostumuz çok kaygılı. Her şey mahvolabilir.»

«Neden söz ettiğini anlayamıyorum?»

«Lütfen oyun oynama benimle! Durum çok ciddi!»

«Oyun moyun oynadığım yok. Neden söz ettiğini gerçekten anlamıyorum.»

«Dün gece! Bu sabah. Ne oldu?»

«Nerde ne oldu?»

«Yeter! Sen ordaydın!»

«Nerdeydim?»

Stoltz bir an sustu; David adamın soluk alıp vermesini dinledi. Besbelli Alman, kendini güç tutuyordu.

«Adamlar öldürüldü. Ne olduğunu bilmemiz gerek!»

«Öldürüldü mü? Delirmişsin sen! Nasıl?»

«Seni son kez uyarıyorum...»

«Kapa çeneni! Ben alıcıyım... müşteriyim yani! Bunu da aklından çıkarma... Sizin iç sorunlarınız beni ilgilendirmez. O adamlar beni saat bir buçukta evime bıraktılar. Benim evimin çevresine yerleştirdiğiniz diğer adamlarınızla buluştular. Ayrıca, gözetim altında tutulmaktan bıktım!»

Stoltz şaşırmıştı. David de bunu bekliyordu zaten.

«Evinizin çevresine yerleştirdiğimiz diğer adamlar mı? Anlamadım... Hangi adamlar?»

«Bırak palavrayı! Hangi adamlardan söz ettiğimi bal gibi biliyorsun.»

«Hayır... Çok garip şeyler oluyor. Neyse... sizi sonra gene ararım.»

«Buradan arama. Öğleden sonra dışarı da olacağım.» Spaulding güldü, sesli sesli. «Ortak dostumuzun terasında bakılınca görülen o yelkenlilerden biriyle balığa çıkıyorum. Sahibi de en az ortak dostumuz kadar zengin. Saat beşten sonra beni Cordoba'dan ara.»

David, adamın karşı koymasına fırsat bırakmaksızın telefonu kapadı. Jean, biraz da hayranlıkla, David'i izliyordu.

«Çok güzel başardın.»

«Bu işlerin uzmanıyım.»

«Stoltz'muydu ?»

«Evet. Hadi senin odana gidelim.»

«Yemeğe çıkmıyor muyuz?»

«Çıkacağız. Önce bir iki küçük işimiz var. Bu eçiliğin bir arka kapısı var mı?»

«Bir değil beş altı tane var.»

«Büyükelçilik arabalarından birini kullanmak istiyorum. Olur mu?»

«Tabii.»

«Sekreterini birkaç saat için yemeğe gönderebilir misin?»

«Çok şekersin. Ben de yemeğe birlikte gideceğimizi sanmıştım.»

«Gideceğiz. Saçını toplayıp, geniş kenarlı bir şapka giyebilir mi sekreterin?»

«Her kadın gibi evet.»

«Güzel. Dün akşam giydiğin sarı pardesünü al. Sonra, benim yapımda, koyu renk pantolonlu birini bulalım. Sekreterinle birkaç saat başbaşa yemek yemekten mutluluk duyacak birini. Benim ceketimi de ona giydirelim.»

«Ne yapıyorsun David?»

«Dostlarımız çok akıllı olduklarını sanıyorlar. Onlara küçük bir oyun oynayacağım.»

Spaulding, üçüncü kat penceresinden dürbünüyle elçiliğin önündeki sokağı izliyordu. Bobby Ballard'ın yardımcılarından biri, sırtında David'in ceketi, gözünde güneş gözlükleri, kolunda, Jean'in sekreteri merdivenlerden indi. Çabucak merdivenlerin önünde duran siyah elçilik arabasına bindi. Arka pencereleri perdelerle kapalı araba, elçilikten çıkıp sağa döndü. Biraz ötede duran Mercedes acele bir U-dönüşü yaptı; elçilik arabasının peşine takıldı.

David, gülümseyerek odadan çıktı. Koridorda sola döndü; yapının arka tarafına doğru yürüdü çabuk çabuk. Elçiliğin arka yanına bakan odalardan birine girdi. Bobby Ballard, elinde dürbünü, pencerenin önünde oturuyordu.

«Bir şey var mı Bobby?»

«İki araba. Karşılıklı park etmişlerdi. Şimdi gittiler.»

«Önde de bir Mercedes bekliyordu. O da gitti. Telsizle haberleşmeyi sağlıyorlar anlaşılan.»

«İyi çalışıyorlar değil mi?»

«Sandıkları kadar değil.»

Ballard'ın ceketini giymişti. Boldu; kolları kısa. Ama Jean'in armağanı O m e g a'yı gösteriyordu böylece. Bu da Jean'in hoşuna gitmişti.

Yan sokakların birinde, küçük bir lokantada oturuyorlardı. David sırtını duvara vermiş gözlerini sokağa çevirmişti. Kaldırımdan gelip geçenleri rahatça görebilecekti.

Ama şimdi gözleri Jean'in yüzündeydi. Bu güzel, insanın başını döndüren yüze bakmaya doyamıyordu.

«Herşey yakında bitecek. Bu işten ayrılıyorum.»

Kız uzanıp David'in elini tuttu. Birkaç dakika konuşmadı.

«Çok ilginç bir şey söyledin David. Ne demek istediğini pek anlayamadım.»

«Seninle uzun yıllar birlikte yaşamak istiyorum. Ölünceye kadar... Evlenmek istiyorum Jean. Bu kadar...»

Jean gözlerini yumdu. Soluğu kesilmişti genç kadının. Yutkundu.

«Hayatımda duyduğum en güzel sözler bunlar.»

Nasıl söyleyecekti? Nasıl açıklayacaktı? Ama zorunluydu. Çok önemliydi çünkü.

«Bir ay kadar önce... birşey oldu... arazide. Yani görev başında... İspanyadaydım. Bir gece... ateşin başında otururken... bana birşey oldu. Nasıl olduğu önemli değil, ama o güne kadar başıma gelen en korkunç şeydi! Görevimdeki tehlikelerle de bir ilgisi yok. Korkuya alışığım ben... Her günüm korkuyla başlar korkuyla biter... Ama birden... d u y g u s u z olduğumu anladım. Tüm duygulardan arınmıştım. Hiçbir şey duyamıyordum! Bomboştu içim! Biri bana bir rapor vermişti. Bağırıp çağırmam, yeri göğü inletmem, ağlamam gerekiyordu. Ama hiç birini yapmadım. Raporu bana geç verdiği için adamı azarladım. Bir daha böyle bir şey yapmamasını söyledim. Adam, benim, haberi

duyunca bir... saçmalık yapacağımı sanmıştı. Haklıydı da. Duyan bir insan böyle yapardı çünkü.» Boşdaki eliyle Jean'in öbür elini tuttu. «Sana söylemek istediğim şu... Yitirdiğimi sandığım bir şeyi bana geri verdin. Ve bunu ölünceye kadar seninle paylaşmak istiyorum. Bir daha yitirirsem... ölürüm!»

«Ağlatacaksın beni.» Gözleri dolu olmuştu. Dudakları titriyordu. «Kızlar böyle şeyler duyunca ağlar, bilmiyor musun? Sana çok şey öğretmem gerekecek... Tanrım. Yalvarırım... yalvarırım... o yılları, uzun yılları bizden esirgeme.»

David öne doğru eğildi. Kızın dudaklarını öptü uzun uzun.

Sağ elini Jean'in parmaklarından kurtardı.

Yanağını okşadı.

Yutkundu.

Boğazına bir şey düğümlenmişti.

«Ben de seninle birlikte Amerika'ya döneceğim tabii.»

Jean'in sözleriyle bir anda gerçeğe döndü. Diğer gerçeğe.

«Birlikte değil sevgilim. Ama çok yakında. Herşeyi halletmem için iki hafta gerek bana... Sen de işini bitirmelisin.»

«O çizimleri geri götürmen gerek önce, değil mi?»

«Evet.»

«Ne zaman?»

«Herşey yolunda giderse, bir iki gün içinde. Bilemedin üç gün.»

«Öyleyse, neden birkaç hafta gerek diyorsun?»

Cevap vermeden önce duraksadı. Sonra, Jean'e gerçeği söylemek istediğini anladı. Başlangıcın, birlikte sürdürecekleri yeni yaşantının ilk kilometre taşıydı bu. Artık Jean'e yalan söylemek yoktu. Sadece gerçek.

«Fairfax diye bir yerde, güvenlik zinciri kırıldı...»

Jean, David'in sözünü kesti:

«Fairfax mi? Bu da dosyanda vardı.»

«Virginia'daki haber alma genel merkezi. Çok gizli bir yerdir. Orada biri öldürüldü. Bir adam. Yakın arkadaşımdı. Fairfax'e sızmayı durduracak bilgileri sakladım. Arkadaşımın katilini orta-

ya çıkaracak bazı kanıtları, ip uçlarını hasır altı ettim.»

«Neden?»

«Böyle davranmak zorundaydım. Fairfax'teki adamlara bendeki bilgileri veremezdim. Bu işde amirim olan kişiyle de, cinayet ve sızma konularını konuşmamda bir yarar yok. Çünkü bu tür işlerden anlamıyor adam. General. Satın alma kurulunun başkanı. Orduya bazı şeyler... satın almak görevi.»

«Sözgelimi, jiroskop çizimleri, öyle mi?»

«Evet. Aşağı yukarı dört aylık birikmiş iznim var. Dönünce iki haftasını alacağım. Fairfax'e gideceğim doğru. Elini kolunu sallaya sallaya gezinen, dört sıfır öncelikli bir Alman casusu var. Bu adamı bulmam gerek. Arkadaşımı öldürdü.»

«Bu sözlerin beni korkutuyor.»

«Korkutmasın sevgilim. Birlikte geçirmeyi tasarladığımız o uzun yılları tehlikeye atamam, atmam... Merak etme güzelim.»

Başını salladı genç kadın:

«Merak etmem. Sana inanıyorum... Üç hafta sonra senin yanına geleceğim. Henderson'a yeni bir yardımcı bulmam gerekecek. Ben gittikten sonra ne yapacağını şaşıracak zaten. Sonra Ellis'i de bir çözüme bağlamam gerek.»

«Yo, sakın! Ona el sürme. Eğer gerçekten Naziler hesabına çalışıyorsa bu bizim için çok iyi. Onu kullanabiliriz. Yanlış bilgiler verir, bunları Almanlar'a aktarmasını sağlarız. Böyle bir adam çok değerlidir bizim... meslekte. Onun yaşamasını, başına bir iş gelmemesini sağlamak için elimizden geleni yaparız.»

«Nasıl bir dünyada yaşıyorsun David?»

«Senin yardımınla bırakıp gideceğim bir dünyada... Fairfax işi bitince, dünyam da değişecek...»

Eugene Lyons arkada, Spaulding'le Hal adındaki erkek hastabakıcının arasında oturuyordu. Diğer bakıcı Johnny önde, taksi şoförünün yanındaydı. David, gidecekleri yolu İspanyolca olarak şoföre anlattı.

David başını çevirip Lyons'a baktı:

«Sizi gördüğüme sevindim.»

Lyons gözlerini açıp kapadı. Acaba 'ben de' mi diyordu?

Johnny başını çevirip arkaya baktı:

«Sizi beklemiyorduk. Profesörü evine biz yerleştirecektik... Daha doğrusu bize öyle söylendi.»

Hal öne eğilerek cebinden küçük kartlar çıkardı:

«Herşeyi yazmıştık. İşte. Adres. Sizin telefon numaranız. Büyükelçiliğinki de var. Cüzdanımız da Arjantin parasıyla dolu.»

Hal gevezenin, cahilin biriydi. Kafası değil kasları için işe alındığı belli oluyordu. Johnny'se daha sessiz daha akıllıydı. Buyrukları onun verdiği, Hal'in de bunları yerine getirdiği belliydi.

«Son anda bazı değişiklikler oldu. Sizinle de ilişki kuramadım. Doktor, yolculuğunuz iyi geçti mi?»

Hal atıldı hemen:

«Çok sarstı uçak...»

David gerisini dinlemedi; gözü dikiz aynasına takılmıştı. Peşlerinden La Salle marka bir araba geliyordu.

David yana çekilerek arka camdan baktı. Direksiyonda sarı saçlı bir adam oturuyordu. Önündeki taksiyle sürdüğü arabanın arasına bir başka taşıt girmemesi için dikkat ettiği belliydi. Ne zaman arkasına bir araba yaklaşsa, geçmeye çalışsa, gaza basıyor, taksiyle arasındaki mesafeyi kapatıyordu.

David şoföre İspanyolca, U - dönüşü yapmasını söyledi. Fazladan beş dolar verecekti. Taksi şoförü eskilerdendi. Göz ucuyla dikiz aynasına baktı; gazladı. Biraz gittikten sonra, lastiklerini gıcırdata gıcırdata dönüşü tamamladı, karşıt yönde deli gibi gitmeye başladı. Sağa saptı, sola girdi, denizin kıyısından uzanan karayoluna çıktı. Suyu görünce David'in aklına birden Ocho Calle'deki depo geldi. Bir an önce Eugene Lyons'ı San Telmo'ya bırakıp limanın yolunu tutmak istiyordu.

Dönüp arka camdan baktı. La Salle görünürlerde yoktu.

«Ne oluyor yahu?» Cevap alamayınca Hal, kendi sorusunu yanıtladı. «Peşimizde biri vardı.»

«Emin değilim.»

Lyons başını çevirmiş David'e bakıyordu. Ama gözlerinden hiçbir şey okunmuyor, anlaşılmıyordu.

Şoförün yanından Johnny, kaygılı bir sesle konuştu:

«Tehlike söz konusu mu yani? Bay Kendall böyle bir şeyden söz etmemişti.»

«Tehlike olsa seni etkiler mi? Rahatsız eder mi?»

Johnny dönüp Spaulding'e baktı. Çok ciddiydi:

«Bizim görevimiz profesöre göz kulak olmak, başına bir iş gelmemesini sağlamak. Eğer bu işle ilgili bir tehlike doğarsa elimizden geleni yaparız...»

«Elimizden geleni yaparız derken neyi kastediyorsun?»

«Profesörü burdan alır götürürüz hemen.»

«Doktor Lyons'ın, Buenos Aires'te çok önemli bir görevi var. Bunu, Kendall size söylemedi mi?»

Johnny'nin gözleri kısıldı; ekşi bir şey yemişcesine yüzünü buruşturdu:

«Sana her şeyi açık açık söyleyeyim ahbap! O pis domuzdan nefret ediyorum! Onun gibi iğrenç bir manyak daha görmedim...!»

«O zaman işi bırak.»

«Bizi işe Kendall almadı. Meridian Uçak Şirketinin, soruşturma ve araştırma bölümünde çalışıyoruz.»

«Neyse merak edecek bir şey yok. Büyük bir tehlikenin söz konusu olduğunu da sanmıyorum. Hem Meridian'la sürekli ilişkim var.»

David, çok güzel yalan söyleyebiliyordu doğrusu!

Taksi yavaşladı, San Telmo sokağına döndü. Biraz sonra da üç katlı, beyaz badanalı bir evin önünde durmuştu. Bu evin ilk katı Eugene Lyons'la 'yardımcılarına' kiralanmıştı.

«İşte geldik.»

Spaulding kapıyı açıp dışarı çıktı. Sokakta kimseler yoktu. Sessizlik. Kaldırımın iki yanını ağaçlar süslüyordu. Eski Dünyaya özgü bir güzellik, rahatlık egemendi.

David başını çevirip Lyons'a baktı.

Adam bomboş gözlerini eve dikmişti. Dinlenebileceği bir yer bulmuştu sanki. Sonsuzluğa değin onu dinlendirecek, acılarını unutturacak bir şey... bir mezar!

34

David sandığı kadar zaman olmadığını anladı. Stoltz'a beşte telefon etmesini söylemişti; şimdiyse saat tam dörttü.

Spaulding, Ballard'ın ceketini Eugene Lyons'ın evinde bırakmış, gömleğinin kollarını kıvırmış, elleri ceplerinde, sıradan bir turistmişçesine limanda dolaşıyordu. Omzuna küçük bir balık ağı atmıştı. Hem yüzünü örtüyordu hem de sürüyle balıkçının arasında yitmesini sağlıyordu.

Kaldırımı sonuna kadar izledi. Ocho Calle'nin sonuna gelmişti. Burada ahşap bir iki depo, etrafı tel örgüyle çevrili boş üç beş arsa vardı. Bu arsalar bir zamanlar açık hava depoları olarak kullanılırdı. Şimdiyse otlarla, çalılarla kaplıydı. Suyun yanında iki, dev depo vardı. Birbirlerine üstü açık, çevresi tahta perdeyle örtülü bir koridorla bağlıydılar. İki yapının arasından şilebin direkleri, bacası görünüyordu.

David, durdu. Ağı sağ omuzundan soluna geçirdi. Evlerden birinin kapısı açıldı. Dışarı iki denizci çıkt. Üst kattaki pencereden bir kadın yarı beline kadar sarkarak aşağıya bağırdı. Leş gibi, yem, olta, ağ satan küçük bir dükkânın önünden geçti David. İtalyan olduğu her halinden belli, yaşlı bir adam, dükkânın önüne iskemle atmış birasını yudumluyordu. Yıllardır su, sabun görmemiş pencereden içeri bakılınca oturan, dolaşan, kafa çeken diğer İtalyan denizciler görülüyordu. Suyun yanındaki son evin birinci kat penceresinden bir orospu, yarı beline kadar aşağı sarkmış, David'e bakıyordu. Bluzunun önü açıktı. Koca göğüsle-

rinden birini çıkardı. Ucunu David'e gösterip iki parmağının arasına alarak sıktı.

Ocho Calle, dünyanın en garip en ilginç köşelerinden biriydi.

İtalyanı başıyla selamlayarak yem satan dükkândan içeri girdi David. Midesi bulandı birden. Sidik ve çürük tahta kokusu birbirine karışmıştı. İçerde yedi sekiz kişi vardı; tümü de sarhoş. Yetmişe merdiven dayamış.

Tezgâhın ardında duran kalıntı, bir müşterinin içeri girmesiyle bayağı şaşırdı; ne yapacağını bilemedi. Spaulding cebinden bir kâğıt para çıkarıp tezgâhın üstüne koydu. Dükkân sahibi gözlerini paradan ayıramıyordu.

«Mürekkep balığı var mı?»

«Yo... hayır. Bu günlerde çok az çıkıyor.»

Adam, paraya bakıp hababam yutkunuyordu.

«Yem olarak başka ne var?»

«Solucan. Köpek, kedi eti. En iyisi kedi eti ama.»

«Bir parça ver bakalım.»

Adam tezgâhın ardına eğilip biraz barsak aldı. Eski bir gazeteye sardı. Paranın yanına, tezgâhın üstüne koydu.

«Paranızın üstünü veremem efendim. Bozuk yok...»

«Üstü kalsın. Yem de senin olsun.»

Adam sırıttı; şaşkın şaşkın.

«Anlamadım..?»

«Para senin. Yemi de istemiyorum... Şimdi söyle bakalım, şurada kim çalışıyor.» İşaret parmağıyla yanyana duran iki büyük depoyu gösterdi. «Şu depolarda...?»

«Hemen hemen kimse efendim. Arada bir, iki üç kişi gelir. Takalar, balıkçı motorları...»

«Hiç içine girdin mi?»

«Evet efendim. Üç, dört yıl önce. Orada çalıştım bile.»

«Peki ya şimdi?»

«İçeri kimse giremiyor artık. Sahibi çok kötü bir adam. Koruyucular var... silahlı.»

«Buraya hiç araba geldiği olur mu?»

«Evet. Arada bir... üç dört araba. Ama bize iş vermezler.»

«Teşekkür ederim. Para kalsın. İyi günler.»

David, dükkânın yan penceresine yürüdü. Gözlerini cama yaklaştırarak depolara baktı. Şilebe uzanan iskelenin üstündeki üç beş kişinin dışında kimseler yoktu.

Birden tüm benliğini korkunç bir öfke dalgası kapladı.

İskeledeki adamlar, Rhinemann'ın evinde gördükleri gibi siyah, yarı askerî giysiler giymişti.

Rhinemann'ın adamlarıydı bunlar!

Telefon saat tam beş buçukta çaldı. Arayan Stoltz değildi. David, verilen buyrukları dinlemedi bile; telefonu küt diye kapadı. İki dakika sonra telefon gene çaldı.

«Çok inatçısınız.» Erich Rhinemann'ın sesiydi bu. «Asıl dikkatli olması gereken biziz.»

«Tanımadığım birinin buyruklarını yerine getirmem.»

Rhinemann'ın hırıltılı soluk alıp verişi karşı yandan duyuluyordu. Adam bir iki saniye konuşmadı, derken sert bir sesle sordu:

«Dün akşam ne oldu?»

«Bana olanları Stoltz'a söyledim. Başka hiçbir şeyden haberim yok.»

«Size inanmıyorum.»

«Üzgünüm. Ama bana inanıp inanmamanız hiç önemli değil.»

«O adamlar Cordoba'ya gitmiş ve dönmüş olamazlar!»

«Buraya beni getirdiler sonra da gittiler. Ondan sonra olanları bilmiyorum. Hem Stoltz'a, sizin iç sorunlarınıza karışmak istemediğimi söylemiştim.»

«Karışmadığınızı ne biliyorsunuz?»

«Çünkü şu anda evimdeyim, sizinle konuşuyorum. Diğerleriyse öldü. Benim işim sizden bir iki kâğıt parçası almak. Ondan sözedelim.»

«Dün akşamki olaylara nasıl olsa, eninde sonunda gene döneceğiz.»

«Şimdi değil ama. Şimdi işimiz var.»

Alman Yahudisi, bir iki saniye sustu gene.

«Biraz önce telefon eden adamın dediklerini yap. Mayo Alanına git. Casa Rosada'nın güneye bakan kapısının önüne.»

«Peşimde adamlarınız var mı?»

«Evet. İzlenip izlenmediğini anlamak için.»

«Öyleyse Mayo Alanına yürüyerek giderim.»

«Akıllıca bir davranış. Seni orada bir araba bekleyecek. Dün akşam buraya getiren araba.»

«Beş dakika sonra çıkıyorum. Sizin adamlar hazır mı?»

«Evet.»

Telefonu kapattı Rhinemann.

David, tabancasını göğsüne kayışladı. Banyoya girip bir havlu aldı. Ayakkabılarından havaalanıyla La Bocca'nın tozunu toprağını sildi. Saçlarını taradı. Yüzündeki çizikleri pudrayla kapadı elinden geldiğince. Aynada gözlerinin altındaki çimdik moru halkalara baktı. Derin bir soluk aldı. Uykusuzluktan ölecek gibiydi.

Telefonun başına çöktü gene. Önce Jean'i aradı. Büyükelçilikten çıkmamasını, onu her an arayabileceğini söyledi. 'Çok seviyorum' dedikten sonra da telefonu kapayıp büyük elçinin özel numarasını çevirdi.

«Sizi ve elçilikte çalışanları, buradaki işime karıştırmayacağımı söylemiştim efendim. Ama, yanınızda çalışanlardan biri, deniz kuvvetlerinin haber alma dosyalarından birini hasıraltı etmiş. Bu dosya beni ilgilendiriyor...»

«Ne demek 'hasıraltı etmiş'? Bu çok ağır bir suçlama.»

«Biliyorum efendim. Bu işin ortaya çıkmasını, adamın uyarılmasını istemiyorum.»

«Kim bu adam?»

«Ellis diye bir ataşe. William Ellis. Lütfen efendim hiçbir şey

yapmayın. Belki onun bir suçu yoktur. Kandırılmıştır. Onu uyarmamalıyız.»

«Pekalâ. Neden beni aradın öyleyse? Yani bir şey yapmamı istemiyorsan?»

«Ellis'le ilgili bir şey yapmayın diyorum efendim. Ama zamansız kapatılan dosyayla ilgili bazı bilgilere gerek var.»

David, Ocho Calle'deki depolardan, önlerine demirleyen şilepten sözetti. Granville, bir süre dinledikten sonra David'in sözünü kesti:

«Evet bu raporu hatırlıyorum. Malın gideceği limanla ilgili bir şey vardı. Neydi limanın adı...?»

«Tortugas.»

«Tamam. Tortugas, Amerika Birleşik Devletleri karasularına giriyor. Bir şilebin, bizden izinsiz oraya mal götürmesi düşünülemez. Tabii bir yanlışlık olarak kabul ettik. Aslında Uruguay'ın T o r t u g o s limanına gidecekmiş.»

David bir an durdu. Jean bundan sözetmemişti.

«Olabilir efendim. Beni şu anda ilgilendiren taşınan yük.»

«Tarım makineleri olarak gösterilmişti konşimentoda.»

«Hiç sanmıyorum.»

«Yükü denetleme yetkimiz yok.»

«Efendim... cuntanın içinde güvenebileceğimiz kimse var mı?»

Granville bir süre cevap vermedi. Sonra düşünceli bir sesle mırıldandı:

«Bir... ya da iki kişi.»

«Bunların adlarını size soracak değilim. Ama onlardan yardım istemenizi rica edeceğim. Sözünü ettiğim depoları, Rhinemann'ın adamları koruyor.»

«Rhinemann mı??»

«Evet efendim. Almanlarla bir dümen çevirdiğini ya da ülkeye kaçak mal soktuğunu sanıyoruz. Onun için de yükün ne olduğunu öğrenmek zorundayız.»

«Elimden geleni yapmaya çalışırım Spaulding. Söz vermiyorum ama...»

«Evet efendim, anlıyorum. Teşekkür ederim.»

Mayo Alanı iğne atılsa yere düşmeyecek kadar kalabalıktı. Arabalar ard arda dizilmiş, kornalar çalıyor, camlardan dışarı yumruklar uzanıyor, her kafadan bir ses çıkıyordu.

Karşıya geçerken, fıskıyeli çeşmenin yanında durdu. Leslie Jenner Hawkwood'u hatırladı birden. Acaba şimdi neredeydi? Buenos Aires'te ama nerde? Daha önemlisi neden buraya gelmişti?

Belki bütün bu soruların cevabı Tortugas sözcüğünde ve Ocho Calle'deki şilepteydi.

Çeşmenin çevresinde iki kez döndü. Durdu. Yönünü değiştirerek bir kez daha dolandı. Hem kendini hem de Erich Rhinemann'ı denetliyordu. İzindeki adamlar nerdeydi? Belki erkek değil kadındı?

Birini hemen gördü. Zor olmamıştı. Adam belli ki amatördü. Göze batmamak isteğiyle çeşmenin yanına oturmuştu. Ceketinin etekleri suya girmişti.

David karşı kaldırıma doğru, yavaş yavaş yürümeye başladı. Birden kalabalığın arasına daldı. Ayakkabısını bağlayacakmış gibi yere çömeldi. Döndü. Karşıt yönde yürüdü. Arabaların ardına saklanarak çeşmenin yanına geldi. Oturdu. Ceketi ıslak adam, yerinden fırlamış, kalabalığın arasına karışmış, Spaulding'i arıyordu. David sırıttı. Adam görsün diye ayağa kalktı. El salladı.

Adam birden döndü koşmaya başladı. David de tabanları yağladı. Casa Rosada'nın yanından geçip sola saptı adam. David soluk soluğa köşeye varınca birden durdu. Adam, bir telefon kulübesine girmişti.

Çok garip bir davranıştı bu. Erich Rhinemann'ın adamları beş para etmezdi doğrusu.

Korna sesleri aniden yükselmeye başladı. Biiip, biiip'ler yeri göğü inletiyordu, David başını çevirip baktı. Herkes kornasına dayanmış, yolun açılmasını istiyordu.

Derken bir çığlık duydu David. Bütün korna seslerini bastıran, kulak tırmalayan bir a a a a a a a a h ! Kadın sesiydi.

Telefon kulübesinin çevresinde bir kalabalık oluşmaya başlamıştı.

David kalabalığı yararak kulübenin yanına vardı.

Islak ceketli adam yerde yatıyordu. Suratının yarısı paramparçaydı.

David, polis düdüklerini duyunca döndü. Kalabalığın arasından süzülerek Casa Rosada'yı çevreleyen demir parmaklıklara yöneldi.

Çabuk adımlarla güney kapısını buldu.

Tamam.

Yeşil Packard kaldırıma yanaşmış bekliyordu. İrice bir adam yanına yaklaştı.

«Yarbay Spaulding?»

«Evet?»

«Çabuk olalım lütfen.»

Adam arabanın arka kapısını açtı. David içeri girdi.

Heinrich Stoltz yanında oturuyordu:

«Yoruldunuz yarbayım. Yolculuğumuz biraz uzun sürecek. Dinlenirsiniz.»

«Şimdi olmaz.» Şoförün sağ yanındaki telsizi gösterdi parmağıyla. «Rhinemann'ı bulabilir miyiz? Hemen.»

«Telsizin öbür ucunda zaten. Neden?»

«Çabuk bulalım onu. Sizin adamı öldürdüler.»

«Bizim adamı mı?»

«Benim peşimdekini canım! Telefon kulübesinde vuruldu.»

«O bizim adamımız değildi yarbayım. Onu biz öldürdük.»

«Ne?»

«O adamı tanıyoruz. Rio'da çalışan bir kiralık katildir. Hedefi sizdiniz...»

Stoltz, kısaca herşeyi açıkladı. Adamı, David'in evinin önünde beklerken görmüşlerdi. Korsikalıydı. Savaştan önce Marsilya'dan kovulmuştu.

«Beni öldürmek istemiyordu. Çok çabuk eyleme geçtiniz.»

«Öyleyse bizimle buluşmanızı bekliyordu. Özür dilerim, ama buna izin veremezdik. Haklı değil miyim?»

«Hayır. Ben onun işini bitirirdim.» Ardına yaslandı. Sağ eliyle gözlerini oğuşturdu. Yorgun ve öfkeliydi. «Onu sorguya çekmek isterdim. Yazık oldu.»

«Hep aynı şeyi mi düşünüyorsunuz? Rhinemann'a söylediğinizi mi?»

«Evet... Halâ 'Gestapo, Buenos Aires'te yok' mu diyorsunuz?»

Stoltz başını salladı:

«Yok!»

«Dün gece neler oldu bilmiyorum ama ortak dostumuz iki adamının da öldürüldüğünü söyledi.»

«Gestapo'nun bu işle bir ilgisi yok. Bunu çok büyük birinden öğrendik.»

«Rhinemann Yahudi değil mi?»

Stoltz başını çevirip David'e baktı. Gözlerinden, belli belirsiz bir utanç okunuyordu.

«Hiç bir dine bağlı değil. Annesi Yahudiymiş. Aslında bunun hiçbir önemi yok. Biz, Rosenberg'le Hitlerin dinsel kuramlarına katılmıyoruz. Hem... ekonomik bir sorundu Yahudiler Almanya'da. Dinsel değil. Neyse bu konuyu kapayalım.»

David az kaldı cevabı yapıştıracaktı ki durdu. Şaşırmıştı. Neden Stoltz, böyle bir açıklamaya gerek duymuştu? Rhinemann'ın adamıydı Nazi İmparatorluğunun değil. Gene de Rhinemann'la olan ilişkisini açıklamak, kendini 'temize' çıkarmak gereğini duyuyordu. Kuşkulanmıştı David. Ama bunları şimdilik açığa vurmayacaktı.

«Neden Rhinemann'ın Yahudiliğinden söz etmek gereğini duydunuz?»

«Merak ettim. Elçilikte bazı söylentiler kulağıma geldi. Rhinemann'ın, Buenos Aires'teki Yahudilerce hiç sevilmediği söyleniyor.»

Stoltz omuzlarını silkti:

«Buradaki Yahudilerin, Alman dindaşlarından pek bir farkları yok. Yani içlerine kapanıktırlar. Dış dünyayla hiç bir ilişkileri yoktur. Rhinemann'la alış verişleri olduğunu da sanmıyorum.»

«Öyleyse izimizdeki adamlar kimdi?»

«Amerikalılar.»

«İyi bir oyun bu. Neden Amerikalılar?»

«Çizimleri büyük bir uçak şirketi alıyor. Amerika'da beş altı dev, uçak firması var. Bunların tümü de hükümet ihalelerine girmek için birbirleriyle yarışıyorlar. Jiroskop çizimlerine sahip olan, diğer şirketlerin canına okuyabilir. Diğer bütün yüksek irtifa yönetim düzenleri çöplüğü boylar.»

«Ciddi konuşuyorsun galiba.»

«Evet. Bu konuyu enine boyuna tartıştık. Tek akla mantığa uygun cevap bu. Bize engel olmak isteyenler Amerikalı.»

35

Uzun süre Buenos Aires sokaklarında, amaçsız, dolaştılar. Yeşil Packard ara sokaklardan caddelere giriyor, trafiğe karışıyor, çıkıyor, izleyen olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

Yarım saat sonra şoför başını çevirip Stoltz'a baktı:

«Peşimizde kimse yok efendim. Diğerleri de yerlerini almışlardır.»

«Peki. Gidebiliriz öyleyse.»

Araba San Telmo'ya yöneldi. David, en az üç arabanın önlerinde ve arkalarında olduğunu biliyordu. Rhinemann'ın adamlarıyla dolu, yeşil Packard'ı korumakla görevli üç araba.

Demek jiroskop çizimleri arabalardan birindeydi.

«Mal yanınızda mı?»

«Bir bölümü.»

Öne eğildi Stoltz. Koltuğun altına uzanıp demir bir kutu çıkardı. Kucağına aldı. Kütüphanelerde eski, el yazması eserleri saklamak için kullanılan, ince, uzun kutulardandı bu.

Araba, üç katlı, beyaz badanalı evin önüne gelince durdu. Spaulding tam kapıyı açıp dışarı çıkacaktı ki Stoltz, koluna dokundu; başını salladı. David ardına yaslandı.

Aşağı yukarı otuz metre ilerde bir araba duruyordu. Yeşil Packard'ı görünce kapısı açıldı; dışarı iki adam çıktı. Birinin elinde ince uzun, demir bir kutu vardı. Diğeriyse deri bir çanta taşıyordu. Bir alıcı - verici. Packard'a doğru yürüdüler.

David başını çevirip arka pencereden baktı. Gene otuz metre ötede bir araba durmuştu. Kapısı açıldı, iki kişi çıktı. Bunlardan birinin elinde demir kutu, diğerinin elindeyse deri çanta vardı.

Dört adam Packard'ın yanında buluştu. Stoltz, başıyla Spaulding'e işaret verdi. Kapıyı açıp dışarı çıktı. Arabanın ardından dolaşarak dörtlünün yanına geldi. Tam eve doğru yürüyecekti ki Stoltz, başını camdan çıkarıp seslendi:

«Lütfen bekleyin. Adamlarımız yerlerini almadılar daha. Bize haber verirler.»

Packard'ın önündeki telsizden gelen parazit sesleri David'in kulağına ulaşıyordu. Birden parazit kesildi. Bir ses duyuldu. Bir sürü sayı sıraladı. Şoför mikrofonu aldı. Aynı sayıları tekrarladı.

Heinrich Stoltz derin bir soluk aldı. Arabanın kapısını açıp dışarı çıktı.

Kapıdan içeri girince, Rhinemann'ın iki adamı sırtlarını duvara verip beklemeye koyuldular. Diğer iki adam, eve girip arkaya yürüdüler. Mutfak kapısından geçerek arka balkonda yerlerini aldılar.

David, büyük yemek masasının başında oturan Eugene Lyons'ın yanına yürüdü. Masanın üstünde kalemler, kâğıtlar, kitaplar göze çarpıyordu.

Johnny'le Hal, David'in sert bir sesle verdiği buyrukları ye-

rine getirerek, odanın iki ucuna yürüdüler. Koltuk altlarında kırkbeşlik tabancalar vardı. Kollarını kavuşturup beklediler.

Stoltz'la David, apartmandan içeri girdiklerinde adamların elinden demir kutuları almışlardı. Şimdi bu üç kutuyu masanın üzerine bıraktılar. Stoltz cebinden çıkardığı küçük bir anahtarla bunları açtı. Kendall, profesörün durumundan Stoltz'a sözetmişti besbelli. Adam, Lyons'ın ses çıkarmamasını hiç yadırgamamıştı çünkü.

Kutuların kapaklarını açınca Lyons'a döndü Stoltz:

«Soldan sağa doğru, sırayla dizilmiştir çizimler. Her çizimin altında İngilizce ve Almanca anahtarlar bulacaksınız. Çizimlerde gördüğünüz simgelerin karşılıklarını bu anahtarlarda bulabilirsiniz. Eğer anlamadığınız bir şey olursa, bize haber verin. Arabadaki telsizle, Peenemünde'nin en yetenekli bilim adamlarından birini bulabiliriz size. Sorularınızı ona iletip hemen cevapları alırız. Tabii, bu çizimlerin resimlerini çekmek kesinlikle yasak.»

Eugene Lyons, önündeki kalemlerden birini aldı. Kâğıda bir satır karalayıp Spauldinge' uzattı:

Ne kadar zamanımız var? Bunlar tamam mı?

David, notu Stoltz'a uzattı. Alman okuduktan sonra cevap verdi:

«Zamanımız bol sayın doktorum. Son bir kutu daha var. Onu size sonra getireceğiz.»

Spaulding söze karıştı:

«Yirmidört saat içinde gelmeli. Böyle konuşmuştuk.»

«Şifrelerin Washington'a ulaştıklarını haber alır almaz, çizimlerin son bölümünü size getireceğiz.»

«Haber elçiliğe ulaşmıştır. Bundan hiç kuşkum yok.»

«Öyle diyorsanız, öyledir. Yalan söylemeniz anlamsız olur. Bize... İsviçre'den haber gelinceye kadar Arjantin'den ayrılamazsınız.»

Spaulding cevap vermedi. Aklı birşeye takılmıştı. Neden adam, 'bize' ve 'İsviçre'den sözcükleri arasında duraksamıştı?

«Buradan çıkınca elçiliği ararım. Çizimlerin bu evde kalmalarını istiyorum. Doktor Lyons'ın yanında.»

«Sizin kimseye güveniniz yok. Pekalâ. İki adamım da burada kalacak.»

İki buçuk saat süreyle Lyons çalıştı, çizimleri inceledi, notlar aldı. Stoltz odanın içinde hababam dönüp duruyordu. Gözlerini de bir an olsun Lyons'dan ayırmıyordu. Adamın, aldığı notlardan bir ikisini katlayıp cebine indirmesinden korkuyordu besbelli.

Saat on buçuğu beş geçe, Lyons ayağa kalktı. Aldığı notları masanın soluna yerleştirdi. Önündeki boş kâğıtlardan birine, birşeyler yazıp Spaulding'e uzattı:

Bunlar gerçek. Hiç bir sorum yok.

David, kâğıdı Stoltz'a verdi.

Alman gülümsedi:

«Çok güzel. Şimdi yarbayım, doktorun koruyucularına söyleyin, silahlarını masanın üzerine bıraksınlar. Tabii zamanı gelince bunları geri vereceğiz.»

David, Johnny'e döndü:

«Bırakın silahları.»

Johnny suratını buruşturdu. Hal'e başıyla işaret etti. Silahını masanın üzerine bırakırken David'e baktı:

«Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur!»

«Teşekkür ederim beyler.» Stoltz kapıyı açıp holde bekleyen adamlarını çağırdı. Onlarla acele acele birşeyler konuştu. Biri, elinde telsiz mutfağa girdi. Diğeriyse masanın üzerinde duran silahları aldı; holdeki yerine döndü.

David, Stoltz'a baktı:

«Hepsini, doktorun notlarıyla birlikte aynı kutuya kilitleyelim.»

Omuzlarını silkti Alman:

«Nasıl isterseniz.»

Mutfaktaki Alman odaya girdi. Başıyla işaret verdi Stoltz'a. Sonra mutfağa döndü gene.

Kaldırıma varınca Stoltz, arabanın kapısını açtı. Spaulding'i buyur etti içeri.

«Çok garip bir adam sizin Doktor Lyons.»

«Olabilir ama ondan iyisini mumla arasanız biraz güç bulursunuz. Bir telefon kulübesinde duralım. Elçiliğin telsiz odasını aramak istiyorum. Bakalım şifrelerin alındığını bildiren haber gelmiş mi?»

«Çok iyi fikir. Sonra da, isterseniz birlikte yemek yeriz.»

«Başka birine sözüm var.»

Stoltz gülümsedi:

«Güzeller güzeli Bayan Cameron'adır hiç kuşkusuz.»

David cevap vermedi. Gözlerini sokağa çevirdi.

Bir süre gittikten sonra dükkânların, gece kulüplerinin sıra sıra dizildikleri bir caddeye saptılar. Bir İtalyan arabasının çevresinde, yedi sekiz genç kümeleşmiş, 'canavarın' orasını burasını elliyorlardı.

Ve David birden yağmurluğu gördü. Kapı aralığında.

Yağmurluk... kapı aralığı...

Adam uzun, zayıftı. Uzun boylu, zayıf, yağmurluklu bir adam. Kapı aralığında duruyordu.

Tanrım! Aynı adam! Elliikinci Sokaktaki...!

Adam yan dönmüş, gözlerini, yarı aydınlık bir vitrine çevirmişti. David göremiyordu ya, adamın gözlerini, bakışlarını çok iyi hatırlıyordu. Çukura kaçmış, koyu renk gözlerini. Balkan vurgusuyla konuştuğu İngilizce de kulaklarında yankılanıyordu.

Franz Altmüller'le anlaşmak yok... Fairfax'e verilen dersi unutma!

Bir an önce Packard'tan inmesi gerekiyordu David'in.

Stoltz'dan kurtulup Doktor Lyons'ın yanına dönmeliydi!

«İlerde bir kahve var. Orada durun. Elçiliğe telefon edeceğim. Şifreyi alıp almadıklarını öğrenmek istiyorum.»

Stoltz omuzlarını silkti.

Araba, portakal rengi tenteli kahvenin önünde kaldırıma yanaştı dışarı çıktı. Çabuk adımlarla yürüdü. Kasanın ardında oturan adama telefon etmek istediğini söyledi. Adam dükkânın sağ yanında duran, telefon kulübesini gösterdi.

«Büyükelçi yarım saattir sizi arıyor efendim.» Gececi sant-

ral memuresinin sesinden kaygı okunuyordu. «Çok acele olduğunu söyledi. Size bir telefon numarası verecekmişim...»

«Teşekkür ederim. Şimdi lütfen ulaşım odasından Bay Ballard'ı bağlayın bana.»

Bobby'nin kaygısız sesi duyuldu, telin öbür ucundan:

«Sofia'nın Kerhânesi, buyrun.»

«Ne komik adamsın! Gelecek salıya hatırlat da güleyim.»

«Santralcı kız, senin aradığını söyledi. Granville her yana haber saldı; seni aratıyor.»

«Duydum. Jean nerde?»

«Odasında. Sen öyle emretmişsin.»

«Washington'dan haber geldi mi?»

«Her şey hazır. İki üç saat oluyor haberi alalı. Çizimlerden ne haber?»

«Üçte ikisi bir kutunun içinde, mışıl mışıl uyuyor. Ama çevrem sarılı. Hazinenin peşinde bir sürü korsan var.»

«Evin orada mı?»

«Yakınında.»

«İstersen Amerikan Üssünden bir iki kişi yollayayım.»

«İyi olur. Ama ortalığı karıştırmasınlar. Sokak aralarında dolaşsınlar. Gerekirse onlara işaret veririm.»

«Üsten çıkıp gelmeleri yarım saati bulur.»

«Oldu.»

«Kendine iyi bak.»

Spaulding bir an düşündü. Granville'i aramak istiyordu ama vakti yoktu. Kahveden çıkıp Packard'a doğru yürüdü.

Stoltz, başını pencereden çıkarmış, kaygılı gözlerle David'e bakıyordu:

«Herşey yolunda. Çizimlerin geri kalan bölümünü teslim et, paranı al. Stoltz, Almanya'nın neresinden geldiğini bilmiyorum ama öğrenirsem, Sekizinci Hava Filosuna emir verip, yerle bir etmelerini isteyeceğim!»

Stoltz gülümsedi. David'in son sözlerini doğal kabul ediyordu.

«Lisbon'daki Adam, bir işi daha başarıyla sonuçlandırdı. Ya-

rın öğleye kadar sizi ararız.»

Packard hızla köşeyi dönüp kayboldu...

David bir süre bekledi. Yeşil Packard'ın dönüp dönmeyeceğini anlamak istiyordu.

Beş dakika.

Yoktu Packard.

Hızlı adımlarla Eugene Lyons'ın, Verde Sokağındaki evine doğru yürümeye başladı.

Biraz önce önünden geçtiği kapı aralığına yaklaşınca yavaşladı. İçinden bir ses çabuk olmasını, Eugene Lyons'ın tehlikeyle yüzyüze kaldığını, onu kurtarması gerektiğini fısıldıyordu. Ama mantığı çevreyi gözden geçirmesini, yağmurluklu, zayıf adamın yerini yurdunu araştırmasını buyuruyordu.

David kapı aralığından içeri girdi. Bakındı. Dükkânın vitrinine yürüdü. Yoktu adam. Keşke bölgeyi daha iyi bilseydi! Lyons'ın apartmanının ardındaki evlerde kimler oturuyordu?

Acaba yağmurluklu adam kaç kişiyle gelmişti?

Rhinemann'ın adamları da vardı evin çevresinde.

Onlarla vuruşmaya mı başlamıştı?

David, uzaktan evi görünce yavaşladı. Çevresine bakındı. Kimseler yoktu görünürlerde. Adımlarını sıklaştırdı. Aynı anda karşı köşeden bir araba göründü. Işıkları bütün yolu aydınlatıyordu. David durdu. Elini göğsüne attı. Silahı çekti. Beline soktu. Parmaklarıyla kabzayı kavradı. Tetikte bekledi.

Araba yanına gelince durdu.

İçerden bir ses duyuldu:

«Atla sersem!»

Leslie Hawkwood direksiyonun başında oturuyordu!

David bir an duraksadı. Sonra arabanın içine daldı. Aynı anda kızın dizini yakaladı. Sıktı, sıktı!

«Dümdüz gideceksin! Yoksa dizini kırarım!»

Rhinemann'ın adamları çevrede olmalıydı. Onlara görünmek herşeyi tehlikeye atmak demekti en azından. Doktor Lyons'ın hayatıyla kumar oynayamazdı. Buradan gitmeleri gerekiyordu, hemen.

«Bırak! Bırak..»

«Dediklerimi yaparsan bırakırım.»

Kız sol ayağıyla uzanıp gaza bastı. Araba ileri atıldı.

«Yavaş!»

Başını çevirip baktı. Tamam! Rhinemann'ın iki adamı. Karşı kaldırımdaki arabanın içindeydiler. Başlarını çevirip baktılar. Ama birşey yapmadılar.

Araba biraz sonra sola saptı.

David, elini kızın dizinden çekti.

Leslie acıyla dizini kaldırdı, göğsüne bastırdı. David, hemen uzandı. Vitesi boşa aldı. Araba durdu.

«Köpek! Bacağımı kırdın!»

Leslie'nin gözleri dolu dolu olmuştu. Hüzün değil acı göz yaşlarıydı bunlar. Öfkesinden kuduracak gibi olmasına rağmen fısıltıyla konuşuyordu Leslie. Ve bu, Leslie'yle ilgili, bilmediği bir şeyi öğretti David'e.

«Burada ne aradığını söylemezsen yalnız bacağını değil boynunu da kırarım. Kim var senden başka? Birini gördüm. Yağmurlukluyu. Başka kim var?»

Kız başını çevirip David'e baktı. Gözlerinden sadece öfke okunuyordu:

«Onu bulamayacağımızı mı sandın?»

«Kimi?»

«Senin bilim adamını. Lyons'ı. Bulduk işte!»

«Leslie, ne yapıyorsun?»

«Seni durdurmaya çalışıyorum!»

«Beni mi?»

«Seni. Altmüller'i. Koening'i! Washington'daki o domuzları. Peenemünde'yi! Herşey bitti artık. Tortugas'a veda et. Sana güvenmezler, bundan sonra.»

Gene o adam... Altmüller... Tortugas... Koening? Sözcükler, adlar... Anlamlar, anlamsızlıklar. Sonu aydınlığa çıkmayan tüneller.

Spaulding birden kızın saçlarını tutup geri çekti. Leslie'nin bembeyaz boynu ortaya çıkmıştı. David tek eliyle bu boynu

kavradı.

«Bu oyunu sonuna kadar oynayacağız kızım! Şimdi her şeyi anlat bana! Neler oluyor? Çabuk!»

Kız oltanın ucundaki balık gibi çırpındı, Spaulding'e tekme atmaya çalıştı. David sıktı sıktı. Leslie'nin gözleri yuvalarından fırlamıştı.

«Konuş Leslie. Yoksa seni öldürmem gerekecek. Beni bu işe zorlama!»

«Elini sürme bana! O kanlı ellerini çek! İçeri giriyoruz... Senin... bilim adamını... Rhinemann'ın uşaklarını öldüreceğiz!»

David'in yumruğu aynı anda kızın şakağında patladı. Leslie küçük bir iniltiyle kapıya yığıldı; bayıldı.

Arabanın anahtarlarını aldı. Kızın çantasını aradı gözleriyle; yoktu. Kapıyı açtı, dışarı çıktı; kapadı. Koşarak köşeyi döndü. Silâhını çekti. Rhinemann'ın adamlarının oturduğu arabaya yaklaştı.

Yirmi metre...

Kıpırdamıyordu adamlar. Gözlerini öne çevirmişlerdi. David enselerini görüyordu...

On metre...

Beş metre...

Ve David arabanın yanındaydı.

Eğilip baktı.

İki adam da ölmüştü.

Gırtlakları usturayla ya da başka bir aletle kulaktan kulağa kesilmişti.

Arabanın ardına doğru yürüdü. Yere diz çöktü. Çevresine bakındı.

Hiçbir şey, hiç kimse...

Bütün bunlar son beş altı dakika içinde olmuştu. David arabanın önüne doğru yürüdü. Bir kez daha pencereden içeri baktı. Deri çantanın içindeki telsiz paramparçaydı. Kapıyı açtı. İki cesedi de yere itti. Döşemeye uzattı. Hiç olmazsa dışarıdan bakan biri arabayı boş sanacaktı. Tabii yanına yaklaşıp, camdan içeri bakmazsa...!

Apartmanın önüne gelince durmadı. Arkaya dolaştı bahçeden. Mutfak kapısına doğru yılanmışçasına kıvrılarak çıkan, paslı, demir merdiveni birer birer tırmanmaya başladı. Mutfak kapısını yarı aralık görünce önce şaşırdı, sonra midesi bulandı. Kapıya bir el sıkışmıştı Parmakları paramparça olmuş, kanlı bir el!

Yavaşça kapıyı itti. İçerden sesler geliyordu. Erkek sesleri. Yerde yatan cesedin üzerinden atladı. Rhinemann'ın adamlarından biriydi bu. Yanıbaşında duran telsiz paramparçaydı.

Sesler oturma odasından geliyordu. Elinde tabancası, sırtını duvara vererek yavaş yavaş yürüdü.

Mutfağın, evin içine açılan kapısının önüne gelince ayağına bir şey takıldı. Rhinemann'ın ikinci adamı. Yere diz çöktü. Beynine bir kurşun sıkılmıştı bu zavallının. David'in her yanından ter boşanmaya başlamıştı. Kaç kişiydiler? Bunca insanı acımasızca doğrayabilmek için bayağı güçlü olmak gerekti.

Biran çıkıp gitmeyi düşündü.

Bunca insanla başa çıkamazdı.

Ama Lyons'ı da yalnız bırakamazdı.

Ve çok yetenekliydi. Ondan daha iyi... adam öldürme uzmanı yoktu dünyada... Bunu dostu da düşmanı da bilirdi. Lisbon'daki Adamdı.

Yere diz çöktü.

Mutfak kapısını açtı.

İki büklüm, ayak parmaklarının ucunda yürüyerek oturma adasına uzanan dar hole girdi.

Oturma odasıyla holün arasındaki kapı yarı aralıktı.

İçeri baktı.

Johnny'le Hal. Yerdeydiler. Beyinlerine birer kurşun sıkılmıştı. Biraz ötede, kanepenin üstünde Rhinemann'ın iki uşağı daha. Birinin gırtlağı kesilmiş, diğerinin alnına bir hava deliği açılmış!

Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur.

Johnny'nin sözleri kulaklarında yankılandı.

Odada üç adam daha vardı. Yaşayan, soluk alıp veren. Suratlarında naylon kadın çoraplarından oluşan maskeler vardı.

Ayaktaydılar. Ellerinde silâhları yoktu. Masanın başındaysa Doktor Eugene Lyons oturuyordu. Bilim adamının gözlerinden ölüme hoşgeldin dediği anlaşılıyordu. Korkunun 'k'si yoktu adamda.

Yağmurluklu adam konuştu:

«Olanları gördünüz. Sizi de öldürebiliriz. Çizimleri verin bize.»

Doktor Lyons çizimleri bir yere saklamış, diye düşündü David.

«Bize karşı koymanın bir anlamı yok. Eğer çizimleri bize şimdi verirseniz, sizi öldürmeyiz.»

Lyons kıpırdamadı.

«Yazın nerde olduklarını!»

Tamam. Eyleme geçmek zamanı gelmişti.

David, odaya girdi.

«Kıpırdamayın! Sen!» Silâhın namlusuyla en yakındaki adamı gösterdi. «Arkanı dön!»

Adam, biraz da şaşkınlıkla, David'in dediğini yaptı. Aynı anda silâhın kabzasını ense köküne yedi. Gıkı çıkmadan yere yığıldı.

David şimdi, yağmurluklunun yanında duran adama döndü:

«Sen! Çabuk şu iskemleyi eline al.» Masanın yanında duran yüksek aralıklı sandalyeyi gösterdi başıyla. «Çabuk!»

Adam uzanıp iskemleyi aldı.

«Eğer elinden bırakırsan seni gebertirim! Doktor Lyons. Silâhlarını alın lütfen. Bıçak ve tabanca olacak. Çok çabuk.»

Herşey o kadar çabuk olup bitmişti ki, adamlar şaşkınlıktan sıyrılamamışlardı daha.

Lyons koltuğundan kalktı. Doğru yağmurluklu adamın yanına gitti. Adamın belinden tabancasını, sustalısını aldı. Sonra elinde iskemle, aval aval David'e bakana yürüdü. Paltosunun cebinden ve koltuk altından birer tabancayla, pantolon cebinden bir sustalı çıktı. Arka cebinde de bir ustura vardı!

«Paltolarınızı çıkarın! Çabuk!»

Yakınındaki adamın elinden iskemleyi aldı. Herifi göğsün-

den tutup sarstı, itti. İki maskeli, David'in buyruğunu yerine getirdi. Ama tam kollarını da çıkaracaklardı ki David haykırdı:

«Tamam. Kollarınızı çıkarmayın! Doktor, lütfen şu iskemleleri getirin.»

Lyons iki iskemle getirip adamların arkasına yaklaştırdı.

«Oturun!»

Adamlar oturunca David yaklaştı. Suratlarından naylon çoraplarını yırttı. Geri geri yürüdü. Masaya dayadı arkasını.

«On beş dakika vaktimiz var. Ondan sonra burası polisten geçilmeyecek. Rhinemann'ın ordusu da gelecek. Sizi dinliyorum! Herşeyi anlatın, bir bir!»

36

David kulaklarına inanamıyordu. Suç öylesine büyük, öylesine akıl almazdı ki. David'in aklı, mantığı kabul etmiyordu duyduklarını.

Gözleri yuvalarına kaçmış, yağmurluğu sırtından eksik olmayan adamın adı Asher Feld'di. Amerika'da çalışan Haganah Örgütünün yöneticilerinden. Sadece o konuşuyordu şimdi:

«Bu alışverişe... sanayi elmaslarına karşılık yüksek irtifa yönetim düzenleri, Jiroskoplar... Tortugas adını, Amerikalılar verdi. Bir Amerikalı, daha doğrusu. Takasın Kuru Tortugas'ta yapılmasını istemişti. Ancak Berlin buna karşı çıktı. Gene de şifre adı olarak kaldı. Adam şifre adı Tortugas'ı değiştirmemekle, bu işe karışmamış olduğunu göstermek çabasındaydı. Buenos Aires'te yapılacak bir alışverişin Tortugas adıyla dosyalara geçmesi işleri karmaşık kılacaktı. Yarın öbürgün dosyalara bakan biri, Tortugas adının ne anlama geldiğini sorsa bile, Kuru Tortugas Adasında tasarlanan ama sonradan vaz geçilen bir satın alma olduğunu söyleyebilecekti. Gerçekte Tortugas adı, hem bu adam hem de

Fairfax için, Lisbon'daki Adamın yürüttüğü görev anlamını taşıyor.

«Savunma Bakanlığı, Koening Madenlerine bir sipariş verdiği zaman bu siparişte alınacak mala da Tortugas şifre adı verildi. Kısacası Tortugas, hem Lisbon'daki Adamın görevine hem de Koening Madenlerinden alınacak sanayi elmaslarına verilen şifre adıdır. Eğer savaş yıllarında biri Tortugas'ın hangi anlama geldiğini soracak olursa, Fairfax'in yürüttüğü bir iş, cevabını alacaktı. Tabii 'Fairfax' dendi mi, akan sular duracaktı.

«Bu alışverişi **Gece Kuşları** tasarladı. Sanırım yarbayım Gece Kuşları'nın kimliklerini biliyorsunuz?»

David cevap vermedi. Veremedi .

«Haganah bunu Cenevrede öğrendi. Büyük bir uçak şirketinin mali danışmanı Kendall'la, Alman sanayicilerinin kaka çocuğu, homoseksüel bir adam arasında yapılan toplantıyı haber aldık. Sözünü ettiğim Alman'ı İsviçre'ye, Alman Silâh ve Silâhlanma Bakanlığı Müsteşarı Franz Altmüller, yollamıştı... Haganah her yere kol atmıştır yarbayım. Alman Bakanlıklarının tümünde yandaşlarımız var.»

David, gözlerini Yahudiden bir olsun ayırmıyor, bu akıl almaz anlatımı dinliyordu.

«Bu tür bir toplantıdaki gariplikler hemen gözümüze çarptı. Kafa kafaya verip konuştukları lokantaya mikrofonlar yerleştirdik. İkisi de amatördü. Dinlendiklerini farketmediler bile.

«Takasın nerede yapılacağını öğrenmiştik. Ama Buenos Aires koskocaman bir kent. Kilometrelerce uzanan bir limanı var. Dağlar, ovalar, sokaklar, milyona yaklaşan insan sayısı... Bunca yerin, kişinin ortasında, nerede yapılacaktı iş? Bunu bilmiyorduk.

«Derken, Fairfax'ten haber geldi. Lisbon'daki Adam geri çağrılmıştı. Bu çok şaşırtıcı bir davranıştı. Ama çok da iyi düşünülmüştü. Avrupa'nın en yetenekli örgüt düzenleyicisi. Almancayı ve İspanyolcayı ana dili gibi bilen, yüksek inşaat mühendisi. Sizden daha iyisini bulamazlardı... çünkü yoktu.»

David yutkundu. Beyninde şimşekler çakıyordu. Başını sallamakla yetindi.

Feld gözlerini David'ten ayırmıyordu.

«New York'ta sizinle konuşmuştuk yarbayım. Terceira sabotajından sözetmiştim. İspanyol Yahudiler size çok öfkelenmişlerdi. Yıllardır onların kurtarıcısı, zavallıların yardımcısı, Nazilere karşı bir kaleydiniz. Şimdiyse böylesine iğrenç bir işi yürütmekle görevlendirilmiştiniz ve de ses çıkarmadan verilen buyrukları yerine getiriyordunuz. Kazadan... sabotajdan yani, sağ salim kurtulduğunuzu duyunca bütün Haganah rahat bir soluk aldı; inanın. New York'a uğramanızın nedeni herhalde işin ayrıntılarını konuşmaktı. Biz böyle düşündük.

«Derken baktık herşey hızlandı. Johannesburg'tan aldığımız bir haberde, elmasların çoktan Buenos Aires'e vardıkları bildiriliyordu. Bundan sonrasını biliyorsunuz...»

Hayır, Bilmiyordu.

Manyaklık!

Delilik!

Herşey hiçbir şeydi! Hiçbir şey de herşey!

Yıllar! Yalanlar! Korkunç kâbuslar ! Öldürdüğü adamlar...

Korku!

Neden? Niçin

«Sana inanmıyorum!» Boğuktu David'in sesi. Hırıltılı! «Sana.. inanamıyorum!!!»

Yahudi gülümsedi:

«İnanıyorsunuz. Leslie Hawkwood, hiçbir şeyden haberiniz olmadığını söylemişti bize. Ona inanmamıştım. Ama şimdi inanıyorum. Doğruymuş. Hiçbir şeyden haberiniz yokmuş. Sizi öldürmediğimize şimdi daha çok sevindim yarbayım.»

David gözlerini kırpıştırdı. Beyninde birbiri ardına düşünceler, yıldırım hızıyla geçiyordu. Leslie Hawkwood adını bir an için hatırlayamadı.

«Kim?»

«Leslie Hawkwood...»

Tabii.

İçini çekti.

«Onun bu işle ilişkisi ne?»

«Harold Goldsmith. Teyzesinin kocası yani. Enişte si.»

«Goldsmith Bu ad... kim bu?»

«Binlerce Yahudinin hayatını kurtaran adam. Baruch - Lehman Tutsakları Kurtarma Örgütünün başkanıydı. Ölüm kamplarından binlerce kişiyi kurtardı. Sonunda Washington'daki, Londra'daki ve Vatikan'daki 'iyi niyetli kişiler' adama sırt çevirdiler. Bu işle uğraşamayacaklarını söylediler. O da bize geldi. Ve bir fırtına yarattı. Leslie'de bu fırtınanın içine girdi. Bize büyük yararları dokunuyor. Yahudilerin giremedikleri yerlere kolayca adımını atabiliyor.»

David derin bir soluk aldı. Yatışıyordu yavaş yavaş. Kendini toparlıyordu. Sorular vardı. Yanıtlanması gereken, bir sürü soru.

«Rhinemann'ın çizimleri satın aldığına inanıyorum...»

«Bunu bari siz söylemeyin yarbayım. Sizin en iyi adamlarınız, Alman Yeraltı Örgütü bile, Peenemünde'nin girilmez, sızılmaz bir kale olduğunu söylemediler mi?»

«Söylediler. Ama birkaç başarısızlık insanı umutsuzluğa itmez. Uğraşlarımızı sürdürdük. Hem... hem Alman Yeraltı Örgütü bu işin bir parçası.» İşte seni yanılgıya iten buydu, diye düşündü David. Evet. Alman Yeraltı Örgütünün bu işe karışmış olduğunu duyunca tüm kuşkulardan arınmıştın.

Feld başıyla ölü Almanları gösterdi:

«Dediğiniz gibi olsaydı, bu iki kişi Alman Yeraltı Örgütündendi. Onları öldürmezdik. Haganah, Alman Yeraltı Örgütüyle el ele çalışır. Bunu siz de biliyorsunuz.»

Spaulding adama baktı. Başını salladı yavaşça. Gerçeği söylüyordu.

«Geçen gece... beni izlediler. Dövdüler. Adamın kimliğine baktım. Gestapo'ydu.»

«Haganah'nın adamlarıydı, Gestapo değil. Eğer Gestapo olsalardı sizi sağ bırakırlar mıydı?»

Spaulding ağzını açtı... kapadı. Gestapo tarafsız bir ülkede. Amerikalı bir yarbayı öldürmeye cesaret edemez. diyecekti. Ama Buenos Aires tarafsız sayılmazdı. Lisbon'da değildi artık. Sonra aklına Heinrich Stoltz'un sözleri geldi.

En yüksek katlara sorduk... Gestapo olamaz... Yanılıyorsunuz.

«Tanrım..»

«Ne yapacaksınız Lisbon? Biz ölmeye hazırız.»

David başını salladı:

«Bütün bunların, bana anlattıklarının ne demek olduğunu biliyor musun?»

«Evet Lisbon, biliyorum. Walter Kendall'la Johann Dietrich'in buluştuğu gün anlamıştık...»

David suratına bir tokat yemişçesine irkildi:

«Johann Dietrich?»

«Dietrich Fabrikalarının sahibi.»

David fısıldadı:

«J. D.»

New York'ta, buruşuk kâğıtların üzerinde de bunu görmüştü. Walter Kendall'ın el yazısıyla.

«Altmüller öldürttü onu.»

«Neden?»

«Silâh Bakanlığıyla bu iş arasındaki bağları koparmak için.»

David'in kafası, yeni yağlanmış bir makineymişçesine son hız çalışıyordu. Walter Kendall, apar topar kaçmıştı Buenos Aires'ten. Yakalanmamak, tuzağa düşürülmemek için. David, Rhinemann'ı öldürmek buyruğunu almıştı. ABD Savunma Bakanlığı'nın bu işle ilgisi azalacaktı, böylece. Sonra... David Spaulding'in de ölmesi gerekiyordu. O zaman Savunma Bakanlığının hiç bir korkusu kalmayacaktı.

Edmund Pace de vardı.

«Bir adam öldürüldü. Albay Pace...»

«Fairfax'te. Zorunluydu ölmesi. Sizi kullandıkları gibi onu da kullanıyorlardı. Albay Pace, ne yaptığını, neden yaptığını bilmeksizin Tortugas'ı yönetiyordu.»

«Ona herşeyi açıklayabilirdiniz. Öldürmeniz gerekmezdi!»

Asher Feld içini çekti:

«Sizin siyasilerinizi, sanayicilerinizi, iş adamlarınızı pek iyi tanımyorsunuz Lisbon. Almanlar'dan pek bir farkları yok, inanın.

Almanlar derken Nazilerden söz ediyorum tabii. Eninde sonunda Albay Pace'i de öldürmek zorunda kalacaklardı. Onu öldürerek, Fairfax'i etkisiz bir biçime getirdik.»

Pace'in öldürülmesindeki zorunluluğu tartışmanın bir anlamı yoktu, bu saatten sonra.

«Öyleyse Fairfax'in hiçbir şeyden haberi yok?»

«Sadece oradaki adamımız biliyor.»

«Kim o adam?»

Feld yanında duran arkadaşını gösterdi baş parmağıyla:

«O bilmiyor. Bense söylemem. Beni öldürseniz bile.»

Adam bir kez daha gerçeği dile getirmişti.

«Pace'i de beni de kullandılar. Pekâlâ. Kim kullanıyor bizi?»

«Bunun cevabını ben verememe Lisbon.»

«Bu kadarını biliyorsun. Son sorduğumu da bilmen gerek. Emin olmasan bile, bazı düşüncelerin vardır...»

«Her kim size emir veriyorsa...»

«Bir kişi.»

«Biliyorum. Pek yetenekli, kafalı bir adam değil. Başkaları da var ama.»

«Kim? Dışişleri? Savunma Bakanlığı — Beyaz Saray? Kim?»

«Bunlar sadece bazı yerlerin adları. Onların hiçbir önemi yok.»

«Peki buralarda görev yapan adamların da mı yok?»

«Koening Madenleriyle anlaşmayı yapan adamlar. Güney Afrika'da. Tortugas'ı onlar yarattı. İşin bu yanı bizi ilgilendirmez Yarbay Spaulding. Biz bu iğrenç alışverişi durdurmaya çabalıyoruz. Bunu yapmak için de gerekirse canımızı seve seve veririz.»

«Bu kadar önemli mi?»

«Evet. Eğer Peenemünde'nin eline bu elmaslar geçerse, roketleri zamanında hazırlayabilecekler demektir. Böylece de anlaşma masasına, ellerinde bazı kozları tutarak oturabilecekler. Bunu kabul edemeyiz. Dachau, Auschwitz, Belsen. Burada, her gün binlerce insan fırınlarda diri diri yakılıyor, gaz odalarında tüketiliyor. Buna engel olmalıyız.»

David, silâhını beline soktu birden. Asher Feld'e dikti göz-

lerini:

«Eğer bana yalan söylediysen seni öldürürüm. Sonra Lisbon'a giderim. Dağlara çıkarım. Ne kadar Haganah varsa, hepsini bir bir gebertirim. Avrupa'yı karış karış dolaşır bütün Haganah üyelerini ortaya çıkarırım. Bunu yapabileceğimi biliyorsun.»

Asher Feld başını salladı:

«Evet biliyorum Lisbon.»

«Şimdi paltolarınızı giyip defolun. Alvear Oteline gidin. E. Pace adına bir oda ayırtın. Ben sizi arayacağım.»

Feld yağmurluğunu çekti, düğmelerini ilikledi:

«Ya silâhlarımız?»

«Bende kalacak. Dışarı çıkınca beklemeyin. Çabuk uzaklaşın buradan. Amerikan Üssünden bir araba buralarda dolaşıyor. Beni bekliyor ya da. Sizi görmesin.»

«Tortugas ne olacak?» Yalvarıyordu Feld.

«Seni arayacağım. Şimdi defol burdan! Hawkwood arabasının içinde. Baygın yatıyor. Al. Arabanın anahtarları bunlar. Bu gece ilk uçakla onu California'ya yollayacaksın. Anlaşıldı mı? Onu Buenos Aires'te görmek istemiyorum.»

«Olur... Bizi arayacaksın değil mi?»

«Defol.»

İki Haganah ayağa kalktı. Feld kapıya yürürken diğeri, yerde baygın yatan arkadaşını kaldırdı. Suratını tokatlayarak ayılttı. Asher Feld eşikte durdu. Yerde yatan ölülere baktı. Sonra gözlerini Spaulding'e çevirdi:

«Sen ve ben. Önceliklere göre çalışırız. Önceliklere uygun. Önem sırasına göre iş yaparız. Bu arada... bize engel olanları ortadan kaldırmak zorundayız. Lisbon'daki Adam... hoşça kal.»

David, Lyons'a döndü herkes çıkıp gidince:

«Çizimleri getir.»

37

Haganah'nın adamları eve saldırınca Eugene Lyons çok basit ama çok yerinde bir iş yapmıştı. İçinde çizimlerin bulunduğu kutuyu almış, yatak odasına girmiş, pencereyi açmış, arka bahçedeki çiçek kümesinin ortasına atmıştı!

Sonra pencereyi kapamış. Banyoya girmiş, kapıyı içerden kilitlemişti.

Kapıdan Lyons'la birlikte, koltuğunun altında demir kutu, çıkarken, David tamponunda küçük, portakal rengi işaretler olan, yeşil bir araba görme umuduyla çırpınıyordu. Amerikan Üssünden gelen kurtarıcılar. Tampondaki portakal rengi noktalar arabanın, Amerikan Ordusuna bağlı olduğunu gösteren simgelerdi.

Ama araba dolaşmıyordu.

Durmuştu.

Karşı kaldırımda.

Üç adam içinde oturmuş, pencereleri yarıya indirmiş sigara içiyorlardı. Arabanın iç ışıkları da yanıktı.

David, Lyons'a döndü:

«Rahat yürü. Acelemiz yokmuş gibi.»

Spaulding'le Lyons karşıya geçerlerken, arabanın ön kapıları açıldı. Şoförle yanında oturan biri dışarı çıktı. David adamlara seslendi:

«Girin arabaya hayvan herifler! Size burda beklemenizi kim söyledi?»

Şoför kekeleyerek konuştu:

«Heyecanlanma... ahbap. Daha yeni geldik.»

Arka kapıyı açtı. Lyons'la David içeri daldılar.

«Sokaklarda dolaşacaktınız! Burada durup aptal aptal eve bakmayacaktınız!»

Lyons ortada oturuyordu. Üçüncü adamsa kapının yanına sıkışmıştı.

Şoför direksiyonun başına geçti. Diğer adam dışarıda kaldı.

David dayanamayıp bağırdı:

«Söyleyin o herife, içeri girsin!»

Lyons'ın yanında oturan adam, sert bir sesle konuştu:

«Burada kalması gerekiyor onun, yarbayım.»

«Sen kimsin be?»

«Albay Daniel Meehan. Deniz Piyadelerinden. Deniz Kuvvetleri Haber Alma Örgütüne bağlı çalışıyorum. Burda olup bitenleri bilmek istiyoruz.»

Araba ilerlemeye başlamıştı, bu arada.

«Seni ilgilendirmez burada olup bitenler!»

«Ben buraya lâf olsun diye gelmedim. Üste herkes birbirine girdi. Eğer o ukalâ dümbeleği şifre uzmanı senden sözetmesiydi, buraya gelmezdim bile!»

Spaulding, öne eğilip gözlerini albaya çevirdi:

«Sizin üs'te neler oluyor ki? Hem neden benim adımı duyunca geldiniz buraya?»

«Buenos Aires kara sularının bitiminde devriye gezen savaş gemilerimiz ve uçaklarımız var. Beş saat önce bir haber aldık. Kırk sekiz saat sonra mavi alarma geçmemiz buyruldu. Telsiz ve radar kapatılacak, gemiler, uçaklar devriye görevlerini bırakacak. Derken, kırk beş dakika sonra, kaynağı dört-sıfır olan, Fairfax tel yazısı geldi. Yarbay David Spaulding'i bulmamız emrediliyordu. Acele, ilişki kurması gerekiyormuş.»

«Fairfax'le mi?»

«Sadece Fairfax'le! Evine birini yolladık. Seni bulamadı ama, evi karıştıran, sağı solu arayan bir herifçioğluyla burun buruna geldi. Durdurmaya çalıştı. İki seksen yere uzatıldı. Ancak iki saat önce üsse dönebildi garibanı. Tam o sırada da bizi kim aradı, bil bakalım.»

«Elçilikteki şifre uzmanı Ballard.»

«Evet. O ukalâ dümbeleği. Telmo'ya gelip seni buluncaya kadar sokaklarda turalamamızı söyledi, üstelik.» Albay, tiksintiyle başını salladı.

«Bu 'mavi alarm' bütün uçakların, devriye geçen gemilerin durdurulmalarını buyuruyor demiştin.»

«Evet. Telsizle, radarı da kapatacakmışız. Kırk sekiz saat son-

ra yürürlüğe girecek. Kim geliyor buraya yahu? Roosevelt mi? Churchill mi?»

«Gelen önemli değil albay. Giden önemli, giden! Virginia'da kiminle ilişki kuracağım bildirildi mi?»

«Ha... şurda.» Cebinden, ağzı mühürlü sarı bir zarf çıkarıp David'e uzattı albay. David aldı.

Arabanın telsizinden önce parazitler ardından da **Kırmızı Kuş** çağrısı duyuldu.

Şoför uzanıp mikrofonu aldı.

«Kırmızı Kuş, tamam.»

Parazit sürüyordu ama ses rahatça duyuluyordu:

«Spaulding'i çabuk buraya getirin. Elçilikte ilişki kurması yasak. Fairfax'ten dört sıfır kaynaklı emir var.»

«Adamın dediğini duydun yarbayım.» Sırıttı Meehan. «Bu akşam elçiliğe gitmek yok.»

David şaşırmıştı. Öfkelenmişti de. Karşı koymak, bağırıp çağırmak geliyordu içinden. Ama birden herşeyi anladı... Fairfax. Nazi'ler değil Haganah sızmıştı haber alma genel karargâhına. Asher Feld böyle söylememiş miydi? Hiç olmazsa kırk sekiz saat için, şifreleri bilen, hazırlayan ve yollayan adamı hareketsiz tutmak gerekiyordu. Mavi alarm da kırk sekiz saat sonra geçerliydi zaten. Washington radarların, telsizlerin kapatılmalarını buyurmuştu. Şilep kara suları içinde ya da üç mil sınırının hemen dışında bir denizaltıyla buluşacak, malı devredecekti anlaşılan. Elmasları! Radar açık olsa denizaltıyı görür, savaş gemilerine haber uçurur, denizaltı bir iki dakikada batırılırdı.

Fairfax'teki şaşkın Haganah! Sersem herif. Adamların ekmeğine yağ sürüyordu David'i yakalatmakla. Herifin mavi alarmdan haberi mi yoktu ne? Ya da David'in bu işi durdurmaya çalıştığından?

David başını salladı. Sarı zarfı cebine soktu. Elini tabancasına atıp kabzayı sıktı. Parmaklarıyla. Sonra silâhı çekti.

«Ne yazık ki bu emri yerine getiremeyeceğim albayım.» Spaulding silâhın namlusunu deniz piyadesinin şakağına doğrultmuştu. Lyons iyice geriye yaslandı.

Meehan'ın gözleri iri iri açıldı:

«Delirdin mi sen be?»

«Adamına söyle, istediğim yere sürecek arabayı. Seni öldürmek istemiyorum albay, ama gerekirse tetiği çekerim.»

«Sen iki yanlı çalışan bir casussun! Fairfax bunu anlamıştı. Onun için senin üsse getirilmeni buyurdu!»

David içini çekti:

«Keşke bu kadar basit olsaydı.»

Meehan'ın ellerini bağlarken David'in her yanı titriyordu. Şoför yolun yanında, otların arasında eli ayağı bağlı yatıyordu. Dağlara çıkmışlardı. İn cin top oynuyordu çevrede.

David, yanıbaşında duran Lyons'a döndü:

«Arabaya bin.»

Profesör başını salladı. Arabaya yürüdü.

Meehan dişlerinin arasından tiksintiyle konuştu:

«Gebereceksin Spaulding. Kurşuna dizileceksin. Aptalsın da. Nazi dostların bu savaşı kazanamayacaklar.»

«Umarım haklısındır. Kurşuna dizilmeye gelince doğru. Ama Washington'dakiler kurşuna dizilecek. Yarın sizi buradan gelip alırlar. Üzgünüm...»

Spaulding ayağa kalktı, koşar adımlarla arabaya gitti. Lyons önde oturuyordu. David gülümsedi.

«Sizi çok üzdüğümü biliyorum efendim. Ama bunların olacağını önceden kestiremezdim. Eğer isterseniz sizi elçiliğe götürürüm. Orada daha rahat edersiniz.»

David arabayı çalıştırdı. Aynı anda bir ses duydu. Sözcükler! Kulağının dibinden! Yanmış, kavrulmuş bir gırtlağın derinliklerinden, boğuk bir sesle fısıldanan sözcükler...

«Ben... seninle... kalmak... istiyorum. Birlikte.»

Spaulding iki eliyle direksiyona yapıştı. Doktor Eugene Lyons, on yıldan bu yana ilk kez konuşmuştu! Başını çevirip baktı. Lyons'la göz göze geldiler. Bilim adamının gözlerinde, davasına inanmışlara özgü bir kararlılık vardı.

«Pekâlâ. Çok teşekkür ederim. Sizin yardımınıza çok ihtiyacım var. İki, dev düşmanla karşıkarşıyayız. Berlin ve Washing-

ton. Kazanmak zorundayız üstelik... Yoksa ikimizi de öldürürler. Bizimle birlikte yüz binlerce insan da yok olur!»

«Sözümü sonuna kadar, kesmeden dinle Stoltz!»

Ocho Calle yakınlarında, bir telefon kulübesindeydi. Araba iki üç metre ötede duruyordu. Ama el kol hareketleriyle, bir iki sözcükle bu işi kıvırabileceğini belirtmişti.

Stoltz'ın kaygı, ürkü, korku dolu sesi geldi karşı yandan:

«Böyle davranamazsınız...»

«Ben **Pavlov,** sense **köpek!** Kapa çeneni ve beni dinle. Verde Sokağında bir sürü ceset var. Adamların öldü. Benimkiler de. Çizimlerle Lyons'ı kurtarabildim. Senin Gestapo, ortalığa ölüm saçıyor!»

Stoltz haykırdı:

«Değil... Gestapo değil!! Olamaz!!»

«Bunu cesetlere söyle, hayvan oğlu hayvan! Beyinsiz köpek! Çizimlerin son bölümünü de istiyorum Stoltz! Seni birazdan gene arayacağım!»

Küt diye telefonu kapadı. Şimdi sıra telsizdeydi. Sonra fairfax'ten gelen sarı zarfta. Son olarak da elçilikten Ballard. Herşey sırayla.

Spaulding arabanın kapısını açıp Lyons'ın yanına oturdu. Profösör eliyle telsizi gösterdi:

«Gene... aradılar...»

«İyi. Kaygılanmaya başlıyorlar demek.»

Mikrofonu eline aldı; düğmeye bastı:

«Kırmızı Kuş, üssü arıyor. Kırmızı Kuş üssü arıyor. Tamam.»

Parazit başladı hemen. Ardından da öfkeli bir ses duyuldu:

«İki saattir her yerde seni arıyoruz Kırmızı Kuş! Ballard iki dakikada bir telefon ediyor. Nerdesin?»

«Son yolladığımız mesajı almadınız mı?»

«Ne mesajı yahu? Ne dediğini anlayamıyorum. Biraz yüksek sesle konuş. Dur bir dakka. Nöbetçi amirini çağıracağım.»

«Boş ver! Sesiniz çok kötü geliyor... Spaulding'in izindeyiz. Bir arabada... yirmi yedi, yirmi sekiz kilometre... kuzeyde...»

«Neyin kuzeyinde? Sesin çok kötü geliyor?»

«... kuş... verdim... Telsiz... bozuk... Durum çok iyi. Üsse aşağı yukarı... döneceğiz.»

Spaulding telsizin düğmesini çevirip bağlantıyı kesti.

Arabadan indi. Telefon kulübesine girdi.

Zarfı cebinden çıkarıp açtı.

Bir ad vardı kâğıda yazılmış.

Hiçbir anlam taşımıyordu bu ad...

Hiçbir şey...

Birden hatırladı ama!

Albay Ira Bardin.

Yılbaşı gecesi.

Çok iyi hatırlıyordu her şeyi şimdi! Fairfax'te Ed Pace'in yardımcısı. 'En iyi dostunun' ölümüne öfkelenen, yeri göğü inleten, katili yakalayınca geberteceğini söyleyen adam.

Lisbon'daki şifre uzmanı Marshall'ın, Basque Dağlarında öldürüldüğünü söyleyen albay.

Franz Altmüller'in kimliğini öğrenip David'e bildirecekti... sözüm ona!

Ira Barden aptal değildi. Haganah'ydı ama. Fanatikti. Ed Pace'i öldürmüştü.

Fairfax'e verilen dersi unutma!

David içini çekti. Dövüşüyoruz, birbirimizle. Kurşun sıkıyoruz, karşılıklı. Öldürüyoruz, birbirimizi... Düşmanla dostu ayırmak ne kadar da güçmüş meğer!

Şimdi Ballard'ı aramalıydı. Ira Barden'le ilgili bazı sorulara cevap bulmak zorundaydı. Asher Feld'le konuşabilmek, onu bazı gerçeklerle yüzleştirebilmek için.

Numarayı çevirdi.

Ballard açtı.

Sertti sesi; öfkeli.

«Bana bak David...» İlk kez 'David' diyordu. Belli ki çok öfkeliydi. «Beni kullanıyorsun. Buna bir diyeceğim yok. Ama neden kullandığını, ne yaptığını, nerde olduğunu bilmek istiyorum. Sanırım hakkım bu benim.»

«Birkaç kişi öldü. Ben kurtuldum. Koşullar seni aramamı, haber vermemi engelledi. Özür dilerim.»

Ballard birkaç saniye cevap vermedi. Sessizliğin nedeni duyduklarına gösterdiği tepkiden değildi. Yanında birisi vardı, besbelli:

«İyi misin?»

«Evet. Lyons yanımda.»

«Üsten gelecekler geç kaldılar herhalde. Adamlara telefon edip duruyorum. Beni sallıyorlar. Galiba arabalarıyla ilişki kuramıyorlar. Ne olduğunu bilmiyorlar sanırım.»

«Araba bende.»

«Ne!!?»

«Telmo'da bir adamları var. Üç kişi gelmişlerdi. Birini oraya bıraktılar. Diğer iki kişi, saf dışı edildi.»

«Öldürdün mü?»

«Hayır. Sucuk gibi bağlayıp yol kenarına bıraktım. Şimdi beni iyi dinle. Fairfax güvenlik zinciri kırıldı. Merak etmek kıran ben değilim. Biraz zaman kazanmam gerek. Kırk sekiz saat. Bazı sorular var... mutlak cevaplandırılmalarını istediğim. Lyons'la birlikte bu cevapları bulmaya çalışacağız. Bobby, bana güvenmeni istiyorum!»

«Ben sana güveniyorum ama bu senin işine yarar mı yaramaz mı bilemem. Dur bir dakika. Jean yanımda.»

«Tahmin etmiştim.»

David, Ballard'tan yardım isteyecekti. Ancak Jean, çok daha yardımcı olabilirdi.

«Konuş onunla. Tırnaklarıyla elimin derisini yüzdü!»

«Bobby, senden çok önemli bir ricam var. Washington'daki biriyle ilgili bilgi istiyorum. Fairfax'te...»

«Bir gerekçemiz olmalı ama. Durup dururken, Fairfax gibi bir yerde çalışan biriyle ilgili bilgi toplayamam. Soruşturma yapamam. Hem Fairfax'teki kimse, soruşturma yaptığımı hemen öğrenir.»

«Önemi yok. Öğrensin. Benim adımı ver. Askeri Haber Alma Örgütüne baş vur. 'Spaulding, dört sıfır' kaynak istiyor dersin.

Sorumluluğu kabul ettiğimi söyle.»

«Kim bu adam?»

«Ira Barden diye bir albay.»

«Tamam. Ira Barden. Fairfax.»

«Şimdi Jean'i ver...»

David sesini çıkarmaksızın, öfke, sevgi, çaresizlik dolu cümleleri dinledi. Soluk soluğaydı Jean.

«Sevgilim, şu anda sorularının hiç birine cevap verecek zamanım yok. Saklanmam gerek. Bana bir yer bulabilir misin? Neresi olursa... Yardım et bana Jean. **Bize...** sana ve bana, yardım et!»

38

Jean'i sabaha karşı yeniden arayacaktı. Gün ışımadan. Jean'ın bulduğu yere, gecenin karanlığına sığınarak gitmeleri gerekiyordu çünkü. Lyons'la birlikte.

Washington'a şifre yollanmayacaktı. Bu iğrenç alışverişin yapılması engellenecekti. Filoyu kıskıvrak bağlayacak mavi alarmın da kaldırılması gerekiyordu. Tortugas'ı böyle durduracaklardı.

Ama bu yetmiyordu.

Tortugas'ın ardında kişiler vardı. İçine sığındıkları bok çukurundan çıkarılıp, gün ışığında gösterilmeleri gerekiyordu. Eğer yılların korkusu, acısı, ölümü bir işe yarayacaksa bu heriflerin dünyaya gösterilmeleri zorunluydu.

Tortugas'ı oluşturan adamlarla yüz yüze gelecekti. Ama fanatik bir Yahudi'nin, Asher Feld'in sözleri yeterli değildi. Fanatik, deli demekti bir bakıma. Delilerin tanıklığına kimse kulak asmazdı. Dünya delilerle doluydu. Hitler. Bıkmıştı herkes manyaklardan. Hitler. Öldürülmesi, unutulması, yok edilmesi, anılardan silinmesi, bir daha yer yüzüne ayak basmaması gerekiyordu... Hitler'in ve yandaşı manyakların!

Tortugas takımıyla karşılışınca elinde somut kanıtlar olmalıydı.

Bunu yapabilmek için de şilebe binmek zorundaydı. Alman denizaltısıyla buluşmaya giderken havaya uçurulacak olan şilep.

Eninde sonunda şilep yola çıkacaktı. Denizaltıyla buluşmasını 'manyaklar' buyuracaktı. O zaman da bütün kanıtlar denizin dibini boylayacaktı.

Ne yapıp yapıp şilebe binmeliydi.

Lyons'ın omuzunu okşadı. Lyons, doksan dakika kıyıda bekleyecek. David gelmezse arabaya atlayıp Amerikan Üssüne gidecek, nöbetçi amirine haber verecekti. David Spaulding'in şilepte tutsak edildiğini söyleyecekti. Doksan dakika sonra... saat üç buçukta yani.

Üsten bir kamyon dolusu asker gelecekti tabii. El koyacaktı şilebe. Tutsak Amerikalıyı kurtarmak için... Fairfax'e teslim etmek için.

Su yağlı, ılıktı.

Tabancasını başına bağlamıştı gömleğiyle.

Yavaş yavaş, kurbağalama yüzüyordu.

Biraz sonra geminin yanına varmıştı.

Yukarıda ışık yoktu.

Dinledi.

Dalgaların kıpırtıları... o kadar.

Gömleği çözdü. Tabancayı aldı. Dişlerinin arasına yerleştirdi. Çapa zincirine tutundu. Ayaklarıyla zincire sarıldı. Yavaş yavaş tırmanmaya başladı.

Biraz sonra güvertedeydi. Üstü muşambayla kaplı sandıklar vardı geminin kıçında. Onlara doğru süründü. Tabancayı eline almıştı. Başını çıkarıp baktı. Nöbetçi! Arkası dönük!

Yavaşça doğruldu.

Basque Dağlarındaydı gene.

Avın izindeki avcı.

Tabancanın kabzasını adamın ensesine indirdi.

Eliyle de ardından dolanıp ağzını kapamıştı.

Nöbetçinin dizleri büküldü. Yere yığıldı. Biraz sonra uyana-

bilirdi ama. Burada ne kadar kalacağını bilmiyordu. Elini kaldırdı. Derin bir soluk aldı. Kesmeyi adamın gırtlağına var gücüyle indirdi. Kaldırdı. Bir daha. Başı döndü David'in. Midesi bulandı. Ağzını açtı. Sıcak havayı ciğerlerine çekti. Yutkundu.

Yavaşça doğruldu.

Biraz ilerde geminin kamaralarına inen merdivenler başlıyordu. İki büklüm koştu. Başını çıkarıp baktı. İkinci nöbetçi.

Buna yaklaşamazdı. Adamın gelmesi gerekiyordu. Tabancanın kabzasıyla yere vurdu. Nöbetçi döndü. David tam zamanında başını geri çekmişti. Adam merdivenleri tırmanmaya başladı. Ne yapacağını biliyordu David.

Kemerini çıkardı.

Bekledi.

Adam son basamağa çıktı.

Kemeri boynuna geçirdi nöbetçinin, sıktı!

Öldürmemeliydi.

Gevşetti.

Omuzundan tutup çevirdi.

Yüz yüzeydiler.

«Alman mısın İspanyol mu?»

Adam, korkudan yuvalarından uğramış gözlerle baktı Spaulding'e. David sıktı kemeri. Nöbetçinin belinde bir kasatura vardı. Uzanıp çekti. Adamın gözünün altına soktu yavaşça. Kan aktı, iki damla.

«Alman mı?»

Adam başını salladı.

Tabii Almandı. Peenemünde, Nazilerin elindeydi. Peenemünde'nin en yetenekli bilim adamları da aşağıda, kabinlerin birinde oturmuş, elmasları denetliyorlardı hiç kuşkusuz. Onları koruyacak kişilerin de Alman olmaları doğaldı.

«Dediklerimi yapmazsan seni gebertirim.»

Adam ses çıkarmadı.

«Duyuyor musun beni? Gözünü oyarım bıçakla.»

Nöbetçi başını salladı.

«Şimdi beni bilim adamlarının odasına götüreceksin. Kabine.»

Nöbetçi gene başını salladı.

«Kapıları kilitli mi?»

«E... Evet.»

«İçerden mi?»

«Evet.»

«Kapıyı vuracaksın. Franz Altmüller'den bir haber getirdiğini söyleyeceksin.»

Kapı açılınca David, nöbetçiyi itti. Adamın ardından da odaya daldı.

Üç kişiydiler kabinin içinde. Bir köşede beş, çelik sandık duruyordu. Her sandığın üzerinde, sarı, büyük harflerle KOENING MADENLERİ LİMİTED ŞİRKETİ yazılıydı.

Tortugas.

Erich Rhinemann kanalıyla yürütülen iğrenç alışveriş.

Nöbetçi ayağa kalkmıştı. David'e doğru iki adım attı. Aynı anda David, tabancanın kabzasını herifin beyninde patlattı. Gık demeden yere çöktü adam.

Gözlerini üç bilim adamına çevirdi. Namluyu ortada duran, uzun boylusuna çevirdi.

«Bu sandıklardan birini aç. Çabuk!»

«Hayır... olmaz.»

David en yakında duran adamı tuttu. Yanına çekti. Silâhını adamın ensesine dayadı.

«Açmazsan önce bunu vururum. Sonra da sıra öbür arkadaşına gelir. İnan bana. Bunu yapmak zorundayım çünkü.»

Uzun boylu adam içini çekti. Cebinden çıkardığı bir anahtarı sokup çevirdi; açtı. Kapağı kaldırdı.

David yanındaki bilim adamını itti. Çabuk adımlarla sandığın yanına yürüdü. Üst üste konmuş, tepsiler vardı sandığın içinde. Bunların üstündeyse sarı, uzun zarflar duruyordu. Birini aldı. Ağzıyla zarfın kenarını açtı. Ters çevirdi. Yere küçük elmaslar döküldü.

Koening Elmasları.

Zarfı buruştururken bilim adamlarına baktı. Üçü de, gözlerini yerdeki parlak taşlara çevirmişti.

Üzgündüler.

Neden olmasın? Bu sandıkların içinde Peenemünde'ye sürekliliik kazandıracak elmaslar vardı. Yüzbinlerin üzerine ölüm kusacak, roketleri işletecek, aletleri çalıştıracak elmaslar. Jiroskop çizimleri de, yüz binleri kül edecek uçaklar için gerekliydi.

Ölüm tüccarları.

Birden zarfın üzerindeki Almanca bir sözcük dikkatini çekti.

E C H T

Gerçek. Hakiki. Sahici anlamına geliyordu bu sözcük. Bu zarf, bu kasa denetimden geçmişti demek.

Zarflardan beş altı tanesini alıp cebine soktu.

Bu kadar yeterdi.

Kanıtlar.

Şimdi yapması gereken bir tek şey kalmıştı.

Duvara dayalı duran masanın üstünde dört mikroskop vardı. Çabuk çabuk yanlarına giti. Tabancanın kabzasıyla mikroskopların camlarına vurdu; tuz buz etti. Sonra çelik dolabı açtı. İçindeki kutuları yere indirdi. Tekmeledi. Kapakları açıldı. Bir sürü mikroskop camı sağa sola saçıldı. Küçük, beyaz tabureyi aldı bunların üstüne vurdu, vurdu.

Bir süre geciktirecekti bilim adamlarının çalışmalarını.

Kırk sekiz saat.

Yeterdi.

Kulaklarını dikti... ve duydu!

Sağa fırlattı kendini.

Kasatura havayı yararak yere indi.

Salaklık!

Kasaturayı yere bırakmıştı kabine girince. Bayılttığı nöbetçi kendine gelmiş, kasaturayı kapmış, saldırmıştı!

Spaulding havaya sıçradı... dizi adamın kafasına indi. Nöbetçi **aaaaaah** diye bağırdı! Kulaklarından kan fışkırdı.

Ama çığlığı duyulmuştu.

Aşağıdan bir ses geldi.

«Heinrich? Sen mi bağırdın? Bir şey mi oldu?»

Kapıyı açıp dışarı fırladı. Ok gibi merdivenleri tırmandı. Aynı anda bir silâh sesi duyuldu. Kurşun belini sıyırıp geçmişti David'in. Cayır cayır yanıyordu.

Güverteden kendini Buenos Aires'in leş gibi sularına fırlattı.

Çığlıklar hem güverteden hem de depoların önünden geliyordu şimdi. Buyruklar yağdırılıyor, küfürler yeri göğü inletiyor.

Neden ışıldaklar yanmıyordu? Neden motorlarla gelen yoktu?

Birden gerçek, kafasına dank etti David'in.

Ocho Calle'deki iş öylesine gizli tutuluyordu ki, ne ışıldak getirilmişti ne de motor.

Gücü tükeniyordu. Yarası da zonklamaya başlamıştı. Son bir çabayla rıhtıma vardı. Birden güçlü eller uzandı. Omuzlarından yakalayıp kaldırdı.

Eugene Lyons! Taşıyordu David'i! Sırtına vurmuş, götürüyordu arabaya doğru.

Derken tokatlar inmeye başladı yanaklarına.

Birbiri ardına.

Hıçkırıyordu David!

Sinirleri boşanmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu...

Bir bebekmişçesine.

Derin bir soluk alabildi, neden sonra. Uzandı. Tokatlayan elleri tuttu. Gözlerini kırpıştırarak baktı. Eugene Lyons.

Gene o hırıltılı ses:

«Özür dilerim... geçici... bir... şokun... etkisindeydin. Dostum.»

39

Arabanın bagajından ilk yardım çantasını aldı Eugene Lyons. Yarayı temizledi, üzerine sulfat döktü, sardı. Bir iki güne kadar kabuk bağlardı nasılsa.

Lyons kullanıyordu arabayı.

Yarın Rhinemann'la buluşacaktı David. Son kanıtları da ondan alacaktı. Ve bu iş bitecekti!

«Bir telefon bulmalıyız...»

Lyons başını salladı.

Casa Rosada'nın kuzeyindeki telefon kulübesini hatırladı birden. Rio'dan getirilen kiralık katilin öldürüldüğü telefon kulübesi. Mayo Alanına gelince bir süre dolaştılar. İzlerinde kimseler yoktu. Ama alan kalabalıktı. Buenos Aires, gerçekten de Güney Amerika'nın Parisiydi. Sabahın üç buçuğunda, kadınlar, erkekler, gençler, yaşlılar dolaşıyor, gülüyor, eğleniyorlardı.

«Nerde olduğunu bilmiyorum ama, bir an önce elçiliğe dönmeni emrediyorum.» Granville'in sesi sertti, öfkeliydi. «Hem diplomatik ilişkilerimiz açısından hem de öz güvenliğin yönünden br an önce buraya gelmelisin.»

«Biraz daha açık konuşur musunuz efendim.»

Graville açıkladı. Albaylar cuntasındaki dostunu aramış. Ocho Calle'deki şileple ilgili bilgi istemişti. Albay sağa sola soruşturmuş saat on birde de evinden alınıp, tutuklanmıştı. Geceyarısı Büyükelçiliği arayan bir askeri görevli, Granville'in dostu albayın bir araba kazasına kurban gitiğini bildirmişti.

«Bu işe bizi karıştırmayacaktın Spaulding! Hükümetimle Arjantin cuntası arasındaki tek bağ, senin yüzünden koparıldı.»

«Bu işe karıştınız zaten. Bir iki bin kilometre ötede Amerikalı askerler ölüyor, öldürüyor.»

«Saçmalama! Burası tarafsız bir ülke! Biz diplomatız. Görevimizi tarafsızlık ilkeleri içinde yürütmeye çalışıyoruz. Çabuk elçiliğe dön!»

«Dönemem efendim.»

«Öyleyse git, Amerikan Üssüne teslim ol.»

«Onu da yapamam. Ama şimdi beni çok iyi dinleyin. Kırk sekiz saat sonra, Arjantin kara sularının dışında devriye gezen gemilerimiz duracak. Radar ve telsiz susacak. İkinci bir emre kadar. Bunun nedenini öğrenmeye bakın. Ben biliyorum. Ama size söylesem de bana inanmazsınız. Washington'u arayın. Tuğgene-

ral Alan Swanson'u bulun. Ve ona benim Tortugas'ın ne olduğunu öğrendiğimi söyleyin!»

David telefonu Granville'in suratına çarptı!

Kulübeden fırlamak, kaçmak istiyordu.

Ama nereye?

Derin bir soluk aldı.

Büyükelçiliğin numarasını çevirdi gene.

Jean karşısındaydı şimdi. Bir yer bulmuştu, saklanabilecekleri!

Buenos Aires dışına çıkacaklardı Lyons'la birlikte. Rivadavia Yolunu izleyecek, köşesinde büyük bir Meryem Ana heykeli olan yola sapacaklardı. Bu yolda otuz altı kilometre gittikten sonra sola giden bir yol göreceklerdi. Büyük bir telefon direği vardı yolun başlangıcında. Üzerinden kalın telefon kablolarının geçtiği.

Yol Alfonso Quessaro'nun çiftliğine çıkıyordu. Tabii Senor Alfonso ve eşi evde olmayacaklardı. Ama bir iki uşak, üç beş hizmetçi vardı. Bayan Cameron'un iki konuğuna ellerinden gelen yardımı yapacaklardı.

Jean, elçilikten ayrılmayacaktı. David'in her buyruğunu yerine getirecekti.

Deliler gibi seviyordu. Ölesiye...

Kapıyı uzun boylu, yaşlı bir adam açtı.

Lyons'la birlikte içeri girdiler.

Adam kapıyı kapadı, sürgüyü itti.

«Size bir şey söylememi buyurdular efendim. Buradaki telefonlar santrala bağlı. Bir numara isterseniz santral memuresini arayacaksınız önce.»

Adam bunları söylemekle, dikkat etmesini öğütlüyordu.

«Teşekkür ederim.»

Adam yanlarından ayrıldı.

David, Lyons'a baktı.

Bilim adamı, bir elinde içinde jiroskop çizimlerinin bulunduğu demir kutuyu tutuyordu. Diğer elini kaldırdı. Gelmesini belirtti David'e. Yürüdü Spaulding. Lyons parmağıyla odayı gösterdi.

İçeri girdi David. Kocaman bir yatak vardı.

Pantolonunun düğmelerini çözdü.

Yüzükoyun yatağa fırlattı kendini...

Ve uyudu!

40

Parmaklar belindeki yarayı elledi. Gözleri kapalı, inledi. Soğuk - sıcak bir sıvıyla kaplandı yara; yeniden sarıldı.

Öfkeyle gözlerini açtı. Bir adam vardı yatağın yanında. Üzerine eğilmişti David'in. Ayak ucunda da körüklü doktor çantası. David'in uyandığını görünce gülümsedi:

«Sekiz saat uyudunuz. Bundan daha iyi ilâç olamazdı sizin için. Yaranıza üç dikiş attım. Sardım.»

«Saat kaç?»

Lyons saatine baktı. Fısıldadı sonra.

«İki.»

«Buraya kadar geldiğiniz için size teşekkür ederim doktor.»

David yatakta doğruldu; ayaklarını yere bastı; yavaşça ayağa kalktı.

«Ne yazık ki size verecek param yok.»

«Bana paradan çok daha değerli bir şey verdiniz yarbayım. Ben Yahudiyim.»

David doktorun elini sıktı.

«Ne demek istediğinizi açıklar mısınız?»

«Açıklayacak bir şey yok. Yahudi mahallesinde bir söylentidir gidiyor. Bir Amerikalı, domuza savaş açmış diye... Domuzun adı da Rhinemann.»

«Bu kadar mı?»

«Yetmez mi?»

Doktor çabuk adımlarla dışarı çıktı. David, ardından kapıyı örttü.

Domuz Rhinemann. Sıra ona gelmişti şimdi...

Rhinemann'ın sesi öfke, zehir, nefret doluydu. David telefonu kulağından ayırdı biraz. Zarı patlayacaktı yoksa.

«Sendin! Sendin!»

Bu suçlamayı sür-git yineleyecekti adam, David sözünü kesmezse.

«Evet bendim.»

«Kendini ölmüş bil... yaşamıyorsun sen artık!»

David yumuşak bir sesle, sözcüklerin üstüne basa basa konuştu.

«Eğer ölürsem Washington'a şifre gönderilmez; radarlar ve telsizler susturulmaz. Radar ekranları şilebi izlemeye başlar. Denizaltı su yüzüne çıktığı an da, ikisi birden denizin dibini boylar!»

Rhinemann cevap vermedi. Spaulding, Alman Yahudisinin hırıltılı soluk alıp verişini duyuyordu. Ama sesini çıkarmadı. Adamın düşünmesini istiyordu.

«Öyleyse bana söylemek istediğin bir şey var. Yoksa bana telefon etmezdin.»

«Evet var. Bu işten bir çıkarın olduğunu biliyorum. Babanın hayrına yapmadığın belli.»

Rhinemann, gene bir süre cevap vermedi. Sonra dikkatli, biraz da kaygılı bir sesle konuştu.

«Babamın hayrına yapmıyorum. Bu bir alışveriştir. Sağladığım kolaylıkların karşılıklarını almak da hakkım sanırım.»

«Ama ödeme şimdi değil sonra yapılacak. Acelen yok. Herşeyi istediğin biçime soktun; dilediğin duruma getirdin. İsviçre'den sana haber yollayıp 'paraların' hesabına yattığını bildirmeleri yalandı, değil mi? Sen bir tek haber bekliyorsun. Denizaltıdan gelecek telsiz haberi. Koening Elmaslarının gemiye yüklendiklerini bildirecek haber gelir gelmez benim, jiroskop çizimleriyle birlikte buradan gitmeme izin vereceksiniz.» Spaulding sessiz sessiz güldü. «Çok akıllısın Rhinemann. Seni kutlarım.»

«Ne istiyorsun benden?»

«Radarları, telsizleri kapatacak, devriye gemileriyle uçakla-

rı durduracak şifreyi ancak ben yollayabilirim. Bunun ücretini istiyorum. Bedavaya yollamam.»

«Anlıyorum... Üstlerin jiroskop çizimlerini sabırsızlıkla bekliyorlar. Eğer bunların teslimini geciktirirsen cezalandırılırsın. Kurşuna dizilirsin. Bunu biliyorsun herhalde.»

David bir kahkaha attı.

«Çok yanılıyorsun. Evet kurşuna dizilecekler var. Ama bunlar Washington'dakiler; ben değil. Dün geceye kadar hikâyenin sadece yarısını biliyordum. Ama şimdi tüm ayrıntıları öğrendim. Yo, yo beni kurşuna dizemezler. Hazır ölümden sözetmişken, biraz da senin başına geleceklerden konuşalım.»

«Ne varmış benim durumumda?»

«Eğer Ocho Calle'deki Koening Elmasları teslim edilmezse, Altmüller, Buenos Aires'e bir ordu yollar. Sırf seni temizlemek için.»

Sessizlik. Ve bu sessizlik Rhinemann'ın, söylenen bu son sözü onayladığını gösteriyordu.

Neden sonra Rhinemann içini çekti.

«Öyleyse seninle birleşmeliyiz. Bir gecede çok şeyler başardın. Büyük tehlikeleri göze aldın. Senin gibi hırslı adamlar hoşuma gider. Anlaşabileceğimizi sanıyorum.»

«Böyle olacağını biliyordum zaten.»

«Paradan söz edelim mi?»

«Onu İsviçre'ye yatıracaksın. Benim hesabıma. Elinin açık olacağını sanıyorum. Ama bir şey daha var. Adlar istiyorum senden.»

«Ne istiyorsun? Anlamadım...»

«Kafanı çalıştır öyleyse. Bu işin ardındaki Amerikalıların adlarını istiyorum. İğrenç bir muhasebeciyle ne yaptığını bilmeyen şaşkın bir general değil. Diğerlerinin adları... Sağ kalmamı ancak onlar sağlayabilir. Onların kimliklerini bana vermezsen, şifreleri yollamam.»

Bu kez saygılıydı Rhinemann'ın sesi.

«Lisbon'daki adamın böylesine vicdandan yoksun olduğunu doğrusu bilmiyordum. Kusura bakma ama sen... boktan bir herifsin.»

«Sizlerden öğrendim.»

«Değil mi ki kendi çıkarlarını düşünüyordun, bu işten kazanç sağlamak amacını güdüyordun, neden dün akşam şilebe çıktın?»

«Çok basit. Dün akşam kendi çıkarlarım için çalıştığımı bilmiyordum. Kazanç sağlamak gibi bir düşüncem de yoktu. Her şeyi ayrıntılarıyla öğrenince bu karara vardım.»

«Anlıyorum.»

«Çizimlerin son bölümünü de istiyorum. Tabii şifrelerin gönderilmesi konusunda hâlâ ısrarlıysan. İşi zamanında bitirebiliriz. Aşağı yukarı otuz altı saatlik bir süre kaldı. Seni saat altıda ararım.»

David telefonu kapadı. Derin bir soluk aldı. Her yanını ter basmıştı. Dönüp Lyons'a baktı. Adam, pencerenin önünde, bir iskemleye oturmuş, David'i izliyordu.

«Ne dersiniz doktor? Başarılı oldum mu?»

Fizikçi yutkundu. Konuşmaya başladı. David, ya adamın hırıltılı sesine alışmıştı ya da Lyons'ın konuşması düzeliyordu.

«Çok... inandırıcıydınız. Acaba çizimlerin son bölümünü... verecekler mi bize?»

David bir sigara yaktı. Derin bir soluk aldı.

«Birbirimizi anlamamızda yarar var doktor. O çizimler umurumda bile değil. Belki onları umursamam gerek ama yapamıyorum işte. Eğer çizimleri alabilmek için, şileple denizaltının buluşmalarını sağlayacaksak ben bu işte yokum. Benim tek istediğim o kişilerin adları. Kanıtlar elimde. Şimdi de adları bulmam gerek.»

«Öc almak istiyorsun.»

«İstiyorum ya! Ne sandın!» David sigarasını açık pencereden dışarı fırlattı. Pencerenin önüne yürüdü. Gözlerini uçsuz bucaksız buğday tarlalarına dikti. «Özür dilerim doktor. Sana bağırmak istemedim. Feld'i duydun; Ocho Calle'den getirdiklerimi de gördün. Elmasları... Bu iğrenç işi tüm ayrıntılarıyla biliyorsun.»

«Uçakların... pilotları suçsuz. Onlar... yeni jiroskoplar... olmaksızın ölecek. Ama... Almanya'nın bu savaşı kaybetmesi... ge-

rektiğine de... inanıyorum. Asher Feld haklı. Bu savaş... kazanılmalı. Almanya... kayıtsız şartsız... teslim olmalı... Nazilere... savaşı sürdürebilme... fırsatı tanınmamalı.»

Telefon çaldı birden. David durdu. Gözlerini kırpıştırarak aygıta baktı. Yanına yürüdü. Kaldırdı.

«Ben, Ballard.»

Derin bir soluk aldı David.

«Evet Bobby?»

«Umarım bana işin başından beri hep gerçeği söylemişsindir. Çünkü dostum şu anda, başın belâda. Seni, askeri mahkemede yargılarlarsa, rahat kurşuna dizilirsin.»

«Şimdi bırak bunları. Benim istediğim şeyi öğrendin mi?»

«Her şey sırayla. Amerikan Üssü seni harıl harıl arıyor. Ölü ya da diri ele geçirmek istiyorlar. Ölün daha çok işlerine gelir.»

«Meehan'le şoförü bulmuşlar mı?»

«Hem de nasıl! Garibanları üç dört haydut soyup soğana çevirmiş. Anadan doğma bırakmış, senden sonra. Artık adamların Fairfax'e falan kulak astıkları yok.»

«Bulurlarsa yakalasınlar. Ne yapalım...»

«Granville'e gelince, hop oturup hop kalkıyor. Ayrıca bir denizaltının geldiği haberi de doğru. Ama iki Berlinli bilim adamını getiriyor denizaltı. Senin sandığın gibi değil yani...»

«Yalan! İnanıyor musun bu palavraya sen? Avrupa'da görev yapmış, istediğin haber alma örgüt görevlisine sor. Alman limanından, içinde iki bilim adamıyla denizaltı çıkarabilir misin be? Kim duymuş bunu? Benden iyi kimse bilemez bunun yapılamayacağını. Az mı denedik!»

«Ne bağırıyorsun be! Kulağımın zarını patlatacaksın!»

David derin bir soluk aldı. Ballard'a öfkelenmek gerçekten de anlamsızdı. Adam Telmo'daki katliamı, Ocho Calle'deki elmasları, Haganah'nın yaptıklarını bilmiyordu. İşi bir ölüm kalım oyunu olarak göremezdi tabii.

«Özür dilerim Bobby. Kafamda bir sürü iş var. Ne dediğimi bilmiyorum...»

«Boş ver. Jean yaralandığını söyledi.»

«İyiyim şimdi. Bir doktor geldi. Ira Barden'le ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Evet... Askeri Haber Almaya teleksle haber yolladım. Barden'in dosyasını istettim. Barden'a haberi çoktan uçurmuşlardır.»

«Önemli değil. Ne diyor dosyada?»

«Hepsini mi soruyorsun?»

«Yo. Olağanüstü bir şey var mı? Dikkatini çeken... gözüne çarpan bir gariplik. Fairfax'le ilgili...»

«Fairfax adını kullanmıyorlar dosyada. Güvenlik soruşturmasının yapıldığını, temiz çıktığını belirtmişler. Hem bu Ira Barden, savaş nedeniyle askere çağrılanlardan. Yani meslekten subay değil. Ailesinin durumu çok iyi. İthalât - İhracatla uğraşan bir aile şirketleri var. Beş dil biliyor...»

«Biri İbranicedir.»

«Evet öyle. Nerden bildin..? Neyse boş ver. Beyrut'taki Amerikan Üniversitesinde iki yıl kalmış. O sırada babası, Akdeniz ülkelerinden birkaçıyla iş yapıyormuş. Özellikle Orta Doğudaki dokuma sanayiyle yakın iş birliği içinde çalışıyorlar. Derken Barden, Harvard Üniversitesine gitmiş. Oradan da Brandeis diye bir üniversitede doktorasını yapmış. Adını Ik kez duyuyorum bu okulun. Yakın Doğu üzerine bir tez hazırlamış. Mezun olunca orduya girmiş... Herhalde dil bilgisi yüzünden haber alma örgütüne geldi.»

«Sağol Bobby. Gelen teleks yazısını yak lütfen.»

«Hemen. Ne zaman dönüyorsun? Amerikan üssündeki tarzanlar seni enselemeden buraya kapağı atsan iyi olur. Jean, Henderson'u yatıştırabilir sanırım.»

«Yakında gelirim Bobby. Yolun sonuna vardık zaten. Jean nasıl?»

«İyi... Sinirli. Korkuyor. Çok güçlü bir kızdır ama.»

«Ona söyle merak etmesin.»

«Sen kendin söyle.»

«Yanında mı?»

«Yo...» Ballard içini çekti birden. «Hayır, yanımda değil. Seni görmeye geliyor...»

«Ne??»

«Hemşire... doktorun yardımcısı yani. Bir saat önce telefon etti. Jean'i görmek istediğini söyledi.» Ballard birden sustu. Derken kükredi. «Spaulding neler oluyor bel! Hiçbir bok anlamıyorum!!»

41

«Lisbon'daki Adam bizim karşı saldırıya geçmeyeceğimizi mi sandı yoksa? Bayan Cameron, sizin istediğinizi duyunca ok gibi fırladı elçilikten. Aşk, güzel şey dostum.»

Stoltz'un alaycı sesi David'in sinirlerini törpülüyordu.

«Nerde şimdi?»

«Lujan'a geliyor. Burada konuğumuz olacak. Bay Rhinemann, hanımefendiye çok nazik davranacaktır hiçbir kuşkusunuz olmasın.»

«Pekâlâ ne istiyorsun, söyle.»

«İşbirliğine yanaşacağınızı biliyordum. Şimdi beni iyi dinleyin. Fizikçiyle birlikte Kartal Yuvasına gideceksiniz. Çizimlerin son bölümü orada, sizi bekliyor. Bu işi, akşama kadar bitirmek istiyoruz.»

«Dur bir dakka!» David'in beyni, yeni yağlanmış bir motor hızıyla çalışıyordu. Bir şeyler düşünmesi gerekiyordu... hem de çok çabuk! «Sözünü ettiğin yuva, bugüne kadar içine girdiklerimin en pisi. Sahipleri de iğrenç...»

«Oraya çağrısız gelen konuklar da öyle!»

«İki şartım var. Birincisi, oraya gelir gelmez Bayan Cameron'u görmek istiyorum. İkincisi, şifreleri Bayan Cameron ve Doktor Lyons, sağ salim elçiliğe döndükten sonra yollayacağım.»

«Şart ileri sürecek durumda olduğunuzu sanmıyorum Lisbon. Eğer bugün, öğleden sonra Kartal Yuvasına gelmemişseniz, bir daha Bayan Cameron'u göremezsiniz. Görseniz bile, yüzünü tanıyamazsınız. Kartal Yuvası, uçsuz bucaksız bir arazinin üzerine kurul-

muştur. Burada çok ilginç kazalar olur. Havuzda, bahçede, ormanda... at sırtında.»

David, Kartal Yuvasına giden yolda ilerlerken sürekli olarak çevresini izliyor, her yeri, en küçük ayrıntısına kadar belleğine kazıyordu. Amerikan Üssünün koyu yeşil arabasını, çiftlikte bulduğu bir balyözle iyice benzetmişti! Kapıları göçertmiş, tamponları kırmış, arka camlardan birini tuz buz etmişti. Devriye gezen deniz piyadelerinden biriyle karşılaşırsa, arabanın hemen tanınmasını engellemek istiyordu.

Toprak yolda bir süre gittikten sonra Rhinemann'ın, kara giysiler içinde öcülere benzeyen adamlarıyla burun buruna geldi. Tüfeklerinin namlularını arabaya çevirmişlerdi. Köpekler havlıyor, uzun, sivri dişlerini göstere göstere hırlıyorlardı.

Elektrikli kapının ardında duran adam, bağıra bağıra buyruklar yağdırdı. Dört adam arabanın yanına koştu. Güçlükle, göçük kapıları açtılar. David'le Lyons'ı yaka paça çıkarıp üzerlerini aradılar.

David sağa sola bakıyor, elektrikli kapının, tel örgülerin, köpeklerin, koruyucuların ayrıntılarına dikkat ediyordu. Tasarısının başarıya ulaşabilmesi için bu ayrıntılara gerek vardı.

Terasa çıkınca Jean koşarak yanına geldi. Kollarına atıldı. Uzun uzun sarıldılar. David gözlerini yumdu. Kısa bir süre için de olsa manyakların arasından sıyrılmış, aklın, dengenin yanına varmıştı.

Rhinemann, sırtını korkuluğa vermiş, kollarını kavuşturmuş, beş metre ötede duruyordu. Adamın gözlerinde tiksintiyle karışık saygı okunuyordu.

Terasta Stoltz'tan başka biri daha vardı. Uzun boylu, sarışın, beyaz giysili biri. Camlı masanın başına oturmuş, bacak bacak üstüne atmış. Spaulding onu tanımıyordu.

«David. David. Ne yaptım ben?»

Jean, sıkı sıkı sarılmış, bırakmak bilmiyordu. Kızın güzelim kestane saçlarını okşadı David.

«Hayatımı kurtardın birtanem.»

«Bütün Yahudileri göz altında tutarız Bayan Cameron.» Stoltz gülümsedi. «Nazi İmparatorluğunun baş görevlerinden biridir bu. Yahudi doktor ve ailesiyle yakın dost olduğunuzu biliyorduk. Yarbayın yaralı olduğundan da haberimiz vardı. Doğrusu sizi tuzaza düşürmek güç olmadı.»

Spaulding. Stoltz'a baktı.

«Yanındaki Yahudiyi de göz altında tutuyor musun Stoltz?»

Stoltz'un yüzü bembeyaz kesildi. Bir Rhinemann'a bir de uzun boylu, sarışın adama baktı. Yutkundu, rahatsız rahatsız.

«Bay Rhinemann ne demek istediğimi anladılar. Bize karşı olanları göz altında tuttuğumuzu belirtmek istemiştim sadece.»

«Evet hatırladım.» Jean'in omzuna kolunu attı David. Kızla yanyana yürüdüler bir iki adım. «Dün bazı zorunluluklardan sözetmiştin. Stoltz'un sözlerini duymamana üzüldüm Rhinemann. Yahudi parasıyla ilgili, bazı çok ilginç düşünceleri var... Evet, işte geldim. Başlayalım.»

Rhinemann başını salladı.

«Başlayacağız. Ama önce sizi biriyle tanıştırmak istiyorum. Berlin'den gelen bir dostum. Bu alışverişi, **dolaysız** olarak onunla yürüttüğünü bilmenizi isterim. Böylece iki, **tüccar** karşı karşıyasınız. İş gerçekçilik kazanıyor...»

Spaulding, beyaz giysili, sarışın adama baktı. Göz göze geldiler. David ağır ağır konuştu.

«Franz Altmüller, Silâh ve Silâhlanma Bakanlığı, Berlin.»

«Yarbay David Spaulding. Fairfax. Portekiz. Lisbon'daki Adam, olarak tanınır.»

«İkiniz de çakalsınız.» Rhinemann söze girdi. «Hainler gibi dövüşüyorsunuz ve ülkelerinizin onuruna leke sürüyorsunuz. Bunu ikinize de söylüyorum... Şimdi yarbayım, dediğiniz gibi, işe başlayalım.»

Stoltz, Lyons'ı havuzun yanına götürdü. Büyük, yuvarlak bir masanın yanında Rhinemann'ın koruyucularından biri duruyordu. Masanın üstündeyse deri bir çanta vardı.

Yukarıdan Rhinemann buyurdu:

«Aç!»

Koruyucu verilen buyruğu yerine getirdi. Lyons çantanın içindeki çizimleri alıp masanın üzerine yaydı.

Altmüller buyurdu bu kez.

«Yanından ayrılma Stoltz.»

Stoltz, başını kaldırıp Altmüller'e bakti, şaşkın şaşkın. Sonra, Lyons'ın karşısına bir şezlong çekip oturdu; gözlerini fizikçiye dikti.

Altmüller, Jean'e döndü.

«Yarbayla yalnız konuşmama izin verir misiniz?»

Jean, elini David'inkinden çekti. Terasın öbür ucuna yürüdü.

«Yarbayım, ikimiz için de gerçeği söylemek zorundasınız. Lütfen San Telmo'da neler olduğunu bana anlatın.»

David, Almanı inceledi. Altmüller yalan söylemiyordu. Gerçekten de Haganah'dan, Asher Feld'den haberi yoktu. Bu da Spaulding'in tek ve son fırsatıydı.

«Gestapo.»

Altmüller'in gözleri iri iri açıldı.

«Olamaz! Bunu siz de biliyorsunuz! **Ben** burdayım!»

«Dört yıldır, değişik biçimlerde ve koşullar altında Gestapo'yla karşı karşıya geldim. Düşmanımı iyi tanırım.»

«Yanılıyorsunuz! Olamaz!»

«Bakanlıktan dışarı çıkmayalı yıllar oldu, değil mi? Orman yasalarını unuttunuz. Benim düşüncemi ister misiniz?»

«Buyrun.»

David, korkuluğa dayandı.

«Kandırıldın!»

«Ne??»

«Ben de sen de kandırıldık Altmüller. Berlin ve Washington, bize kazık attı. Çok garip bir raslantı ama, bize üç kâğıt açanların baş harfleri aynı... A. S.»

«Albert Speer.»

«Ve Alan Swanson.»

«Olamaz.» Başını salladı Altmüller. «Onun bu işten haberi yok...»

«Belirli bir süre eğitim görmeden ormana dalmayacaktın Alt-

müller. Ne diye Rhinemann'la anlaşma yapmaya yanaştım sanıyorsun?»

Altmüller, David'i hem dinliyor hem de dinlemiyordu. Gözlerini yere çevirmiş, akıl almaz bir bilmeceyi çözmeye çalışıyordu sanki.

«Eğer bu söylediklerıniz gerçekse... hiç sanmıyorum aslında... telsiz ve radarlar işleyecek, gemiler ve uçaklar devriye görevlerini sürdürecekler. Her şey bitti. Mahvolduk yani.»

David kollarını kavuşturdu. Ya Altmüller yalanını yutacaktı ya da blöf yaptığını anlayacaktı. Basque Dağlarında hep böyle olurdu. Temele atılan harçtı yalan. Tutarsa temel sağlamdı. Yoksa, yapı, daha birinci kata varmadan yıkılırdı.

«Herşey mahvolursa, benim patronlarım beni öldürmez. Onları sadece çizimler ilgilendiriyor. Ama senin için durum aynı değil. Patronlarının ne yapacakları hiç belli olmaz.»

David, başını çevirip Rhinemann'a baktı; gülümsedi. Altmüller, gözlerini bir an olsun David'ten ayırmıyordu.

«Peki siz, ne yapacaklarını sanıyorsunuz?»

«Bir iki şey geliyor aklıma. Önce beni ortadan kaldıracaklardır. Son dakikada yeni bir şifre sokmaya çalışacaklar, devreye. Yanlış çizimleri yollamaya kalkışacaklar belki de. Ya da Ocho Calle'deki elmasları almak isteyecekler.»

«Bunların benimle ne ilgisi var? Benim başıma bir şey gelmiyor.»

Spaulding güldü.

«Sakın bir daha ormana girmeye kalkma. Bakanlığından dışarı çıkma bu işler sana göre değil.»

«Ne demek istediğinizi anlamadım.»

«Sözünü ettiğim değişik tasarılardan herhangi biri uygulanırsa önce seni temizlerler. Düşmanla işbirliğine giriştin. Bunu Speer de Gestapo da biliyor. Kurtulabilmen için, benim yaptığımı dene. Elindeki bu kozu kullan. Hayatını kurtar. Ben para karşılığında kozumu kullanıyorum. Uçak Şirketleri zaten milyarlar kazanacak. Birazını da ben istiyorum.»

«Yarbayım, ben bu işten bir madalyayla çıkabilirim. Siz ve

Bayan Cameron elimde tutsaksınız. Fizikçiye gelince, o önemli değil. Şifreyi yollayacaksınız. Para karşılığında değil. Sizin ve Bayan Cameron'un hayatı karşılığında.»

«Yanılıyorsun.» Çok rahat konuşuyordu David. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, dünyada hiçbir tasası yoktu sanki. «Şifreleri ancak, Lyons çizimleri onaylayınca ve Bayan Cameron'la birlikte elçiliğe sağ salim varınca yollayacağım.»

«Ben ne zaman emredersem o zaman yollayacaksın!!»

Altmüller, bas bas bağırmamak için kendini güç tutuyordu. Rhinemann, üç beş adım yakınlarına sokulmuştu ya, karışmıyordu hiçbir şeye. Çakalların konuşmasını izliyordu sadece.

«Yanılıyorsun.»

«Öyleyse Bayan Cameron'un başına çok kötü şeyler gelecek.»

David birden döndü. Gözlerini Altmüller'e dikti.

«Sen gerçekten de büyük bir aptalsın! Lisbon'da bir saat bile dayanamazsın. Buraya elimi kolumu sallaya sallaya mı geldim sanıyorsun? Rhinemann, adamlarıma haber vermediğimi mi sanıyor Altmüller, ha? Biz ormanda yaşayanlar, kahraman değilizdir. Korkağızdır. Çok dikkatli davranırız. Eğer içerde kalma talihsizliğimiz söz konusuysa, binayı havaya uçurmayız. Kendi hatlarımıza geri dönecek başka bir yolumuz yoksa, düşmanın köprüsünü patlatmayız.»

«Yalnızsın. Köprün falan kalmadı.»

«Stoltz eblehin biri. Eğer on beş dakika sonra telefon etmezsem, bir sürü resmi araba buraya doğru yola çıkacak. Ben, Amerikan Büyükelçiliğinde görevli, askeri ataşeyim. Büyükelçinin kızıyla birlikte Lujan'a geldim. Bu yeter.»

«Saçma. Burası tarafsız bir kent. Rhinemann...»

«Rhinemann kapıları açıp çakalları dışarı atar! İkimiz de onun için tehlikeyiz. Savaştan sonra ne olacağı şimdiden belli değil. Tortugas yüzünden Rhinemann durumunu tehlikeye atar mı sanıyorsun? Onun için, Erich Rhinemann'dan daha önemli bir tek şey var mı sanıyorsun dünyada?»

Altmüller derin derin soluk alıp verdi. Güçlükle kendini to-

parlamaya çalışıyordu.

«Şifreleri... yollamak için gerekli hazırlıkları yaptınız mı? Buradan yani...»

Yutmuştu Altmüller yalanı! Temel sağlamdı. Yapıyı çıkabilirdi David.

«Paraguay bayrağıyla Arjantin karasularına girip çıkan şileplere el sürülmeyecek. Telsiz, radar bağlantıları ikinci bir emre kadar kesilecek. Devriyelere dur emri verilecek. Tamam mı? Ne diyorsun çakal?»

«Tortugas'ın kuralları geçerli.»

David, Rhinemann'a döndü.

«Telefon etmek istiyorum.»

«Biliyordum zaten.» Tiksintiyle Altmüller'e baktı. «Büyükelçilikteki görevlilerin kaçırılmalarını her zaman kınamışımdır. Büyük bir aptallıktı.»

David gülümsedi.

«O kadar da değil canım. Beni buraya ne kadar çabuk getirdi, gördünüz ya?»

Masanın üzerindeki telefonu gösterdi Rhinemann.

«Burdan edeceksiniz. Konuşmanız hoparlörlerden duyulacak.»

«Tabii.»

David numarayı çevirdi. Ballard'ın sesi duyuldu, görünmeyen hoparlörlerden :

«Burası telsiz odası...»

Ballard'ın sözünü kesti David:

«Ben askeri ataşe, Yarbay Spaulding.»

Kısa bir sessizlikten sonra Ballard cevap verdi.

«Buyrun efendim.»

«Bugün öğleden sonraki toplantımdan önce bir soruşturma emri vermiştim. Bunu geçersiz kabul edeceksiniz.»

«Emredersiniz efendim.»

«Şimdi baş şifre uzmanıyla konuşmak istiyorum. Ballard'dı galiba adı.»

«Benim efendim.»

«Ha... sesinizi alamadım birden Ballard. Size hazırlayıp verdiğim şifreleri göndermeye hazır olun. Yeşil zarf. Açın. İçindeki simgeleri okuyun. Size emir verince yollayacaksınız. Kara - Perde önceliğini kullanacaksınız.»

«Ne dediniz efendim?»

«Yetki kaynağım Kara - Perde, Ballard. Anahtara bakacaksınız. Ben sizi sonra ararım.»

«Emredersiniz...»

David telefonu kapadı. Derin bir soluk aldı. Ballard'ın her şeyi anladığını sanıyordu. Yoksa, bu iş de burada bitecekti...

Ballard telefona baktı. Spaulding ne demek istemişti? Jean'in iyi olduğu belliydi. David'le Lyons da yaşıyorlardı. Hiç değilse şimdilik.

Size hazırlayıp verdiğim şifreleri göndermeye hazır olun...

David şifre mifre hazırlamamıştı ki! Ballard hazırlamıştı.

Hangi yeşil zarf?

Ne yeşil, ne kırmızı ne de beyaz bir zarf vardı!

Sonra... o... Kara - Perde de neyin nesiydi?

Anahtara bakacaksınız?

Anahtar...

Kriptografi El Kitabı!

Kara Perde. Tamam... tamam... Böyle bir şey vardı. Çok eski, artık kullanılmayan bir deyim.

Hemen dolaptan el kitabını çıkardı.

Deyimi 71'nci sayfada buldu.

«Kara - Perde, ilk kez 1916 yılında Alman Ordusu tarafından kullanılan, bir tuzağa düşürme yöntemidir. Tehlikelidir çünkü bir bölgede iki kez, ardıardına kullanılamaz. Daha önce verilen şifrelerin geçersiz olduklarını, yapılan anlaşmaların, hazırlıkların iptal edilmeleri gerektiğini bildirir. Bu yöntem 1917'den sonra...»

Şifreler geçersiz... önceden yapılan hazırlıklar iptal...

Ballard kitabı kapayıp, telsizin başına oturdu.

Lyons, masanın başında çizimleri inceliyor, notlar alıyordu. Rhinemann iki kez seslenmiş, bir sorusu olup olmadığını öğrenmek istemişti. Lyons da başını hayır anlamında sallamıştı. Stoltz, şezlongta oturuyor, hababam sigara içiyordu.

Altmüller, Rhinemann'la bir köşeye çekilmiş iki üç dakika konuşmuştu. Sonunda, suratını buruşturarak masaya oturmuş, gazeteleri karıştırıyordu.

David'le Jean, terasın bir köşesinde, elele duruyor, konuşuyorlardı. Arada bir David, sesini yükseltiyordu. Altmüller'in kulağına New York... inşaat şirketi... evlilik... savaş sonrası için tasarılarla ilgili sözcükler geliyordu.

Ama fısıldadığı zamanlar David, çok önemli şeyler söylüyordu gelecekteki karısına.

«Alvea Otelinde, E. Pace diye biri var. Anladın mı sevgilim? E. Pace. Gerçek adı Asher Feld. Benden geldiğini söyle ona. Ve Ira Barden diye bir adamdan. Bu kadar. Başka bir şey sorarsa konuşma, cevap verme. Ona, inandığımı söyle canım. İki saat sonra... senin elçilikten telefon etmenden iki saat sonra... işe başlayacağımı bildir... O anlar sevgilim.»

Lyons ayağa kalkıp gerindi. Tam üç saat on dakikadır masanın başındaydı. Gözlerini Spaulding'e çevirdi. Başını yukarıdan aşağı bir kez salladı.

Rhinemann gülümsedi.

«Güzel.» Franz Altmüller'in yanına yürüdü. «İşe hemen başlamalıyız. Birazdan karanlık bastıracak. Her şeyi yarın sabaha kadar bitirelim. Stoltz! Buraya gel.»

Stoltz ayağa kalktı. Masanın üzerindeki kâğıtları, çizimleri toparlayıp çantanın içine koydu.

David, Jean'in koluna girdi. Birlikte Rhinemann'la Altmüller'in yanına yürüdüler. Nazi konuştu.

«Çizimler dörtyüz altmış sayfa notlardan, denklemlerden oluşuyor. Bunu kimse belleğine yerleştiremez. Bu denklemlerden birini unutsa, bütün iş boşa gider. Şifre uzmanınızı arayıp, şifreleri yollamasını söyler söylemez, Bayan Cameron'la fizikçi gidebilirler.»

«Olmaz. Bayan Cameron'la Bay Lyons sağ salim elçiliğe vardıktan sonra şifreleri göndereceğimi söylemiştim. Başka türlüsüne yanaşmam.»

Rhinemann atıldı.

«Onların kılına bile dokundurtacağımı sanıyor musunuz?»

«Bilmiyorum. Bu kapıların dışında neyi denetleyip neyi denetleyemediğini bilmiyorum Rhinemann. Ama, elçiliğin içinde onlara bir şey yapabileceğini sanmıyorum.»

42

Telefon, bir saat otuz bir dakika sonra çaldı. Dokuzu çeyrek geçe yani. Güneş, Lujan Tepelerinin ardında yitmeye başlamıştı. Çevreyi sarmaya başlayan karanlığı sadece ırmak kıyısındaki, mutlu azınlığın villâlarından gelen parlak ışıklar yırtıyordu.

Rhinemann almacı kaldırdı; dinledi. Sonra başıyla Spaulding'e işaret verdi.

Spaulding iskemlesinden kalkıp telefona yürüdü. Rhinemann duvarda bir düğmeye bastı. Hoparlörler hazırdı.

«Alo?»

«Ben Jean, David. Geldik.»

«İyi. Rahatsınız, bir şey olmadı?»

«Pek sayılmaz. Arabada bir fabrikasyon hatası olmalı. Salladı durdu bizi. Hele Doktor Lyons, perişan oldu.»

Arabada... Fabrikasyon...

Asher Feld! A.F.

«Dinleniyor şimdi. İyileşmesi biraz zaman alacak.»

Zaman.

Asher Feld'e tam zamanı bildirmişti Jean.

«Hadi, hadi!» Korkuluğun yanından Altmüller seslendi. «Çene çalmayı bırakın. İyi olduklarını öğrendin. Şifrelerde sıra...»

David, başını çevirip Nazi'ye baktı. Sonra omuzlarını silkti,

'ne sövmeye ne dövmeye değer' gibilerden.

«Jean?»

«Efendim.»

«Telsiz odasında mısın?»

«Evet.»

«Bay Ballard'ı versene lütfen.»

«Veriyorum.»

«Yarbay Spaulding?»

«Ballard, bütün kanallar açık mı?»

«Evet efendim. Dört sıfır öncelikli. Perde onaylandı.»

«Çok iyi. Seni birkaç dakika sonra gene ararım. Hazır ol.»

Ve David telefonu kapadı.

Altmüller, deli gibi bağırdı.

«Ne yapıyorsun? Şifreleri yollat!»

Stoltz iskemlesinden fırlamıştı; yüzü mosmordu.

«Bize ihanet etti!»

Rhinemann yumuşak, uyumlu bir sesle konuştu. «Ne yapmak istiyorsun?»

«Son anda çözümlenmesi gereken bir iki sorun var. Yalnız konuşabilir miyiz Rhinemann?»

«Buna gerek yok. Ne istediğini açıkça söyleyebilirsin. Eğer Arjantinden nasıl ayrılacağını düşünüyorsan, bunu hallettik. Çizimlerle birlikte Mendarro Alanına götürüleceksin. On dakika tutar tutmaz arabayla. Koening takasının yapıldığını bildiren haber gelir gelmez de gideceksin.»

«Bu ne kadar sürer?»

«Ne farkeder ki?»

«Mavi alarm düzenine geçildiği andan sonra, kendimi koruyacak hiçbir silâhım kalmıyor.»

«Öööf!» Rhinemann sabırsızlanıyordu. «Kimse sana el sürmez! Washington'daki adamları kızdırmak ister miyim sanıyorsun?»

«Pekâlâ. Kabul ettim. Şimdi gelelim ikinci sorunumuza. Bana ödeyeceğin para.»

Rhinemann gözlerini kısarak David'e baktı.

«Zürih'teki **Bank Louis Quatorze**'ye, senin adına beş yüz bin dolar gönderildi. Sanırım eli açık davrandığımı kabul edeceksin.»

«Çok doğru. Ben bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Parayı bankaya gittiğim zaman alabilecek miyim?»

«Tabii yarbayım. Para hazır, sizi bekliyor. Kimliğinizi göstereceksiniz, önünüze sürülecek kâğıtları imzalayacaksınız ve bu iş bitecek.»

David bir sigara yaktı. Ama ağzının içi zehir gibiydi. İki nefes alıp tablaya bastırdı.

«Pekâlâ. Şimdi gelelim son sorunumuza. Amerikadakilerin adları. Lütfen yazıp ver.»

Rhinemann iç cebinden küçük siyah, deri bir defter çıkardı. Bir kâğıda, altın kalemiyle birşeyler yazıp David'e uzattı.

Kendall, Walter,

Swanson, A., ABD Orduları.

Oliver. H., Meridian Uçak Şirketi.

Craft. J., Packard.

«Teşekkür ederim.» David kâğıdı katlayıp cebine soktu. Telefona uzandı. «Bana Amerikan Büyükelçiliğini bağlayın lütfen.»

Ballard, David'in verdiği şifre gelişimini okudu.

«Frekans megasikli 120 olacak.»

David'in bu sözleri aslında saçmaydı.

Ama '120' önemliydi.

İki saat; yüz yirmi dakika.

Kara - Perde.

Verilen şifre aslında şöyleydi :

TORTUGAS'A TELGRAF ÇEK

Ama Kara - Perde düzenlemesine girince iş değişiyor. Ballard'ın yollayacağı şifre haberi şöyle oluyordu :

TORTUGAS'I İMHA ET

David, son bir istekte bulundu. Mendarro Alanına gitmesine aşağı yukarı dört saatlik bir süre vardı. Bu süre içinde, her dakika çizimlerin yanında oturamazdı. Onun için bunların çelik bir kutuya konmalarını istedi. Kutunun kilidine bir zincir takılacaktı. Sonra da zincir büyük salondaki tırabzana kilitlenecek, anah-

tarlar David'e verilecekti. Ayrıca kutunun ağzına iplikler yapıştıracaktı. Odadan çıkması gerekirse ve de bu süre içinde kutunun ağzı zorlanırsa, bilecekti.

Rhinemann biraz homurdandı ama sonunda boyun eğdi David'in isteğine.

Adamlarından birine asma bir kilit, zincir ve çelik kutu getirtti. David'in isteklerini aynen yaptırttı.

«Sizden son bir isteğim olacak. Üstüm başım leş gibi. Bu giysileri kaldığım çiftlikteki bir adamdan ödünç almıştım. Bir duş yapmak, giysilerimi değiştirmek istiyorum. Bir sakıncası yoksa tabii.»

Altmüller hemen söze karıştı.

«Amerika'ya dönünce üstünüzü değişirsiniz.»

«Ne saçma adamsın Altmüller! Gidip duş almak istiyorum, o kadar. Bak! Çizimler şurada duruyor. Onlarsız gideceğimi sanıyorsan, geri zekâlısın.»

Hakaret Nazi'yi çıldırttı. Oturduğu koltukta şöyle bir doğruldu. Rhinemann'ın kahkahasıyla kendine gelebildi ancak.

«Yarbay çok kötü günler geçirdi. Bu küçük isteğini yerine getirebiliriz. Mendarro Alanının dışında hiçbir yere gidemez. Keşke gitse... Yarım milyon dolar ödemekten kurtulurum.»

Rhinemann'ın adamlarından biri, bir pantolon, kahverengi, balıkçı yaka süveterle deve tüyü bir ceket getirdi. David giysilerin usta terzilerce dikildiğini, kumaşların da çok pahalı olduğunu bir bakışta anladı. Banyoda traş için gerekli herşey vardı. Eğer başka bir şeye ihtiyacı olursa kapıyı açıp seslenmesi yeterliydi. Koridorda iki kişi, 'emirlerini' bekleyeceklerdi.

David anladı.

Nöbetçiler.

Birine, uyumak istediğini söyledi. Saat on birde lütfen gelip uyandırabilir miydi? Nöbetçi başını evet anlamında sallayarak dışarı çıktı.

Saat onu beş geçiyordu. Jean tam dokuzu çeyrek geçe aramıştı. Yani Asher Feld'in eyleme geçme saati onbiri çeyrek ge-

çeydi. Dokuzu çeyrek geçeden iki saat sonra.

David'in bir saat altı dakikası kalmıştı.

Onbiri çeyrek gece.

Oda büyüktü. Üçüncü katta. Yüksek tavanlı. Evin doğu bölümündeydi. İki büyük penceresi vardı. David ışıkları söndürüp pencereye yürüdü. Sol pencereyi açtı, perdelerin ardından başını çıkararak baktı. İki metre ötede yağmur sularını damdan alıp aşağıya, bahçeye akıtan bir boru vardı. Güzel.

İkinci katta dört adet yarım metre arayla yapılmış balkon görülüyordu. Herhalde bunlar yatak odalarına açılıyorlardı.

Aşağıda upuzun bir çim bahçe göze çarpıyordu. Bakımlı, yeni kesilmiş. Beyaz, metal masalar, iskemleler vardı; sağa sola, gelişigüzel serpiştirilmiş. Penceresinin hemen altında başlayıp ağaçların arasına doğru uzanan, yeni tırmıklanmış, toprak bir yol vardı. Bu yolda at izleri göründüğünü hatırladı birden David. Terastan bakılınca da bu yolun bir bölümü görülüyordu çünkü. Ağaçların bitiminde ya da ötesinde bir ahır vardı. Atlar bu yoldan geçirilerek oraya götürülüyorlardı.

Bu önemliydi.

Spaulding, beyaz, demir masalardan birinin ardında bir kibrit çakıldığını gördü. Hemen söndü ama. Nöbetçilerden biri sigarasını yakmıştı. Rhinemann, Spaulding'in Mendarro Alanına gitmesini güvenceye almak için, evi adamlarıyla çepeçevre sardırmıştı anlaşılan.

David böyle olacağını biliyordu zaten. Dışarıda nöbetçi görmeseydi kuşkulanırdı asıl. Bu nöbetçilerden kurtulmasını Asher Feld sağlayacaktı.

Perdenin yanından ayrılıp yatağa yürüdü. Yorganı açtı, soyundu. Sırt üstü uzanıp gözlerini yumdu. Uyumak değildi isteği. Gözlerinin önüne, araziyi çevreleyen, yüksek, elektrikli, tel örgü çiti getirdi. Rhinemann'ın adamları üstünü ararken bütün ayrıntılarına dikkat etmişti.

Dev kapının sağında, yani doğuda ışıldaklar vardı. Bunların aydınlığında tel örgünün bir açı çizerek ormana daldığını hatırlıyordu.

Kuzeydoğu.

Şimdi, havuzun üzerindeki terası aklına getirdi. Terasın köşesinde Jean'le konuşurken, bahçeyi belleğine kazımıştı. Dümdüz gittikten sonra, golf alanının sağında yokuş aşağı iniyor, ağaçlara kadar uzanıyordu. Ağaçların ötesindeyse tarlalar vardı.

Atlar varsa... ki vardı... ahır varsa... ki vardı... tarla da var demekti. İşlenmeyen tarlalar. Ot kaplamış. Atları burada otlatıyordu Rhinemann'ın adamları.

Kuzeydoğuda.

Evet bu yöne gidecekti. Ancak böyle giderse kurtulabilirdi bu kâbus şatosundan.

Kartal Yuvasının mermer merdivenlerinden iki kilometre ötedeki karayolunu düşündü. Lujan'ın dışını yalayarak geçip Buenos Aires'e gidiyordu. Bentley'le kovalamaca oynadıkları gece şoför, doğuya ordan da kuzeye gitmişti.

Kuzeydoğuya.

Terasın altındaki ırmak. Yalılar. Beyaz yelkenliler. Yatlar. Irmak sağa doğru akıyordu.

Kuzeydoğuya.

Nasıl kaçacağını biliyordu artık.

Atlar için yapılan toprak yoldan ormana dalacak, kuzeydoğuya yönelerek tarlalara varacaktı. Sağa koşacak. Gene kuzeydoğu yönünde gidecek, ormana girecek, elektrikli tel örgüyü bulacaktı.

Tel örgünün ardında karayolu. Buenos Aires. Ve en önemlisi Jean!

Saatine baktı. Onbire geliyordu. Kalktı. Pantolonuyla kazağını giydi. Ayakkabılarını sıkı sıkı bağladı. Kirli gömleğini aldı. Yastık kılıfının içine tıktı. Yastığı yatağın içine uzunlamasına yatırdı. Üzerine yorganı çekti.

Dışardan vuran ışıkta, Spaulding'in yatakta uyuduğunu sanacaktı içeri bakan biri.

Kapının yanına yürüdü. Sırtını duvara yapıştırdı.

Saat onbire bir vardı.

Kapı vuruldu.

Açıldı.

«Beyim? Beyim?»

Nöbetçi eşikte durmuş, yatağa bakıyordu.

Kapıyı biraz daha araladı.

«Saat onbir oldu efendim.»

İçeri yürüdü.

«Bay Spaulding?»

David iki eliyle adamın gırtlağını tuttu, parmaklarıyla sıktı, odanın içine çekti. Sağ elini kaldırdı, adamın nefes borusuna bir kesme attı. Herif 'ııh'layarak yere yığıldı.

Spaulding kapıyı örttü. Duvardaki düğmeyi çevirip ışığı yaktı. Yüksek sesle konuştu.

«Çok teşekkür ederim. Yardım eder misin? Sağol. Midem ağrıyor da...»

Kartal Yuvasında, Amerikalının yaralandığını bilmeyen yoktu zaten.

David, yerde sırt üstü yatan nöbetçinin baş ucuna diz çöktü. Boynunu ovaladı. Dudaklarını adamın ağzına yaklaştırdı. Üfledi.

Nöbetçi biraz sonra kendine gelmişti.

David adamın belindeki tabancayı ve avcı bıçağını aldı. Bıçağın ucunu adamın çenesine dayadı. Biraz itti. Kan sızmaya başladı çeneden aşağı. İspanyolca fısıldadı.

«Beni iyi dinle! Gülmeni istiyorum! Hadi! Eğer kahkahalarla gülmeye başlamazsan bıçağı köküne kadar sokarım! Hadi!!»

Adam gülmeye başladı.

David de nöbetçinin kahkahalarına katıldı.

Birlikte gülüyorlardı, kah kah kah, kih kih kih!

Spaulding kapı tokmağının döndüğünü görünce kırkbeşliğin kabzasını yerde yatan, gülen nöbetçinin alnına indirdi! Adamın sesi kesiliverdi. Ayağa kalktı, Spaulding. İkinci nöbetçi içeri girmek üzereydi.

«Antonio, ne gülüp duruyorsunuz...»

Nöbetçi daha sözünü bitirmeden David, tabancayı onun da alnına indirdi.

Saatine baktı.

Onbiri sekiz geçiyordu.

Yedi dakika kalmıştı.

Asher Feld, onbiri çeyrek geçe eyleme geçecekti... Eğer sözünün eriyse!

Spaulding ikinci nöbetçinin silahlarını da aldı. Kırkbeşliği beline soktu. İki nöbetçinin de ceplerine baktı. Bulduğu paraları cebine soktu. Beş parası yoktu çünkü. Buradan kaçınca paraya ihtiyacı olacaktı.

Banyoya koşup duşu açtı. Kapıyı içerden kilitledi. Işıkları söndürdü. Ve beklemeye koyuldu.

Onbiri dokuz geçiyordu.

Ellerini balıkçı kazağında kuruladı.

Derin derin soluk aldı.

Bu beklemek yok mu?.. İnsanı öldürür!..

Ve birden duydu! Tamam! Asher Feld sözünün eriydi!

İki korkunç patlama!

Ardından sessizliği yırtan makineli tüfek taka - taka'ları.

Aşağıda çığlıklar, koşuşmalar, ah'lar, vah'lar.

David perdeyi açıp baktı. Beş koruyucu da nöbet yerlerini bırakmış sağa sola koşuşuyorlardı. Işıldaklar geceyi tarıyordu. Araba homurtuları, sağa sola yağdırılan buyruklar. Tam bir keşmekeş içindeydi Kartal Yuvası.

Bıçağı dişlerinin arasına kıstırdı. İki kırkbeşliği de, iyice kemerine yerleştirdi. Pencereyi açıp dışarı çıktı. Yağmur borusuna tutunarak aşağı kaydı.

Birden odanın içinde bir ses duydu. Aşağı kayışını hızlandırdı. Tahta kırılmasını andıran bir çatırtıydı duyduğu. Demek odanın kapısını omuzlayıp içeri girmişlerdi.

Üçüncü bir patlama duyuldu

Gene makineli sesleri.

Asher Feld, iyi silahlanmş bir bölük getirmişti Kartal Yuvasına anlaşılan.

Yere ayak basar basmaz, dişlerinin arasında sıktığı bıçağı aldı. Kırkbeşliklerden birini çıkardı. Toprak yolda koşmaya başladı, ahırlara doğru. İki büklüm gidiyordu. Birden dört el silah atıldı. Kurşunlar ağaçlara saplandı.

David, kalın gövdeli ağaçlardan birinin ardına balıklama daldı. Dizlerinin üzerinde doğrulup eve baktı.

Ateş eden tek kişiydi. Yağmur borusunun yanında, yerdeydi. Biraz sonra yanına ikinci bir adam geldi. Güçlükle zaptettiği bir kurt köpeğiyle gelmişti. Adamlar bağıra çağıra bir şeyler konuştular. Köpeğin havlamaları, ikisinin de sesini bastırıyordu.

Birden, ön bahçeye yakın bir yerden makineli tüfek sesleri geldi. İki ışıldak daha yandı.

İki nöbetçi de, başını ışıldaklardan yana çevirdi.

Erich Rhinemann!

Terastaydı.

Havuza ve çim bahçeye bakan terasta.

Buyruklar yağdırıyor, adamlarına sakin olmalarını öğütlüyordu. Sezardı! Ordularını yöneten, savaşa sokan, saldırın, saldırın, saldırın diye komut veren. Yanına üç adam koşarak geldi. Rhinemann onlara bir şeyler söyledi. İkisi hemen dönüp gitti. Diğeri bir şeyler söyleyecek oldu. Rhinemann elindeki silahı ateşledi. Adam yere yığıldı. Gene terasın kenarına geldi. Bas bas bağırıyordu.

Birden David uğultuyu duydu.

Anlamıştı.

Rhinemann, tramvayını istiyordu.

Irmağın yanındaki tramvayı getirtecekti.

Savaş sürerken Sezar, ordularını bırakıp kaçıyordu. Herşey durulduktan, ortalık süt liman olduktan sonra dönecekti.

Domuz!

İnsanları sömüren, kan içen, iğrenç yaratık!

David yerinden fırladı. Çim bahçenin bitimine gelince durdu. Demir masalardan birini gözüne kestirdi. Lyons bu masada oturmuş, çizimleri incelemişti birkaç saat önce.

Birden David, Lisbondan kalkıp buraya gelmesindeki asıl amacı anladı. Bu adamı öldürmesi gerekiyordu. Washington, Berlin, Londra umurunda değildi. Bu iğrenç yaratık temizlenecekti. Başka çıkar yol yoktu.

«Rhinemann burdayım!!»

Milyarder iş adamı, korkuluğun yanından haykırdı.

«Sen! Sen öldün artık!»

Elinde, S t e r n l i c h t marka, hafif makineli bir tüfek vardı. Bastı tetiğe. David balıklama yere uzandı. Süründü. Demir masayı devirdi. Ardına siper aldı.

«Seni geberteceğim Lisbon! Burada yüzlerce adamım var! Kurtulamazsın! Hadi Lisbon! Çık ortaya! Saklanmak sana bir şey sağlamaz! Seni sağ bırakacağımı mı sandın? Nasılsa geberecek-sin! Çık ortaya!»

David anladı. Bu iğrenç yaratık, Washington'daki adamları öfkelendirmek istemediğini söylemişti. Ama David'in yaşamasına da izin veremezdi. David bu alışverişi tüm ayrıntılarıyla bilen ve de gerektiğinde, her şeyi, çekinmeden, açık açık anlatabilecek tek kişiydi. Çizimler Mendarro Alanına yollanacaktı. Ama Lisbon burada kalacak, idam edilecekti.

David tabancanın namlusunu terasa çevirdi.

Rhinemannın dikkatini başka yöne çekmeliydi.

Tırnaklarını çimene geçirdi. Topraktan bir avuç aldı. Sola doğru fırlattı. Rhinemann tüfeğini ateşledi. Spaulding, masanın sağ yanından fırladı. Tetiğe bastı, birbiri ardına tam beş kez!

Rhinemann'ın suratı paramparça olmuştu! Hafif makineli elinden düştü.

İri bedeni ileri geri sallandı.

Korkuluğun üzerinden uçtu.

Yüzükoyun.

Ölmüştü!

David canını dişine takarak koşmaya başladı. Yeniden ormana daldı.

Birden at kişnemeleri duydu. Başını sağa çevirip baktı. Tek katlı bir yapıda barınıyordu atlar. Seyisin haykırışlarını duydu. Atları yatıştırmaya çabalıyordu. Ama boşuna...

Ahırın ardına dolandı. Uzakta otlaklar görünüyordu. Bir zamanların bereketli toprakları, Rhinemann'ın atlarına ot yetiştirmekten öte bir işe yaramıyorlardı şimdi.

Kuzeydoğu.

Tamam!

Koşmaya başladı. Otların arasına daldı.

Ardından silah sesleri duyuluyordu ama gitgide zayıflıyordu bu sesler.

Meyilli arazinin başlangıcında bir tel örgü vardı. Atların aşağıya inmelerini engellemek için yapılmıştı besbelli. Durdu Spaulding. Aşağıya baktı. Irmak görünüyordu. Kıyısındaki evlerde ışıklar birer birer yanıyor, insanlar balkonlara çıkıyor, ölüm kusan silahların kimlerce ve nereden atıldıklarını kestirmeye çalışıyorlardı.

Birden topuklarının üzerinde döndü David. Kulağının dibinden bir kurşun vınlamıştı. Dizlerinin üzerinde doğrulunca ancak, görebildi. Dev bir kurt köpeği! Bıçağını çekti. Köpek hırlayarak üzerine atıldı. Aynı anda David, bıçağı köpeğin yumuşak karnına gömdü... sapına kadar!

Köpeğin karnından ve ağzından kan boşandı. İki hırladı... öldü!

David, kolunu tutarak ayağa kalktı. Kurtun dişleri omzunu paralamıştı. Ayrıca belindeki yaranın dikişleri de atmıştı. Sızlıyordu!

Kuzeydoğuya doğru düşe kalka ilerlemeye başladı.

Silah sesleri azalmıştı. Patlamalar sürüyordu ama, el silahlarının takırtıları kesilmişti.

Ama bağırtılar geliyordu kulağına. Sesler. Otların arasında doğrulup baktı. Ahırların yanına bir sürü adam gelmişti. Ellerinde fenerler vardı.

Birden nal sesleri duydu David.

Sesden yana çevirdi başını... ve gördü!

Franz Altmüller!

Elinde kırkbeşliği dörtnala geliyordu.

Lisbon'un yaşamasına izin veremezdi. David kaçabilirse Franz Altmüller ölmüş demekti. Ama David'in cesetini yanısıra Berlin'e götürür, Tortugas'ı durduran adamı gösterir, Peenemünde'den gelen bilim adamlarıyla Stoltz'un tanıklığına baş vurursa paçayı kurtarabilirdi.

Altmüller iyice yaklaşmıştı.

Elindeki feneri otlara tutuyordu.

David, adamın ne aradığını birden anladı.

Köpek leşini bulmuş, kan izlerini arıyordu.

Aralarında beş metre kalmıştı!

Spaulding yerde süründü.

Fırladı!

Altmüller'i kolundan tutup yere indirdi.

Alman deli gibiydi. Olanca gücüyle, bu ölüm kalım savaşını kendinden yana çevirmeye uğraşıyordu. Tırnaklarını David'in omzundaki yaraya geçirdi. Yırttı!

David acıyla haykırdı!

Ama aynı anda bıçağını çekti.

Altmüller tetiğe bastı. Kurşun David'in yanağını sıyırdı.

Bıçaksa sapına kadar Altmüller'in midesine gömüldü!

Düşman ölmüştü!

David yitirilecek zamanı kalmadığını biliyordu. Başka adamlar, atlılar, köpekler gelecekti biraz sonra.

Ormana daldı.

Kuzeydoğu.

Elektrikli tel örgü çiti bulmak zorundaydı.

Başka türlü buradan çıkış yoktu.

Ağaçların arasından düşe kalka ilerliyordu. Birden tel örgüyü gördü. İlerde. Ağaçların bitiminde.

Ama el süremezdi.

Yanına varınca durdu.

Elektrik akımı çoktan verilmiş olmalıydı. Acaba?..

Yerden kuru bir dal alıp tele doğru fırlattı.

Kıvılcımlar.

El sürdüğü an kavrulacaktı.

Bir ağaç...

Dalları öbür yana uzanan bir ağaç bulmalıydı.

Ve buldu.

Bir meşe.

Tırmanmaya başladı. Omzuna binlerce bıçak saplanıyordu.

Her yanı kan içindeydi. Son gücüyle kalın bir dala tutundu. Yukarı çekti tükenmiş bedenini. Bir üstteki dalı tutarak iki adım attı. Fırladı.

Tel örgüyü aştı. Karşı yana düştü.

Her yanı kan, ter içindeydi.

Ama kurtulmuştu...

Ya da kurtulmak üzereydi.

Hiç değilse Kartal Yuvasının dışına çıkabilmişti.

Birden yöresi gündüzmüşcesine aydınlandı. Bütün ışıldaklar yakılmıştı. Yerde süründü. Çalıların arasına daldı. Köpekleri gördü. Deli gibi gelen, ağızlarından salyalar akıtan canavarlar. Birbiri ardına tel örgüye çarpıp kül oldular!!

Çığlıklar...

Karmakarışık komutlar.

David elini midesine bastırdı. Döndü. Karanlığın içine daldı.

Karayoluna varınca durdu bir an. Gözleri kararıyordu. Omuzundan oluk oluk kan akıyordu. Korkunun buz parmakları gırtlağını sıkıyordu. İki adım attı. Düştü. Kalkmaya çabaladı. Olmuyordu. Gücü tükenmişti.

Birden arabanın sesini duydu. Geliyorlardı!

Arabanın farlayı yandı... söndü... yandı... söndü.

İşaret!

Kalkmaya çabaladı... beceremedi.

«Spaulding... Spaulding... Spaulding.»

Arabadan geliyordu bu çağrı.

Önünden geçiyordu araba.

Bırakıp gideceklerdi.

Son gücüyle belinden silahını çekti.

Kolunu sağa uzattı. İki kez tetiğe asıldı.

Bayıldı...

Gözlerini açtı.

Arabadaydı. Yumuşak parmaklar yarasının çevresinde dolaşıyordu.

Gözlerini kırpıştırıp baktı.

Asher Feld.

Başı adamın kucağındaydı. Yahudi gülümsedi:

«Her şeyi sonra konuşuruz. Şimdi bir şey söyleme. Doktor yaranı sarsın.»

İkinci bir adam, belindeki yarayı dikiyordu.

« N o v a i n iğnesi yaptım. Acıyı onun için duymuyorsunuz. Kolunuza da iki a n t i b i y o t i k iğnesi yapıldı.»

«Nerdeyiz... Ne oluyor?»

Feld, yumuşak bir sesle sözünü kesti:

«Mendarro Alanına gidiyoruz. Uçak bekliyor. Kimse sizi durdurmayacak.»

«Çizimler?»

«Aldık. Kolay oldu. Çok iyi düşünmüşsünüz... tırabzana zincirlemekle çok iyi yaptınız. Biraz sonra mavi alarm kaldırılacak. Radarlar şilebi hemen bulurlar. Batırılacak.»

«Amerikan Üssüne haber verin. Şilebin Ocho Calle'den ayrılmasından dört saat sonra denizaltı yüzeye çıkacak... Şilebin azami hızını saptasınlar...»

«Haber veririz.»

«Jean?? Jean nerde??»

«Bayan Cameron'la fizikçi elçilikteler. Sanırım yarın sabah Buenos Aires'ten ayrılacaklar. Merak etmeyin...»

Doktor söze karıştı:

«Oturabilirsiniz artık. Yaranız dikildi, sarıldı.»

David, iki Haganah üyesinin arasında doğruldu. Sırtını yumuşak, deriye verdi.

«Rhinemann öldü. Rhinemann domuzunun işi bitti artık. Bundan böyle bir daha soluk alamayacak. Tortugas bitti.»

Asher Feld, uzanıp David'in elini sıktı.

«Teşekkür ederim.»

Bir süre gittiler. Uzaktan ışıldaklar görününce Feld, David'e döndü:

«Çizimler uçakta. Adamlarımız koruyor. Keşke sizi göndermeseydik. Pilot yalnız gitseydi daha iyi olurdu...»

«Ben, bana verilen görevi yaptım...»

«Evet ama... Washington'daki adamlar... sizin kurşuna dizilmenizi buyurdular! Ölüm emriniz biraz önce üsse geldi!»

43

Savunma Bakanlığı, Satın Alma Kurulu Başkanı, Tuğgeneral Alan Swanson intihar etti! Tanıyanlar, adamcağızın son zamanlarda çok çalıştığını, ruhsal bunalımlar geçirdiğini söylüyorlardı.

Fairfax Virginia'daki, Müttefik Haber Alma Örgütlerinin tüm sırlarını toplayan, gizli karargâh komutanlarından Albay Ira Barden kayboldu! Evet! Bir gün m a d d e, ertesi gün b u h a r! Onunla birlikte çok gizli bir sürü dosya da yokoldu. Bu dosyalar, ölüm kamplarını yöneten, yüksek rütbeli Nazilerle ilgiliydi. Ira Barden'in dosyasıysa arşive kaldırıldı. Ailesine üzüntülerini bildirdi Savunma Bakanı. İşin garip yanı, ailesi albayın ne aranmasını istedi ne de bir soruşturma açılması üzerinde durdu. Garip...

Lisbon Büyükelçiliğine bağlı, şifre uzmanı Marshall, Basque Dağlarında, hafif yaralı olarak bulundu. Ölümüyle ilgili haberleri kimin çıkardığı, kimin yaydığı bilinmiyordu. Bir süre dinlendikten sonra görevinin başına döndü. Eski bir dostuna, merak ettiğini bildiği için bir haber yolladı. Yarbay David Spaulding'e. Biraz garipti haber. Yarbayın Güney Amerika tatilinin iyi geçip geçmediğini soruyordu. Kötü günler için özür diliyor, bundan sonraki tatilleri birlikte geçirmeyi öneriyordu. Marshall da tatile çıkmıştı. Çözmesi gereken bazı şifreler vardı. İyi günler dileğiyle bitiyordu haber.

Bir başka şifre uzmanı daha vardı. Buenos Aires'te. Robert Ballard. Dışişleri Bakanlığı yere göğe sığdıramıyordu bu adamı. Buenos Aires'teki şifre uzmanı, büyük bir yanılgı sonucu Savunma Bakanlığınca yollanan ve de Yarbay David Spaulding'in gö-

rüldüğü yerde vurulmasını buyuran şifreyi işleme koymamıştı. Yanlış bilgilere dayanılarak verilen bu buyruğun doğru olmadığı kanısına varan Ballard, Savunma Bakanlığını büyük bir yanılgıya düşmekten kurtarmıştı. Çünkü Yarbay David Spaulding, kahramandı, hain değil!

Fizikçi Profesör Doktor Eugene Lyons, Pasadena'ya gitmişti. Pasifik Laboratuarlarıyla çok iyi bir sözleşme imzalamıştı. Yılda iki yüz bin dolar alacaktı. Sözleşmeyi imzaladıktan sonra ilk iş Los Angeles Hastanesine yatmış, gırtlak ameliyatı olmuştu. Durumu çok iyiydi. Ayrıca, bankadan, imzaladığı sözleşmeye karşılık borç para alarak, Akdeniz'de görülen, sütunlu, beyaz, büyük bir ev yaptırmaya başlamıştı...

Bayan Jean Cameron, düğün hazırlıkları içindeydi... galiba. Galiba diyoruz, çünkü evine iki üç gün için uğramış, sonra Washington'a uçmuştu. Yarbay David Spaulding'le birlikte kalıyordu. Ama yarbayla uzun süredir tanışmadığı, bir ilişkisi olmadığı sanılıyordu. Neyse...

Büyükelçi Henderson Granville'in isteği üzerine, Dışişleri Bakanlığı, Bayan Cameron'a bir takdirname verecekti. Ancak verilen takdirnameye, büyükelçinin isteği üzerine, Bayan Jean Cameron S p a u l d i n g yazılmıştı. Büyükelçilerin, evlendirme yetkileri vardı. Acaba..?

Yarbay David Spaulding, başını kaldırıp Savunma Bakanlığının, kahverengi sütunlu yapısına baktı. Son kez üniforma giyiyor, son kez bu yapıdan içeri giriyordu.

Döneli üç hafta olmuştu. Her dakikasını bu gün, bu adamlara neler söyleyeceğini tasarlamakla geçirmişti. Öfke, tiksinti... boşluk.

Çok yorgundu. Bir an önce bu işi bitirecek karısını alacak, gidecekti buradan.

Jean'i.

Büyükelçi Granville, evlenmek için gerekli tüm işleri elçilikte tamamlatmış, Jean'e imzalatmış, kuryeyle David'e yollamış, David'in de imzasını aldıktan sonra bir kopyasını Washington Ev-

lendirme Dairesine yollamıştı. Ne aceleci adamdı şu Granville?

Spaulding, pardesüsünü kapının önündeki masaya bırakıp toplantı salonuna girdi. Masanın çevresindeydiler.

Walter Kendall.

Howard Oliver.

Jonathan Craft.

Kimse ayağa kalkmadı. Sessizlik. Nefret ve korkuyla karışık bakıyorlardı. Birbirinden kolay kolay ayrılmayan iki duygu egemendi adamlarda.

David elini cebine attı. Bir avuç dolusu kara elması masanın üzerine bıraktı.

'Tortugas'ı yaratan adamlar gözlerini elmaslara çevirdiler... sonra David'e.

«Koening alışverişi. Elmaslar. Göresiniz istedim.»

Howard Oliver derin bir soluk aldı...

«Ne... ne demek istediğinizi anlamıyorum...»

«Çok işiniz olduğunu biliyorum. Şimdi beni iyi dinleyin.»

İç cebinden kalın, ağzı kapalı bir zarf çıkardı. Elmasların yanına bıraktı:

«Tortugas'ın kısa tarihçesi. Cenevreden, Buenos Aires'e; Peenemünde'den, Ocho Calle'ye; Pasadena'dan Verda Sokağına kadar. Çirkin bir öykü. İğrenç, hatta. İnsanın aklına bazı sorular getiriyor. Sorulmaması gereken bazı sorular... Ulusların... toplumların... ussal dengesini bozmamak için gerekli, bu soruların sessiz kalması.

«Ama tabii bu, size bağlı. Yazdığım 'tarihçenin' birkaç kopyesi var. Nerde olduklarını söylemeyeceğim. Hiçbir zaman da öğrenemeyeceksiniz. İstediğim an öylesine bir biçimde bunları yayımlatacağım ki, aynı anda New York'ta, Berlin'de ve Londra'da başlıklara geçecek. Buna engel olmak sizin elinizde...

«Bir şey söylemeyin Bay Kendall. Ne söyleseniz boşa... Savaşı kazandık. Ölümler biraz daha sürecek ama sonuç belli oldu. Peenemünde, işini az da olsa yapabildi. Birkaç bin roket çıkardı ortaya. Uçaklarımız Almanya'yı yerle bir edecekler. Zafer bizim olacak. Bunca ölümden sonra yaraları sarmak gerekecek. Ve siz

beyler, ömrünüzü bu işe adayacaksınız. Şirketlerinizle bütün ilişkilerinizi keseceksiniz. Elinizdeki tüm hisseleri satacaksınız. Ancak sizi geçindirecek kadar paranız kalacak. Geçim indekslerine göre bunu saptayacağız. Arta kalan bütün paranızı her yıl, yardımsever örgütlere, çocuk esirgeme kurumlarına vereceksiniz. Adınızı belirtmeksizin. Ve devlet hizmetine gireceksiniz. Devletten aldığınız maaşlarla geçineceksiniz.

«Bu isteklerimi yerine getirmeniz için size altmış günlük bir süre tanıyorum. Ha unutmadan, benim öldürülmemi siz buyurduğunuza göre, bundan böyle benim ve sevdiklerimin sağlığı sizi çok yakından ilgilendirmeli. Nezle bile olsak, üzülmelisiniz.»

David zarfı masanın üzerinden aldı. Evirip çevirdi. Sonra gene masaya bıraktı.

«İyi düşünün beyler...»

Tortugas'ı yaratan adamlar gözlerini zarftan ayıramıyorlardı. David kapıyı ardından kapayıp dışarı çıktı.

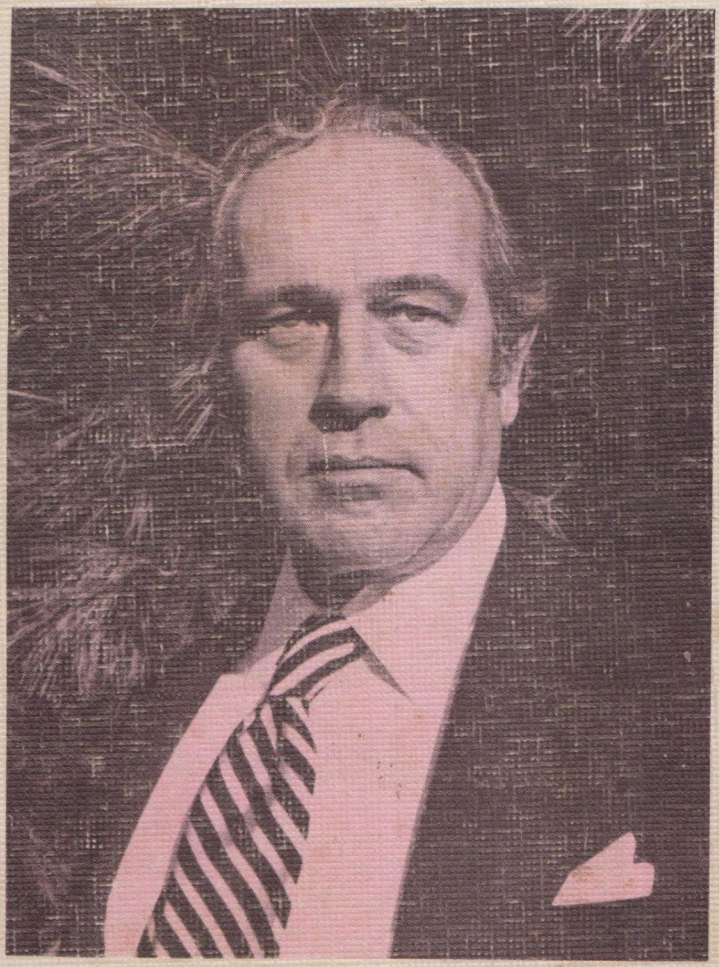
Washington'da Şubat. Hava soğuktu. Ama temiz.

Yarbay David Spaulding, koşar adımlarla karısının yanına gidiyordu. Pardesüsünün önü açıktı. Havayı bıçakmışçasına kesen rüzgâr onu etkilemiyordu bile.

Bitmişti her şey! Özgürdü..! Yaralar vardı tabii. Derin yaralar. Ama zamanla...

Karısının... Jean'in yardımıyla...

S O N

Robert Ludlum 1927 yılında New York'ta doğdu. Romanlarında gerilim, serüven ve belgeleri eniyi kullanan yazar olarak üne kavuştu.

SON ÇEMBER, ÜRPERTİ ve KUŞKUNUN PARMAKLARI Ludlum'un adını dünyaya duyuran öteki önemli romanlarıdır.

400 Lira